தண்டியாசிரியர் இயற்றிய

தண்டியலங்காரம்

மூலமும் பழையவுரையும்

கும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரி தமிழ் விரிவுரையாளராயிருந்து
காலஞ்சென்ற

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள்

இயற்றிய

குறிப்புரையுடன்

வை. மு. கோபாலகிருட்டிணமாசார்யரால்
பார்வையிட்டு வெளியிடப்பெற்றன.
(17, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.)

UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY
3 MAR 1957
MADRAS

ஆனந்தாபார்வதி அச்சகத்திலும்
ஸ்ரீராமலிங்கம் அச்சகத்திலும்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

துன்முகி௵ ஆவணிமீ] 1956 [விலை 2—8—0

தண்டியலங்கார சூத்திர அகராதி

பொதுவியல்	பக்கம்		பக்கம்
அவற்றுள், பெருங்காப்பிய	௧௭	செய்யுளந்தாதி	௨௨
அவற்றுள், முத்தகம்	௯	செய்யுளென்பவை	௮
அவைதாம், ஒருதிறப்	௨௧	செறிவெனப்படுவது	௨௪
அறமுதனான்கினும்	௨௧	செறிவேதெளிவே	௨௩
இயன்றசெய்யுட்	௪௫	சொல்லின்கிழத்தி	௧
உதாரமென்ப	௩௯	சொல்லினும்பொருளினுஞ்	௩0
உரியபொருளன்றி	௪௨	தெளிவெனப்படுவது	௨௬
உலகொழுக்கிறவா	௩௮	தொகைநிலைச்செய்யுள்	௧௧
ஒழுகிசையென்ப	௩௪	பெருங்காப்பியமே	௧௩
கருதியபொருளை	௩௭	பொருளினுஞ்சொல்	௧௨
குளகம்பலபாட்டொரு	௧0	மெய்பெறுமரபின்	௨௩
கூறியவுறுப்பிற்	௨0	வலியெனப்படுவது	௪0
கௌடமென்பது	௨௪	விரவத்தொடுப்பது	௨௮

பொருளணியியல்	பக்கம்		பக்கம்
		குணந்தொழின்முதலிய	௧௧௫
அடையும்பொருளும்	௭௯	குறிப்புவெளிப்படுக்குஞ்	௯௫
அதுதான், பொருள்குணந்	௮௨	கூற்றினுங் குறிப்பினு	௭௧
அதுவே, குணம்பொருள்	௭௩	சிறப்பினும் பொருளினுங்	௧0௬
அதுவே, செம்மொழி	௧0௯	தன்மையுவமை	௧
அதுவே, பொருள் குணங்கார	௫௭	தான்றற் புகழ்வது	௧0௩
அதுவே, பொருள் குணஞ்	௪	தூரகாரியமு	௯௧
அதுவே, மாலை	௫0	தெரிபு வேறு கிளவாது	௯௪
அதுவே, விரியே தொகையே	௧0	தொகையே விரியே	௩௧
அபாவந்தானும்	௮௯	நிரனிறுத்தியற்றுத	௯௭
அவைதாம், வீரமச்சம்	௧00	பண்புந்தொழிலும்	௭
அவையல பிறவின்	௮௯	பழிப்பது போலும்	௧௨௨
அற்புதஞ் சிலேடை	௨௧	பாவிகமென்பது	௧௩௨
அன்னபோலெனு	௮௬	புகழினும் பழிப்பினும்	௧௧௮
ஆர்வ மொழி	௯௯	புகழ்வதுபோல	௯௬
இன்னார்க்கின்ன	௧௨௬	பெயர்பொருளல்	௮௫
உண்ணிகழ் தன்மை	௧00	பொருள் பரிமாறுதல்	௧௨௬
உருவக முவமை	௪௧	போலமான	௨௯
உலகறிகாரண	௭௬	மனப்படுமொருபொருள்	௮௨
உவமையும் பொருளும்	௩௧	மாறுபடு சொற்பொருள்	௧௧௯
உவமை யேது	௩௮	மிகுதலுங் குறைதலுங்	௨௭
எவ்வகைப் பொருளும்	௩	முதல்வனும் கருமமும்	௮௭
என்னையுடையாள்	௧	முந்துதான் முயல்வுறு	௧0௫
என்றுமபாவ	௮௯	முன்வருஞ் சொல்லும்	௫௩
ஒப்புமையில்லது	௧௨௮	முன்னத்தின் மறுப்பினது	௫௫
ஒருவகைச் சொற்	௧0௮	முன்னெனன்று தொடங்கி	௬௬
ஒருவினை நிகழ்வ	௧௨௩	முழுவதுஞ் சேறல்	௬௭
ஒருவினை பலவினை	௧௧௧	மொழியப்பட்ட	௧௨௭
கருதிய குணத்தின்	௧௧௮	யாதன்றிறத்தினும்	௮௭
கருதியது கிளவா	௧0௪	வன்சொல் வாழ்த்து	௫௯
கருதிய பொருடொகுத்	௭௯	வியத்தகு செல்வமும்	௧0௫
கருதிய பொருடொகுத்தாங்க	௨0	வினைபண்பென	௧௨௪
குணந்தொழில் சாதி	௪௫	வேற்றுமைப்பொருள்சிலேடை	௯௫

தண்டியலங்காரம்

UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY MADURAI

பொருளடக்கம்

முதலாவது பொதுவியல்.

	பக்கம்
முகவுரை	க
காப்பு	எ
செய்யுள்வகை நான்கு	அ
க. முத்தகச் செய்யுள்	கூ
உ. குளகச் செய்யுள்	க0
ங. தொகைநிலைச் செய்யுள்	கக
ச. தொடர்நிலைச்செய்யுள்வகை யிரண்டு	கஉ
க. பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளின் பகுப்பு இரண்டு	கங
1. பெருங்காப்பியம்	கஎ
அதற்கு ஓர்புறனடை	உ0
2. காப்பியம்	உக
காப்பியங்கட்கு ஓர் இலக்கணம்	,,
உ. சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுள்	உஉ
2. செய்யுள்நெறிவகை யிரண்டு	உங
க. வைதருப்பநெறி பத்து	,,
உ. கௌடநெறி	உச
1. செறிவு	,,
2. தெளிவு	உரு
3. சமநிலை	உஅ
4. இன்பம்	ங0
5. ஒழுகிசை	ஙச
6. உதாரம்	ஙரு
7. உய்த்தலில் பொருண்மை	ஙஎ
8. காந்தம்	ஙஅ
9. வலி	ச0
10. சமாதி	சஉ
இவ்வியலுக்குப் புறனடை	சரு

இரண்டாவது - பொருளணியியல்

காப்பு	க
பொருளணிகள் முப்பத்தைந்து	,,
1. தன்மையணி (நான்கு)	ங
க. பொருட்டன்மை	ச
உ குணத்தன்மை	[illegible]

ந. சாதித்தன்மை ரு
ச. தொழிற்றன்மை ,,

2. உவமையணி (மூன்று)

1. பண்புவமை ,,
2. தொழிலுவமை அ
3. பயனுவமை ,,

உவமையணியின் விரிவு:

1. விரி உவமை கக
2. தொகை உவமை கஉ
3. இதரவிதரஉவமை ,,
4. சமுச்சய உவமை கங
5. உண்மை உவமை கச
6. மறுபொருள் உவமை ,,
7. புகழ் உவமை ,,
8. நிந்தை உவமை கரு
9. நியம உவமை ,,
10. அநியம உவமை ,,
11. ஐய உவமை கசு
12. தெரிதரு தேற்ற உவமை ,,
13. இன்சொல் உவமை ,,
14. விபரீத உவமை கஎ
15. இயம்புதல் வேட்கை உவமை ,,
16. பல பொருள் உவமை கஅ
17. விகார உவமை ,,
18. மோக உவமை ககூ
19. அபூத உவமை ,,
20. பலவயிற் போலி உவமை ,,
21. ஒருவயிற் போலி உவமை உ0
22. கூடா உவமை ,,
23. பொது நீங்கு உவமை ,,
24. மாலை உவமை உக

உவமையணி பிற அலங்காரங்களோடு கூடி வருமாறு உணர்த்துதல் ,,

1. அற்புத உவமை உஉ
2. சிலேடை உவமை (இரண்டு) ,,
   (a) செம்மொழிச் சிலேடை உவமை ,,
   (b) பிரிமொழிச் சிலேடை உவமை உங
3. அதிசய உவமை உச
4. விரோத உவமை உரு
5. ஒப்புமைக்கூட்ட உவமை ,,
6. தற்குறிப்பேற்ற உவமை உசு
7. விலக்கு உவமை ,,
8. ஏது உவமை உஎ

உவமையணிக்கு எய்தியதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் — ௨எ
இடைநிற்கும் உவமைச் சொற்கள் (முப்பத்தைந்து) — ௨௯

3. உருவகவணி (பதினைந்து) — ௩௧

1. தொகை உருவகம் — ௩௨
2. விரி உருவகம் — ,,
3. தொகை விரி உருவகம் — ௩௩
4. இயைபு உருவகம் — ,,
5. இயைபில் உருவகம் — ௩௪
6. வியனிலை உருவகம் — ,,
7. சிறப்பு உருவகம் — ,,
8. விரூபக உருவகம் — ௩௫
9. சமாதான உருவகம் — ,,
10. உருவக உருவகம் — ௩௬
11. ஏகாங்க உருவகம் — ,,
12. அநேகாங்க உருவகம் — ,,
13. முற்று உருவகம் — ௩எ
14. அவயவ உருவகம் — ,,
15. அவயவி உருவகம் — ,,

உருவகவணி பிற அலங்காரங்களோடுகூடி வருமாறு உணர்த்துதல் — ௩அ

1. உவமை யுருவகம் — ,,
2. ஏது உருவகம் — ௩௯
3. வேற்றுமை உருவகம் — ,,
4. விலக்கு உருவகம் — ,,
5. அவநுதி உருவகம் — ௪0
6. சிலேடை உருவகம் — ,,

உருவக உவமைக்குப் புறனடை — ௪௧

1. ஏது உருவகம் — ,,
2. இயைபு உருவகம் — ,,
3. விலக்கு உருவகம் — ,,
4. சிறப்பு உருவகம் — ,,
5. அற்புத உருவகம் — ,,

உவமை வருமாறு — ,,

1. தெரிதரு தேற்ற உவமை — ,,
2. பலபொருள் உவமை — ,,
3. பண்பு உவமை — ,,
4. ஒப்புமை உவமை — ,,
5. சந்தான உவமை — ,,
6. விலக்கு உவமை — ,,

4. தீவகவணி (பன்னிரண்டு) — ௪௫

1. முதனிலைக் குணத் தீவகம் — ௪௬
2. முதனிலைத் தொழில் தீவகம் — ,,
3. முதனிலைச் சாதித் தீவகம் — ௪எ

4. முதனிலைப் பொருள் தீவகம் ௪எ
5. இடைநிலைக் குணத் தீவகம் ௪அ
6. இடைநிலைத் தொழில் தீவகம் ,,
7. இடைநிலைச் சாதித் தீவகம் ,,
8. இடைநிலைப் பொருள் தீவகம் ௪௯
9.
10. கடைநிலைத் தொழில் தீவகம் ,,
11.
12. கடைநிலைப் பொருள் தீவகம் ,,
தீவகவணி பிறஅலங்காரங்களோடு கூடி வருமாறு உணர்த்துதல் ௫0
1. மாலா தீவகம் ,,
2. விருத்த தீவகம் ௫க
3. ஒருபொருள் தீவகம் ,,
4. சிலேடா தீவகம் ,,
தீவகவணி பிறவகையால் வருவன உணரத்துதல் ௫உ
1. உவமா தீவகம் ,,
2. உருவக தீவகம் ௫௩

5 பின்வருநிலையணி (இரண்டு) ௫௩
1. சொற்பின்வருநிலை ,,
2. பொருட்பின்வருநிலை ௫௪
பின்வருநிலையணி பிறஅலங்காரத்தோடு கூடிவருமாறு உணர்த்துதல் ,,
1. உவமைப் பொருட்பின்வருநிலை ,,

6 முன்னவிலக்கணி (மூன்று) ௫௫
1. இறந்த வினைவிலக்கு ,,
2. எதிர்வினை விலக்கு ௫௬
3. நிகழ்வினை விலக்கு ,,
விலக்கணிக்குச் சில வேறுபாடு உணர்த்துதல் ௫எ
1 பொருள் விலக்கு ,,
2. குண விலக்கு ,,
3. காரண விலக்கு ௫அ
4. காரிய விலக்கு ,,
விலக்கணியை விரித்து உணர்த்துதல் ௫௯
1. வன்சொல் விலக்கு ,,
2. வாழ்த்து விலக்கு ,,
3. தலைமை விலக்கு ௬0
4. இகழ்ச்சி விலக்கு ,,
5. துணைசெயல் விலக்கு ௬க
6. முயற்சி விலக்கு ,,
7. பரவச விலக்கு ௬உ
8. உபாய விலக்கு ,,
9. கையறல் விலக்கு ,,
10. உடன்படல் விலக்கு ௬௩

11. வெகுளி விலக்கு ௬௩
12. இரங்கல் விலக்கு ௬௪
13. ஐய விலக்கு ,,
விலக்கணி பிற அலங்காரங்களோடு கூடிவருமாறு உணர்த்துதல். ௬௫
1. வேற்றுப்பொருள்வைப்பு விலக்கு ,,
2. சிலேடை விலக்கு ,,
3. ஏது விலக்கு ௬௬

7- **வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி** (எட்டு) ,,
1. முழுவதுஞ் சேறல் ௬௭
2. ஒருவழிச் சேறல் ௬௮
3. முரணித் தோன்றல் ,,
4. சிலேடையின் முடித்தல் ௬௯
5. கூடா இயற்கை ,,
6. கூடும் இயற்கை ,,
7. இருமை இயற்கை ௭0
8. விபரீதம் ,,

8. **வேற்றுமையணி** (ஆறு) ௭௧
1. ஒருபொருள் வேற்றுமைச் சமம் ,,
2. இருபொருள் வேற்றுமைச் சமம் ,,
3. உயர்ச்சி ௭௨
4.
5. இருபொருள் வேற்றுமைச் சமம் ,,
6. உயர்ச்சி ௭௩
வேற்றுமையணியை விரித்து உணர்த்துதல் ,,
1. குணவேற்றுமை ,,
2. பொருள் வேற்றுமை ௭௪
3. சாதிவேற்றுமை ,,
4. தொழில்வேற்றுமை ,,
வேற்றுமையணி பிறஅலங்காரங்களோடுகூடிவருவன உணர்த்துதல்.
1. விலக்கியல் வேற்றுமை ௭௫
2. சிலேடை வேற்றுமை ,,

9. **விபாவனையணி** (இரண்டு) ௭௬
1. அயற்காரண விபாவனை ௭௭
2. இயல்பு விபாவனை ,,
விபாவனையணியை மேலும் விளக்குதல்
1. வினையெதிர்மறுத்துப்பொருள்புலப்படுத்துவது. ௭௮
2. பொதுவகையாற் காரணம் விலக்கிக் காரியம் புலப்படுத்துவது. ,,

10 **ஒட்டணி** (நான்கு) ௭௯
1. அடையும் பொருளும் அயல்பட மொழிதல் ,,
2. அடைபொதுவாக்கிப் பொருள்வேறுபட மொழிதல் ௮0

3. அடை விரவிப் பொருள்வேறுபட மொழிதல் அ0
4. அடையை விபரீதப்படுத்துப் பொருள்வேறுபட மொழிதல். அக

11. அதிசயவணி (ஆறு) அஉ
1. பொருள் அதிசயம் அங
2. குண அதிசயம் ,,
3. தொழில் அதிசயம் ,,
4. ஐய அதிசயம் ,,
5. துணிவு அதிசயம் அச
6. திரிபு அதிசயம் ,,

12. தற்குறிப்பேற்றவணி (இரண்டு) அரு
1. பெயர்பொருள் தற்குறிப்பேற்றம் ,,
2. பெயராதபொருள் தற்குறிப்பேற்றம் ,,
அவ்வணிக்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல். ,,

13 ஏதுவணி (மூன்று) அஎ
1. காரகவேது (மூன்று) ,,
(a) கருத்தாக்காரகவேது ,,
(b) கருமகாரகவேது அஅ
(c) கருவிக்காரகவேது ,,
2. ஞாபகவேது அக
3. அபாவம் (ஐந்து) ,,
அதன் விரிவு
(a) என்றும் அபாவம் சு0
(b) இன்மையது அபாவம் ,,
(c) ஒன்றினொன்று அபாவம் ,,
(d) உள்ளதன் அபாவம் சுக
(e) அழிவுபாட்டு அபாவம் ,,
ஏதுவணியையே பிறிதோரு வகையால் வகுத்துணர்த்துதல் ,,
1. தூரகாரியம் கூஉ
2. ஒருங்கு உடன்தோற்றம் ,,
3. காரணம் முந்தூறுஉங் காரியநிலை ,,
4. யுத்தம் கூங
5. அயுத்தம் ,,

14. நுட்பவணி (இரண்டு) கூச
1. குறிப்பு ,,
2. தொழில் கூரு
15. இலேசவணி ,,
இலேசவணியின்பாற் படுத்துப் பிறர் வேண்டுவன சில அலங்காரம் உணர்த்துதல் கூகூ
1. புகழ்வது போலப் பழித்தல் கூஎ

2. பழிப்பதுபோலப் புகழ்தல் — கஎ

16. நிரனிறையணி (இரண்டு) — ,,

1. நிரலே நிறுத்தி நேரே பொருள்கொள்வது — கஅ
2. நிரலே நிறுத்தி மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்வது — ,,

17. ஆர்வமொழியணி — கசு

18. சுவையணி — க00

அதன் விரிவு

1. வீரம்
2. அச்சம் — க0க
3. இழிப்பு — ,,
4. வியப்பு — ,,
5. காமம் — ,,
6. அவலம் — க0உ
7. உருத்திரம் — ,,
8. நகை — ,,

19. தன்மேம்பாட்டுரையணி — க0ங

20. பரியாயவணி — க0ச

21. சமாயிதவணி — க0ரு

22. உதாத்தவணி (இரண்டு) — ,,

1. செல்வமிகுதி — க0சு
2. உள்ளமிகுதி — ,,

23. அவனுதியணி (மூன்று) — ,,

1. சிறப்பு அவனுதி — க0எ
2. பொருள் அவனுதி — ,,
3. குண அவனுதி — ,,

24. சிலேடையணி — க0அ

வகை (இரண்டு)

1. செம்மொழிச் சிலேடை — க0கூ
2. பிரிமொழிச் சிலேடை — கக0

சிலேடையணியை விரித்து உணர்த்துதல். — ககக

1. ஒருவினைச் சிலேடை — ,,
2. பலவினைச் சிலேடை — ககஉ
3. முரண்வினைச் சிலேடை — ,,
4. நியமச் சிலேடை — ககரு
5. நியம விலக்குச் சிலேடை — ,,

6. விரோதச் சிலேடை கக௪
7. அவிரோதச் சிலேடை ,,

25. விசேடவணி கக௫

உட்பிரிவு (ஐந்து)
1. குணக்குறை விசேடம் ,,
2. தொழிற்குறை விசேடம் ககசு
3. சாதிக்குறை விசேடம் ,,
4. பொருட்குறை விசேடம் ககஎ
5. உறுப்புக்குறை விசேடம் ,,

26 ஒப்புமைக்கூட்டவணி ககஅ

அதனை விரித்துணர்த்துதல் ,,
1. புகழ் ஒப்புமைக் கூட்டம் ,,
2. பழிப்பு ஒப்புமைக் கூட்டம் ,,

27. விரோதவணி ககக

28. மாறுபடுபுகழ்நிலையணி க௨0

29. புகழாப் புகழ்ச்சியணி க௨௨

30. நிதரிசனவணி க௨௩

1. புகழ்மை க௨௪
2. தீமை ,,

31. புணர்நிலையணி (இரண்டு) ,,

1. வினைப் புணர்நிலை க௨௫
2. பண்புப் புணர்நிலை ,,

32. பரிவருத்தனையணி க௨சு

33. வாழ்த்தணி ,,

34. சங்கீரணவணி க௨எ

உவமை யுருவகங்கட்குப் புறனடை க௨அ

35. பாவிகவணி க௩௨

UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY
MADURAI

ஸ்ரீ

கடவுள் துணை

முகவுரை.

அலங்காரசாஸ்திரமானது மொழியின் அழகை விளக்குவதாதலால், அதிற்பயில்வது, சாதுரியமாய்ப் பேசவும் எழுதவும் உபயோகமாவதேயன்றி, நாகரிகநடைக்கும் அல்லாதநடைக்கும் நியாயம் வகுத்துக்காட்டவும், வாக்கியங்களிலுள்ள குற்றநற்றங்களைப் பகுத்து நுட்பமாயுள்ள கருத்தை யுணரவும், அங்ஙனமே சிறந்த நூலியற்றவும் உதவுகின்றது. ஆனதுபற்றியே, இது, இன்றியமையாத இலக்கணங்களுள் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றியும், எழுத்திலக்கணம் முதலானவை அந்தந்தப்பாஷைக்கேயுரியனவாயிருப்பதுபோலன்றி, இவ்வலங்காரவிலக்கணம் பெரும்பாலும் பல பாஷைகளுக்கும் பொதுவாயிருத்தல்பற்றி, பலரும் இதற்கு அதிகாரிகளாகின்றனர்.

இந்தச்சாஸ்திரம் அக்கினிபுராணத்திலுங் காணப்படுதலால், மிகப்பழமையானதென்றே கொள்ளல்வேண்டும். இவ்விலக்கணம் வடமொழியில், தர்க்கம் வியாகரணம் வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் போலவே, பல நூல்களாற் பலவேறுவகையாக விவரிக்கப்பட்டுக் கடல்போலப் பரப்புடைத்தாயிருக்கின்றது. அந்நூல்களாவன:—பாமஹஸூத்ரம், வாமநஸூத்ரம், காவ்யாதர்பம், ஸரஸ்வதீகண்டாபரணம், ச்ருங்காரதிலகம், காவ்யப்ரகாசம், அலங்காரஸர்வஸ்வம், ரஸதரங்கிணி, ரஸமஞ்சரி, த்வந்யாலோகம், ஸாஹித்ய சிந்தாமணி, ஸாஹித்யசூடாமணி, ஸாஹித்யதர்ப்பணம், சமத்காரசந்த்ரிகை, ப்ரதாபருத்ரீயம், ஸாஹித்யரத்நாகரம், சந்த்ராலோகம், சந்த்ராலோகத்தின் வ்யாக்யாநமான குவலயாநந்தம், சித்ரமீமாம்சை, அலங்காரகௌஸ்துபம், ரஸகங்காதரம், ஏகாவளி, காவ்யதர்ப்பணம் முதலானவையும், அவற்றின் உரைகளுமாம்.

இவற்றில், பிராசீநம் நவீநம்என்று இரண்டுவகைஉண்டு. வாமநஸூத்ரம் முதலானவை பிராசீநம் [பழையவழியன]. காவ்யப்ரகாசம் முதலானவை நவீநம் [புதியவழியன]. இவ்விரண்டுதிறத்திலும் கொள்கைகளில் மிக்க வேறுபாடுகள் உண்டு. அன்றியும் அந்தந்தநூல்களிலும் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமை காணப்படுகின்றது.

இவற்றுள் காவ்யாதர்சமென்பது ஆசார்யதண்டியென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் தண்டியென்னும் ஆசிரியரால் இலக்கணம் உதாரணம் பொருத்தல் முதலிய விசேஷங்களோடு சுலோகரூபமாக வெகுகாலத்துக்குமுன் செய்யப்பட்டது. அந்நூலுக்குப் பழையனவாகவும் புதியனவாகவும் சிலசில உரைகளும் உண்டு.

தண்டியலங்கார மென்ற இத்தமிழ்நூல், தமிழிலக்கணமைந்தனுள் அணியிலக்கணத்தைத் தனியே உணர்த்துவது. *பொதுவியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல் என்றுமூன்று இயலாகப்பகுக்கப்பட்ட கஉடு - சூத்திரங்களையுடையது; மேற்குறித்த காவ்யாதர்ச மென்னும் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பாகவுள்ளது; ஆனதுபற்றியே, தண்டியலங்கார மென்னும் பெயரைக்கொண்டது; அணியியலென்றும், அணியதிகாரமென்றும், அணியிலக்கணமென்றும் மறுபெயருடையது; இந்நூலொன்றுதவிர, அணியிலக்கணமாத்திரத்தை விரித்துஉணர்த்தும் பழைய தமிழ்நூல் வேறு எதுவும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இந்நூலுரையிற் சொல்லணியியலின் தொடக்கத்தில் 'அஃதேல், குற்றமும் குணமும் முதலாயினவும் ஈண்டேயன்றே கூறியது: இதனைச் சொல்லணியியலென்றது என்னை? எனின்,—அவையுங் கூறினரேனும், அவை சிறுபான்மையவாகலானும், இத்துணைச் சிறப்புடையன அன்மையானும், சொல்லானும் அணிகளது தலைமையும் பன்மையும் நோக்கி அப்பெயர்த்தாயிற்றுஎன்பது. என்னை? "ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொ லுள்பொருளொழியத், தெரிபுவேறுகிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும், உயர்திணை மருங்கினு மஃறிணை மருங்கினும்" என்பவாகலின்' என வருவது காண்க; இதன் முதனூலாகிய காவ்யாதர்சத்திலும் காவ்யமார்க்கவிபாகம், அர்த்தாலங்காரவிபாகம், சப்தாலங்காரதோஷவிபாகம் என மூன்று பரிச்சேதங்களே இருத்தலும் உணரத்தக்கது.

இந்நூலுக்கும் இதன்முதனூலுக்கும் ஒரோவழிச் சிறிதுவேறுபாடு காணப்படுவது, வழிநூலிலக்கணப்போக்கைத் தழுவி அமைந்ததென்க.

சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார் இரண்டோரிடத்து இந்நூலின்சூத்திரங்களை மேற்கோளாகக் கொள்ளுமிடத்து '"உரையும் பாடையும் விரவியும் வருமே" என்பது அணியியலாகலின்' என்றும், '"உதாரமென்பதோதிய செய்யுளிற், குறிப்பி னொருபொருள் நெறிப்படத் தோன்றல்" என்பது அணியியலாகலின்' என்றுங் கூறியிருத்தலால், இந்நூலுக்கு அணியியலென்று ஒருபெயர் உண்டென்று தெரிகின்றது. இந்நூலுரைத்தொடக்கத்தில் 'இவ்வதிகாரம் என்னபெயர்த்தோ வெனின்,—அணியினது இலக்கண முணர்த்தினமையின், அணியதிகார மென்னும் பெயர்த்து' என்றதுகொண்டு, இந்நூற்பெயர் அணியதிகாரமென்பதென உணரலாம். இந்நூலின் ஏட்டுப்பிரதிகள்சிலவற்றில், இந்நூற்பெயர் அணியிலக்கணமென்று வரையப்பட்டுள்ளது.

இத்தமிழ்நூல்செய்த ஆசிரியரது பெயரும் இடமும் காலமும் மதமும் வரலாறும் முதலிய ஒன்றும் துணிவாகத் தெரியவில்லை.

* இப்பொதுவியலைப் பொதுவணியியலென்றும், குணவணியியலென்றும், செய்யுணெறியியலென்றும், செய்யுளணியியலென்றும் வழங்குவர்.

வடநூலாசிரியர்போலவே இத்தமிழ்நூலாசிரியரும் தண்டியென்னும் பெயருடையா ரென்பது ஒருசாரார்கொள்கை. அவர், தமது கொள்கைக்கு ஆதாரமாக "வடதிசை யிருந்து தென்மலைக் கேகி, மதிதவழ் குடுமிப் பொதிய மால்வரை, யிருந்தவன் றன்பா லருந்தமி ழுணர்ந்த, பன்னிரு புலவரின் முன்னவன் பகர்ந்த, தொல்காப் பியநெறி பல்காப் பியத்தும், அணிபெறு மிலக்கண மரிதினிற் றெரிந்து, வடநூல் வழிமுறை மரபினின் வழாஅது, ஈரிரண் டெல்லை யிகவா மும்மைப், பாகத விலக்கணம் பண்புறத் தழீஇத், திருந்திய மணிமுடிச் செம்பிய னவையத்து, அரும்பொருள் யாப்பி னமைவுற வகுத்தனன், ஆடக மன்றத்து நாடக நவிற்றும், வடநூ லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன், பூவிரி தண்பொழிற் காவிரிநாட்டு, வம்பவிழ் தெரிய லம்பிகாபதி, மேவரும் தவத்தினிற் பயந்த, தாவருஞ் சீர்த்தித் தண்டியென் பவனே" என்று ஒருசிறப்புப்பாயிரச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டுவர். அதனால், இந்நூல்செய்தவர் தண்டியென்னும்பெயருடையா ரென்றும், அம்பிகாபதியென்பவரது குமார ரென்றும், சோழநாட்டவ ரென்றும், வடமொழிதென்மொழியென்னும் இருமொழியிலுந்தேர்ந்தவ ரென்றும், இந்நூல் சோழராசனதுஅவையில் அரங்கேற்றப்பட்டதென்றும் வெளியாம். யாம் கண்ட ஏட்டுப்பிரதிகள் பலவற்றினாலும், இவர்பெயர் தண்டி யென்று கூறலாம்; ஆனால், அப்பெயர் இவர்க்கு இயற்பெயராய் அமைந்ததோ, அன்றித் தண்டிசெய்த வடநூலைச் சிறக்க மொழிபெயர்த்ததனால் அமைந்த புகழ்ப்பெயரோ என்பது ஆராயத்தக்கது. மேற்காட்டிய பாயிரத்தில் அம்பிகாபதியெனப்பட்டவர் கம்பரதுமகனாரென்றுகொண்டு, இந்நூலாசிரியரைக் கம்பரது பௌத்திரரென்று சிலர் ஊகிக்கிறார்கள்; அங்ஙனமாயின், இந்நூலுடையார்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் பாகலாம். இந்நூலின் உதாரணச்செய்யுள்களுட் சிலவற்றில் அநபாயசோழமகாராஜனது பெயரும் புகழும் காணப்படுவதுகொண்டு, இந்நூல் அநபாயசோழராசன்காலத்ததென்னலாம்.

ஒருதண்டியே வடமொழி தென்மொழி யிரண்டிலும் வல்லராய் உபய கவியெனப் பெயர்வழங்கப்பெற்று இருந்தன ரென்றும், அவரே வடமொழியிற் காவ்யாதர்சம், தமிழில் இத்தண்டியலங்காரம் என்னும் இரண்டுநூலையும் இயற்றிய ஆசிரிய ரென்றும் கூறுவர் வேறொருசாரார்; அதற்குத் தக்க ஆதாரம் காணாமையாலும், அப்படிப்பட்ட வதந்தி உலகத்திற் பிரசித்தமாக இல்லாமையாலும், அதுவும் துணியக்கூடியதன்று.

இங்ஙனம் இந்நூல்செய்தவர்பெயரைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி எவ்வாறுமுடியினும், இந்நூல் மிகச்சிறந்ததென்பதும், இதனைச்செய்தவர் வடமொழிதென்மொழியிரண்டிலும் மிகவல்ல ரென்பதும், அவ்வன்மையோடு தமிழில் நல்ல கவித்திறமுடையவரென்பதும் மறுக்கப்படாதபொருள்களாம். ஒருமொழியினின்றும் மற்றொருமொழிக்கு ஒன்றை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு போகும்போது, முதனூலிலுள்ள செறிவும் பொலிவும் அழகும் நயமும் மொழிபெயர்ப்

பாகிய வழிநூலிற் குறைவுபடுதல், உலகத்திற் பெரும்பான்மை; இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்பு அக்குறைபாட்டுக்குச்சிறிதும்இடமில் லாதபடி அமைந்து வேறொரு தனி நூல்போலவே விளங்குதல், இம் மொழிபெயர்ப்பாசிரியரது வியக்கத்தக்க திறத்தை நன்குவிளக்கும்: இத்தன்மை, இருமொழியும் வல்லுநராய் இந்நூலை முதனூலோடு ஒப்பிட்டுநோக்குவார்க்குத் தானே விளங்கும். வடமொழிக் காவ்யா தர்சநூலின் பெருமையும், ஆசார்யதண்டியென்று பலராலுங் கொண்டாடப்படுகின்ற அந்நூலாசிரியரது சிறப்பும் லோகப்பிரசி த்தமானவை; அம்முதனூலின் மாட்சிக்குத் தக்கவாறே இவ்வழி நூல் அமைந்திருத்தலால், இவ்வழிநூலாசிரியரும் முதனூலாசிரி யர்போலவே மிகவும் நன்குமதிக்கத்தக்கவ ரென்பதற்குச் சிறிதுந் தடையில்லை.

பிரயோகவிவேகநூலார் 'தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணமே 'யுக்தமும் அயுக்தமும்', 'ராசமா புரி,' 'ரவிகுலதிலகன்' என முறையே கூறுதல் காண்க' என்றும், 'நாலடியாரும் தண்டியாசிரியரும் சிந்தாமணியாரும் வடமொழியிற் பிறந்தவண்ணம் முறையே 'யோசனையோர்கேட்பர்', 'யுக்தமுமயுக்த மும்,' 'ரவிகுலதிலகன்' எனத் தற்சமமாகக்கூறினாற்போல, யாமும், உருவபேதமென்னுமலே ரூபபேதமென்றும்' என்றும் இந்நூலாசிரி யரைச் சிந்தாமணிநூலாசிரியரோடும் நாலடி நூலாசிரியரோடும் ஒப்பநிறுத்தி மேற்கோளாகக் காட்டியிருத்தலும், இந்நூலாசிரியர் பெருமையை நன்குவிளக்கும்.

முதனூலோடு பொருந்தாத மாறுதல் இந்நூலில் இரண்டோரி டத்துக் காணப்படுகின்றது; அது, காலக்கிரமத்தில்நேர்ந்த வழுவா யிருக்கலாம். இது நிற்க.

இந்நூலுக்கு ஏற்ற உரையை எழுதி நாட்டிய மகோபகாரி இன் னாரென்பதும், அவரது இடம் காலம் முதலிய விவரமும் தெரிய வில்லை. இந்நூலின் பழைய அச்சுப்பிரதியில் 'சுப்பிரமணியதேசிக ராற்செய்யப்பட்டஉரை' என்றுமாத்திரம் எழுதியிருக்கின்றது; அதன்திறம்யாதும்புலப்பட்டிலது. இவ்வுரை, சூத்திரப்பொருளை நன்குவிளக்குவதோடு அச்சூத்திரங்களிற்காணப்படும் பலவகை அணிவிகற்பங்களின் இலக்கணத்தையும் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டி உதாரணச்செய்யுள்களின் பொருளையும் பெரும்பாலும் விளக்கிச் சிற்சிலவிடத்து ஆக்ஷேபசமாதானங்களைக்கூறுதலுடன் முதனூற்கருத்தையுந்தழுவி யுள்ளதனால், மிக்கசிறப்புடையது. அணியின் இலக்கணத்திற்கும் அதற்கு இலக்கியமாகக்காட்டிய உதாரணச்செய்யுளுக்கும் உள்ள பொருத்தத்தை நன்குவிளங்க முற்றும் எடுத்துக்காட்டாமை இவ்வுரைக்கு ஒருகுறை யென்பர் சிலர்; அப்பொருத்தம் உணர்வுடையோர் எளிதில் அறியக்கூடிய தென்னும் நோக்கத்தால் அதனை இவ்வுரைகாரர் பெரும்பாலும் எழுதாது விட்டனர்போலும்.

இற்றைக்கு 250 வருஷத்தின்முன் இலக்கணவிளக்கமென்னும் நூலை உரையுடன்செய்த திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர்,...அணி

யிலக்கணத்திற்கு இத்தண்டியலங்காரத்தையும் இதன்உரையி லுள்ள விஷயங்களில் உதாரணச்செய்யுளின் பொருளொன்றொழிய மற்றதனைத்தையும் உள்ளபடியே முழுவதும் ஒற்றியெடுத்துக்கொண்டுள்ளதனால், இத்தண்டியலங்காரவுரையின் காலம் இருநூறு வருஷங்களுக்கு முந்தியது என்பதுமாத்திரம் துணியக்கூடியது, இன்னகாலமென்று நாட்டுவதற்கு ஆதாரம் கிடைக்கவில்லை.

அணியிலக்கணத்தைத் தனியேவிரித்துணர்த்தும் பிற்றைநூலாகிய மாறனலங்காரத்துச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "தமிழ்தெரி புலமைச் சான்றோர் மதிக்கு, முதுமொழித்தண்டி முதனூ லணியொடும்" என்றவிடத்து 'தண்டி' என்றது தமிழ்த்தண்டியையெனக. பெரும்பாலும் வடநூற்கருத்தையே தழுவியவையாய் இத் தண்டியலங்காரவுரையிற் காணப்படும் உதாரணச்செய்யுள்கள்பல, வீரசோழியத்து அலங்காரப்படலத்தின் உரையிலும் உள்ளன.

அணிகளைச் சுருக்கிச் சிலவற்றில் அடக்குதல் பிராசீனர் கொள்கை. நவீனரோ அணிகளைப் பலவாற்றான்விகற்பித்துப் பெருக்கிவிரிப்பர். பழைய தமிழிலக்கணநூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் உவமவணியொன்றேகொண்டு அதில் மற்றையபலஅணிகள் அடக்கப்பட்டன; உவமவணியின்விகற்பங்கள் பலவும், "வேறுபட வந்த வுவமத்தோற்றம்" என அமைக்கப்பட்டன: அத்தன்மையை அந்நூலின் உவமவியலிலும் அதன்உரையிலுங்காணலாம்; அவர் அணியியலென்னாது 'உவமவியல்' என்றதுங் கருதத்தக்கது. இந்நூலில், காட்டிய அணிகள் - ௩௫. மாறனலங்காரத்தில் ௬௪- காட்டப்பட்டுள்ளன.

இத்தண்டியலங்காரத்தையும், இதன்உரையையும் இயன்றவளவு சுத்தப் பிரதியாகப் பதிப்பித்து வெளியிடக் கருதி யாம் தண்டியலங்கார ஏட்டுப்பிரதிகள்சிலவற்றை வைத்துக்கொண்டு ஒருமுறைக்கு இருமுறை ஒப்புநோக்கியதில், முந்தின அச்சுப்பிரதியிற் காணப்படாத சிலதிருத்தங்களும் சிற்சில செய்யுள்களின் உரையும், சிலஉரைநயங்களும் கிடைத்தன. அவற்றுள் விரிவுரையே இந்நூலில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

அன்றியும், அப்பிரதிகளுள் நான்குவகை இருந்தன.

இந்நூலின் உதாரணச்செய்யுள்களிற் பல, வடநூலின்மொழி பெயர்ப்பாய்அமைந்தவை. சில, அவற்றோடுஒத்த கருத்துடையவை. சில, ஒவ்வாதகருத்துடையவேனும் தகுதிபற்றிப் பிறநூல்களினின்று எடுத்துஆளப்பட்டவை.

பிரயோகவிவேகநூலார், இலக்கணநூல்செய்கின்ற தாமே உதாரணமும் உடன் எடுத்துக்காட்டியதற்கு மேற்கோளாக, 'தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணமுங் காட்டினாற்போல, யாமும் உரையெழுதியதல்லது மூலோதாரணமுங் காட்டினோம்' என்று எழுதியிருத்தல்கொண்டு, தண்டியலங்கார நூலாசிரியர் தாமே உதாரணச்செய்யுளுஞ் சேர்த்து அமைத்தனரென்று அறியலாம்.

இவ்வுரையிற் பொருளெழுதப்படாத உதாரணச்செய்யுள்கட்கெல்லாம் பொருளும், கருத்தும், கூறிய இலக்கணத்துக்கும் அதற்கு இலக்கியமாகிய உதாரணச்செய்யுளுக்கும்உள்ள பொருத்தமும், அருஞ்சொற்களுக்குப்பொருளும், மற்றுஞ் சிற்சிலவிஷயங்களும் தெளிவாகவிளங்குமாறு குறிப்புரை எழுதி இவ்வுரையில் உரிய இடங்களிற் சேர்த்துப் பதிப்பித்திருக்கின்றோம். அங்ஙனம் எழுதியவை விளங்க முதலில் மாத்திரம் (குறிப்புரை) என்று எழுதி, பின்பு ஆங்காங்கு (கு - ரை.) என்று குறித்துள்ளோம்.

இந்நூலுக்கும் வடநூலுக்கும் வழிநூலாக இற்றைக்கு எண்பத்தைந்து வருஷத்துக்குமுன் ஸ்ரீ. உ. வே. தி-ஈ-ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியர் இயற்றிய தண்டியலங்காரசாரமும், தொல்காப்பியம் வீரசோழியம் மாறனலங்காரம் என்பனவும், அவற்றின் உரைகளும், வடமொழியலங்கார நூல்கள்பலவும், மற்றுஞ்சிலவும், இக்குறிப்புரை எழுதுதற்கு முக்கியமான துணையாய் நின்றன.

சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலெஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் மகாமகோபாத்தியாயஸ்ரீமத். உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் அளித்தஏட்டுப் பிரதியொன்றும், சென்னை இராசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையி லுள்ள பிரதிகள் நான்கும், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து ஏட்டுப்பிரதிகள் மூன்றும் இந்நூலைப் பரிசோதித்தற்கு இன்றியமையாத்துணையாய்நின்றதனால், அப்பிரதிகளையுடையார்க்கு மனப்பூர்வமாக வந்தனஞ்செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.*

---

* இந்த முகவுரை தண்டியலங்காரப் பதிப்பை முன்னர் நிகழ்த்தியவரும், கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்ட் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராயிருந்து காலஞ்சென்றவரும், எனக்கு ஆசிரியருமான இருமொழிப்பெரும்புலவர் ஸ்ரீ - உ - வே - வை. மு. சடகோபராமாநுஜசார்யர் என்கிற தமிழ்ப்பேருரையாசிரியர் எழுதியது.

ஸ்ரீ

தண்டியலங்காரம்

முதலாவது

பொதுவியல்.

காப்பு.

க. **சொல்லின் கிழத்தி மெல்லிய லிணையடி**
சிந்தைவைத் தியம்புவல் செய்யுட் கணியே.

என்பது, சூத்திரம்.

இவ்வதிகாரம் என்னபெயர்த்தோ வெனின்,—அணியினது இலக்கணம் உணர்த்தினமையான், அணியதிகாரமென்னும் பெயர்த்து.

இவ்வதிகாரத்தின் முதற்கண் ஓத்து என்னபெயர்த்தோ வெனின்,—ஒருசார் அணிபெறுஞ்செய்யுட்கும் ஒருசார் அணிக்கும் இலக்கணம் உணர்த்தினமையான், **பொதுவியலென்னும்** பெயர்த்து.

இவ்வோத்தினுள் இத்தலைச்சூத்திரம் என்நுதலிற்றோ வெனின்,—**தெய்வவணக்கமும், உரைக்கும்பொருளும்** உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இதன் பொழிப்பு) கலைமடந்தை துணைத்தாளைக் கருத்துள் வைத்து, யாப்புக்கு அலங்காரவிலக்கணஞ் சொல்லுவேன்; (எ-று.)

சொல்லின்கிழத்தியெனினும், கலைமடந்தையெனினும் ஒக்கும். இணையடியெனினும், துணைத்தாளெனினும் ஒக்கும். சிந்தையெனினும் கருத்தெனினும் ஒக்கும்; 'உள்' என்பது ஏழாம்வேற்றுமை தொக்குநின்று விரித்து உரைக்கப்பட்டது. இயம்புவலெனினும், சொல்லுவேனெனினும் ஒக்கும். செய்யுளெனினும், யாப்பெனினும் ஒக்கும். அணியெனினும், அலங்காரமெனினும் ஒக்கும். 'அணி' என்றது - ஈண்டு அலங்காரவிலக்கணத்தை; ஆகுபெயர். ஏகாரம்- ஈற்றசை.

'வாழ்த்து, தெய்வம்வணங்குதல், வருபொருள்மொழிதல் என்பன காப்பியத்துமுதலிலக்கணம்' என்றாராசிரியராகலின், ஈண்டுத் தெய்வவணக்கமும், உரைக்கும்பொருளும் உணர்த்தப்பட்டன. இஃது இலக்கியத்திற்கு ஓதியவதனை இலக்கணத்திற்கும் ஓதி உடம்பொடுபுணர்த்தாராசிரியராகலின், ஈண்டு இவ்வாறுஉரைக்கப்பட்டது. என்றதனால், சிறப்புப்பாயிரமாயிற்று.

இவற்றின் (குறிப்புரை.) பெயர்த்து-பெயருடையது. முதற்கண் ஓத்து - முதலிலுள்ள இயல். இவ்வியலில் கஉ-ஆஞ் சூத்திரம்வரையிலும் செய்யுட்கும், அதற்குமேல் அணிக்கும் இலக்கணங் கூறுமாறு காண்க. தலைச்சூத்திரம் - முதற்சூத்திரம். என் நுதலிற்று

-யாதுகருதியது. 'சொல்லின்கிழத்தி மெல் இயல் இணை அடி' என்பதற்கு - சொற்களுக்குஉரிய தலைவியான சரசுவதியினது மென்மையான தன்மையையுடைய உபயபாதத்தை யென்றுவது,சொற்களுக்கு உரிய தலைவியும் மென்மையான தன்மையை யுடையவளுமான சரசுவதியினது உபயபாதத்தை யென்றுவது பதப்பொருள் காண்க. பிந்தினவுரையில், 'மெல்லியல்' என்றது-பண்புத்தொகை யன்மொழி. ஈண்டு-இங்கு. அணி-முதலாகுபெயர். வாழ்த்து, தெய்வவணக்கம், உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்பன காப்பியத்து முதலிலக்கண மென்பதை, மேல் அ-ஆஞ்சூத்திரத்தில் விளங்கக் காண்க.உடம்பொடுபுணர்த்தலென்பது,ஒருயுக்தி; அஃதாவது-சொல்லவேண்டுவதோரிலக்கணத்தை விதித்துச் சொல்லாமல் தான் அவ்விலக்கணம்மையைச் சொல்வது கொண்டு தெரிவித்தல்; நன்னூலில் 'குற்றியலுகரம்சிறுபான்மை உயிர்முதன்மொழிவரும்போது கெடாமல் நிற்கும்'எனச் சொல்ல வேண்டியவர் அவ்வாறுவிதித்துச்சொல்லாமல் "தன்முகமாகத் தானழைப்பதுவே" என்றும்,"ஆறனுருமைக்கதுவு மாதுவும்" என்றும் தாம் சூத்திரஞ்செய்ததன் குறிப்பினல் அவ்விதியைப் பெறவைத்ததும்; தொல்காப்பியத்தில் 'பெயரின் ஈற்றுஅயல்அகரம் சிறுபான்மை ஓகாரமாகத்திரிதலும் செய்யுளிலுண்டு' என்ற பொருளைச் சூத்திரவிதிகூறியுணர்த்தாமல் 'கிழவோன்', 'கிழவோள்' என்ற பெயர்களை ஆசிரியர் தாமே சூத்திரங்களி லுபயோகித்து அதனல்அவ்விதியைப் பெறவைத்ததும் இவ்வுத்தியேயாம். இங்கு, வாழ்த்து தெய்வவணக்கம் உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்பன காப்பியத்துக்கேயன்றி இலக்கண நூலுக்கும்முதலிலக்கணமாதலை, அவ்விலக்கண நூலாசிரியர் அங்ஙனஞ் சூத்திரவிதியாற்கூருது தாம் அவற்றைமுதலிற்கூறி அதனற் பெறவைத்தல், உடம்பொடு புணர்த்தலாகும். "வணக்க மதிகார மென்றிரண்டுஞ் சொல்லச், சிறப்பென்னும் பாயிரமாம்", "தெய்வவணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளும், எய்தவுரைப்பது தற்சிறப்பாகும்" என்றபடி இத்தலைச்சூத்திரம் தற்சிறப்புப்பாயிரமாம். (க)

செய்யுள்வகை.

உ. செய்யு ளென்பவை தெரிவுற விரிப்பின்
முத்தகங் குளகந் தொகைதொடர் நிலையென
எத்திறத் தனவு மீரிரண் டாகும்.

என்பது: மேல் 'செய்யுட்குஅணியிலக்கணமுணர்த்துவல்' என்ருர்; ஈண்டு, அச்செய்யுளாமாறுஉணர்ந்தே அணி உணரப்படுமாகலான், அவ்வணிபெறுஞ்செய்யுளினது பெயரும் முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) செய்யுளென்று சொல்லப்படுவன, விளங்கவிரித்து உணர்த்துங்கால்,எவ்வகைப்பட்ட பாவேனும் முத்தகச்செய்யுளும், குளகச்செய்யுளும், தொகைநிலைச்செய்யுளும் தொடர்நிலைச்செய்யுளும் என நான்குவகைப்படும்; (எ - று.)

'செய்யுள்' என்பதனை நான்கினோடும், 'நிலை' என்பதனைப் பின்னிரண்டனோடுங் கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது.

முத்தகம், குளகம் என்பன-வடமொழிப்பெயர். ஏனையிரண்டும், தமிழ் மொழிப்பெயர்.

அவையாமாறு முன்னர் அறியப்படும்.

(கு - ரை.) தொகை-எண். பா-வெண்பா முதலியன. நான்கு-முத்தகம் முதலியன. பின் இரண்டு-தொகை, தொடர் என்பன. ஏனை-மற்றை. ஏனையிரண்டு-தொகைநிலை, தொடர்நிலை என்பன. அவை ஆம் ஆறு - முத்தகம்முதலியவற்றின் இயல்பு. முன்னர் - மேல்; அடுத்தசூத்திரம் முதலாக. (உ)

முத்தகம்.

ங. அவற்றுள்,

முத்தகச் செய்யுள் தனிநின்று முடியும்.

என்பது: முத்தகச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேற்சொன்ன நான்கனுள் முத்தகச்செய்யுளென்பது, தனியேநின்று ஒருபொருள்பயந்து முற்றுப்பெறுவது; (எ - று.)

அது, " என்னேய் சிலமடவா ரெய்தற் கெளியவோ
பொன்னே யனபாயன் பொன்னெடுந்தோள்-முன்னே
தனவேயென் றுளுஞ் சயமடந்தை தோளாம்
புனவேய் மிடைந்த பொருப்பு" என வரும்.

(இதன்பொருள். பொன்னையொப்பாய்! அடிப்படத் தனக்கே சொம்மாகநினைத்துத் துய்க்கின்ற கொற்றவையுடைய தோள்களாகிய செறிந்தவேயினாலே நெருங்கப்பட்ட பொருப்பாகிய அனபாயனுடையஅழகினையுடையவாய்ப் பெரியவாகிய தோள்களானவை, என்னையொக்குந்தன்மையராகிய பெண்டிர் பலரும் புல்லுதற்கு எளிவந்தனவாமோ? [ஆகா]; என்றவாறு. வேய்மிடைந்த பொருப்பாகிய தோள் எனக் கூட்டுக. தோளாகிய பொருப்பு என்பாரு முளர். 'என்னேய்' என்புழி, இரண்டனுருபுதொக்குநின்றதெனக்கொள்க. 'என்' என்பதனை, இரக்கத்தின்கட்குறிப்பு என்பாருமுளர். 'சில' என்றது=பல. எய்துதல் - கூடுதல். அநபாயன் - அபாயரகிதன். பொன் - அழகு. நெடுந் தோள் - பெரிய தோள். 'என்று' என்றது, என்றுநினைத்து என்றவாறு. சயமடந்தை - வனதுர்க்கை. புனவேய் - செழித்தவேய். மிடைதல் - நெருங்குதல். பொருப்பு - மலை.)

(கு - ரை.) பயந்து - தந்து. ஏய் - உவமவுருபு. 'என்னேசிலமடவார்' என்றும் பாடமுண்டு. 'பொன்னே' என்றது, இலக்குமி போன்றவளே! அல்லது பொன்போன்றவளே! என்று தோழியை நோக்கியவிளி. இச்செய்யுள், தலைவனது அருமையைத் தலைவி கூறியது. அடிப்பட - நெடுநாளாக என்றபடி. தனவேஎன்று-

தனக்கேயுரிய பொருள்களென் றெண்ணி; தன-பலவின்பாற்பெயர். சொம்=ஸ்வம்; உரியபொருள்: சொத்து. துய்க்கின்ற-அநுபவிக்கின்ற. புனம்வேய்-கொல்லைகளில் அடர்ந்து செழித்து வளரும் மூங்கில். 'அநபாயன்' என்றது, சோழர்களில் ஒருவனது பெயர்; அபாயமில்லாதவ னென்பது, இப்பெயரின் பொருள். ஜயலக்ஷ்மியினுடைய மூங்கில்போன்ற தோள்களால் தழுவப்பட்ட மலைபோன்ற அநபாயனது தோள்களென்க. சயமடந்தை தோள்களுக்கு மூங்கில்களும், அவை தழுவும் அநபாயன்தோள்களுக்கு மூங்கில்சாரும்மலைகளும் உவமை. திரண்டு நெய்ப்புடைத்தாய் வளைந்தெழும் வடிவுபற்றி மகளிர்தோளுக்கு இளமூங்கிலும், பருத்தோங்கிய வடிவும் வலிமையும்பற்றி வீரர்தோளுக்கு மலையும் உவமை கூறப்படும். இச்செய்யுள் தனியேநின்று ஒருபொருள் தந்து முடிந்தமை காண்க. பத்துப்பாட்டி லடங்கிய பத்துநூல்களும், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரியதிருமடல், என்ற பிரபந்தங்களும் இவையெல்லாம், ஒவ்வொருபாட்டாய் நின்று தனியே முடிதலால், முத்தகமெனத்தக்கன. (௳)

குளகம்.

௪. குளகம் பலபாட் டொருவினை கொள்ளும்.

என்பது: குளகச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) குளகச்செய்யுளென்பது, பலபாட்டாய் ஒருவினை கொண்டு முடிவது; (எ - று.)

'ஒருவினை' என்ற விதப்பான், ஒருபெயர்கொண்டும் முற்றுப் பெறுமென்க.

இதற்கு இலக்கியம் வந்துழிக் காண்க.

(கு - ரை.) வந்துழி=வந்தஉழி: வந்தவிடத்து. கம்பராமாயணத்திற் பாலகாண்டத்துத் திருவவதாரப்படலத்தில் "திரைகெழுபயோததி துயிலுந் தெய்வவான், மரகதமலையினை வழுத்தி நெஞ்சினுற், கரகமலங்குவித்திருந்தகாலையிற், பரகதியுணர்ந்தவர்க்குதவு பண்ணவன்", "கருமுகில்தாமரைக்காடுபூத்து நீ, டிருசுடரிருபுறத் தேந்தி யேடவிழ், திருவொடும்பொலியவோர்செம்பொற்குன்றின் மேல், வருவபோற் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினன்" என இரண்டு செய்யுள்கள் தொடர்ந்து ஒருவினைகொண்டு முடிந்து குளகமாதல்காண்க. இது, பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளினிடையே வந்த குளகம்; மேல் எ - ஆஞ் சூத்திரத்தின்உரையிறுதியைப் பார்க்க. குளகச்செய்யுள்கள் தனியேஒருநூலாய்நின்றதற்கு உதாரணம் அரிதாதல்நோக்கி 'இதற்கு இலக்கியம் வந்துழிக்காண்க' என்றார். விதப்பு-மிகுத்துரைத்தல். இங்கு, 'வினை' என்றது, முடிக்குஞ்சொல் லென்ற மாத்திரமாய் நிற்கும். 'வினை என்றது, ஈண்டு முடிக்குஞ்சொல்லை; "வினைப்படுதொகுதி" என்றாற்போல' என்பது, இலக்கணவிளக்கவுரை. பெயர்கொண்டு முடிதற்கு உதாரணம்:—

"முன்புலக மேழினையும் தாயதுவு மூதுணர்வோ, ரின்புறக்கங்கா நதியையீன்றதுவு-நன்பரதன், கண்டிருப்ப வைகியதுங் கான்போயது மிரத,முண்டிருப்பாருட்கொண்டதும்", "வெந்தகரியதனைமீட்டு மகவாக்கியது,மந்தச்சிலையினைப் பெண்ணாக்கியதுஞ்-செந்தமிழ்தேர், நாவலன்பின்போந்ததுவு நன்னீர்த்திருவரங்கக்,காவலவன்மாவலன் கால்" எனக்காண்க. "அருமறையாய் நள்ளிரவிற் கொடுபோகி வசுதேவராயர்பாடித், திருநகரத்திடைகரப்ப வளர்ந்தவனும் வெண்ணெயினைத் திருடி மேனாள், பொருவருகைத்தாமரையாற் செங்கனிவாய் வைத்தவனும் போதனேற, னிருவருங் காண்பதற்கரிதாமந்தாமந் ததிபாண்டற் கெளிதி னன்பால்", "கொடுத்தவனு மானிரைகாத்தருள்காலைக் கன்மாரி குடை குன்றாகத், தடுத்தவனு நான்முகத்தோன் கொடுபோய பல்லுருவின் றன்மையாக, மெடுத்தவனுந் தேவகியீன்றருள்புதல்வன் றுரோபதியாமின்பக்கொம் பன், றுடுத்ததுகி லிருஞ்சபையுட் டொலையாமை யளித்தவனு முண்மை கூறின்," "காண்டகுபொன்முடியுதைத்துக் கஞ்சனைக்கொன் றுரவோர்முற் கடுஞ்சொற் கூறப், பூண்டதொழிற் சிசுபாலன் பொன்முடி சக்கரத்தறுத்துப் புவனம்போற்றப், பாண்டவர்க்குத் தூதாகி நூற்றுவர்மு னுருநெடுந்தேர்ப்பாகனாகி, யாண்டகைமைத்தருமன்முதலவர்க் கவனியனைத்து மளித்தவனுமன்னே" என்பவையும் அது. குளகம், முத்தகத்திற்கு எதிர். (௪)

தொகைநிலை.

௫. தொகைநிலைச் செய்யு டோன்றக் கூறின்
ஒருவ னுரைத்தவும் பல்லோர் பகர்ந்தவும்
பொருளிடங் காலந் தொழிலென நான்கினும்
பாட்டினு மளவினுங் கூட்டிய வாகும்.

என்பது: தொகைநிலைச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) தொகைநிலைச்செய்யுளென்பதனை விளங்கச்சொல்லின், ஒருவனால் உரைக்கப்பட்டுப் பலபாட்டாய்வருவனவும், பலரா லுரைக்கப்பட்டுப் பலபாட்டாய்வருவனவுமாய், பொருளால் தொகுத்தனவும், இடத்தால் தொகுத்தனவும், காலத்தால் தொகுத்தனவும், தொழிலால்தொகுத்தனவும், பாட்டால் தொகுத்தனவும், அளவால் தொகுத்தனவுமாம்; (எ-று.)

அவற்றுள், ஒருவனா லுரைக்கப்பட்டது-திருவள்ளுவப்பயன். பலரா லுரைக்கப்பட்டது-நெடுந்தொகை; இஃது, எல்லாத்தொகைக்கும் பொதுவிலக்கணம். பொருளால் தொகுத்தது-புறநானூறு. இடத்தால் தொகுத்தது - களவழிநாற்பது. காலத்தால் தொகுத்தது-கார்நாற்பது. தொழிலால் தொகுத்தது - ஐந்திணை. பாட்டால் தொகுத்தது-கலித்தொகை. அளவால் தொகுத்தது-குறுந்தொகை. இவை, சிறப்பிலக்கணம்.

இனி, 'கூட்டிய' என்ற விதப்பான், இவ்வாறுவகையானுமன்றிப் பிறவாற்றால் தொகுத்தன உளவாயினும் அறிந்துகொள்க.

(கு-ரை.) தொகைநிலைச்செய்யுளாவது-ஒருசெய்யுளோடு மற்றொரு செய்யுளுக்குத் தொடர்பு யாதுமின்றித் தனித்தனியே ஒரு பொருளுணர்த்துஞ் செய்யுள்கள் பல தொகுக்கப்பட்ட நூல். பொருள்-கூறும்விஷயம். 'திருவள்ளுவப்பயன்' என்பது-திருக்குறளின் பெயர்களிலொன்று. பலர்க்கும் பலவகைப்பயன்களை யளிப்பதான இந்நூல் திருவள்ளுவரென்னும் ஒருபுலவராற் செய்யப்பட்டதாத லுணர்க. 'நெடுந்தொகை' என்பது-அகநானூற்றின் மறுபெயர்; இதிலுள்ள ௪00-செய்யுள்களும், பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார், மாமூலனார் முதலிய பலபுலவர்களாற் பாடப்பட்டனவாதல் காண்க. இது, எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று; அவையாவன-நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு. பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன. இவையெட்டுமே, இங்கு 'எல்லாத்தொகை' எனப்பட்டவை. இவையனைத்தும், பலபுலவராற் செய்யப்பட்ட செய்யுள்களைக்கொண்டு தொகுத்த நூல்களே. புறநானூறு-புறப்பொருளென்னும் விஷயத்தைப்பற்றிய நானூறுசெய்யுள்களைக்கொண்டு தொகுத்த நூல். களவழிநாற்பது-போர்க்களமாகிய இடத்தின் வருணனையான நாற்பது செய்யுள்களமைந்த நூல். இதுவும், கார்நாற்பது ஐந்திணை என்பனவும்-பதினெண்கீழ்க்கணக்குநூல்களிற் சேர்ந்தவை. கார்நாற்பது-கார்காலத்தைப்பற்றிய நாற்பதுசெய்யுள்களமைந்த நூல். ஐந்திணை-முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், பாலை, நெய்தல் என்ற ஐந்துநிலத்துக்கும் முறையேஉரிய இருத்தல், புணர்தல், ஊடல், பிரிதல், இரங்கல் என்னும் ஒழுக்கங்களைக் கூறுஞ்செய்யுள்களமைந்த நூல். 'ஐந்திணை' என்று பொதுப்படக் கூறியதனால், "நாலடி நான்மணி நால்நாற்ப தைந்திணை முப், பால்" எனப்படுகிற ஐந்திணையைம்பது, ஐந்திணையெழுபது, திணைமொழியைம்பது, திணைமாலைநூற்றைம்பது என்ற நான்குநூல்களையுங் கொள்ளலாம். கலித்தொகை-நால்வகைப்பாக்களுள் கலிப்பாவென்னும் பாவிலமைந்த செய்யுள்களைக் கொண்டு தொகுத்த நூல். குறுந்தொகை - அடிவரையறையிற் குறைந்த செய்யுள்களைக்கொண்டு தொகுத்த நூல். திரிகடுகம், நான்மணிக்கடிகை, சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என உவமைவகையால் தொகுத்தது முதலியன-பிறவாற்றால் தொகுத்தனவாம். 'தொழிலெனுநான்கினும்' என்றும், 'கூட்டியதாகும்' என்றும் பாடமுண்டு. 'ஆகும் என்றதனானே, பிறவாற்றாற்பெயர் பெற்று வருவனவுங் கொள்க' என்பது, இலக்கணவிளக்கவுரை. (௫)

தொடர்நிலை.

௬. பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை.

என்பது: தொடர்நிலைச்செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) பொருளினால் தொடர்தலும், சொல்லினால் தொடர்தலும் என இருவகைப்படும், தொடர்நிலைச்செய்யுள்; (எ-று.)

எனவே, பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளும், சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுளும் என இருவகைப்படும்.

'இரண்டு' என்னாது 'வகை' என்ற மிகையான், மூன்றாவது பொருளினானுஞ் சொல்லினானும் தொடர்வதும் உண்டெனக் கொள்க.

(கு - ரை.) பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் - முற்செய்யுளோடு பிற்செய்யுள் பொருளினால் தொடர்ந்து வரப்பெறும் நூல்; ஒருசரித்திரத்தைத் தொடர்ச்சியாகக்கூறும் சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலியன. சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் - முற்செய்யுளோடு பிற்செய்யுள் சொல்லினால் தொடர்ந்துவரப்பெறும் நூல்; அந்தாதியாப் பாடப்பட்ட பிரபந்தங்கள். நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த அந்தாதியாக அமைந்த திருவிருத்த மென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தின் பாசுரங்களுக்குப் பூர்வாசாரியர்கள் அப்பாடல்கள் ஒன்றையொன்று பொருளில்தொடர்ந்துநிற்றல் தோன்ற வியாக்கியானஞ் செய்திருத்தலால், அதுபோல்வன சொற்பொருட்டொடர்நிலையாம், வில்லிபுத்தூரார் தமது பாரதத்துப் பதினேழாம்போர்ச்சருக்கத்தில் அசு - ஆஞ்செய்யுள் முதலாகப் பத்துச்செய்யுள்களை அந்தாதித்தொடையாற் பாடியிருத்தலும் இதன்பாற்படும். தொடர்நிலை-தொகைநிலைக்குஎதிர். (சு)

பொருட்டொடர்நிலையின் பகுப்பு.

எ. பெருங்காப் பியமே காப்பிய மென்றாங்கு
இரண்டா யியலும் பொருட்டொடர் நிலையே.

என்பது: அவற்றுட் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளைப் பகுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ு.) பெருங்காப்பியம் காப்பியம் என இரண்டுவகையாய் நடக்கும், பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள்; (எ-று.)

'பெருங்காப்பியம்' என்று ஆசிரியர் அடைசொற்புணர்த்தமையான், காப்பியமென்பது சிறிதெனப் பெறப்பட்டது. இஃது, உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்பது. இதனைச்சிறுகாப்பியமெனினும் இழுக்காது. அல்லதூஉம், '"எடுத்தமொழி யினஞ்செப்பலு முரித்தே" எனக் கொள்க' என்றார்க்குச் செப்பாமையும் உரித்தென்று கொள்ளாமோ வெனின், ஒன்றே இனமாயக்காற் கோடலும், பலஇனமாயக்காற் கொள்ளாமையுமா மாதலான், ஆண்டேகூறினா ரென்பது. அஃதேல், "இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை" என்னாமோ வெனின், அவை செய்யுட்கேயுரியன சில சொல்லுதல் வகை: இஃது அன்னதன் றென்பது.

அஃதேல், கவியாற்பாடப்படுவனவெல்லாம் காப்பியமன்றோ? பொருட்டொடர்நிலையைக் காப்பியமென்றது என்னை? எனின்,— சேற்றுள்தோன்றியவெல்லாம் பங்கயமெனப் பெயர்பெறுமாயினும் அப்பெயர் தாமரையொன்றன்பேற்றே யாயினவாறுபோல இப்பெயர் பொருட்டொடர்நிலைக்கேயாயிற்று. ஒழிந்தனவும் ஒழிந்த தமக்குஏற்றபெயர் பெற்றன வெனக் கொள்க.

'இரண்டு' என்னுது 'இயலும்' என்ற மிகையால், பத்துவகைப் பட்ட நாடகச்சாதியும், கோவையும் பொருட்டொடர்நிலைப்பாற்படு மெனக் கொள்க. பத்துவகைப்பட்ட நாடகச்சாதியாவன - *நாடகம், பிரகரணம், பாணம், பிரகசநம், டிமம், வியாயோகம், சமவாகாரம், வீதி, அங்கம், ஈஹாமிருகம் என இவை. கோவையாவன-தமிழ்முத்தரையர்கோவை முதலாயின. அல்லதூஉம், அவ்விலேசானே, முற்கூறிய முத்தகமுதல் மூன்றும் பின்னர்க்கூறிய பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுட்கு உறுப்பாய்வருதலுமுடைய வெனக் கொள்க.

(கு - ரை.) 'முந்துநூல்களிற் காப்பியமென்னும் வடமொழியால் தொடர்நிலைச்செய்யுட்குப்பெயரின்மையும், இதற்குப்பின்பு கூறிய நூல்கள் இதற்கு விதியன்மையு முணர்க' என்பது, சீவக சிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை. இந்த ஆக்ஷேபம்—'முந்துநூல் களிற் காப்பியமென்னும் வடமொழிப்பெயரின்றேனும் ஆசிரியர் "வடசொற்கிளவி வடவெழுத்தொரீஇ, யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே" என்றார்: 'ஆகும்மே' என்ற இலேசினன் உய்த் துணரற்பாலதனை மாணுக்கன் ஐயந்தீர்தற்கன்றே பின்னும் "சிதைந் தன வரினு மியைந்தன வரையார்" என்றுரெனக் கொள்க; அன்றியும், பெரியதனைப் பெருங்காப்பியமென்றே கூறி மறுக்கவேண்டுதலானும், சான்றோர்செய்யுட்களிலும் "கூத்தியரிருக்கையுஞ் சுற்றிய தாகக், காப்பியவரசனைக் கலந்தவைசொல்லி" என.........உதயணன்கதையுள்ளும், "கருதுவதங்கொன்றுண்டோ காப்பியக்கவிகள் காம, வெரியெழ விகற்பித்திட்டார்" எனச் சிந்தாமணியுள்ளும், "நாடகக்காப்பிய நன்னூ னுனிப்போர்" என மணிமேகலையுள்ளும், பிறவற்றுள்ளுங் கூறினமையானும், சொற்றொடர்நிலைபொருட் டொடர்நிலை யென்னுந் தொடர்நிலைச்செய்யுட்குக் காப்பிய மென்று பெயர்கூறுதலும் ஆசிரியர்கருத்தெனவுணர்க' என்ற சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்குநல்லாருரையால் நீங்குதல் காண்க.

அடைசொல் புணர்த்தல் - அடைமொழிசேர்த்துக் கூறுதல்; அடைமொழி - விசேஷணம். உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் என்பது-முப்பத்திரண்டு தந்திரவுத்திகளுள் ஒன்று; ஒருவழி ஒருபொருள் சொல்லியக்கால் அதன் கண்ணே மற்றொரு பொருளையுங் கொணர்ந்து கொண்டு அறிதல். இழுக்காது - தவருகாது.

"எடுத்தமொழி யினஞ்செப்பலு முரித்தே" என்பது, தொல்காப்பியத்துச் சொல்லதிகாரத்திற் கிளவியாக்கத்து ௬௧ - ஆஞ் சூத்திரம்; இதற்கு நச்சினார்க்கினியருரை வருமாறு:— "இஃது, அருத்தாபத்தி கூறுகின்றது. இ - ள். எடுத்த மொழி - இனமாகிய பொருட்கண் ஒன்றை விதந்துவாங்கிக்கூறிய அச்சொல், இனம் செப்பலும் உரித்து - தன்பொருட்குஇனமாகிய பிறபொருளைக்

* 'வாரம், ஈயாமிருகம், அரட்டு, சமவகாரம், பாணம், வீதி, சல்லாபம், உத்திரட்டாங்கம், வீராசனம், வியாயோகம் என இவை' என்று சில ஏட்டுப்பிரதிகளி லிருக்கின்றது.

குறிப்பாலுணர்த்துதலும் உரித்து; எ - று. உம்மை - எதிர்மறையாகலின், உணர்த்தாமையும் உரித்தாயிற்று. 'அறஞ்செய்தான் துறக்கம் புகும்' என்றவழி, இனப்பொருளாகிய 'மறஞ்செய்தான் நிரயம்புகும்' என்பது உணர்த்திற்று. 'இழிவறிந்துஉண்பான் இன்பமெய்தும்' என்றவழி, 'கழிபேரிரையான் இன்பமெய்தான்' என்பதும் இனப்பொருளை யுணர்த்திற்று. 'கீழைச்சேரிக்கோழி அலைத்தது' என, 'மேலைச்சேரிக்கோழி அலைப்புண்டது' என்பதும் அது. 'ஆவாழ்க அந்தணர்வாழ்க' என்பன இனஞ்செப்பாதன. அருத்தாபத்தி இனஞ்செப்புமாறு, தன்னோடு மறுதலைப்பட்டுநிற்பது ஒன்று உள்வழியாயிற்று; மறுதலைப்பாடு பலஉள்வழிச் செப்பாது; ஆவிற்கு மறுதலை-எருமை ஒட்டகம் எனப் பலவுள. அந்தணர்க்கு மறுதலை-அரசர் வணிகர் வேளாளர் எனப் பலருளர். அங்ஙனம் பலமறுதலையுள்வழிச் செப்பாது.''

கொள்ளாமோ-கொள்ளமாட்டோமோ. ஆயக்கால் - ஆனால். கோடல்-கொள்ளுதல். ஆண்டே-பெருங்காப்பியமென்றுகூறிய அவ்விடத்திலேயே. அஃதேல் - அங்ஙனமானால்.

"இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள்பெயர்க்கொடை, வழக்காறல்ல செய்யுளாறே'' என்பது தொல்காப்பியத்துக் கிளவியாக்கத்தில் கஅ-ஆஞ்சூத்திரம். 'இது, செய்யுட்கு மரபுவழுவமைதி கூறுகின்றது. இ-ள். இனச்சுட்டு இல்லாப் பண்புகொள்பெயர்க்கொடை -இனத்தைச் சுட்டி அவற்றினின்றும் விசேடிக்கப்படுதலில்லாத பண்புஅடுத்துவழங்கப்படும் பெயரை ஒருபொருட்குக்கொடுத்தல், வழக்குஆறு அல்ல செய்யுள்ஆறு - வழக்குநெறியல்ல: செய்யுள் நெறி; எ-று. "செஞ்ஞாயிற்றுள் நிலவுவேண்டினும், வெண்டிங்களுள் வெயில்வேண்டினும்" என இவை கருஞாயிறும் கருந்திங்களுமாகிய இன மின்மையின் விசேடிக்கப்படாவாயினும் செய்யுட்கு அணியாய்நிற்றலின் அமைத்தார். எனவே, வழக்கின்கண் பண்புகொள்பெயர் இனங்குறித்துவருதல் மரபென்பதூஉம், செய்யுட்கண் வழீஇயமைதல் மரபென்பதூஉம் கூறியவாறாயிற்று. பண்புஅடாது வடவேங்கடம், தென்குமரி, முட்டாழை, கோட்சுறு எனத் திசையும் உறுப்பும் தொழிலும் முதலிய அடையடுத்து இனஞ்சுட்டாதுவருவன ஒன்றினமுடித்தலாற் செய்யுளாறெனஅமைக்க.''

என்னுமோ-என்றுசொல்லமாட்டோமோ? அன்னது அன்று-அத்தன்மையதன்று.

காப்பியம்-காவ்யமென்ற வடமொழியின் விகாரம்; கவியினாற் செய்யப்பட்டதென்பது, அதன்பொருள்: தத்திதாந்தநாமம். பெருங்காப்பியத்தை மஹாகாவ்யமென்றும், சிறுகாப்பியத்தை க்ஷுத்ரப்ரபந்தமென்றுங்கூறுவர் வடநூலார். என்னை=என்ன. பங்கயம்=பங்கஜம்; சேற்றில் தோன்றியதென்பதுபொருள்: பங்கம்=சேறு. காரணத்தைநோக்குமிடத்து அக்காரணத்தையுடையபலவற்றிற்

கும் பெயராக வழங்கக்கூடியதாயினும் அங்ஙனம் வழங்காமல் அக் காரணத்தையுடைய ஒன்றற்கே உரியதாக இடப்பட்ட குறியாய் வழங்குஞ் சொல், காரணவிடுகுறிப்பெயரெனப்படும்; இதனை, வட நூலார் யோகரூடமென்பர். 'ஒழிந்தனவும்' என்றது-முக்தகம், குளகம், தொகைநிலை என்றவற்றை. அவை தமக்கேற்றபெயர்பெறுதல்—முக்தகமென்ற வடமொழிப்பெயர் - வேறொருசெய்யுளை அவாவாது தன்னில்தான் முடிந்துவிட்டதென்றும், குளகமென்ற வடமொழிப்பெயர் - அங்ஙனம் முடியாமற் பலசெய்யுள்கள் பொருளில் தொடர்ந்ததென்றும், தொகைநிலையென்ற தமிழ்ப்பெயர்-பலசெய்யுள்கள் தொகுக்கப்பட்டுநின்றதென்றும்பொருள்படுதல் காண்க. மிகை - அவசியமல்லாத சொல்; சூத்திரத்தில் அவசியமல்லாதபதங் காணப்பட்டால் அதனால் ஏதேனுந் தக்கபொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பது, இலக்கணநூலார் துணிபு. இங்கே 'இரண்டாம்' என்றுலே அமைவதாயிருக்க, இரண்டாயியலும்' என்றதில் 'இயலும்' என்றது இன்றியமையாததன்றுதல் காண்க. பிறவும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க.

நாடகவகைகளின் இலக்கணம் இங்குஉரைப்பிற் பெருகும். அவற்றைத்தசரூபகம், ப்ரதாபருத்ரீயம் முதலிய வடநூல்களிற் பரக்கக் காணலாம். இவற்றின் பெயர்களும் இலக்கணங்களும் வேறுவகையாக வீரசோழியவுரையிற் கூறப்பட்டுள்ளன. கோவை - அகப்பொருட்கோவை. அதனிலக்கணம் - இருவகைப்பட்ட முதற்பொருளும், பதினான்குவகைப்பட்ட கருப்பொருளும், பத்துவகைப்பட்ட உரிப்பொருளும் பொருந்த, கைக்கிளை முதல் உற்றஅன்புடைக்காமப்பகுதியவாங் களவொழுக்கத்தையும் கற்பொழுக்கத்தையுங் கூறுதலே எல்லையாக, கட்டளைக்கலித்துறை நானூற்றால் திணைமுதலாகத் துறையீறாகக் கூறப்பட்ட பன்னிரண்டு அகப்பாட்டுஉறுப்பும் வழுவின்றித்தோன்றப் பாடுவது. இது, தமிழில்வழங்குகின்ற தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களிலொன்று. காட்சிமுதலிய துறைகள் முறையேகோக்கப்பட்ட நூலென்பது, இப்பெயரின் பொருள். ஐந்திலக்கணங்களுட் பொருளின்பகுதியாகிய அகப்பொருளிலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக அமைந்தது, இது. குறிஞ்சித்திணைமுதலிய ஐந்திற்கும் உரியனவாக முன்னோர்கள் விதித்த முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்கள்முகமாகத் தலைவன் தலைவிகளுடைய ஒழுக்கங்களை உலகவழக்கம்செய்யுள்வழக்கம்என்னும்இரண்டிற்கும் ஒப்ப நன்கு தெரிவிப்பது; ஆதலால், இப்பிரபந்தம், ஐந்திணைக்கோவையென்றும் பெயர்பெறும். வழிபடுகடவுளின்மீதும், தம்மையாதரித்த பிரபுக்களின்மீதும் இப்பிரபந்தம் பாடப்படுகின்றது. அவற்றில் தமிழ்முத்தரையர்கோவை, பிந்தினவகைத்து. அவ்விலேசானே - 'இரண்டாயியலும்' என்று கூறியதனைக்கொண்டே. சூத்திரத்திற் கூறப்படாத பொருளைவேண்டியவிடத்து எவ்வகையாலேனும் அதுகொண்டுபெறவைத்தல், உரைசெய்வோரியல்பு. (எ)

பெருங்காப்பியம்.

அ. அவற்றுள்,

பெருங்காப் பியநிலை பேசுங் காலை
வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றினொன்
றேற்புடைத் தாகி முன்வர வியன்று
நாற்பொருள் பயக்கு நடைநெறித் தாகித்
தன்னிக ரில்லாத் தலைவனை யுடைத்தாய்
மலைகட லுடு வளநகர் பருவ
மிருசுடர்த் தோற்றமென் றினையன புனைந்து
நன்மணம் புணர்தல் பொன்முடி கவித்தல்
பூம்பொழி னுகர்தல் புனல்விளை யாட
றேற்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறுதல்
புலவியிற் புலத்தல் கலவியிற் களித்தலென்
றின்னன புனைந்த நன்னடைத் தாகி
மந்திரந் தூது செலவிகல் வென்றி
சந்தியிற் றொடர்ந்து சருக்க மிலம்பகம்
பரிச்சேத மென்னும் பான்மையின் விளங்கி
நெருங்கிய சுவையும் *பாவமும் விரும்பக்
கற்றோர் புனையும் பெற்றிய தென்ப.

என்பது : பெருங்காப்பியமென்னும் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளா மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) 'பெருங்காப்பியநிலை பேசுங்காலை' என்றது - பெருங்காப்பியத்தின் இலக்கணத்தைச் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு. 'வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருள் இவற்றின் ஒன்று ஏற்புஉடைத்து ஆகி முன்வர இயன்று' என்றது - வாழ்த்துதல் தெய்வம்வணங்குதல் உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்னும் மூன்றனுட் பொருந்துவதாக ஒன்று முன்வர நடந்து என்றவாறு. 'ஏற்புடைத்தாகி' என்றதனை, அவற்றுள் ஒன்றேயன்றி இரண்டும் மூன்றும் ஒருங்கு வரினும் இழுக்கன்றென்பது. 'வாழ்த்து' என்பது - ஓரலங்காரம்; அது, முன்னர்உரைக்கப்படும். 'நாற்பொருள் பயக்கும் நடை நெறித்து ஆகி' என்றது - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினையும் பயக்கும் ஒழுகலாறுடைத்தாய் என்றவாறு. 'தன்நிகர் இல்லா தலைவனை உடைத்தாய்' என்றது - தன்னோடு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதானை நாயகனாக வுடைத்தாய் என்றவாறு. "பல் பொருட்கேற்பின் நல்லதுகோடல்" என்றதனால், தன்னினுயர்ந்தாரில்லாதானென்று கொள்ளப்பட்டதாயிற்று.'மலை கடல் நாடு வளம் நகர் பருவம் இருசுடர்த்தோற்றம் என்று இனையன புனைந்து' என்றது - மலைவருணனையும் கடல்வருணனையும் நாட்டுவருணனையும் நகரவருணனையும் இருதுவருணனையும்ஆதித்தோதயவருணனையும் சந்திரோதயவருணனையும்என்று இன்னோரன்னவருணனைகளையுடை

---

* ஹாவ

த்தாய்என்றவாறு. 'நல்மணம்புணர்தல்பொன்முடிகவித்தல் பூம்பொழில்நுகர்தல் புனல்விளையாடல் தேம்பிழிமதுக்களி சிறுவரைப்பெறுதல் புலவியிற்புலத்தல் கலவியிற்களித்தல் என்று இன்னன புனைந்த நல்நடைத்து ஆகி' என்றது - இன்னோரன்ன செய்கைச்சிறப்புப் புகழ்ந்துதொடுக்கப்பட்டநல்லொழுக்கமுடைத்தாய் என்றவாறு. 'இன்னன' என்றதனால், பலவருணனைகளையுமுடைத்தாய் வருவதெனக் கொள்க. 'மந்திரம் தூது செலவு இகல் வென்றி சந்தியின் தொடர்ந்து' என்றது-மந்திரமிருத்தலும் தூது விடுதலும் மேற்செலவும் செருச்செய்கையும் வென்றியெய்தலும் சந்திபோலத் தொடர்புபட்டு என்றவாறு. 'சந்தி' என்பது நாடகத்தேநிலைபெறுதலான், ஈண்டு, அதுபோலவெனக் கூறப்பட்டது; அவையாவன - வித்து முளை தழைத்தல் விளைவு துய்த்தல் என இவை போல்வன. 'சருக்கம் இலம்பகம் பரிச்சேதம் என்னும் பான்மையின் விளங்கி' என்றது-சருக்கமென்றுதல் இலம்பகமென்றுதல் பரிச்சேதமென்றுதல் பாகுபாட்டால் விளக்கமுடைத்தாய் என்றவாறு. 'நெருங்கிய சுவையும் * பாவமும் விரும்ப' என்றது - எட்டுவகைப்பட்ட சுவையும் மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்பும் இடைவிடாமற் கேட்போர்மதிப்ப என்றவாறு. 'கற்றோர் புனையும் பெற்றியது என்ப' என்றது - இவ்வகைத்தாகப் புலவராற்புனையப்படுந்தன்மையையுடைத்து என்பர் ஆசிரியர்; என்றவாறு.

'நாற்பொருள்பயக்கும் நடை' என்றது, அகமும் அகப்புறமும் புறமும் புறப்புறமும் பயந்த நடையென்றுமாம்.

(கு - ரை.) இங்ஙனங்கூறியதனால், இது ஒருகதையின்மேலதென்றதாயிற்று. 'ஏற்புடைத்தாக' என்பதும் பாடம். வாழ்த்து, வணக்கம், உரைக்கும்பொருளுணர்த்தல் என்பவற்றை முறையே வடநூலார் ஆசீ: நமஸ்க்ரியா, வஸ்துநிர்த்தேசம் என்பர்; இம்மூன்றும், மங்களத்தின் வகை. இழுக்கு - குற்றம். 'முன்னர்' என்றது, இரண்டாவது பொருளணியியலை; அங்கு அதனிலக்கணம் "இன்னோர்க்கின்னதியைகவென்று தாம், முன்னியதுகிளத்தல் வாழ்த்தென மொழிப" எனக் கூறுவர். வணக்கம் - வழிபடுகடவுள் வணக்கமென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமென்றும் இருவகைப்படும். பயக்கும் - தரும். ஒழுகலாறு - வழி. நற்குல நற்குண நற்செயல்களையுடைய தலைவன்மேற்பிரபந்தமிசைத்தலே இம்மைமறுமைக்குஉறுதிதருமாதலால், 'தன்னிகரில்லாத்தலைவனையுடைத்தாய்' எனப்பட்டது. தலைவன்மேம்பாட்டைச்சிறப்பிப்பதாயின், எதிரியின்சிறப்புங்கூறற்குரியது. "பல்பொருட்கேற்பின் நல்லதுகோடல்" என்பது - தொல்காப்பியத்தினிறுதியிற்கூறப்பட்டமுப்பத்திருவகையுத்திகளுளொன்று; ஒருசூத்திரத்திலுள்ள சொற்றொடர் பல்பொருள்கொள்ளுதற்கு ஏற்றதாயினும் சிறந்தபொருளையே கொள்ளுதலென்பது, இதன்பொருள். வளம் நகர் - வளப்பமுடைய நகரம். இருது-வசந்தருதுமுதலிய ஆறு பெரும்பொழுது; இவை,

* ஞாவ.

தமிழில், இளவேனில்முதலாக வழங்கப்படும்: சித்திரைமுதலாக இவ்விரண்டுமாதங்கள் முறையே இவற்றிற்கு உரியன. இரு சுடர்-சூரிய சந்திரர். தோற்றம்-உதித்தல். ஆதித்தன்-சூரியன். இன்னோரன்ன - இத்தன்மையனவான: என்றதில், சூரிய சந்திரர்களின் அஸ்தமனம் முதலியன அடங்கும். ''இனையன புனைந்து' என்றதனுன், வனமும் நதியும் இருசுடர்த்தோற்றமேயன்றிஅவற்றின் அத்தமனமும் முதலியன புனைதலுங் கொள்க' என்பது, இலக்கண விளக்கவுரை. நல்மணம்புணர்தல் - விவாகம். பொன்முடிகவித்தல்-பட்டாபிஷேகம். பூம்பொழில்நுகர்தல் - பூஞ்சோலைகளில் விளையாடி மகிழ்தல். புனல்விளையாடல் - ஜலக்கிரீடை. தேம்பிழி மதுக் களி - இனிமையான வடித்தெடுக்கப்பட்ட மதுவைப் பானஞ்செய்ததனாலாகிய களிப்பு. சிறுவரைப்பெறுதல் - மக்கட்பேறு. புலவி-காதல் பற்றிவரும் பிணக்கு. அதனால் ஆடவரும் மகளிரும் ஊடுதல், புலவியிற் புலத்தல். கலவி - போகம். மந்திரமிருத்தல்-மந்திரிகளுடனிருந்து ஆலோசனைசெய்தல். மேல் செலவு-பகைவர்மேற் போர்க்குச்செல்லுதல். செரு-போர். எய்தல்-அடைதல். உலகவியல்பறிதலும் ரஞ்சனையும் காப்பியத்திற்குப் பயனுதலால், இவ்வர்ணனைகள் வேண்டுவனவாயின.

நாடகவுறுப்பாகிய ஸந்தியாவது - கதையமைப்புவகை.

'சந்தி ஐந்துவகைப்படும்; அவை-முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் என இவை; இவற்றுள், முகமாவது-எழுவகைப்பட்ட உழவினாற் சமைக்கப்பட்ட பூழியுள் இட்ட வித்துப் பருவஞ்செய்து முளைத்துமுடிவது போல்வது. பிரதிமுகமாவது-அங்ஙனம முளைத்தல்முதலாய் இலைதோன்றி நாற்றாய்முடிவது போல்வது. கருப்பமாவது-அந்நாற்றுமுதலாய்க் கருவிருந்து பெருகித் தன்னுட் பொருள்பொதிந்து கருப்பம்முற்றிநிற்பது போல்வது. விளைவாவது -கருப்பம்முதலாய் விரிந்து கதிர்திரண்டிட்டுக் காய் தாழ்ந்து முற்றி விளைந்து முடிவதுபோல்வது. துய்த்தலாவது - விளையப்பட்ட பொருளை அறுத்துப் போரிட்டுக் கடாவிட்டுத் தூற்றிப் பொலிசெய்து கொண்டுபோய் உண்டு மகிழ்வது போல்வது. இவை ஐந்து சந்தியும் நாட்டியக் கட்டுரை' என்று, சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார் கூறியது, இங்கு உணரத்தக்கது; இவற்றுள் விளைவை விமர்சமென்றும், துய்த்தலை நிர்வஹணம்என்றுங் கூறுவர் வடநூலார். ஈண்டு - இங்கு. ஆதல்=ஆவது. பாகுபாடு - பகுப்பு.

எட்டுவகைப்பட்ட சுவையாவன - உவகை, பெருமிதம், அழுகை, வியப்பு, நகை, அச்சம், இளிவரல், வெகுளி என்பன. சுவையை ரஸமென்றும், இதன் வகைகளை முறையே சிருங்காரம், வீரம், கருணை, அத்புதம், ஹாஸ்யம், பயாநகம், பீபத்ஸம், ரௌத்ரம் என்றுங் கூறுவர் வடநூலார். இவற்றோடு 'சமநிலையென்னும் சாந்திரஸத்தைக் கூட்டி நவரஸமென்றலுமுண்டு. மெய்ப்பாடென்பது - பொருட்பாடு; அஃதாவது - உலகத்தாருள்ள நிகழ்ச்சி

ஆண்டுநிகழ்ந்தவாறே, புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோ ராற்றான் வெளிப்படுதல்' என்பது, தொல்காப்பிய நச்சினார்க்கினியருரை. உவகை முதலியசுவையுணர்வு பிறந்தவழி யுண்டாகும் உள்ள நிகழ்ச்சி மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்பெனவும், அதனால் உடலில்தோன் றும் மயிர்சிலிர்த்தல், வியர்த்தல், கண்ணீரரும்பல், அசைவின்றி நிற்றல், நடுங்குதல், நிறம்வேறுபடுதல், குரல்மாறுதல் முதலியன மெய்ப்பாடெனவும்படும். பாவமென்ற வடசொல்லின் பொருள் - மனநிலை யென்பது. புனைதல் - அழகிதாகஇயற்றுதல். உடைத்து - உடையது. கம்பராமாயணம், சீவகசிந்தாமணி முதலியன, இவ் விலக்கணங்கள் பெரிதுமமைந்த பெருங்காப்பியங்களாம்.

அகப்பொருளாவது - தகுதியாக அமைந்த காமவின்பம். குறிஞ் சித்திணை, பாலைத்திணை, முல்லைத்திணை, நெய்தல்திணை, மருதத் திணை என்றுமுறையே வழங்கப்படுகிற புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்ற ஐவகை யொழுக்கங்கள் அகப்பொருளாம். கைக்கிளையெனப்படுகிற ஒருதலைக்காமமும், பெருந்திணையெனப்படு கிறபொருந்தாக்காமமும், அகப்புற மெனப்படும். புறப்பொருளாவது - அறமும், பொருளும். வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை என்பன - புறப்பொருளும்; வாகை, பாடாண், பொதுவியல் என்பன - புறப்புறப்பொருளுமாம். வெட்சி - பகைவ ருடைய பசுக்களைக் கவர்தல். கரந்தை - கவர்ந்தபசுக்களை மீட்டல். வஞ்சி - பகைவரதுநாட்டைக் கைப்பற்றஎண்ணி அவர்மேற் போர்க் குச்செல்லுதல். காஞ்சி - போர்செய்யவந்த பகைவர்க்கு எதிர் சென்றுஊன்றுதல். உழிஞை - பகைவரதுமதிலை வளைத்துக்கொள் ளுதல். நொச்சி - தமமதிலைக்காத்தல். தும்பை - பகைவரோடு போர் செய்தல். வாகை - பகைவரை வெல்லுதல். வெட்சி முதலிய திணை களுக்கு அந்தந்தப்பூமாலைசூடுதலும் உரியது. பாடாண் - ஒருவனு டைய கீர்த்தி வலிமை கொடை முதலியவற்றை ஆராய்ந்துசொல்லு தல். பொதுவியல் - மேற்கூறிய புறத்திணைகட்கெல்லாம் பொதுவா யுள்ளனவும், கூறுதொழிந்தனவுமான இலக்கணங்களைக் கூறுவது.

பெருங்காப்பியவிலக்கணத்திற்கு ஓர் புறனடை.

க. கூறிய வுறுப்பிற் சிலகுறைந் தியலினும்
வேறுபா டின்றென விளம்பினர் புலவர்.

என்பது: மேலதற்கு ஓர் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேற்சொல்லப்பட்ட உறுப்பிற் சிலகுறைந்துவரினும் பெருங்காப்பியத்திற் பிறிதன் றென விளம்பினர் அறிவுடையோர்.

(கு - ரை.) புறனடை = புறன் + அடை: புறத்தே அடுத்துவரு வது; புறநடையென்றால், புறம்நடை - புறமாகநடப்ப தெனக. பிறிது அன்று - வேறுபட்டதன்று; அதுவும் பெருங்காப்பியமெனவேபடு மென்றபடி. 'குறைதலாவது - நாற்பொருளிற்குறையாது வருணனை களிற்சிலகுறைதலாம்; என்னை ? 'நால்வகைப்பொருளிற்குறைபாடு

டையது காப்பியம்' என்றலின்' என்ற இலக்கணவிளக்கவுரை, இங்கு நோக்கத்தக்கது. (௯)

காப்பியம்.

௧0. அறமுத னொன்கினுங் குறைபா டுடையது
காப்பிய மென்று கருதப் படுமே.

என்பது: காப்பியமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினுள் ஒன்றேனும்பலவேனும் குறைந்துவருவது, காப்பியமென்று கொள்ளப்படும்; (எ - று.)

இதனானே, "கூறியவுறுப்பிற் சிலகுறைந்தியலினும்" என்றதனான் அறமுதல்நான்கும்ஒழித்து அல்லாதவுறுப்பிற் சிலகுறைவதே பெருங்காப்பியமென்று கொள்ளப்படு மென்றவாறு. இது, 'வந்ததுகொண்டு வாராதது முடித்தல்' என்பது.

(கு - ரை.) வந்ததுகொண்டுவாராததுஉணர்த்த லென்பது - முப்பத்திரண்டு உத்திகளு ளொன்று; பின்ஓரிடத்து வந்தது கொண்டு முன்வாராததோர்பொருளை அறியவைத்தல், அதனிலக்கணம். காப்பியமெனினும், சிறுகாப்பியமெனினும் ஒக்கும்: அது, மேற்கூறியபடி பலவுறுப்புக்களைப்பெறுமல் வருவது: உலா, மடல், பிள்ளைத்தமிழ், பரணி, ஆற்றுப்படைமுதலியன. அவற்றின் இலக்கணத்தைப் பிறநூல்களிற் காண்க. (௧0)

காப்பியங்கட்கு ஓர்இலக்கணம்.

௧௧. அவைதாம்,
ஒருதிறப் பாட்டினும் பலதிறப் பாட்டினும்
உரையும் *பாடையும் விரவியும் வருமே.

என்பது: அக்காப்பியங்கட்கு எய்தியதோரிலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு) மேற்கூறிய பெருங்காப்பியமும் காப்பியமும் ஒருவகைச் செய்யுளானும் பலவகைச்செய்யுளானும் உரைவிரவியும் பிற *பாடைவிரவியும் வருதலுமுடைய; (எ - று.)

ஈண்டு 'செய்யுள்' என்பது, பாவையும் இனத்தையும் நோக்கியது.

'விரவியும்வரும்' என்ற உம்மையான், விரவாது செய்யுளான் வருவதே சிறப்புடைத்தெனக் கொள்க.

(கு - ரை.) எய்தியது - நேர்ந்தது. பிறபாஷை - வடமொழி முதலியன. வடமொழி மிகுதியாகக் கலந்த தமிழ்நடை, மணிப்பிர

---

* ஹாஷா.

வாள மெனப்படும். பா - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்பன. இப்பா ஒவ்வொன்றற்கும் துறை தாழிசை விருத்தம் என் இனம் மூன்று. உரை - வசனம். வசனமும் பாடலுமாக விரவி வருகிற நூல், வடமொழியில் 'சம்பூ' எனப்படும்; தமிழில், தொன்மை யென்ப: "தொன்மைதானே, யுரையொடு புணர்ந்த பழமைமேற்றே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும்' 'அவை-பெருந்தேவனாராற் பாடப்பட்ட பாரதமும், தகடூர்யாத்திரையும் போல்வன' என்ற அதனுரையையுங் காண்க; அவ்வகைநூல், உரையிடையிட்டபாட்டுடைச்செய்யு ளெனப்படும். (கக)

சொற்றொடர்நிலை.

கஉ. செய்யுளந் தாதி சொற்றொடர் நிலையே.

என்பது: சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுளாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருசெய்யுளின் இறுதி அடுத்தசெய்யுட்கு முதலாகி வரத் தொடுப்பது, சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுளாம்; (எ - று.)

அவை, கலம்பகம் முதலியன. அல்லதூஉம், ஒருசெய்யுளுள்ளே ஓரடியிறுதி மற்றையடிக்கு முதலாகத் தொடுப்பனவும் உள; அவை, முன்னர் உரைக்கப்படும்.

இவற்றிற்கெல்லாம் இலக்கியம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க; கண்டு உரைப்பிற் பெருகும்.

(கு - ரை.) 'அந்தாதி' என்ற வடமொழித்தொடர் - அந்த ஆதி எனப்பிரிந்து, முன்நின்றதன் இறுதியே பின்வருவதற்கு ஆதியாக வுடையதென்று பொருள்படும்; அன்மொழித்தொகை: தீர்க்க சந்தி. ஒருசெய்யுளிறுதி மற்றொருசெய்யுட்கு முதலாகத் தொடுப்பதற்கு உதாரணம்.—"கண்ணன்கழலிணை, நண்ணுமனமுடையீர், எண்ணுந்திருநாமம், திண்ணம்நாரணமே" "நாரண னெம்மான், பாரணங்காளன், வாரணந்தொலைத்த, காரணன்றானே" எனக் காண்க. கலம்பகமென்பது - தொண்ணூற்றுறுவகைப்பிரபந்தங்களு ளொன்று; பலவகைச்செய்யுள்களும் பலவகைத்துறைகளும் தனது அகத்தே கலந்துவரும்படி பாடப்படுவது. அதனிலக்கணங்களில் அந்தாதியாகப்பாடப்படுவதும் ஒன்றுதலை, "அந்தாதி மண்டலித் தாங் கலம்பகமே" என்ற இலக்கணவிளக்கத்தா லுணர்க. இரட்டைமணிமாலை, மும்மணிக்கோவை, நான்மணிமாலை முதலியனவும் சொற்றொடர்நிலையாம். முன்னர் உரைக்கப்படும்—மேல் மூன்றுவதுசொல்லணியியலில் ரு-ஆவது சூத்திரத்தினுரையில் "அந்தாதிமடக்கு" என்றவிடத்துக் காண்க. "கயலேர் பெறவருங் கடிபுனற் காவிரி, காவிரி மலருகக் கரைபொரு மரவம், மரவம்பூஞ் சினை வண்டொடு சிலம்புஞ், சிலம்புசூழ் தளிரடி திருமனைக் கயலே" என்பது, ஓரடியிறுதி மற்றையடிக்கு முதலாகத் தொடுத்ததாம்.

செய்யுள்நெறி.

கரு. மெய்பெறு மரபின் விரித்தசெய் யுட்கு
வைதருப் பர்மே கௌட மென்றுங்
கெய்திய நெறிதா மிருவகைப் படுமே.

என்பது: மேற்கூறிய செய்யுள்களின் நெறிக்கூறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பொருள்பெறும் இலக்கணநெறியான் விரித்தோதப்பட்ட செய்யுளனைத்திற்கும் வைதருப்பமும் கௌடமும் எனப் பொருந்தியநெறி இரண்டுவகைப்படும்; (எ - று.)

அஃதேல், மேற்கூறிய செய்யுளனைத்தும் இருவகைநெறிப்படுமென்றமையின், ஒன்றற்கே இருவகைநெறியும் உளவென்று கொள்ளற்க; வைதருப்பநெறியான் வருவனவும் உள, கௌடநெறியான் வருவனவும் உள, மேற்கூறிய செய்யுளனைத்தும் எனக்கொள்க.

(கு - ரை.) நெறியாவது-சொல்லமைப்புவகை. இது, வடமொழியில் 'ரீதி' எனவும், 'மார்க்கம்' எனவும் படும். வைதர்ப்பமென்பது-விதர்ப்பநாட்டார் ஆதரித்த நெறி. கௌடமென்பது - கௌடநாட்டார் ஆதரித்தநெறி. பாஞ்சாலம் மாகதம் முதலாக மற்றும் பலநெறிகளும் உளவாயினும் ஒன்றேடொன்று விளங்கிய வேற்றுமையுள்ளவை இவ்விரண்டேயாம்; எனவே, ஸூக்ஷ்மபேதமுடைய ஏனையநெறிகள் இவற்றுள் அடங்குமெனக: வடமொழிக்கு உரிய இவை, ஒப்புமைபற்றித் தமிழுக்குங் கொள்ளப்பட்டன. 'வைதருப்பர்மே' என்பதில், மகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம்: அடுத்த சூத்திரத்திலும் இது. (கரு)

வைதருப்பநெறி.

கச. செறிவே தெளிவே சமநிலை யின்ப
மொழுகிசை யுதார முய்த்தலில் பொருண்மை
காந்தம் வலியே சமாதி யென்றுங்
காய்ந்த வீரைங் குணனு முயிரா
வாய்ந்த தென்ப வைதருப் பம்மே.

என்பது: வைத்தமுறையானே வைதருப்பநெறியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) செறிவும் தெளிவும் சமநிலையும் இன்பமும் ஒழுகிசையும் உதாரமும் உய்த்தலில்பொருண்மையும் காந்தமும் வலியும் சமாதியும் என்று கூறப்பட்ட குற்றமற்ற குணம்பத்தும் உயிராகப் புலப்படுவது, வைதருப்பநெறி; (எ - று.)

'வாய்த்தது' என்பது, 'வாய்ந்தது' என மெலிந்துநின்றது.

'உயிரா' என்பதனை உயிர்போலஇன்றியமையாது எனக் கொள்க.

(கு - ரை.) 'உயிராய்' என்றதனால், இக்குணங்களில்லாதது கை கால் முதலியஉறுப்புக்களிருந்தும் பதுமை உயிரின்மையால் மனிதனெனச்சொல்லத்தகாததுபோலச் செய்யுளென்றுகொள்ளப்படாதென்றறிக' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். 'உயிரா' என்றதில், 'ஆ' என்றது - ஆக என்பதன் விகாரம். (கச)

கௌடைநெறி.

கரு. கௌட மென்பது கருதிய பத்தொடுங்
கூடா தியலுங் கொள்கைத் தென்ப.

என்பது: கௌடைநெறியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) கௌடைநெறியென்றுசொல்லப்படுவது,--மேற்குறித்து உரைக்கப்பட்ட பத்துக்குணவலங்காரங்களோடுங் கூடாது நடக்கும் ஒழுக்க முடையது; (எ - று.)

'பத்தொடுங் கூடாது' என்னும் முற்றும்மையை எச்சப்படுத்து' சிலவற்றோடுகூடியும் வரு மெனக் கொள்க.

(கு - ரை.) "முற்றியவும்மைத்தொகைச்சொன்மருங்கி, னெச்சக் கிளவி யுரித்துமாகும்" என்பது, தொல்காப்பியத்து இடைச்சொலியற்சூத்திரம்; [நன்னூல் - இடையியல்-எ.] 'எல்லாரும் வந்திலர்' என்பதில் சிலர் வந்தாரென்றும், 'பத்துங் கொடார்' என்றதில் சிலகொடுப்பாரென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. எச்சப்படுத்து! - எச்சவும்மையாக்கி. 'கௌடமாவது . வைதர்ப்பத்துக்கு மாருயிருப்பது; என்றால், சிலவற்றைத் தழுவியும், சிலவற்றிற்கு மாறுகொண்டும் வருவதெனக் கொள்க' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். எனவே, செறிவு, முதலிய பத்துக்குணங்களுட் சிலவற்றைக் கௌடர் வேண்டுவர், சிலவற்றை வேண்டாரென்றதாயிற்று. (கரு)

க. செறிவு.

கசு. செறிவெனப் படுவது நெகிழிசை யின்மை.

என்பது, செறிவாமாறுஉணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) செறிவென்றுசொல்லப்படுவது,—நெகிழ்ந்த இசையின்றி வரத்தொடுப்பது; (எ - று.)

அது, "சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி
முலைவிலங்கிற் றென்று முனிவாண்-மலைவிலங்கு
தார்மாலை மார்ப தனிமை பொறுக்குமோ
கார்மாலை கண்கூடும் போழ்து" எனவரும்.

(இ - ள். (புனமார்ச்சிக்கண்ணே நின்னுடைய மார்பகஞ் செறிய முயங்குதலை) முலைவிலக்காநின்றதென்று பொருளாய் விற்போல வளைந்துநீண்ட புருவமானது நெற்றிமீதேறி வளைய அதனைப்பார்த்துஊடுந்தகைமையை யுடையாள்,மாறுபாடுவிளங்கிய(பலவகைப்

பூவாற் செய்யப்பட்ட) தாரினையும் மாலையையுமுடைய மார்பையுடையாய்! (நீ வினைகருதிப்பிரியுங்கால் இவட்கு உண்டாகிய) தனிமையால் வருந் துயரம் ஆற்றுந்தன்மையளோ இருளோடு கூடிய் மாலை வந்துசேருமிடத்து? எ - று. விலங்குதல் - வளைதல். சென்று ஒசிதல் - நெற்றிமீதேஏறிவளைதல். விலங்குதல் - விலக்குதல். முனிதல் - ஊடுதல். மலைவு - மாறுபாடு. இலங்குதல் - விளங்குதல். ஓ- வினா. கார்-இருள். மாலை - அந்திப்பொழுது. கண்-இடம். கூடுதல்-சேர்தல். 'மலைவிலங்கு தார் மாலை மார்பு' என்பதற்கு - தாரும் மாலையுங் கிடக்கப்பட்ட பரப்பினையுடைத்தாகிய மலைபோன்ற மார்பு எனினும் அமையும்.)

இனி, 'நெகிழிசை' என்பது - வல்லினம் விரவாது ஓரினத்தெழுத்தானே நெகிழத்தொடுப்பது.

அது, "விரவலராய் வாழ்வாரை வெல்வா யொழிவா
யிரவுலவா வேலை யொலியே - வரவொழிவா
யாயர்வா ய்யரிவை யாருயிரை யீராவோ
ஆயர்வாய் வேயோ வழல்" எனவரும்.

(இ - ள். தமியராய் உயிரோடுகூடிவாழ்வாரை வருத்துவாய், வருத்தாதொழிவாய்; இரவின்கண்ணுங் குறையாதே அரவஞ்செய்கின்ற கடலொலியே! இவளுடைய ஆருயிரைத் தாயராயுள்ளாருடைய வாயிலுண்டாகிய வசையே அறுக்குந்தன்மைத்தாயிருக்க, (அதன்மேலும்) இடைக்குலமாக்கள்வாயிலுண்டாகிய வேயிசையும் அழலைக்கொடாநின்றது; ஆதலால், (இப்பொழுது இவளைக்கருதி) வருகின்ற வரவை யொழிவாயாக; எ - று. விரவலர்-பிரிந்தார். வாழ்வார் - இருந்தார். வெல்லுதல் - வருத்துதல். உலத்தல்-குறைதல், யாயர்-தாயர். ஈர்தல் - அறுத்தல். வேய்-குழல். ஓ - இரக்கக் குறிப்பு.)

இவ்வாறு ஓரினத்தெழுத்தால் தொடுக்கப்படுவதொரு சுவை நோக்கிக் கௌடநெறியார் விரும்புவர்.

(கு - ரை.) செறிவு-கட்டு; இது, வடமொழியில் 'ஶ்லிஷ்டம்' எனப்படும். 'இசைநெகிழ்ச்சிபெறுது கட்டாயிருப்பது, செறிவெனப்படும். வல்லினம் ஒற்றடுத்தும் அடாதும் நெடிலும் பயின்றுவரின் பெரும்பாலும் இசைநெகிழ்ச்சியிராதெென உணர்க' என்பது தண்டியலங்காரசாரம்.

செறியமுயங்குதல் - இறுகத்தழுவுதல்; காடாலிங்கநம். அதனைப்பார்த்து ஊடும் தகைமை - தனத்தைக்குறித்துக் கோபிக்குந்தன்மை. 'தார்' என்றது - மலர்மாலையையும், 'மாலை' என்றது - பொன்மணிகளாலாகிய ஆரத்தையு மெனக்கொள்க. வினைகருதிப் பிரிதல்- இராசகாரியநிமித்தமாய்ப் பிரிந்துசெல்லுதல். ஆற்றுதல்-பொறுத்தல். 'கண்கூடும்' என்றதில், 'கண்' என்பதைத் தனியே யொருபொருள்தராத தமிழுபசர்க்கமாகக் கொள்ளலுமாம். பிரிவுணர்த்தியதலைமகனுக்குத் தோழி அப்பிரிவைத் தலைமகள் ஆற்று

ளாந்தன்மையைக் கூறியது, இச்செய்யுள்; தலைமகனது மார்பு முழுவதும் தனதுமார்பிற்படும்படி அழுந்தத்தழுவுதற்குச் சிறிது தடையாகின்றன இடையே வளர்ந்தெழுந்த தனதுகொங்கைக ளென்று அவற்றின்மீது கோபங்கொள்ளுகிற வவ்வளவுநிலைமை யுடையவள் தலைமகன்பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டுவளோ? என்பதாம். கலவிக்குரிய சமயமான இரவினது தொடக்கமாகிய மாலைப் பொழுது காமோத்தீபககால மாதலால், 'அதுவரும்பொழுது பொறுக்கமாட்டுவளோ?' என்று கூறப்பட்டது. இரண்டாவது பொருளில், மலை விலங்கு என்று பதப்பிரிவு. இச்செய்யுளில் இசைகட்டாயிருப்பது காண்க.

தமியராய் - துணைவரைப்பிரிந்து தனிப்பட்டவராய். விரவலர் - (துணைவரோடு) சேராதவர். அரவம் - ஆரவாரம். உலவா - குறை யாத. 'தாயராயுள்ளார்' என்றது, செவிலித்தாயரை. வசை-நிந்த னைச்சொல்; 'இப்படியும் ஓராற்றுமையுண்டோ?' என்றும், 'பிஞ் சிலே பழுத்துவிட்டனள் இவள்' என்றாற்போலவுங் கூறுவன. இடைக்குலமாக்கள் - இடையர். வேய் இசை - வேய்ங்குழலையூதி யிசைக்கும் பாட்டு. இடையர் மாலைப்பொழுதில் பசுக்களை மேய்ந்த காட்டினின்றுஊரைநோக்கித்திருப்பியோட்டிக்கொண்டுவரும்போது புள்ளாங்குழலைவாயில்வைத்து ஊதிவருகின்ற இசைப்பாட்டா னது பிரிந்ததலைவர்வாராமையை ஞாபகப்படுத்திக் காமோத்தீபகப் பொருள்களி லொன்றுமென அறிக. ஈராவோ - அறுக்கமாட் டாவோ? இவ்விடத்து, ஓகாரம்-எதிர்மறை.'வேயோ' என்றவிடத்து, ஓகாரம்-இரக்கம். வாய் - வாய்ச்சொற்கும், வேய்-வேய்ங்குழலிசைக் கும் ஆகுபெயர். அரிவை-பெண். பிரிவாற்றாத தலைவியின் துயர த்தை யுணர்ந்த தோழி காமோத்தீபகப்பொருள்களிலொன்றாகிய கடலை நோக்கிக் கூறியது, இச்செய்யுள். 'இதில் வல்லெழுத்து இன்றேனும் எழுத்துப்பொருத்தத்தாலும், அநுப்ராஸமென்கிற வழியெதுகை பெற்றிருப்பதனாலும், இதைச் செறிவாகவே கௌடர் விரும்புவர். உண்மைஆராயின், செறிவாவது - விட்டிசையாத் தோன்றாமல் ஒட்டிசையாத்தோன்றுவதாம். நெகிழிசையாவது - விட்டிசையாத்தோன்றுவது: 'நீரிலே தாமரைநீளவளரினும்' எனில் இசைதளர்ந்திருப்பதும், 'நீரிடைத்தாமரை நீண்டுவளரினும்' எனில் தளராதிருப்பதுங் காண்க' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். 'சிலிட்டமென்னும்உயிர், சொற்செறிவுடைத்தாம்' "பற்றுகபற் றற்றான்பற்றினையப்பற்றைப், பற்றுக பற்றுவிட்டற்கு": இது, சொற்செறிவுடைமையால், சிலிட்டமென்னும் உயிராயிற்று' என் பது, வீரசோழியவுரை. (௧௬)

உ. தெளிவு.

௧௭. தெளிவெனப் படுவது பொருள் புலப் பாடே.

என்பது: தெளிவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தெளிவென்றுசொல்லப்படுவது,—கவியாற் கருதப் பட்ட பொருள் கேட்டோர்க்குஉளங்கொண்டுவிளங்கத் தோன்று வது; (எ - று.)

அது, ''பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா
பிற்பகற் றாமே வரும்'' எனவரும்.

இவ்வாறு தொடுத்தாற் கவியருமையும் நோக்குடைப்பொருளு மின்றித் தோன்று மென இந்நெறிவிரும்பாது

''பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று''

எனத்தொடுப்பனவே சுவையுடைய வென்று சொல்லுவர் கௌடர்.

(கு-ரை.) பொருள் வெளிப்படையாகத்தோன்றுவது, தெளி வெனப்படும். இதனை வடநூலார் 'ப்ரஸாதம்' என்பர். பிறர்க்குத் தீமைகளை ஒருபகலின் முற்பகுதியிற் செய்தால் அவற்றைச்செய்த வர்க்குத் தீமைகள் அப்பகலின் பிற்பகுதியில் அவ்வெதிரிகள் செய் யாமல் தாமேவரும் என்பது, திருக்குறளின் பொருள். இன்னா- இனியவையல்லாதன. தமக்குத் தீங்கு விரைவாகவும் எளிதாகவும் வருமாதலால், பிறர்க்குத்தீங்குசெய்யலாகாது என்பது கருத்து. இக்குறட்பாவிலே பொருள் எளிதிற்புலப்படுவதுகாண்க.

கவிஅருமை - பாடலின்அருமை; பாடுவோனது அருமையு மாம். நோக்குடைப்பொருள்-அழகுடைய பொருள். ஒருவன் பொய் பேசாமையையே பொய்பேசாமையையே [எப்பொழுதும் சத்தியத் தையே] செய்யவல்லனானால் (அவன்) மற்றைத்தருமங்களைச் செய்யாமையே செய்யாமையே [ஒருதலையாகச்செய்யாமையே] நல் லது என்பது, திருக்குறளின் பொருள். அடுக்கு இரண்டனுள், முத லது - இடைவிடாமைமேலது; மற்றது - துணிவின்மேலது. பலஅறங்களையுஞ் செய்யத்தொடங்கி, செய்தற்குஅருமையாற் சில தவறின் குற்றப்படு மாதலால்,அத்தருமங்களெல்லாவற்றின் பயனை யுந் தானேதரவல்லதான இத்தருமமொன்றையே மேற்கொண்டு தவறாமற் செய்வது நல்ல தென்பார், 'செய்யாமைசெய்யாமை நன்று' என்றார். இனி, இக்குறளுக்கு - ஒருவன் பொய்பேசாமை யென்னும் அறத்தைத் தவறாமற் செய்வனானால் மற்றைத்தருமங் களைச் செய்தல் நல்லது என்று பொருள்கொள்ளுதலு மொன்று; பொய்சொன்னால் மற்றைத்தருமங்களைச்செய்தல் நல்லதாகா தென் பது, இதனாற்போந்தபொருள். இப்பொருளில் 'பொய்யாமை' என்ற சொல் இரண்டனுள், முதலது-எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர்: இரண்டாவது - எதிர்மறைவினையெச்சம். செய்யாமை செய்யாமை - செய்யாமையைச் செய்யாமை: எனவே, இரண்டுஎதிர்மறை உடன் பாட்டையுணர்த்தி, செய்தலெனப் பொருள்படும். அன்றி, சத்தி யத்தைத் தவறாமற் செய்தால் மற்றைத்தருமங்களைச்செய்யாமை குற்றஞ்செய்யாது நல்லதேயாமென்றுஉரைப்பாருமுளர். இவ்வுரை யில் செய்யாமை யென்ற இரண்டனுள், முதலது - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்; மற்றதை, மை செய்யா என மாறுக: செய்யா - செய்யாமல்; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். பொருள்எளிதிற் புலப்படத் தொடுப்பதினும், சொல்வளப்பம்படத் தொடுப்பதே

சிறப்பென்பது, கௌடர்கொள்கை. "பொய்யாமை" என்ற குறள், எளிதிற் பொருள்புலப்படாது வருந்திப்பொருளுணரத்தக்கதா யிருத்தல் காண்க.

இத்தெளிவை 'புலன்' என்றலும் உண்டு: (புலனாவது-பொருள் விளங்கியிருப்பது; "சொலப்படும் பொருளுமச் சொல்லும் வண்ண மும், புலப்படக் கிடப்பது புலனெனப் படுமே": வரலாறு—"நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல, தன்றே மறப்பது நன்று" இது, பொருள்விளங்கவிருத்தலால், புலனாயிற்று' என்பது, வீரசோழிய வுரை. (கஎ)

௯. சமநிலை

கஅ. விரவத் தொடுப்பது சமநிலை யாகும்.

என்பது: சமநிலையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) வன்மை மென்மை இடைமை என்னும் மூவினமும் தம் முள் விரவத் தொடுப்பது, சமநிலையாம்; (எ - று.)

அது, "சோகமெவண்கொலிதழிபொன் றூக்கினசோர்குழலாய்
மேகமுழங்கவிரைசூழ் தளவங்கொடியெடுப்ப
மாகநெருங்கவண்டானங்களிவண்டுபாடவெங்குந்
தோகைநடஞ்செயுமன்பர் தந்தேரினித்தோன்றியதே" எனவரும்.

(இ - ள். சரிந்தகுழலினையுடையாய்! ஆகாசம்நெருங்கக் கொன் றைகளானவை பொன்மாலை நாற்ற, மேகங்கள் மங்கலம்வாசிப்ப, விரையுடைய மலரோடுகூடிய முல்லைபலவும் கொடியெடாநிற்ப, அழகியதானத்திலே வண்டுகள் களித்துப்பாட, எப்பக்கமும் மயில் கள்ஆடாநின்றன; இதனாலே, இப்பொழுதே நம்முடைய தலைவர் றியதேர் வந்து அவரோடு தோன்றுவதாயிருந்தது; அதனாலே, என்னுடையவருத்தம் எங்கேபோகக்கடவது? எ - று. மாகம்-ஆகா யம். வண்தானம், வண்டானமெனத் திரிந்தது. சோகம் - வருத்தம். இதழி - கொன்றை. விரை - நாற்றம். தளவம் - முல்லை. தோகை- மயில். 'சோகமெவன்கொல்' என்று பாடமோதி, 'சோகம் என்?' என்று வினவாக்குவாருமுளர்.)

"இடர்த்திறத்தைத்துறபொற்றொடிநீயிடித்துத்தடித்துச்
சுடர்க்கொடித்திக்கனைத்திற்றடுமாறத்துளிக்குமைக்கார்
மடக்குயிற்கொத்தொளிக்கக்களிக்கப்புக்கதோகைவெற்றிக்
கடற்படைக்கொற்றவன்பொற்கொடித்தேரினிக்கண்ணுற்றதே"

என வற்கெனத்தொடுப்பனவே விழுமியவென வேண்டுவர் கௌடர்.

(இ - ள். பொன்னாற்செய்யப்பட்ட தொடியினை யுடையாய்! இருண்ட நிறத்தையுடைய மேகமானது, முழங்குவதுஞ்செய்து, மின்னாகிய ஒளியோடுங் கூடிய வொழுங்கு பலதிக்கினுந்தோற்றி நடுங்க, மழையைத் தராநின்றது; அதுவேயுமன்றி, மடப்பத்தை யுடைய குயிற்றிரள் ஒளிக்க, களிக்கத்தொடங்காநின்றன மயில்களா

னவை; ஆதலால், வெற்றிகொண்டகடல் போன்ற பெரிய தானையை யுடைய தலைவனேறிய பொற்கொடியையுடைய தேரானது இப்பொழுதே வந்து நம்மைச் சேர்வதாயிருந்தது. நீ வருத்தம் ஒழிவாயாக; எ - று. இடர் - வருத்தம். இடித்தல் - முழங்குதல். தடித்து-மின். சுடர் - ஒளி. கொடி-ஒழுங்கு. தடுமாறுதல்-நடுங்குதல். துளித்தல் - மழைபெய்தல். மைக் கார்-கரிய மேகம். மடம்-அறியாமை. கொத்து-திரள். தோகை - மயில். கடற் படை - கடல்போன்ற பெரிய சேனை. கொற்றவன் - தலைவன். 'இனி' - இப்பொழுது. கண் - இடம். உறுதல் - சேர்தல்.)

இச்சூத்திரங் கூறுக்கால், மேல் 'செறிவு' என்று கூறியவதனுனே நெகிழத்தொடாமையேயன்றி வற்கெனத்தொடுப்பினும் செறிவென்று வைதர்ப்பர்க்கும் கொள்ளக்கிடக்கும்.

(கு - ரை.) சமநிலை - ஸமம் நிலை; வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்து இடையெழுத்து என்ற மூன்றுவகையெழுத்துக்களும் சமமாகநிற்கப்பெறுவது. 'சமனிலை' என்ற பாடத்துக்கு - சமன்நிலை யென்க: சமன்-ஈற்றுப்போலி. இது, வடமொழியில் 'ஸமதா' எனப்படும். கார் காலத்தில் மீண்டுவருவதாகத் தலைவன் காலங்குறித்துப் பிரிந்து செல்ல, அப்பிரிவையாற்ருத தலைவியின் துயரத்தைத் தோழி அக் காலவரவுகூறி ஆற்றியது, இச்செய்யுள். கொன்றைமலர்தல் முதலியன, அக்காலநிகழ்ச்சிகள். அவை தலைவன்வரவுக்கு அங்கமாய்நிகழுஞ் சம்பிரமங்களாகக் கொண்டு வருணிக்கப்பட்டன. கொன்றைகள் பொன்மயமான மலர்களைச்சரமாகத் தொங்கவிட்டிருத்தல் ஜனங்கள் மலர்மாலைகளை அலங்காரமாகத் தொங்கவிடுதலாகவும், மேகங்கள் இடிமுழங்குதல் மங்கலமுழாவாசித்தலாகவும், முல்லைகள்நிறையப்பூத்தல் கொடியெடுத்தலாகவும், வண்டுகள்ரீங்காரஞ்செய்தல் பாடகர் பாடுதலாகவும், மயில்கள் ஆடுதல் மகளிர்நர்த்தனஞ்செய்தலாகவும் குறிக்கப்பட்டன. நாற்ற - தொங்கவிட. தூக்கின - முற்றெச்சம். குழல் - கூந்தல்; அதுசரிதல், பாரத்தால்: பிரிவாற்ருமையாலாகியஅயர்ச்சியாலுமாம். விரை - வாசனை. வண்டு களியோடு தானம்பாட வென்க. மா கம் வண்டானம் நெருங்க என்றுஎடுத்து, பெரிய ஆகாயத்தில் நாரைகள் நெருங்கவென்று உரைப்பர், ஒருசாரார்; அவற்றை, ஆடல்பாடல்களைக்கண்டுங்கேட்டும்அனுபவிப்பவராகக்கொள்க. 'விரைசேர்' என்றும், 'அன்பர்திண்டேர் வந்துதோன்றியதே' என்றும், 'தேரிங்குத்தோன்றியதே' என்றும் பாடமுண்டு. இவ்வுதாரணச்செய்யுளில், மூவினங்களும் விரவியிருத்தல் காண்க.

இடர்த்திறம்-துன்பத்தின் கூறுபாடு. 'துறப்பொற்ருெடி'என்றும் பாடமுண்டு; "ஏவல்முன் வல்லின மியல்பொடு விகற்பே"என்பது, இலக்கணம். தொடி - கைவளை. வசந்தகாலத்தில் மகிழ்ந்து இனிமையாகக்கூவுமியல்பினதான குயில் மழைக்காலத்தில் வருந்துதல் இயல்பு. 'மயிலாட்க் குயில்வாட மாமுகிலெழுந்தது' என்பது காண்க. களிக்கப்புக்க - முற்று. வெற்றி - ஜயம். பொற் கொடி -

பொன்னுலாகிய காம்பையுடைய துவசம்.'தேரின்றுகண்ணுற்றதே' என்றும் பாடமுண்டு. இச்செய்யுளும், மேற்காட்டியபடி தலைவியின் பிரிவுத்துயரைத் தோழி கார்காலவரவுகூறி ஆற்றியதே. பொருளோடு பிராசம் முதலிய சொல்லணிகளும் அமைந்திருப்பதே சிறப்பென்பது, கௌடர்கொள்கை. சுடர் தடித்துக்கொடி - பிரகாசமான மின்னற்கொடி. கண்ணுற்றது - கண்ணுக்குத் தோன்றுவது என்றலுமாம். ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்; முற்செய்யுளிலும் அது. வற்கெனத்தொடுத்தல்-வல்லோசைமிகுமாறு சொற்களை யமைத்தல். நெகிழிசையின்மையாகிய செறிவையும், விரவத்தொடுப்பதாகிய சமநிலையையும் வைதருப்பர் ஒருங்கு வேண்டிக்கொண்டதனால், வற்கெனத்தொடுத்தல் அவர்க்கு உடன்பாடன்றென்பதும், அது செறிவின்பாற்படாதென்பதும் போதரும். (கஅ)

௭. இன்பம்.

கக. சொல்லினும் பொருளினுஞ் சுவைபட லின்பம்.

என்பது: இன்பமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) சொல்லினாற் சுவைபடத்தொடுத்தலும், பொருளினாற் சுவைபடத்தொடுத்தலும் இன்பமாம்; (எ - று.)

அவற்றுள், சொற்காரணமாகிய இன்பமாவது - வழிமோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது:

அது, "முன்னைத்தஞ்சிற்றின்முழங்குகடலோதமூழ்கிப்போக
வன்னைக்குரைப்பனறிவாய்கடலேயென்றலறிப்பெருந்
தன்மைமடவார் தளர்ந்துகுத்தவெண்முத்தந்தயங்குகானற்
புன்னையரும்பேய்ப்பப்போவாரைப்பேதுறுக்கும்புகாரேயெம்மூர்"
எனவரும்.

(இ - ள். முன்பு தம்முடைய சிறுவீடானது ஒலிக்கின்ற கடல் வெள்ளத்தில் மூழ்கிப்போக, (அதைக்கண்டு 'என்னுடைய) அன்னைக்குச் சொல்லுவேன், கடலே! அறிவாயாக' என்று அலறியோடுகின்ற தன்மையினையுடைய பெண்கள் கானலின்கண் வருந்தி யறுத்துச்சிதறிய வெண்மையானமுத்தம்பிரகாசிக்கின்ற புன்னையரும்பை யொப்பாக (ஆண்டு)ப்போவாரை மயங்கச்செய்கின்ற காவிரிப்பூம்பட்டினமே எம்மூர்; எ - று.)

இத்துணை சுருங்கத்தொடுத்தல் இன்றதென்றுகௌடர்சொல்லுமாறு:—

"துனைவருநீர் துடைப்பவராய்த் துவள்கின்றேன் றுணைவிழி சேர்துயிலை நீக்கி, யினைவனைபோ லின்னலஞ்சோர்ந் திட்டுழப்ப விகந்தவர்நாட்டில்லை போலும், தனியவர்க டளர்வெய்தத் தடங் கமலந் தளையவிழ்க்குந் தருணவேனிற், பனிமதுவின் பசுந்தாது பைம்பொழிலிற் பரப்பிவரும் பருவத் தென்றல்" என வரும்.

(இ - ள். (துயரமிகுதியாலே என்கண்ணினிடத்து) விரைந்து இழிதரு நீரை மாற்றினராய், வருந்தும்என்னுடைய இணைவிழி யானவை இமைபொருந்துந்தன்மைத்தாகியஉறக்கத்தை நீக்கி (க் கரத்தின்கண்) இனமாக இடப்பட்ட வளை (சோர்தல்) போல இனிய அழகுகுறைந்து யான் துயரமுறும்வண்ணம் பிரிந்துபோனவரு டைய நாட்டின்கண், பிரிந்திருந்தோர்நடுக்கமெய்தப் பெரியபொய் கையிலுண்டாகியதாமரையின் கட்டைவிடுவிக்கும் இளவேனிலும், (அக்காலத்திலுண்டாகிய)குளிர்ந்ததேனையும் பசியதாதுகளையும்பசு மையானசோலையின்கண்பரப்பிவருகின்ற இளந்தென்றலும் இல்லை யாகுமோ? (சொல்வாயாக, தோழி!) எ - று. துனைதல் - கடுகுதல். நீர் - கண்ணீர். துடைத்தல் - மாற்றுதல். துவளுதல் - வருந்துதல். துணைவிழி-இணைவிழி. தனியவர்கள்-பிரிந்தவர்கள். தட-பெருமை. தருண வேனில் - இளவேனில். பனி மது - குளிர்ந்த தேன்.)

இனி, பொருள்காரணமாகிய இன்பமாவது - மதுகாரணமாக மதுகரங்கட்குவரும் மகிழ்ச்சிபோலக் கவிகேட்போர்க்குவரும் இன்ப மாம்; கருதியபொருள்கேட்டார்க்கு வரும் வியப்பும் அது.

வரலாறு:- "மானேர் நோக்கின் வளைக்கை யாய்ச்சியர்
கான முல்லை சூடார் கதுப்பிற்
பூவைப் புதுமலர் சூடித் தாந்த
மடங்காப் பணைமுலை யிழைவளர் முற்றத்துச்
சுணங்கின் செவ்வி மறைப்பினு மலர்ந்த
பூவைப் புதுமலர் பரப்புவர் பூவயி
ஞனிரை வருத்தம் வீடமலை யெடுத்து
மாரி காத்த காளை
நீல மேனி நிகர்க்குமா லெனவே" எனவும்,

"முற்றிழை மகளிர் முகிழ்முலை திளைப்பவும்
பொற்றொடிப் புதல்வ ரோடி யாடவுஞ்
செஞ்சாந்து சிதைந்த மார்பி னொண்பூ
ணரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பிற்
றிருமா வளவன் றெவ்வர்க் கோச்சிய
வேலினும் வெய்ய கானமவன்
கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே" எனவும் வரும்.

இப்பொருள்காரணமாகிய இன்பம் இரண்டுநெறியார்க்கும் ஒக் கும்.

இவ்வாறு தொடுக்குங்கால், கிராமியச்சொல்லும் பொருளும் இடக்கர்ச்சொல்லும் பொருளுந் தீண்டாமற் பாடுவது.

(கு - ரை.) இன்பமென்னும் இது, வடமொழியில் 'மாதுர்யம்' எனப்படும். வழிமோனை-ஒவ்வோரடியிலும் சீர்கள் இடையிட்டு மோனைத்தொடை கொண்டுவருவது; மோனைத்தொடையாவது - முதலெழுத்துஒற்றுமைப்பட்டுவருதல்.

சிற்றில் - சிறுவர் மணல்கொண்டு விளையாட்டாக அமைக்குஞ் சிறுவீடு. ஓதம்-பெருக்கு. அன்னை - தாய். பேர்தல்-இருப்பிடம்விட்டு ஓடுதல். மடவார் - மடமைக்குணமுடைய மகளிர். கானல்-கடற்கரைச்சோலை. தளர்ந்து-பிரிவினால் வருந்தி; ஊடலால் வருந்தி யெனினுமாம். மகளிர் கணவரைப்பிரிந்த வருத்தத்தாலும், கணவரோடுஊடிய கோபத்தாலும், தாம் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களைக் கழற்றியெறிதல் இயல்பு. அங்கு அனைவரும் செல்வவான்களாதலால், அங்ஙனம்பிறர்கழித்தெறிந்தவற்றை எவரும் விரும்பியெடுத்துக்கொள்ளாராக, அவை அவ்வவ்விடத்திலேயே கிடந்து விளங்கும்.கானல்தளர்ந்துஉகுத்த எனவும்,தயங்குபுன்னை எனவும் இயையும். தயங்குதல்-விளங்குதல். 'தளர்ந்து' என்றவிடத்து 'தணந்து' என்றும் பாடமுண்டு; (கணவரைப்) பிரிந்து என்பது பொருள். 'தகைசூழ் கானல்' என்பதும் பாடம்.

தலைவனது பிரிவை யாற்றாது வருந்துந் தலைவி தோழியை நோக்கி இரங்கிக்கூறிய வார்த்தை, பிற்செய்யுள். 'துனிவருநீர்' என்றும், 'துவள்கின்றேந் துணைவிழி' என்றும், 'இனவளைபோய்' என்றும், 'பனிமதுவும் பசுந்தாதும்'என்றும் பாட முண்டு. உரையில், இளவேனிலானது குளிர்ந்ததேனையுடைய செவ்வித்தாதுகளையுடைய பசியநிறத்தையுடைத்தாகியசோலையின்கண்ணே காலத்தென்றலைப்பரப்பிக்கொண்டுவருகின்ற வரவு இல்லையோ? சொல்வாயாக தோழி! எ - று. பொழிலின் கண்ணே காலத்தென்றலைப் பரப்பிவருகின்ற இளவேனிற்காலமானது நம்மிற்பிரிந்துபோனவர் நாட்டின்கண் இல்லையோ? தோழி! சொல்வாயாக எனக்கூட்டுக' என்று பிரதிபேதமுண்டு. இன்னலம்-இன் நலம்: இனிய நலம். இனி, இன்னல் அம் என்றுபிரித்து, (ஆடவர்குழாத்திற்கு)வருத்தஞ்செய்யும் அழகு என்று உரைப்பாருமுளர். துடைப்பவராய் இகந்தவர் என இயையும்; 'நீக்கி,' 'உழப்பவர்' என்றவற்றிற்கும் 'இகந்தவர்' என்பதே முடிக்குஞ்சொல். துவள்கின்றேன் - பெயர். இணை விழி-இரண்டு கண்கள். கரம்-கை. இனம்-தொகுதி, வரிசை. கட்டு-அரும்பில்இதழ்முறுக்கு. இளவேனில்-வசந்தகாலம். முந்தின செய்யுளினும் இச்செய்யுளில் மோனைமிகுதியாய்வந்தமைகாண்க; அடிதோறும் இறுதிச்சீரொன்றொழிந்த ஒவ்வொருசீரிலும்மோனை வந்துள்ளது.

மது - தேன். மதுகரம் - வண்டு. கவி - செய்யுள்.

மான்பார்வைபோன்ற அழகியபார்வையையும் வளையல்களையணிந்த கைகளையுமுடைய இடைச்சாதிப்பெண்கள், காட்டிலுண்டாகின்ற முல்லை மலர்களைத் தமதுகூந்தலிற்சூட்டிக்கொள்ளாமல், புதிய [அன்றுமலர்ந்த] காயாமலர்களைத் தாம் சூட்டிக்கொண்டு, தமது அட்ங்காமற்பருத்துள்ள தனங்களாகிய ஆபரணங்கள்மிக்கு விளங்கும்முன்னிடத்திலும், (அவ்விடத்துள்ள) தேமலின்அழகை (இக்காயாமலர்) மறைப்பனவானாலும் மலர்ந்த புதிய காயாமலர்களையே பரப்பிவைப்பர், (யாதுகருதி யெனின்,) நிலவுலகத்திற் பசுக்

கூட்டங்களுக்கு (இந்திரன்பெய்வித்த பெருமழையினாலாகிய) துன்பம் நீங்குமாறு கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத்தடுத்த இளமகனான கண்ணபிரானது நீலநிறமுள்ள திருமேனியை (இம்மலர்)ஒக்கு மென்று கருதி (அதனிடத்து விருப்பங்கொண்டு) என்பது, முதல்மேற்கோளின் பொருள். இடைச்சியர், தாம்வசிக்கின்றமுல்லைநிலத்தில் மிகுதியாகத்தோன்றுவதும் கற்புக்குஉரியதுமான முல்லைமலரைத் தமதுகூந்தலிற்சூடுதலும் உடம்பின்மீது தரித்தலுஞ் செய்யாது, தாம்காதலித்த தலைமகனாகிய கண்ணபிரானது திருமேனிநிறத்தைப் போல்வதான காயாம்பூவினிடத்து அவ்வொப்புமைகாரணமாக விருப்பங்கொண்டு அதனையே கூந்தலிற்சூடி மார்பின்மீதும்பரப்பிவைத்துக் கொள்வ ரென்பதாம். ஏர்-அழகு; நேர்என்றுஎடுத்து, உவமவுருபெனினுமாம். ஆய்ச்சியர் - கோபஸ்திரீகள். கதுப்பு-கூந்தல். சுணங்கு-மகளிர் தனங்களிற் பொன்னுரைபோற் சிறிதும்பெரிதுமாகப்படருந்தேமல். பூவயின்-பூமியில்; பூ-வடசொல்: வயின்-ஏழனுருபு. ஆல்-அசை. காயா என்ற மரத்தின் மலர் திருமாலின்நிறத்துக்கு உவமையாதலை, அப்பெருமானது ''காயாம்பூவண்ணன்'' என்ற திருநாமத்தாலும் உணர்க. 'இன்னிரை' என்றும், 'விட' என்றும் பாடமுண்டு.

(வேலைத்திறம்) நிறைந்த ஆபரணங்களைத் தரித்த மாதர்களது தாமரையரும்புபோன்றதனங்கள் அழுந்துதலாலும் பொன்மயமான தொடியென்னும் வளையை யணிந்த பிள்ளைகள் ஓடிவந்து ஏறி விளையாடுதலாலும் (பூசிய)செந்நிறமானசந்தனங்கலந்த மார்பையும், பிரகாசமான ஆபரணங்களையும், ஆண் சிங்கம்போன்ற (பிறர்க்கு) அச்சஞ்செய்யும் வலிமையையு முடையவனும் செல்வத்தின்பெருமையையுடையவனுமான கரிகாற்சோழராசன் தனது பகைவர்களை யழித்தற்பொருட்டு எறிந்த வேலாயுதத்தைக்காட்டிலுங் கொடியன காடுகள்; (அவ்வரசனது) செங்கோலைக்காட்டிலுங் குளிர்ந்திருந்தன (இவளது) பருத்த மென்மையான தோள்கள் என்பது, இரண்டாவதுமேற்கோளின்பொருள். சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்பாடிய பட்டினப்பாலையென்னும் பாட்டின் இறுதியடிகள் இவை. வேற்றுநாட்டிற்குச்செல்லத் தொடங்கிய தலைவன் தனது நெஞ்சைநோக்கி 'நெஞ்சே! யான் தலைவியைப் பிரிந்து நின்னுடன்வாரேன்' என்று செலவழுங்கிக்கூறிய வார்த்தையாகிய அப்பாட்டில், இவ்வடிகள்-செல்லக்கருதிய காடுகளின் கொடுமையையும், இவள் வருதற்குரியளல்ல ளென இவளது மென்மையையும் விளக்கியன. 'மகளிர்முலைமுகடுழக்கவும்'என்றும், 'அரிமானன்ன' என்றும், 'திருமால்வளவன்' என்றும், 'தெவ்வர்க்கோக்கிய' என்றும் பாடமுண்டு. முற்றுதல் - தொழில்நிரம்புதல். முற்று இழை மகளிர்-உடம்புமுழுதும்அணிந்த ஆபரணங்களையுடைய மாதரெனினுமாம். அரிமாவன்ன துப்பு என்க. அணங்கு - நோயும், கொலையுமாம்.

இராமியச்சொல்-இழிசனவழக்காகிய சொல்; இராமியப்பொரு ளென்பதற்கும் இவ்வாறேகொள்க. க்ராம்யம் - வடசொல். இடக் கர்ச்சொல்-நன்மக்கண்முன்னிலையிற் சொல்லத்தகாத சொல்; இடக் கர்ப்பொருளென்பதற்கும் இவ்வாறேகொள்க; இதனை வடநூலார் அஸப்யமென்பர். 'நாகரிகவகையின்றிப்பொருளமைப்பின், சுவைபட லில்லை; ஆதலின், கிராமியவழக்கைச் சொல்லிலும் பொருளிலுந் தவிரவேண்டுமென்பது அவ்விடத்து உட்கருத்தென அறிக. கிரா மியவழக்காவது-இழிசனர்வழக்கு: "காதலித்தே னுன்னை நான் காரிகையே நீயென்னைக், காதலியா தென்னோ கழறு" என்றித் திறத்தன கிராமியமாம். "மறுவிலாமதியொத்தமுகத்தினாய், நறும லர்க்கணையோனெனுநாசகன், தறுகணாள னென்மாட்டு நின்மாட் டவன், கறுவிலாமை கடவுள்கருணையே" என்றஇத்திறங்கூறுவன நாகரிகவழக்காமென்று உணர்க,' 'இடக்கர்ப்பொருளதென்பது மோர் குற்றமுண்டு; அதாவது-அமங்கலம், அருவருப்பு, இலச்சை இவற்றைத் தருவது. இதற்கு - அரசனேசா, நானீசற்கடியேன், குய்யங்கண்டான் என்பன முறையே உதாரணமாம். இங்ஙனந் தோன்றும் இடக்கரே கடியப்படுமாயின், அதனைநேரா யுணர்த்து வது குற்றமெனக் கூறவும்வேண்டுமோ?' என்ற தண்டியலங்கார சாரவாக்கியங்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. தீண்டாமல் - சேராமல், சிறிதும் சம்பந்தப்படாமல். 'பாடுவது' என்றது, பாடவேண்டு மென்றபடி; ஒருவகைவியங்கோள். (௧௧)

ரு. ஒழுகிசை.

௨0. ஒழுகிசை யென்பது வெறுத்திசை யின்மை.

என்பது: ஒழுகிசையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒழுகிசையென்றுசொல்லப்படுவது, வெறுக்கத்தகும் இன்னாவிசை யின்றி வரத் தொடுப்பது; (எ - று.)

அது, "இமையவர்கண் மோலி யிணைமலர்த்தாள் சூடிச்
சமையந் தொறுநின்ற தையல் - சிமைய
மலைமடந்தை வாச மலர்மடந்தை யெண்ணெண்
கலைமடந்தை நாவலோர் கண்" எனவரும்.

(இ - ள். துணையாகிய மலர்போன்ற சீர்பாதத்தைத் தேவர்க ளெல்லாரும் (தங்கள்)முடிமேலேசூடும்வண்ணம் பலவகைப்பட்ட சமயந்தோறும் புக்குநின்ற மடவாள், சிகரங்களையுடையமலையரையன் மகளுமாய், நறுநாற்றமுடைய தாமரைமலர்மீது இருந்த சீதேவியு மாய், பலவகைப்பட்ட கலைகளையுடையளாகிய சரசுவதியுமாய் நாவி னல்வலியோர்க்குக் கண்ணாயிருப்பவள்; எ - று. மோலி - தலை. சிமையம் - மலையுச்சி. வாசம் - நாற்றம். மலர்மடந்தை - சீதேவி. மலைமடந்தை - பார்வதி.

இனி, 'இன்னாவிசை' என்பது-மென்னடையொழுக்கத்து வல் லொற்றடுத்து மிக்கதுபோலவும், அந்நடையொழுக்கத்து உயிரெழு த்தடுத்துப் பொய்ந்நலம்பட்டு அறுத்திசைப்பதுபோலவும் வரும்.

அது, "ஆக்கம் புகழ்பெற்ற தாவி யிவள்பெற்றாள்
பூக்கட் குழற்கார் பொறைபெற்ற - மாக்கடல்சூழ்
மண்பெற்ற வொற்றைக் குடையாய் வரப்பெற்றெங்
கண்பெற்ற வின்று களி" எனக் காண்க.

இவ்வாறு வேண்டார் இரண்டுநெறியாரும்.

(இ - ள். பெரியகடல்சூழ்ந்தஉலகத்துள்ளார் தங்கள்தவப்பலனாகப்பெற்ற ஒப்பற்றகுடையையுடையதலைவனே! (நீ எங்களை நினைத்து)வந்தஇதனானே, இன்று, நின்னுடைய புகழானது பெருக்கம்பெற்றது; தலைமகளாகிய இவள் உயிர்பெற்றாள்; இவளுடைய கார்போன்றகுழலானது மதுவை யுடைத்தாகியபூக்களின்பாரத்தைப்பெற்றது; எங்களுடைய கண்களும் செருக்குப்பெற்றன; எ - று. ஆக்கம் - பெருக்கம். ஆவி - உயிர். கள் - தேன். 'குழற் கார்'என்றது - கார்போன்ற சூழலென்றவாறு. பொறை - பாரம். களி - செருக்கு.)

(கு - ரை.) ஒழுகிசையை வடநூலார் 'ஸௌகுமாரதா'என்பர். இது, கௌடர்க்கும் உடன்பாடு. இன்னாஇசை - இனியதல்லாத ஓசை. வெறுப்பாயிராமற் பிரியமாயிருக்கும்படியான ஓசை, ஒழுகிசையெனப்படும். இதற்கு முந்தியபாட்டுக்களே உதாரணமாகலாம். 'வெறுப்பு-'பூக்கட்குழற்கார்பொறை பெற்ற' எனவும், 'உரறிறுறக் குறழ' எனவும், சந்திவகைமுதலிய காரணங்களால் தம்பட்டவோசைபோற் காதுக்குஇனிமைபயவாதுவருவது' என்ற தண்டியலங்காரசாரம் இங்குநோக்கத்தக்கது. இவ்வுதாரணச்செய்யுள், சரசுவதிதோத்திரம். இதில், திரிமூர்த்திகளுட் பிரமனது மனைவியான சரசுவதியையே திருமாலின்மனைவியான திருமகளின் சொரூபமாகவும், சிவபிரானதுமனைவியான பார்வதியின் சொரூபமாகவும் உபசரித்துக் கூறியுள்ளது; எல்லாச்சக்திசொரூபங்களும் ஏகமே யென்பது, ஒருகொள்கை. துணை - இரண்டு: உபயம்; ஒன்றேடொன்றொத்ததெனினுமாம்.சமயம்-மதம்.மலையரையன்-பர்வதராஜனை இமவான். ஸ்ரீதேவி - இலக்குமி. கலை - கல்வி, சாஸ்திரம். நாவலோர் - நாவின்திறமுடையவர்; புலவர். மோலி = மௌலி. 'சிமையமலைமடந்தை' என்றதன் உரை—'பலதலையையுடைய மலையுச்சியிலே பிறந்தகொற்றவை' என்றும், 'மலைமடந்தை - கொற்றவையாகிய வனதுர்க்கை' என்றும் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

இன்னாவிசைக்குக் காட்டிய உதாரணச்செய்யுள், பிரிந்த தலைவன் மீண்டுவந்தமை கண்டு மகிழ்ந்த தோழி அத்தலைவனைநோக்கிக் கூறியது. மண் - இடவாகுபெயர். பலன் - பயன். கார்க்குழல் கட்பூப் பொறைபெற்றது என மொழிமாறுக. 'மண் பெற்ற ஒற்றைக் குடை'என்றதன் பொருள்—'உலகத்தைக் குளிர்விக்குந்தன்மையையுடைத்தாகிய மதிக்குடை' என்று சிலபிரதிகளி லுள்ளது. (௨0)

௬. உதாரம்.

**௨௧. உதார மென்ப தோதிய செய்யுளிற்
குறிப்பி னொருபொரு ணெறிப்படத் தோன்றல்.**

என்பது: உதாரமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உதாரமென்றுசொல்லப்படுவது, சொல்லப்பட்டசெய்யுளுள் சொற்படுபொருளின்றி அதன்குறிப்பினாலொருபொருள் நெறிப்படத்தோன்றுவது; (எ - று.)

அது, "செருமான வேற்சென்னி தென்னுறந்தை யார்தம்
பெருமான் முகம்பார்த்த பின்ன - ரொருநாளும்
பூதலத்தோர் தம்மைப் பொருணசையாற் பாராவாங்
காதலித்துத் தாழ்ந்திரப்போர் கண்." எனவரும்.

(இ - ள். பொருண்மேல்வைத்தஅவாவினாலே தாழ்வுவைத்திரப்போர் கண்களானவை, போரின்கண்வலியுடைத்தாகிய வேலையுடைய சென்னியென்னும் பெயரையுடையானுமாய்த் தெற்கின்கணுண்டாகியஉறந்தைப்பதியார்க்குத்தலைவனுமாகிய சோழனுடைய முகத்தைப் பார்த்தபின்பு பூமண்டலத்துள்ளார் முகங்களைப் பொருள்விருப்பினாற் பாரா; எ-று. மானம் - வலி. உறந்தை - உறையூர். சென்னி-சோழன். ஆம் என்பது - அசைநிலை.)

இதனுள் 'உறந்தையார்கோமானை ஒருநாள் முகம்பார்த்த இரவலர் பின்னைப் பிறரைப் பொருள்நசையாற் பாரார்' எனவே, அவனே இரப்போர் வறுமைதீரக்கொடுப்பனென்னும் பொருள் குறிப்பினாற் கொள்ளக்கிடந்தவாறு காண்க.

"அவிழ்ந்த துணியிசைக்கு மம்பலமுஞ் சீக்கு
மகிழ்ந்திடுவார் முன்னர் மலரும் - கவிழ்ந்து
நிழறுழாம் யானை நெடுந்தே ரிரவி
கழறொழா மன்னவர்தங் கை" என்பதும் அது.

(இ-ள். தன்னுடைய நிழலைக் கவிழ்ந்துசிதைக்கும் யானையினையும் நெடியதேரினையுமுடைய இரவிகுலத்துள்ளானுடைய பாதங்களைப் பணியாத அரசர்களுடைய கைகளானவை, (உடுக்கவேண்டின், முடிந்ததுணிகளை யுடைத்தாகிய உடையின்) அவிழ்ந்ததுணிகளைப் பின்பு முடியாநிற்கும்; (கிடக்கவேண்டின், ஊர்ப்புறத்துஉண்டாகிய) அம்பலங்களைப் பற்றித் துடையாநிற்கும்; (உணவுவேண்டின்,) இடுவார்முன்னர் (ச் சென்றுநின்று) உள்ளத்து உவகையோடும் விரியாநிற்கும்; எ - று. 'இடுவார்முன்னர் உவந்து விரியும்' என்றதனால், இடாதார்முன்னும் உவகையின்றி விரியுமெனக் கொள்க. இசைத்தல்-முடிதல். சீத்தல் - துடைத்தல். மலர்தல்-விரிதல். கவிழ்தல் - இறங்குதல். துழாவுதல் - சிதைத்தல். நிழல்துழாவும்யானையென்பது, நிழறுழாம்யானை யென விகார மாயிற்று.)

இஃது, இரண்டுநெறியார்க்கும் ஒக்கும்.

(கு - ரை.) உதாரமென்பது வடமொழிப்பெயர்; குறிப்பினால் ஓர் சிறப்புவிளைக்கும்பொருள் படுவது, இதன் இலக்கணம்: இது, இரு திறத்தாரும் ஆதரித்தது. இது, இலக்கணவிளக்கத்தில் "சிறப் புடைமரபினுதாரம்" என்று சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டுள்ளது; முத னூலிலும் அப்படியே. பொருள் - செல்வம். சென்னியென்பது, சோழன்பெயர்களிலொன்று; தலைமைபற்றிவந்த பெயர். இவ்வுதார ணச்செய்யுளிற் சோழராசனது பெருவண்மை குறிப்பால்தோன்று வது காண்க.

தன்நிழல்கண்டுசீறுதல், மதயானையின் இயல்பு. இரவி - சூரி யன், சோழராசர், சூரியகுலத்தார். 'நெடுந்தேரிரவி' என்றவிடத்து, 'நெடுமான்றேர்க்கிள்ளி' என்றும் பாடமுண்டு; கிள்ளி - சோழன்: மான் - குதிரை. துணி - ஆடைத்துண்டு. உடை - ஆடை. ஊர்ப் புறம் - ஊரின்வெளி. அம்பலம் - பொதுவிடம். (உக)

எ. உய்த்தலில் பொருண்மை.

உஉ. **கருதிய பொருளைத் தெரிவுற விரித்தற்கு**
உரியசொல் லுடைய துய்த்தலில் பொருண்மை.

என்பது : உய்த்தலில்பொருண்மையாமாறு உணர்த்துதல் நுத லிற்று.

(இ-பு.) கவி தன்னாற் கருதப்பட்ட பொருளை விளங்க அறிவிக் குஞ்சொல்லைச் செய்யுளுள்ளேயுடைத்தாய்ப் பிறிதுமொழிகூட்டி யுரைக்கும்பெற்றியின்றி வரத் தொடுப்பது, உய்த்தலில் பொருண்மை; (எ - று.)

அது, "இன்றுமையாண் மாசிலா வாண்முகங்கண் டேக்கற்றோ
வன்றி விடவரவை யஞ்சியோ - கொன்றை
யுளராவா றோடு மொளிர்சடையீர் சென்னி
வளராவா றென்னோ மதி" எனவரும்.

(இ - ள். உமையாளுடைய குற்றமற்ற ஒளியினையுடைத்தாகிய முக மண்டலத்தைக் கண்டு அதனுடைய நலனை ஆசைப்படுத லாலோ? அஃதன்றியே, (நீர் ஆபரணமாக அணிந்த) விடத்தை யுடைய பாம்பைக் கண்டு அதற்கு அஞ்சுதலாலோ? கொன்றைமலர் களையிர்த்துக்கொண்டு கங்கையாறுவிரைந்துதிரியும் ஒளியோடு கூடியசடையையுடையீர்! இன்றுஉம்முடையதிருமுடி மேலுண்டா கிய பிறையானது வளராதிருந்த காரணம் யாது? (சொல்லுவீராக); எ-று. 'கொன்றை' என்றது, ஆகுபெயராற் பூவை யெனக்கொள்க. உளர்தல் - கலக்குதல். சென்னி - சென்னியிலே யென விரிக்க. 'வளரா ஆறு' என்றது - வளராத தன்மை யெனக்கொள்க. மதி - பிறை.)

இனி, உய்த்துரைக்கும்பொருள் வருமாறு:—

"இன்றுமையாண் மாசிலா வாண்முகங்கண் டேக்றுமா
லன்றி விடவரவு மங்குறையுங் - கொன்றை

யுளராவா றேடு மொளிர்சடையீர் சென்னி
வளராவா றென்னே மதி.''

'இவற்றுள் 'ஏதனுலோ' எனச் சொற்கூட்டி யுரைக்கப்படும்.

இவ்வாறுவேண்டுவர் இரண்டுநெறியாரும்.

(கு - ரை.) உய்த்தலில் பொருண்மை, வடநூலில் 'அர்த்தவ் யக்தி' எனப்படும். இது, கௌடர்க்கும் உடன்பாடு. இதனை 'பொருட்டெளிவு' என்பர் வீரசோழியநூலுடையார். கருதிய பொருள்புலப்படுதற்கு வேண்டியசொல் லுடைமை, இதன் இலக்கணம். உய்த்தல்-சொற்களைவருவித்துச்சேர்த்தல். பொருண்மை - பொருளையுடைமை. கவிதன்னல்-கவியால். பெற்றி-பன்மை. உமையாள் - பார்வதி. நலன் - அழகு. சிவபிரானை முன்னிலைப்படுத்தி, அப்பெருமானது சடையி லுள்ள பிறைச்சந்திரன் வளராமையின் காரணத்தை விகற்பித்துவினவியது, இச்செய்யுள். இதில், கருதிய பொருளைவிளக்குதற்கு வேண்டுஞ்சொற்களெல்லாம் வருவிக்கவேண்டாது அமைந்திருத்தல் காண்க. (உஉ)

அ. காந்தம்.

உ௬. உலகொழுக் கிறவா துயர்புகழ் காந்தம்.

என்பது: காந்தமாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒன்றனை உயர்த்துப்புகழுங்கால் உலகநடையிறவாமல் உயர்த்துப்புகழ்வது, காந்தமாம்; (எ - று.)

அது, ''ஒருபே ருணர்வுடனே யொண்ணிறையுந் தேய
வருமே துறவென்பால் வைத்த - வொருபேதை
போதளவு வாசப் புரிகுழல்சூழ் வாண்முகத்துக்
காதளவு நீண்டுலவுங் கண்'' எனவரும்.

(இ - ள். யான்வருத்தத்தையுறும்வகையாகப் பேதைத்தன்மையையுடையாளொருத்தி என்உள்ளத்திடத்துவைத்த, பூவொடு கலந்த நறுநாற்றத்தையுடைத்தாகிய சுருண்டகுழலினையுடைத்தாய் ஒளியோடுங்கூடிய முகத்தின்கண் உண்டாகிய காதின்எல்லையளவுஞ்சென்றுமீண்டுதிரியுங்கண்களானவை, இக்காலத்து எனது ஒருதன்மையாயிருக்கப்பட்டஅறிவுடனே ஒள்ளிதாகியஒழுக்கமுங்கெட வந்துதோன்றுநின்றன. எ - று. வாள் - ஒளி. ஒருபேதை என்உள்ளத்துவைத்த கண் எனக்கூட்டுக. 'தேய' என்பது, கெடவென்பதாம். ஏதமென்பது ஏதென நின்று வருத்தமாயிற்று. 'என்பால் வைத்த' என்றது - என்உள்ளத்து வைத்த என்றவாறு.

இனி, கௌடர் சொல்லுமாறு :—

''ஐயோ வகலல்குல் சூழ்வருதற் காழித்தேர்
வெய்யோற் கனேகநாள் வேண்டுமாற்—கைபுரந்து

வண்டிசைக்குங் கூந்தன் மதர்விழிகள் சென்றுலவ
வெண்டிசைக்கும் போதா திடம்'' எனவும்,

(இ - ள். திரளாகப்பரந்து வண்டுகள் பாடப்பெற்ற கூந்தலை யுடையாளுடைய அகன்றஅல்குற்பரப்பைச் சூழ்வருதற்கு, ஐயோ! ஆகாயப்பரப்பெல்லாம்ஒருபொழுதிற்கடக்கும் ஒருகாற்றேரையு டையபகலோனுக்குப் பன்னெடுநாள்வேண்டுவதாயிருந்தது; அது வேன்யறி, இவளுடைய களிப்பையுடையகண்கள் சென்றுமீண்டு உலாவுவதற்கு எண்வகைப்பட்டதிக்குக்களுக்குஉண்டாகிய இடப் பரப்பும்போதாதாயிருந்தது; இஃது ஓருருவத்தன்மையிருந்தபடி யென்! எ - று. 'ஐயோ' என்பது - இரக்கக்குறிப்பு; இவ்விரக்கம் ஆதித்தன்மேலேற்றுக. ஆழி - தேர்க்கால். கை - திரள். இசைத் தல் - பாடுதல். கூந்தல் - கூந்தலையுடையாள். மதர் விழி - களித்த விழி.)

''அங்கண்மா ஞாலத் தகல்விசும்பு முன்படைத்த
பங்கயத்தோ னந்நாளிப் பைந்தொடிதன் - கொங்கைத்
தடம்பெருக வோங்குமெனத் தானினையா வாறே
விடம்பெருகச் செய்யா வியல்பு'' எனவும் வரும்.

(இ-ள். அழகினையுடைத்தாகிய இடத்தையுடைத்தாய்ப் பெரி தாகிய உலகத்தின்மீது உண்டாகிய அகன்றவிசும்பை முன்பு படைத்த நான்முகன் அந்நாளில் இவ்வாகாயத்தை இடப்பரப்புண் டாகப்படையாத காரணம், பசும்பொன்னாற்செய்ததொடியினையுடை யாளுடைய முலைகள் புடைபரக்க வளர்ந்து மீதுயர்ந்தோங்கு மென நினையாதவாறே? (சொல்லுவீர்); எ - று. அம் - அழகு. கண் - இடம். மா - பெருமை. ஞாலம் - உலகம். 'ஞாலத்து அகல்விசும்பு படைத்த' என்பதற்கு - ஞாலத்தோடு அகல்விசும்பு படைத்த வெனவும் அமையும். இயல்பு - செய்தி.)

இவ்வாறு உலகநடையிறப்பப் புணர்ப்பதே சுவையுடையதென வேண்டுவர் கௌடர்.

(கு-ரை.) 'காந்தம்' என்பது, வடமொழிப்பெயர். 'காந்தமாவது உலகவியற்கைக்குஒத்துகூறுவது. இது, ஒருவரை ஒருவர் கண்டு அன்போடு உபசரிப்பதிற் பெரும்பாலும்வருவதன்றி, வர்ணனைக ளிலும் வரும்' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். இது, காந்தியென வும் படும். ''ஆனவழகினைக் காந்தியென்கின்றதது தமிழில், நானா விதமாய் நடைபெற்றியலு நணிபுகழ்ச்சி, தானுமிடத்தினும்வார்த் தையின்கண்ணுந்தலைசிறந்து, தேனுய்விதர்ப்பருக்குங்கவுடர்க்குந் திறப்படுமே''என்ற வீரசோழியமும், 'காந்தியென்னும்உயிர் சிறப் புடைமையால், தனித்துஇலக்கணஞ்சொன்னா ரெனக்கொள்க' என்ற அதனுரையுங் காண்க. வடநூலிலும் காந்தியென வழங்கு கின்றது. உலகநடை இறவாமல்-உலகவியற்கை கடவாமல். பேதைத்தன்மை-''பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்'',''நுண் ணறிவுடையோர் நூலொடுபழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்

பேதைமைத்தே'' என்றபடி மகளிர்க்குஉரியதாகிய மடமை. ஒள் நிறை - சிறந்த நிறையென்னும் ஆடுஉக்குணம். நிறை-நெஞ்சுறுதி, மனஞ்சலியாமை. 'ஒருபேருணர்வுடையேனுண்ணிறையும்', 'காத ளவி' என்பனவும் பாடம். தான்காதலித்த தலைவியின் வடிவத்தை உருவெளித்தோற்றத்திற் கண்ட தலைவன் அவ்வடிவினது கண்க ளின் அழகில் ஈடுபட்டுக்கூறிய வார்த்தை, இவ்வுதாரணச்செய்யுள். இதில் உலகநடை யொத்திருப்பதுகாண்க.

ஒருகால் தேர் - ஒற்றைச்சக்கரமுடைய தேர். பகலோன் - சூரி யன். பல்நெடு நாள் - மிகப்பலநாள். கூந்தல் - சினையாகுபெயர். செய்யுளில் 'எண்டிசைக்கட்போதாதிடம்' என்றும், அதற்கேற்ப உரையில் 'எண்வகைப்பட்ட திக்குக்களிலுண்டாகிய' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

பங்கயத்தோன் - (திருமாலின் நாபித்) தாமரைமலரில் தோன் றியவன்; பிரமன். '''மானே யுனதுவளர்கொங்கை வீக்கத்தைத், தானேது மெண்ணாது தாமரையோன் - மீனேயும், வானத்தை யித்தனையு மந்தமாகப்படைத்தான், ஞானத்தை யில்லான்போ னன்கு'' இஃது, உலகிறந்த நன்பொருட்பொலிவு புகழ்ச்சியின்கண் வந்தமையால், காந்தியென்னும் உயிராயிற்று. "வரைத்தோள்'' ''தாமரைபுரையுங்காமர்சேவடி'' என்றித் தொடக்கத்தனவெல்லாங் காந்தியா மெனக்கொள்க' என்ற வீரசோழியவுரை இங்கு நோக்கத் தக்கது.

உலகநடையிறப்ப - உலகவியல்புகடக்க. உலகவியல்புகடவாது ஸாமாந்யமாகக்கூறுதலிற் சமத்காரமில்லை யென்றும், அதுகடந்து கூறுதலே சதுரப்பாடுடையதென்றும் கௌடர் கருத்து. (உ௩)

௯. வலி.

உ௪. வலியெனப் படுவது தொகைமிக வருதல்.

என்பது: வலியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வலியென்றுசொல்லப்படுவது, தொகைச்சொல் தொடர்பு மிகத்தொடுப்பது; (எ - று.)

'மிக' என்றது - சிறப்புடையவாக எனக்கொள்க.

அது, ''கானிமிர்த்தாற் கண்பரிவ வல்லியோ புல்லாதார்
மானனையார் மங்கலநா ணல்லவோ - தான
மழைத்தடக்கை வார்கழற்கான் மானவேற் கிள்ளி
புழைத்தடக்கை நால்வாய்ப் பொருப்பு'' எனவரும்.

(இ - ள். காலம்வரையாதுஉபகரிக்கின்ற மேகம்போன்ற பெரிய கையையும் நீண்டிருக்கின்றகழலோடுகூடிய காலையும் வலிதாகிய வேலையுமுடையனாகிய சோழனுடைய, துளையையுடைத்தாகிய பெரிய கையையும் நான்ற வாயையு முடைய வாரணம், தன்னுடைய தாளை வலித்தால், அறுந்தன்மையையுடையன, நிகளத்தின் கண்

ணேயோ, பகைவராகியஅரசருடைய உரிமைச்சுற்றத்து மான் போன்றவிழியினையுடையார் கழுத்தில் நல்லநாளிற்பூட்டிய வலியை யுடைத்தாகியமங்கலக்கயிறல்லவோ? எ-று. வல்லி - விலங்கு. புல் லாதார் - பகைவர். தானம் - கொடை. வார்தல் - நீளுதல். கழல் - வீரக்கழல். மான வேல் - வலியவேல். புழை - துளை. தடக்கை - பெரிய கை. நால் வாய் - நான்ற வாய். பொருப்பு - யானை.)

இத்துணைசுருங்கத்தொடுத்தல் இன்னதென்று கௌடர் சொல்லுமாறு:—

"செங்கலசக் கொங்கைச் செறிகுறங்கிற் சீறடிப்பேர்ப்
பொங்கரவ வல்குற் பொருகயற்கட் - செங்கனிவாய்க்
காருருவக் கூந்தற் கதிர்வளைக்கைக் காரிகைத்தா
மோருருவென் னுள்ளத்தே யுண்டு" என வரும்.

(இ - ள். செம்மைநிறத்தையுடைத்தாகிய கலசம் போன்ற முலையையும், செறிந்த குறங்கையும், சிறிதாகிய அடியையும், பெரிதாகிய பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலையும், பகைத்தெதிர்த்த கயலை யொத்த கண்ணையும், சிவந்தகொவ்வைக்கனிபோன்ற வாயை யும், கருமையாகியநிறத்தையுடைய கூந்தலையும், ஒளியோடுகூடிய வளைகளையுடைய கையையும், அழகையு முடைத்தாயிருப்பதொரு வடிவம் என்உள்ளம்விட்டு அகலாது; எ - று. பொங்குதல்- பெருமை.)

(கு - ரை.) வலியை வடநூலார் 'ஓஜஸ்' என்பர். அது, தொகை நிலைத்தொடர்கள் மிகுதியாய்வருவது. இது, கௌடர் மிகவும்ஆத ரித்தது. தொகைநிலைத்தொடர்கள் - வேற்றுமைத்தொகை முதலி யன; [நன்னூல் - பொதுவியல் - சூ - கo - முதலியன பார்க்க:] மொழிகளினிடையே வேற்றுமை யுருபுமுதலியன தொக்குநிற்பன. தானமழை - தானஞ்செய்கிற நீர்ப்பெருக்குமாம். ஈற்றடியில், கை - துதிக்கை. நான்ற - தொங்கிய. நால் வாய்-வினைத்தொகை. நாலல் - தொங்குதல். வாரணம் - யானை. பொருப்பு - உவமவாகுபெயர். தாளைவலித்தல் - காலைவலிய இழுத்தல். கால்நிமிர்த்தாற் பரிவ வல்லிக்கண்ணே என மொழிமாறுக. பரிவ - பலவின்பால்வினையா லணையும்பெயர். 'பரிப' என்றும் பாடமுண்டு. நிகளம்-விலங்கு. கண் - பூட்டுவாய். புல்லாதார் - சேராதவர். சோழராசனது யானை சினந்து காலை வலியஇழுத்தால் அதன்விலங்கேயன்றிப் பகைவர் மனைவியரது மங்கல நாணும் அறுபடு மென்பது கருத்து; பகைவர் தவருதுஅழிவ ரென்க. "இன்னங்கலிங்கத் திகல்வேந்த ருண்டன் ரூே, தென்னன் றமிழ்நாட்டைச் சீறியோ-சென்னி,யகளங்கா வுன்ற னயிராவதத்தி, னிகளங்கால்விட்டநினைவு" என்று ஒட்டக்கூத்த ரும், "தென்னவன் றென்னர் பெருமான் றிறன்மதுரை, மன்னவன் கோக்களிற்றின் வல்லிக்கும்-பொன்னிநா, டாலிக்கும் வேந்தா மபய குலன்மகளிர், தாலிக்கு மொன்றே தளை" என்று புகழேந்தியாரும் பாடியசெய்யுட்களிலும் இச்செய்யுளின்கருத்து விளங்குதல் காண்க.

இச்செய்யுளில் 'கானிமிர்த்தால்' எனவும், 'புல்லாதார்மானனையார் மங்கல நாண்' எனவும், 'தான........பொருப்பு' எனவும் தொகை நிலைத்தொடர்கள் மிக்குவந்தமை காண்க.

தொகைச்சொற்கள் இன்னும்அதிகமாகவரவேண்டு மென்பது, கௌடர்கோட்பாடு. அவர்காட்டும் உதாரணச்செய்யுளில், முதல்மூன்றடிகளும் ஒரேதொகைநிலையாய்வந்தன. 'ஓசமென்னும் உயிர் - முழுதும்ஒருபதமாகத் தொகுத்த தொகையினையுடையது' என்ற வீரசோழியவுரையையுங் காண்க. செறிந்தகுறங்கு - (பருத்திருத்தலால்) ஒன்றோடொன்றுநெருங்கியதொடை. (உச)

கO. சமாதி.

உரு. உரியபொரு ளன்றி யொப்புடைப் பொருண்மேற்
றருவினை புணர்ப்பது சமாதி யாகும்.

என்பது: சமாதியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) முக்கியப்பொருளின் வினையை ஒப்புடைப் பொருண்மேல் தந்துபுணர்த்துஉரைப்பது, சமாதியென்னும் அலங்காரமாம்.

'சமாதி' என்னாது 'ஆகும்' என்ற மிகையால், பெயரும் அவ்வாறுஉரைக்கப்படும்.

அது, ''அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள்பருகிப்
பகல்கான் றெழுதரும் பல்கதிர்ப் பரிதி'' எனவும்,

''விழித்த குவளைக் கழிப்போது வாக்கிய
கள்ளுண்டு களித்த வண்டினம்'' எனவும்,

''கன்னியெயில்,'' ''குமரிஞாழல்'' எனவும்,

''கடுங்கை வயலுழவர் காலைத் தடிய
மடங்கி யரியுண்ட நீலந் - தடஞ்சேர்ந்து
நீளரிமேற் கண்படுக்கு நீணீ ரவந்தியார்
கோளரியே றிங்கிருந்த கோ'' எனவும் வரும்.

இஃது, இரண்டுநெறியார்க்கும் ஒக்கும்.

இவற்றைக் குணவலங்காரமென்றுங் கூறுப.

அஃதேல், இன்னவிலக்கணமெல்லாம் முன்னையோர்மொழிந்தது, நடைபலபயின்ற வடமொழிக்கன்றே; செந்தமிழ்மொழியின் வந்தவாறு என்னை? எனின்,—இதன்முதனூல்செய்தஆசிரியர் உலகத்துச்சொல்லெல்லாம் சங்கிருதம், பாகதம், அவப்பிரஞ்சம் என மூன்றுவகைப்படுத்து, அவற்றுள், சங்கிருதம் புத்தேளிர் மொழி யெனவும், அவப்பிரஞ்சம் பாமரசாதிகளாகிய இழிசனர் மொழி யெனவுங் கூறினார்: அதனால், பிராகிருதம், எல்லாநாட்டு

மேலோர்மொழியெனப்படும். அல்லதூஉம், பிரகிருதியென்பது இயல்பாகலான், பிராகிருதம் - இயல்புமொழி. அந்தப்பிராகிருதத்தைத் தற்பவம், தற்சமம் தேசியம் என மூன்றுக்கினர். அவற்றுள், தற்பவம்என்பன-ஆரியமொழிதிரிந்துஆவன; அவை,பாபம்-பாவம் எனவும், 'நிதியந்துஞ்சும்' எனவும், 'தசநான் கெய்திய பணைமருளுேன்றுள்'' எனவும் வரும். தற்சமம் என்பன - ஆரியச்சொல்லும் தமிழ்ச்சொல்லும பொதுவாய்வருவன ; அவை - குங்குமம், மூலம், மலயமாருதம் என்பன. தேசியம் என்பன - அவ்வந்நாட்டார்ஆட்சிச்சொல்லேயாய்ப் பிற *பாடைநோக்காதன; அவை-நிலம், நீர், தீ, சோறு என்பன. இவற்றைச் செய்யுட்சொல்லெனத் தமிழ்நூலாரும் வேண்டினு ராகலின், இவ்வாறன தமிழ்ச்சொல்லெல்லாம் பாகதமெனப்படும். அச்சொற்களாலியற்றப்படும் எல்லாக்கவிக்கும் அவ்வலங்காரமனைத்தும் உரிய வாகலின், ஈண்டு மொழிபெயர்த்து உரைக்கப்பட்டன.

(சூ - ரை.) ஸமாதி யென்பது, வட்சொல்; ஒருபொருளினிடத்து மற்றென்றின் தன்மையை நன்குஆரோபிப்பது. 'இது, இருதிறத்தார்க்கும் ஒப்பு. கவிஞர் கவிகளைச் சமத்கரிக்க இது பெரியதோர் கருவியாம்' என்பர்,தண்டியலங்காரசாரமுடையார். தந்து புணர்த்து உரைத்தல்-கொணர்ந்துசேர்த்துச்சொல்லுதல். (தன்னையொழிந்த நான்குபூதமும் தன்னிடத்தே) அகன்றுவிரிதற்குக் காரணமாகிய பெரிய ஆகாயத்திடத்தே (தோன்றிப்)பரந்தஇருளைவிழுங்காநின்று (மறைந்த) பகற்பொழுதை உலகத்தே தோற்றுவித்து எழுதலைச் செய்யும் பலகிரணங்களையுடைய சூரிய னென்பது, முதலுதாரணத்தின் பொருள்; அம்மேற்கோளில், உயர்திணைக்குரிய பருகுதல் காலுதல் என்ற வினைகள் அஃறிணையாகியசூரியமண்டலத்தின் மேலேற்றிக்கூறப்பட்டவாறு காண்க. கழியினிடத்தேமலர்ந்த குவளைமலர்கள் வார்த்த தேனை யுண்டு களிப்புக்கொண்ட வண்டுகளின் கூட்டமென்பது, இரண்டாவது உதாரணத்தின் பொருள்: அம்மேற்கோளில், பிராணிகட்குரிய விழித்தல் வார்த்தல் என்ற வினைகள் குவளைமலர்மேலேற்றிக் கூறப்பட்டன.

கன்னி எயில் - உறுதிநிலைகுலையாத மதில்; எவருந் தொடவொண்ணாத பாதுகாவலையுடைய மதில்: இளமங்கையர்க்குரிய கன்னித்தன்மை, மதில்மேலேற்றிக்கூறப்பட்டது. குமரி ஞாழல் - இளமையையுடைய் குங்குமமரம்; மகளிர்க்குரிய குமரித்தன்மை, மரத்தின் மேலேற்றிக்கூறப்பட்டது. 'குமரிஞாயில்' என்ற பாடத்துக்கு-உறுதியழியாத ஞாயிலென்னும் மதிலுறுப் பென்பது பொருள். இவையிரண்டும், ஒப்புடைப்பொருளின்மேற் பெயர்புணர்த்த சமாதி. பெயர் - பெயர்ச்சொல். மிகையை 'அதிகவசநம்' என்பர்.

வலிய கைகளையுடையராய் வயலிற்பயிர்த்தொழில்செய்கின்றவ ரதுகாலைத் தடுக்கியதனல் மடங்கிஅறுபட்ட கருங்குவளைக்கொடி

---

* ஜாஷா.

கள் அவர்களாற்களைந்தெறியப்பட்டு வரப்பிற்சேர்ந்து நீண்டநெற்று ளரிகளின்மீது மலர்களினிதழ்குவிந்திருக்கப்பெற்றமிக்கநீர்வளப்ப முள்ள அவந்திநாட்டி லுள்ளார்க்கு வலியஆண்சிங்கம்போன்ற தலை வன் இங்கிருந்தஇவ்வரசன் என்பது, செய்யுளின் பொருள். 'என் றதனுள், கண்ணுடையவற்றின் பக்கலுள்ள உறங்குதல்தொழி லைக் கண்ணில்லாதகுவளையின்கண் உலகிற்கொக்கப்புணர்த்தமை யால், சமாதியென்னும்உயிராயிற்று' என்பது, வீரசோழியவுரை. 'காலிற்றடிய' என்றும், 'இவ்விருந்தகோ' என்றும் பாடமுண்டு.

இவற்றை - செறிவு முதலிய பத்தையும். ஒருவனுக்குள்ள திண்மை இளமை முதலிய தேககுணங்களும், தயை தைரியம் முதலிய ஆத்மகுணங்களும் அவனைவிளக்குவதுபோல, இக்குணங் களும் காவியத்தைவிளக்குகின்றன என்பதாம். 'இக்குணங்க ளில் லாக்கவிகளில் உவமைமுதலியஅலங்காரங்களும் விளங்கா, இளமை நீங்கிய உடம்பில் ஆபரணங்கள் விளங்காமைபோலென்ப' என்ற தண்டியலங்காரசாரம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இக்குண வலங் காரங்கட்கும், மேற்கூறப்படும் பொருளணி சொல்லணிகட்கும் வேறுபாடு :— 'தொடைகளைப் பற்றிநின்று காப்பியத்திற்கு அழகுசெய்வது குணம், சொல்லையும் பொருளையும் பற்றிநின்று அழகுசெய்வது அணி யெனச் சிலர் கூறினர். குணங்கள் இளமை முதலியனபோல ஒற்றுமைநயத்தில்நின்று அழகுசெய்வன; அணி கள் கடககுண்டலாதிகளைப்போல வேற்றுமைநயத்தில்நின்று அழகுசெய்வன என்று சிலஆசிரியர் இயம்பினர். காப்பியத்திற்கு அழகுசெய்வன குணங்கள், அதற்குஅதிசயத்தைச்செய்வன அணி கள் எனப் பிறருரைத்தனர்' என்று தண்டியலங்காரசாரத்திற் காண்க.

மேற்காட்டிய பத்துக்குணங்களும் வைதர்ப்பர்க்குஉடன்பாடு. கௌடர்க்கோ, ஒழுகிசை உதாரம் உய்த்தலில்பொருண்மை வலி சமாதி என்ற ஐந்தும் உடன்பாடும், அவற்றில் வலி மிகவிருப்பமு மாம்; செறிவு தெளிவு சமநிலை, காந்தம் என்ற நான்கும் கௌடர்க்கு உடன்பாடன்று; இன்பத்திற் சொல்லின்பம் கௌடர்க்குஒருசார் உடன்பாடு. பொருளின்பம் கௌடர்க்கு முழுதும்உடன்பாடு எனத் தொகுத்துணர்க. உதாரம் - கொடை, பெருமை, கம்பீரம். காந்தம் - மகிழ்விப்பது. பிறவற்றிற்குக் காரணம், முன்கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

இதன் முதனூல் - காவ்யாதர்ஶமென்னும் வடநூல். அது செய்தஆசிரியர் - ஆசார்யதண்டி. சங்கிருதம் = ஸம்ஸ்கிருதம். பாக தம் = ப்ராக்ருதம். அவப்பிரஞ்சம் = அபப்ரம்ஶம். புத்தேளிர்மொழி - தேவபாஷை. 'பாமரசாதிகளாகிய' என்றவிடத்து, 'அபரசாதிக ளாகிய' என்றும், 'ஆபீராதிகளாதிய' என்றும், 'இதரசாதிகளாகிய' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு. 'எல்லாநாட்டு மேலோர்மொழியெனப் படும்' என்பதற்குஈடாக 'எல்லாநாட்டுள்ளும்எல்லாரும்வழங்கும்

இயல்புமொழி யென்பது விளங்கிற்று' என்று சிலபிரதிகளிலுளது. தற்பவம்=தத்பவம்; ஆரியத்திற்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தாலும், ஆரியத்திற்குந் தமிழிற்கும பொதுவும் ஆரியத்திற்குச்சிறப்புமாகிய ஈரெழுத்தாலுமாகித் திரிதல்முதலிய விகாரம் பெற்றுத் தமிழில் வந்து வழங்கும் வடசொற்கள். தற்சமம்=தத்ஸமம்; ஆரியத்திற்குந் தமிழிற்கும் பொதுவாகவுள்ள எழுத்தாலாகி விகாரமின்றித் தமிழில்வந்து வழங்கும் வடசொற்கள். ஆரியமொழி - வடசொல், ஸம்ஸ்கிருதபதம். 'நிதியம் துஞ்சும்' என்பதற்கு - செல்வம்நிலை பெற்ற என்பது பொருள். தச நான்கு எய்திய [நான்கு தசம் எய்திய] - நாற்பது பிராயமானதும், பணை மருள் நோன் தாள் - (காண்பவர்) முரசமென்று மயங்கும்படியான வலியகால்களையுடையதுமாகிய என்று யானைக்கு அடைமொழி. பாபம், நிதி, தஶ என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. இவற்றைச் செய்யுட்சொல்லெனத் தமிழ்நூலார் வேண்டினமையை, தொல்காப்பியத்துச் சொல்லதிகாரத்து எச்சவியலில் "இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென், றனைத்தே செய்யு ளீட்டச் சொல்லே'' என்றதனுற் காண்க. (௨௫)

இவ்வியலுக்குப் புறனடை.

௨௬. இயன்ற செய்யுட் கியைந்த வணியெலாம்
முற்ற வுணர்த்தும் பெற்றிய தருமையிற்
காட்டிய நடைநெறி கடைப்பிடித் திவற்ரெடு
கூட்டி யுணர்த லான்ரேர் குணனே.

என்பது: இச்சொல்லப்பட்ட அலங்காரங்கட்கெல்லாம் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) உலகத்துநிலைபேறுடைய செய்யுளனைத்திற்கும் பொருந்திய அணிவேறுபாடெல்லாம் ஒழிவின்றியுணர்த்துந்தன்மை அரிதாகலான், காட்டப்பட்டஒழுக்கநெறியேபற்றுக்கோடாகஇவற்ரோடுங்கூட்டிக்கொண்டுணர்தல் முற்றக்கற்ரோரதுபெற்றியாம்; எ-று.

என்பது: மாங்கனியும், தீம்பாலும், வருக்கைச்சுளையும், சருக்கரையும் தம்முள்வேறுபட்ட சுவையவெனினும் கூறுவது மதுரமென்றன்றே? அதுபோல, எழுத்துச்செறிவும், சொற்செறிவும், பொருட்செறிவும் செறிவென்றேசெப்புவதல்லது பிறிதொருவகை பேசிற் பெருகியஅகலமுடைத்தாமாகலின், அவையெல்லாம் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

(கு - ரை.) வருக்கைச்சுளை - பலாச்சுளை. ஒழிந்தனவும் அன்ன - பிறவும் அத்தன்மையன. 'இவ்வளவால் யாதுகூறியதோவெனின், பொருள்எளிதில்விளங்கத்தக்கதாய்ச் சொல்வன்மையில்லாததாய் விளங்குகின்ற மிடுக்கில்லாதநடையொன்று உண்டு: அது வைதர்ப்பமெனப்பெயர்பெறு மெனவும், பொருளழுத்தமுஞ் சொல்வன்மையு

முள்ள மிடுக்கானநடையொன்று உண்டு: அது கௌடமெனப்பெயர் பெறு மெனவுங் கூறியதாயிற்று. எந்நடைக்கும் ஓசையுடைமையும் ஆழமுடைமையும் இருத்தல்வேண்டும். இவ்விரண்டுவகையுங்கல ந்தநடை பாஞ்சாலமெனப்பெயர்பெற்றதொன் றுளதெனப் பிறர் கொண்டிருக்கின்றனர். உண்மை நோக்கின், அங்ஙனம் ஒன்றே யன்று: சிறிதுசிறிதுவேற்றுமையுடையபலநடைகளுமுள. அவற் றையெல்லாம்விளக்கிக்கூறுதல், மிக்கஅருமை......ஆதலின், குண ங்களின் ஒப்புமைநோக்கி இவ்விரண்டிலடக்கிக்கொள்க' என்பது, தண்டியலங்காரசாரம். பாஞ்சாலீ, மாகதீ, ஆவந்திகா, லாடீ, வைதர்ப்பீ, கௌடீ என நெறிஆறு கூறினருமுளர். 'ஏற்றசெய்யுட்கு' என்பதும் பாடம். (௨௬)

பொதுவியல் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

தண்டியலங்காரம்

இரண்டாவது

பொருளணியியல்

காப்பு.

என்னை யுடையாள் கலைமடந்தை யெவ்வுயிர்க்கும்
அன்னை யுடைய வடித்தளிர்கள்—இன்னளிசூழ்
மென்மலர்க்கே கன்று மெனவுரைப்பர் மெய்யிலா
வன்மனத்தே தங்குமோ வந்து.

(இதன் பொழிப்புரை.) (மிகவும் இழிவான) என்னை அடிமையாக வுடையாள் கலைமடந்தை எல்லாவுயிர்க்கும் தாயாயுள்ளவளது தளிராகிய அடியிணைகளானவை, இனிதாகிய [பண்முரலும்] வண்டுகள் சூழ்கின்ற மிருதுவாகிய மலரின்மீது மிதிப்பினும் கன்றும் என்று சொல்லாநிற்பர்; இத்தன்மையாகிய தளிரடிகள், உண்மையற்ற கடினமாகிய என்மனத்தின்கண் வந்து நிலையாக நிற்கும்; (என்றவாறு.)

ஓகாரம் - அசை. கலைமடந்தை யென்பதற்கு - கலையையூரும் வனதுர்க்கை யென்பாருமுளர்.

(குறிப்புரை.) இவ் வியலுக்குத் தனியேகூறப்பட்ட தெய்வ வணக்கமாகிய இச்செய்யுளும் இதன்உரையும் சில பிரதிகளில் இல்லை. தங்குமோ என்ற ஓகாரத்தை வியப்புப்பொருளதாக் கொள்ளினும் அமையும்; இனி, எதிர்மறையாகக் கொண்டு, தங்கக் கடவனவோ? அல்ல எனஉரைத்து, கவி தன்மனத்தின் இழிவைப் புலப்படுத்திய தாக்குதல் நேராகுமாறும் உணர்க. கலைமடந்தை யென்பது சரசுவதியைக் குறிக்கும்போது கலை - கல்வியும், அப் பெயர் வனதுர்க்கையைக் குறிக்கும்போது கலை - மானுமாம். மடந்தை - பெண். பண்முரலும் - இசைபாடும். கன்றும் - வாடும். ஊரும் - வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்தும்.

பொருளணிகள்

க. தன்மை யுவமை யுருவகந் தீவகம்
பின்வரு நிலையே முன்ன விலக்கே
வேற்றுப் பொருள்வைப்பே வேற்றுமை விபாவனை
ஒட்டே யதிசயந் தற்குறிப் பேற்றம்
ஏது நுட்ப மிலேசம் நிரனிறை
ஆர்வ மொழிசுவை தன்மேம் பாட்டுரை
பரியா யம்மே சமாயித முதாத்தம்

அரிதுண ரவனுதி சிலேடை விசேடம்
ஒப்புமைக் கூட்ட மெய்ப்படு விரோதம்
மாறுபடு புகழ்நிலை புகழாப் புகழ்ச்சி
நிதரிசனம் புணர்நிலை பரிவருத் தனையே
வாழ்த்தொடு சங்கீ ரணம்பா விகமிவை
ஏற்ற செய்யுட் கியன்ற வணியே. *

என்பது சூத்திரம்.

இவ்வியல் என்னபெயர்த்தோ எனின், பொருளானும் அணி களது இயல்பு உணர்த்தினமையால், பொருளணியிய லென்னும் பெயர்த்து; அஃதேல், சொல்லானுணரப்படும் அணி ஈண்டு உணர்த்திலரோ எனின், மிகுதி பொருண்மேல தாதலான் மிக்கத னாற் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

இவ்வியலினுள் இச்சூத்திரம் என்நுதலிற்றோ எனின்,—அலங் காரங்களின் பெயரும்முறையும் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) தன்மையும் உவமையும் உருவகமும் தீவகமும் பின் வருநிலையும் முன்னவிலக்கும் வேற்றுப்பொருள்வைப்பும் வேற்று மையும் விபாவனையும் ஒட்டும் அதிசயமும் தற்குறிப்பேற்றமும் ஏதுவும் நுட்பமும் இலேசமும் நிரனிறையும் ஆர்வமொழியும் சுவையும் தன்மேம்பாட்டுரையும் பரியாயமும் சமாயிதமும் உதாத்த மும் அவநுதியும் சிலேடையும் விசேடமும் ஒப்புமைக்கூட்டமும் விரோதமும் மாறுபடுபுகழ்நிலையும் புகழாப்புகழ்ச்சியும் நிதரிசனமும் புணர்நிலையும் பரிவருத்தனையும் வாழ்த்தும் சங்கீரணமும் பாவிக மும் என இவை முப்பத்தைந்தும் மேற்கூறிய செய்யுட்கு ஏற்ற அலங்கார மென்று சொல்லப்படும்; (எ - று.)

இவையெல்லாம் உம்மைதொகுத்து எண்ணேகாரம் இடை யிட்டு எண்ணப்பட்டவற்றை அவ்வும்மைவிரித்து உரைக்கப் பட்டன.

அஃதேல், இது முறைமையாயினவாறு என்னையோ எனின்,— இயல்பு விகாரம் என்று இரண்டலவே அவற்றுள், தன்மை-இயல் பாதலான், முற்படு முறைமைத்தாய், தன்மையென்றும் சொன் னடையென்றுஞ் சொல்லப்படும்: உவமை, விகாரமாய் மிக்கவர விற்றுய்ப் பிற வக்கிரநடையலங்காரங்கட்கு உபகாரமுடைத்தாத லால், தன்மையின்பின்னர் வைக்கப்பட்டது. ஒழிந்தனவும் வைத்த வாறு உய்த்துணர்ந்துகொள்க; ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும். அல்லதூஉம், தொல்லாசிரியர் சொல்லிய நெறி யெனினும் அமையும்.

இனி, 'இயன்ற' என்றதனால், சில செய்யுட்கு ஏற்றுச் சில செய்யுட்கு ஏலாதனவும் உள ஒருதிறத்து அணி யெனக் கொள்க.

---

* 'ஏற்ற செய்யுட் கணியே ழைந்தே' என்றும் பாடமுண்டு.

'அரிதுண ரவனுதி' என்று சிறப்பித்தவதனுல், சிறப்புமுதலா யினவற்று உண்மை மறுக்குங்கால் அம்மறையானே ஒரு புகழ் தோன்ற வைக்கப்படு மென்பது; அஃது, அதனிலக்கணங்கூறும் வழியே உணர்ந்துகொள்க. 'மெய்ப்படு விரோதம்' என்று எடுத்தது - இதனைத் தமிழாசிரியர் முரண்டொடையென்று தொடைப் பாற்படுத்துச் செய்யுட்கு உறுப்பாக்கினர்: இவ்வாசிரியர் இதனை அலங்காரத்தின்பாற் படுத்தின ராதலின், அவ்வேறுபாடு அறிவித்தற்கு எனக்கொள்க. இவையெல்லாம் மேற்சூத்திரக்கருத்து நோக்கி ஈண்டு உரைக்கப்பட்டன.

ஒழிந்தஅகலம் உரையிற் கொள்க.

(கு - ரை.) காப்பியம் அழகுபெறுதற்குக் காரணமாகுகின்ற அணிகள் சொல்லையும்பொருளையும்பற்றி நிற்றலால் சொல்லணியும் பொருளணியும் என இருவகைப்படு மென்று கொண்டு, அவற்றுள் பொருளணிகளின் இலக்கணத்தை இவ்வியலில் விளக்குகிறார். சொல்லணிகளின் இலக்கணம் அடுத்த இயலில் விளக்கப்படும். இதிற் கூறப்படும் பொருளணிகளுள் தீவகம், பின்வருநிலை, நிரனிறை, சிலேடை, விரோதம் முதலிய சில அணிகள் ஒருசார் சொல்லையும்பற்றி நிற்றலால், 'மிகுதி பொருள்மேல் தாதலால், மிக்கதனுற் பெயர்கொடுக்கப்பட்டது' என்றார். 'தமிழாசிரியர்' என்றது, தொல்காப்பியர் முதலியோரை. மற்றும் பலவாறு நூற்றுக்கணக்காக விரித்துக்கூறப்படும் அணிவிகற்ப மனைத்தும் இம்முப்பத்தைந்தனுள்ளே அடங்கிவிடுமென்பது, இவ்வாசிரியர் துணிபு. அங்ஙனம் அடங்குமாற்றை உய்த்துணர்ந்துகொள்க. 'செய்யுட்குஇயன்ற அணி' என்ற விடத்து, செய்யுளென்றது, கவியினுற் செய்யப்பட்டது என்னும்பொருள்மேல தாதலால், அதிலே வசனமும் அடங்கும்; காவ்ய மென்ற வடமொழியும் கவியின் செய்கையாலாகிய பிரபந்த மென்றமாத்திரமாய் யாப்பிற்கும் கட்டுரைக்கும் பொதுவாத லுணர்க. தன்மை முதல் வாழ்த்து ஈருக வுள்ள முப்பத்துமூன்று அணிகளும் தனியேவருவன; சங்கீரணமும் பாவிகமும் முறையே பல அணிகள் சேர்ந்தும் காப்பியமுழுவதிலும் அமைந்தும் வருவன; இவ்வேறுபாடுதோன்ற, இடையில் 'ஒடு' கொடுத்துப் பிரித்தார்: சங்கீரணம் பாவிக மென்ற முறைமைக்குக் காரணமும் இதனுல் விளங்கும். (உஎ)

க. தன்மையணி

உ. எவ்வகைப் பொருளு மெய்வகை விளக்குஞ்
சொன்முறை தொடுப்பது தன்மை யாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே தன்மையென்னும் அலங்காரத்துப் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) எவ்வகைப்பட்ட பொருளும் மெய்ம்மைக்கூறுபாட்டான் விளக்குஞ் சொன்முறையாற் பாடப்படுவது தன்மையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) நிறுத்தமுறை-மேற்சூத்திரத்தில் வைத்த முறைமை. தன்மை யெனினும், தன்மை நவிற்சி யெனினும் ஒக்கும்; இதனை வடநூலார் ஸ்வபாவோக்தியென்பர். அது-பொருளின் இயல்பை நேரிற்பார்த்தாற்போலத் தோன்றுமாறு உள்ளபடி விளங்கச் சொல்வது. அங்ஙனம் சொல்லுங்கால், 'உண்டுவளர்ந்தான்', 'இரண்டுகண்ணன்' 'ஓடிவந்தேன்' என்றாற்போல யாதொரு சமத்காரத்துக்கும் இடமில்லாதபடி கூறின் அது அணியாகாதென்றும், ரசிகர்கள் கேட்டு உவக்கும்படியானதோர் தன்மை நிகழக் கூறினல்மாத்திரமே அணியாகுமென்றும் அறிக. இது, எல்லா வணிகளுக்கும் பொதுவாம். (உஅ)

கூ. அதுவே,

பொருள்குணஞ் சாதி தொழிலெனப் புலனும். *

என்பது: தன்மையது பகுதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அத்தன்மை, பொருளும் குணமும் சாதியும் தொழிலும் என்னும் இவைபற்றித் தோனறும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) பொருள்முதலிய நான்கும் இவ்வணிக்கு நிலைக்களமெனப்படும்.

அவற்றுள்,

(க) பொருட்டன்மை வருமாறு :—"நீல மணிமிடற்ற னீண்ட சடைமுடிய, னூலணிந்த மார்பனுதல்விழியன் - றோலுடையன், கைம்மான் மறியன் கனன் மழுவன் கச்சாலை, யெம்மா னிமைக் யோர்க்கிறை" எனவரும். (இதன்பொருள். கருங்குவளைபோன்ற அழகிய மிடற்றினையும் முடியின்கண்ணே நீண்ட சடையினையும் மார்பினிடத்தே அணியப்பட்ட முப்புரிநூலினையும் நெற்றியின் கண்ணேசேர்ந்த விழியினையும் உடையாக அசைத்த தோலினையும் காதலத்து ஏந்திய மானினையும் கனல்போன்ற மழுவினையும் திருக் கச்சாலை யென்னும் திருப்பதியினையுமுடையனாய் எம்மைஆண்டு கொண்ட பெரியோன், இமையவர்க்குத் தலைவன் என்றவாறு. அன் - சாரியை. நீலமணிபோன்ற மிடற்றினையுடையனெனவும், நீலத்தையுடைய அழகிய மிடற்றினனெனவும் அமையும். மிடற்றன் சடையன் மார்பன் விழியன் எனச் செவ்வெண்ணாக்கினும் அமையும். மணி - அழகு. 'கனமழு' எனப் பாடமோதி, பெரிய மழு என்பாருமுளர். கனலையும் மழுவையும் என்றாக்கினும் அமையும். நீலம் - கருங்குவளை; அஃது, ஆகுபெயரால், பூவெனக் கொள்க. 'கச்சாலையெம்மான்' என்றது. கச்சாலையிலே யுறையும் பெரியோனெனினும் அமையும்.)

(கு - ரை.) மிடறு - கழுத்து. அசைத்த - கட்டிய. தோல் - புலித்தோலும் யானைத்தோலும். இப்பாட்டிலுள்ள 'மிடற்றன' முதலியவற்றை அன் விகுதிபெற்ற ஆண்பாற்பெயர்களாகக்கொள்

---

* 'தொழிலொடு புலனும் என்றும் பாடமுண்டு.

ளுதலே நேர். செவ்வெண் - எண்ணும்மைதொக்கது. நீலம் அணி மிடறு எனப்பிரித்து, நீலநிறத்தையணிந்த கண்ட மெனினுமாம். கனல் மழு - சொலிக்கின் எரியிரும்புப்படை. இது - ஓருருவின் தன்மையைக் கூறியதனால், பொருட்டன்மையாம்.

(உ) குணத்தன்மை ;—"உள்ளங் குளிர வுரோமஞ் சிலிர்த்துரையுந், தள்ளவிழி நீர்ததும்பத் தன்மறந்தாள் - புள்ளலேக்குந், தேந்தா மரைவயல்சூழ் தில்லைத் திருநடஞ்செய், பூந்தா மரைதொழுத பொன்" எனவரும். (இ - ள். நெஞ்சம் குளிர மெய்ம்மயிரரும்பி மாற்றமுந்தளரக் கண்ணிமேலபுனல்தோன்றத் தன்னுருவத்தையும் மறந்தாள், புட்குலம் அலைக்காநின்ற மதுநிறைந்த தாமரையையுடைய பழனஞ்சூழ்ந்த தில்லைப் பொதுவின்கண்ணே அழகுடைத்தாகிய கூத்தை யாடுகின்ற (சபாபதியின்) பொலிவினையுடைய (திருவடித்) தாமரையை வணங்கின பொன்னையொப்பாள் எ - று. பொன தன்னை மறந்தாள் எனக் கூட்டுக. பூந்தாமரை - சீர்பாதம். 'உரையுந்தள்ள' எனனும் உம்மையால், நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்பனவுந் தளர வெனக் கொள்க. புள்ளலேக்கும் வயல்: புள்ளலேக்குந் தாமரை யெனினும் அமையும்.)

(கு - ரை.) தில்லைப்பொது-சிதம்பரசபை. 'பூந்தாமரைத்தொழுத பொன' என்று பாடமோதி, அழகிய கொன்றைப்பூமாலையையுடைய சிவபெருமானைத் தொழுத பெண்ணென்று உரைப்பாருமுளர். இது - கடவுளைத்தொழுதலாலாகும் ஆனந்தத்தின் தன்மையைக் கூறியதனால், குணத்தன்மையாம்.

(ங) சாதித்தன்மை :—"பத்தித்த கட்ட கறைமிடற்ற பைவிரியுந், துத்திக் கவைநாத் துளையெயிற்ற-மெய்த்தவத்தோ, ராகத்தானம்பலத்தா னரா வமுதணங்கின, பாகத்தான் சாத்தும் பணி" எனவரும். (இ - ள். பத்தியாகிய வரைகள் பொருந்திய வயிற்றினையுடையனவாய்க் கருமையாகிய மிடற்றினையுடையனவாய்ப் படத்தின்கண் விரிந்த பொறிநிறத்தையும் இரண்டுபிரிவான நாவையும் புரையையுடைய பல்லினையு முடையனவாயிருப்பன; மெய்யாகிய தவத்தினை யுடையோ ரகத்தினகணுள்ளான், அம்பலத்திலே நிற்பான, பருகாத அமுதமன்ன உமாதேவியின் பாகத்தை யுடையான் சாத்தும் பணிகள்; எ-று. பத்தித்த அகட்ட என்பது பத்தித்த கட்டவென விகாரமாயிற்று; அகடு-வயிறு, துத்தி-நிறம். அகத்தான் என்பது, ஆகத்தான் என முதல்நீண்டது. ஆர்தல்-உண்ணல்.)

(கு - ரை.) அகம் - மனம். பணி யென்றது - ஆபரண மென்றும், பாம் பென்றும் பொருள்படும். இது-சர்ப்பசாதியின தன்மையைக் கூறியதனால், சாதித்தன்மை.

(ச) தொழிற்றன்மை :—" சூழ்ந்து முரன் றணவி வாசந் துதைந்தாடித், தாழ்ந்து மதுநுகர்ந்து தாதருந்தும் - வீழ்ந்தவிழ்ந்த, பாசத்தார் நீங்காப் பரஞ் சுடரின பைங்கொன்றை, வாசத்தார் நீங்காத வண்டு" எனவரும். (இ - ள். தன்னை விரும்புதலாலே கட்டு

விட்டுப்போன சுற்றத்தொடர்ச்சியாகிய பாசத் தளையை யுடையார் பிரியாதேயிருக்கப்பட்ட பெரிய விளக்கத்தை யுடையானுடைய செவ்வியுடையத்தாகிய கொன்றையின் நறுநாற்றத்தையுடைய மாலையைப் பிரியாத வண்டு, (தேனைச்) சூழ்ந்து பண்ணை முரன்று சேரச்சென்று மணத்தைச் செறிந்து மீதேபறந்து விரும்பி மதுவை யுண்டு தாதைக் கோதா நிற்கும் எ-று. துதைதல் - செறிதல். ஆடுதல் - பறத்தல். தாழ்தல், வீழ்தல் - விரும்புதல். நுகர்தல்- உண்டல். அருந்துதல் - கோதுதல்.)

(கு - ரை.) இது-வண்டின் தொழிலைக் கூறினதனால், தொழில் தன்மை.

அல்லதூஉம் "மான்றோற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி, யீன் பிணை வொழியப் போகி நோன்கா, ழிரும்புதலை யார்த்த திருந்து கணை விழுக்கோ, லுளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி, விடுநிலக் கரம்பைப் படுநீ றாடி, நுண்புல் லடக்கிய வெண்பல் லெயிற்றியர், பார்வை யார்த்த பறைதாள் விளவி, னீழன் முன்றி னிலவுரற் பெய்து" என்பதூஉம் அவ்வலங்காரம்.

இஃது, இலக்கியத்திற் சிறுபான்மை: இலக்கணத்துள்ளே பயின்றுவருமெனக் கொள்க.

(கு - ரை.) இ-ள். ஈன்பிணை-பிள்ளைபெற்ற வேட்டுவமகள், மான் தோல் பள்ளி-மானதோலாகிய படுக்கையிலே. மகவொடு முடங்கி ஒழிய - அக்குழந்தையுடனே முடங்கிக்கிடக்க. போகி-(மற்றையோராகிய தாம்) சென்று,—இரும்புதலை ஆர்த்த - இருப்புப்பூண் தலையிலே அழுந்தப் பதிக்கப்பெற்ற, திருந்து கணை நோன் காழ் விழு கோல் - நன்றுகிய திரட்சியையும் வலிமையையும் வயிரத்தையுமுடைய சீரிய கோல் செருகின, உளி வாய் சுரையின்-உளிபோலும் வாயையுடைய பாரைகளால், மிளிர மிண்டி - கட்டிகள் கீழ் மேலாம் படி குத்துதலினால்,—இரு நிலம் கரம்பை படு நீறு ஆடி-கருநிலமாகிய கரம்புநிலத்தி லுண்டாகிய புழுதியை யளைந்து,—நுண் புல் அடக்கிய-மெல்லிய புல்லரிசியை வாரியெடுத்துக்கொண்ட,—வெண் பல் எயிற்றியர்-வெள்ளிய பல்லையுடைய வேட்டுவக்குடியிற் பிறந்தமகளிர்,—பார்வை ஆர்த்த பறை தாள் விளவின் நீழல் முன்றில்-பார்வைமான் கட்டிகின்ற தேய்ந்த அடியையுடைய விளாமரத்தினது நிழலையுடைய முற்றத்திடத்துத் தோண்டின, நிலம் உரல்-நிலவுரலிலே, பெய்து-(அப்புல்லரிசியைச்) சொரிந்து, எ - று.

ஒழியப் போகி மிண்டி ஆடி அடக்கிய எயிற்றியர் பெய்து என்க. வேட்டுவமகளிருள் ஈன்றணிமையையுடையவரொழிய மற்றையோர் அனைவரும் இரைதேடச் செல்லுதலும், மிகவிளைந்து உதிர்ந்த புல்லரிசியை எறும்பு இழுத்துச் சேரஇட்டுவைத்த இடத்தை யறிந்து குறிஞ்சிநிலமாக்கள் அங்கு நிலத்தைக் கருவியாற் குழிபறித்து அவ்வரிசியை யெடுத்துக்கொள்ளுதலும், இயல்பு. நிலவுரல்-நிலத்திலே உரல்போலத் தோண்டப்பட்ட குழி. பிணை-மக்கள் பெண்மைப்பெயர்; அது, பிண எனக் குறுகி நின்றது:

வகரம்-உடம்படும்பெய். மகவு – மக்களிளமைப்பெயர். இரும்பு - பூணுக்கு, கருவியாகுபெயர். 'இரும்புதலையாத்த' என்றும், 'பார்வையார்த்த' என்றும் பாடமுண்டு, கணை-திரட்சி. விழுமம்-சீர்மை. உளி, பாரை - கருவிவிசேடங்கள். கோல்செருகப்படுகின்ற சுரையையுடைமையின், சுரை யென்றார்: ஆகுபெயர்; சுரை - குழை. பார்வை-வேட்டைக்காரர் மிருகபக்ஷிகளைப் பிடித்தற்பொருட்டுத் தாம் உடன்கொண்டுள்ள பழகியமிருகபக்ஷிகள்; இவற்றைக் கண்டும் இவற்றின்ஒலியைக்கேட்டும் நம்பிக்கைகொண்டு மற்றை மிருகபக்ஷிகள் வந்துசேரும்: இவை, தீபகமெனவும் படும். பறைதாள்-வினைத்தொகை.

இப்பெரும்பாணாற்றுப்படையடிகளில் பலவகை இயற்கைகள் விளங்குமாறு காண்க. (உக)

தன்மையலங்காரம் முற்றும்.

உ. உவமையணி

௪. பண்புந் தொழிலும் பயனுமென் றிவற்றி
னொன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்த்
தொப்புமை தோன்றச் செப்புவ துவமை. *

என்பது: உவமை யென்னும் அலங்காரத்துப் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பண்பு தொழில் பயன் என்பன காரணமாக ஒன்றாகியும் பலவாகியும் வரும் பொருளோடு பொருள் இயையவைத்து ஒப்புமைபுலப்படப் பாடுவது, உவமையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) உவமை - உபமா என்ற வடசொல்லின் திரிபு அஃதாவது-ஒருபொருளோடு மற்றொருபொருட்கு ஒப்புமை விளக்குவது.

ஒன்றும் பலவும் பொருளொடுபொருள்புணர்த்தலாவது-ஒருபொருளொடு ஒருபொருளும், ஒரு பொருளோடு பலபொருளும், பலபொருளோடு பலபொருளும், பலபொருளோடு ஒரு பொருளும் இயையவைத்துப் பாடுவது.

அவற்றுள்,

(க) பண்புவமை:—"பவளத் தன்ன மேனி" எனவும், "வேய்புரை பணைத்தோள்" எனவும், "தெம்முனையிடத்திற் சேயகொ, லம்மா வரிவை யவர் சென்ற நாடே" எனவும் வரும்.

(கு - ரை.) பவழம்போன்ற உருவம் என்றும், மூங்கில்போன்ற பருத்த தோள் என்றும், மாதே! அத்தலைவர்சென்ற தேயம்

---

* 'செப்பினஃதுவமை' என்றும் பாடமுண்டு.

பகைவர் வேற்பொருமிடம் போற் சேய்மையுடையனவோ? என்றும் முறையே பொருள்காண்க. இவற்றுள் முதலாவது வண்ணப் பண்பும், இரண்டாவது வடிவுப்பண்பும், மூன்றாவது அளவுப் பண்புமாம்.

(உ) **தொழிலுவமை** :—"அரிமா வன்ன வணங்குடைத் துப்பிற், றிருமா வளவன்" எனவும், "களிற்றிரை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கி, னொளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல" எனவும் வரும்.

(கு - ரை.) ஆண்சிங்கம்போன்ற வருத்தந்தரும் வலிமையை யுடைய செல்வப்பெருமையுள்ள கரிகாற்சோழன என்றும், யானை யாகிய உணவைத் தேடிக் காணும்பொருட்டுப் பக்கப்பார்வை யுடனே பதுங்கிச்செல்லுகின்ற முறைமையையுடைய வலிய புலி போல என்றும் பொருள்காண்க. சிங்கமும் புலியும் தொழில்பற்றி ஒப்பிக்கப்பட்டன; தோலும் வாலும் காலும் முதலாகிய வடிவும் ஏனைவண்ணமும் பயனும் ஒவ்வாவாம்.

(ங) **பயனுவமை**:—"மாரி யன்னவண்மைத், தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே" எனவும், "செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை" எனவும் வரும்.

(கு - ரை.) மழைபொழியும் மேகம்போன்ற கைம்மாறுகருதாத ஈகையையும் தேரையுமுடைய வேள் ஆய் என்னும் வள்ளலைக் காணச் செல்லுவாயாக என்றும், பகைவரைஅழித்த இடியை யொத்த பெருமையையுடைய கை என்றும் பொருள்படும். ஆய்— கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன்; அரசரால் கொடுக்கப்படும் வேளென்னும் உரிமையை யடைந்தவன். மாரியால் விளைக்கப்படும் பயனோடு வண்மையாற் பெறும் பயனும், இடியால் விளையும் பய னோடு கையாற் பெறும் பயனும் ஒத்தலாற் பயனுவமையாயிற்று. 'மாரியன்ன வண்கை' என றும் பிரதிபேதமுண்டு.

அஃதேல், 'வேய்புரைபணைத்தோள்' என்பது வடிவுவமை யெனவும், 'தெம்முனையிடத்திற் சேயகொல்' என்பது எல்லையுவமை யெனவும் சொல்லுபவா லெனின்,—* "வண்ணத்தின் வடிவி னளவிற் சுவையினென், றன்ன பிறவுமதன்குண நுதலி, யின்ன திது வென வரூஉ மியற்கை, யென்ன கிளவியும் பண்பின் றொகையே" என்புழி வடிவும் பண்பெனக் கூறினர், ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனர்**. சேய்மை அண்மை யென்பனவும், அளவாதலால், பண்பெனப்படும்.

(கு - ரை.) தொல்காப்பியனர் "வினை பயன் மெய் யுரு வென்ற நான்கே, வகைபெற வந்தவுவமத்தோற்றம்" என்றாற்போல இவர் உவமையை நான்காக வகுக்காது அவற்றில் வடிவு வண்ணம் என்ற இரண்டையும் குணத்தில் அடக்கிப் பண்பு தொழில் பயன் என மூன்றாகக்கூறியதற்குக் காரணங்காட்டியவாறு இது. வடிவு கட்புலனும்பண்பும், உரு உற்றுணரும்பண்பு மாதலின், இரண்டும் பண்பில் அடங்கின.

---

* தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், எச்சவியல், உ௦.

இனி, ஒருபொருளோடு ஒருபொருள்-“செவ்வானன்ன மேனி” எனவும், ஒருபொருளோடு பலபொருள் - “அவ்வா, னிலங்குபிறை யன்ன விளங்குவால்வை யெயிறு” எனவும், பலபொருளோடு பல பொருள் - “களிறே......சுறவினத்தன்ன வாளோர் மொய்ப்ப, பரிதி யோ ரறியாது மைந்துபட்டன்றே” எனவும், பலபொருளோடு ஒருபொருள் - “பெரும்பெயர்க் கரிகாலன் முன்னிலைச் செல்லாப், பீடின் மன்னர் போல, ஓடுவை மன்னால் வாடைநீ யெமக்கே” எனவும் வரும்.

(கு - ரை.) செவ்வானம்போன்ற உருவம் என்றும், அந்த வானத்தில்விளங்குகிற பிறைச்சந்திரன் போன்ற விளங்குகிற வெண்மையான கூரிய பற்கள் என்றும், யானையானது - சுறுமீன் கூட்டத்தை யொத்த வாள்வீரர் சூழத் தன்னை மருவிய பாகரை யறியாது மதம்மிக்கது என்றும், மிக்கபுகழையுடைய கரிகாற்சோழனது முன்னிலையிற் செல்லும் ஆற்றலிலராய்ப் புறங்கொடுத்தோடுகின்ற பெருமிதம்ஒழிந்த பகையரசர்கள் போல வாடைக் காற்றே! நீ எமக்கு முன்நில்லாது ஓடிச்செல்வாய் என்றும் பொருள்படும்.

அஃதேல், உவமையும் பொருளும் ஒத்தபண்புமாவன யாவை யெனின்,—‘பவளம்போலுஞ் செவ்வாய்’ என்புழி, பவளம் உவமை யெனவும், உவமான மெனவும்படும். வாய் - பொருளெனவும், உவமேய மெனவும்படும். செம்மை - இரண்டற்கும் பொதுவாகிய குண மெனப்படும். போலும் என்பது - உவமையுருபிடைச்சொல், இது பண்புவமை யெனப்படும். அன்றியே இதனை உவமையென்பது என்னை யெனின்—பவளவாய் என்பதனை உவமைத்தொகையென்றும், ‘பவளம்போலும் வாய்’ என்பதனை உவமைவிரியென்றுங் கூறுப வாதலான். அல்லதூஉம், ‘பவளம்போலச் செய்யவாய்’ என்பதனை முற்றுவமையென்ப. ஈண்டு உவமையலங்காரமென்றது, அத்தொடர்சொல் முழுவதுமெனக் கொள்க.

(கு - பு.) ஒத்தபண்பு - பொதுத்தன்மை: சாதாரண தருமம். உவமையுருபு - உபமான வாசகம்.

மற்றும் பண்பியும் பண்பும் தொழிலும் பயனுமெனக் கூறப் படுவன நான்கு. அவற்றுள், பண்பியென்பன - காட்சிப்பொருளும் கருத்துப்பொருளுமாகிய இயங்குதிணையும் நிலைத்திணையுமாம். பண்பென்பன அவற்றின் குணமாய்த் தோன்றித் தமக்கு வேறு குண மின்றி நிகழ்வன. தொழிலென்பன - அவற்றின் புடைபெயர்ச்சியாய்க் காலம்புணர்ந்து நிற்பன. பயனென்பன - அவை காரணமாகப் புலப்படுங் காரியம். பண்பியாகிய ஒரு பொருட்கு ஒருபொருள் உவமையாக்குங்கால் இரண்டற்கும் பொதுவாகியதோர் குணம் ஏதுவாகலானும், தொழில் ஏதுவாகலானும், பயன் ஏதுவாகலானும் ஒப்பித்து உரைக்கப்படும். ‘ என்றிவற்றின் என்பதனால், பண்பு தொழில் பயன் என்பன ஒரோவொன்றே யன்றிப் பலவுங் காரணமாக வரும். அவை “கானயானை கைவிடு பசுங்கழை, மீனெறி தூண்டிலி னிவக்குங், கானநாடன்” என்பது-

தொழிலும், பண்பும். "காந்த, ளணிமலர் நறுந்தா தூதுந் தும்பி, கையாடு வட்டிற் றேன்றும்" என்பது - தொழிலும், வடிவும், வண்ணமும். அல்லதூஉம் அவ்விலேசானே, பண்பு தொழில் பயன் என்பனவேயன்றிச் சொற்பொதுமை காரணமாகவும் பிறகாரண மாகவும் வரும் உவமையலங்கார மென்பது ; அவை மூன்னர் உரைக்கப்படும்.

(கு - ரை.) காட்சிப்பொருள் - காணுதற்குஉரிய பொருள். கருத்துப்பொருள் - கருதப்படும் பொருள். இயங்குதிணை - அசையும் பொருள் ; ஜங்கமம் : சரம். நிலைத்திணை - அசையாப்பொருள் ; ஸ்தாவரம் : அசரம். பண்பி - பண்புடையது ; குணி. காட்டுயானை யால் துதிக்கைகொண்டு பற்றிவிடப்பட்ட பசிய மூங்கில் மீன் பிடித்தற்கருவியாகுந் தூண்டில் போல ஓங்கியெழப்பெற்ற காடு சார்ந்த நாட்டையுடையவன் என்றும், அழகியகாந்தட்பூவினிடத்து நறிய தாதினை மொய்த்து ஊதுகிற வண்டு கையிற்கொண்டு ஆடப்படுகிற வட்டுஎன்னுந் திரண்ட ஆடுகருவிபோலத் தோன்றும் என்றும் பொருள்காண்க. சொற்பொதுமை காரணமாக வரும் உவமை, சிலேடையுவமை யெனப்படும்.

'ஒப்புமைதோன்ற' என்றதனால், அவ்வுவமை கேட்போருள்ளங்கொண்டு விளங்கத் தோன்றுவதேயாகல் வேண்டும் : யாதானுமொருமுகத்தாற் கூறற்க என்பது

(கு - ரை.) "உவமையும் பொருளு மொத்தல் வேண்டும்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரமும், 'உவமானமும் உவமேயமும் தம்மின் ஒத்தன' என்று உலகத்தார் மகிழ்ச்சிசெய்யல்வேண்டும்,' 'மயிற்றேகைபோலுங் கூந்தல் என்பதன்றிக் காக்கைச் சிறகன்ன கருமயிர் என்றுசொல்லின், அஃது ஒத்ததெனப் படாது,' 'புலி போலப் பாய்ந்தான் என்பதன்றி, பிழையாமற்பாயும் என்பதே பற்றி, பூசைபோலப் பாய்ந்தான் எனின், அதுவும் ஒப்பென்று கொள்ளாது உலகம்' என்ற அதன்உரையும் இங்கு உணரத்தக்கன.

௩. அதுவே,
விரியே தொகையே யிதர விதரம்
உரைபெறு சமுச்சய முண்மை மறுபொருள்
புகழ்த னிந்தை நியம மநியமம்
ஐயந் தெரிதரு தேற்ற மின்சொல்
எய்திய விபரீத மியம்புதல் வேட்கை
பலபொருள் விகார மோக மபூதம்
பலவயிற் போலி யொருவயிற் போலி
கூடா வுவமை பொதுநீங் குவமை
மாலை யென்னும் பால தாகும்.

என்பது : அவ்வுவமையை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(கு - ரை.) அச்சொல்லப்பட்ட உவமையலங்காரம், விரியுவமையுந் தொகையுவமையும் இதரவிதரவுவமையும் சமுச்சயவுவமையும் உண்மையுவமையும் மறுபொருளுவமையும் புகழுவமையும், நிந்தை

யுவமையும் நியமவுவமையும் அநியமவுவமையும் ஐயவுவமையும் தெரிதருதேற்றவுவமையும் இன்சொலுவமையும் விபரீதவுவமையும் இயம்புதல் வேட்கையுவமையும் பலபொருளுவமையும் விகார வுவமையும் மோகவுவமையும் அபூதவுவமையும் பலவயிற்போலி யுவமையும் ஒருவயிற்போலியுவமையும் கூடாவுவமையும் பொது நீங்குவமையும் மாலையுவமையும் என்னும் இருபத்துநான்கு பாகு பாட்டை யுடையது; (எ - று.)

(கு - ரை.) உரைபெறு, எய்திய என்பன - அடைமொழி; சொல்லப்படுகிற, பொருந்திய என்று பொருள். 'தெரிதரு' என்பதையும் அடைமொழியாகக் கொள்வர் ஒருசாரார்; தெளிவான என்று பொருள்படும்.

இவையெல்லாம் சொல்லின்முடியும் இலக்கணத்த வாதலான் பெரும்பான்மையும் *தம்பொருளே இலக்கணம் புலப்படுத்தும்; அல்லது உரையினுங் கொள்க.

(கு-ரை.) சொல்லின் முடியும் இலக்கணத்த-சொல்லில்தானே இலக்கணம் புலப்படுந் தன்மையன. தம்பொருள் - அவற்றின் பொருள்.

அவற்றுள்,

(க) விரியுவமையென்பது - பண்புமுதலியன விரிந்துநிற்பது. அது "பால்போலு மின்சொற் பவளம்போற் செந்துவர்வாய், சேல்போற்பிறழுந் திருநெடுங்கண் - மேலாம், புயல்போற் கொடைக்கைப் புனனடன் கொல்லி, யயல்போலும் வாழ்வ தவர்" எனவரும். (இ - ள். பாலையொத்து இனிதாகிய சொல்லினையும் பவளத்தையொத்துச் சிவந்து விளங்கிய வாயினையும் சேலையொத்து உகளும் அழகோடிகூடி நெடிதாகிய கண்ணினையுமுடைய அவர் வாழுமிடம், (மின்னும் முழக்கமும் காலவரைவு மின்றிச் சான்றோராலே புகழப் பட்டு) உயர்ந்த நெறியேயொழுகிய மழை போன்ற கொடையை யுடைய கையையுடையனுகிய சோழனுடைய கொல்லிமலைப்பக்கம் போலும்; எ - று. பிறழ்தல் - உகளுதல். திரு - அழகு. புயல் - மழை. புனனடன் - சோழன். கொல்லி - ஓர்மலை. அயல்-பக்கம்.)

(கு - ரை) பண்புமுதலியன - பண்பும் தொழிலும் பயனும், ஆகிய பொதுத்தன்மை வெளிப்படையாக நிற்றல், விரியுவமையின் இலக்கணம். இதனைப் பண்புவமையென்று வழங்குதலுமுண்டு. இது வடமொழியில் தருமோபமையெனப்படும். பால்போலுமின் சொல், பவளம்போற் செந்துவர்வாய் என்ற தொடர்களில் இனிமையும் செம்மையுமாகிய பண்பும், சேல்போற் பிறழுந் திருநெடுங் கண் என்ற தொடரில் பிறழ்தலாகிய தொழிலும், புயல்போற் கொடைக்கை என்ற தொடரில் கொடையாகிய பயனும் ஆகப் பொதுத்தன்மை விரிந்துநிற்றல் காண்க. இனி, பிறர்கொள்கை

---

* 'தம்பெயருள்ளே இலக்கணமும் புலப்படும்' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

யின்படி விரியுவமையிலக்கணம் வேறுபடும்; அது எங்ஙன மெனின்: 'பால்போலு மின்சொல்' என்ற தொடரில், பால் - உபமானம், சொல் - உபமேயம், இனிமை - பொதுத்தன்மை, போலும் - உவமவுருபு; ஆகிய உவமவுறுப்பு நான்கும் விரிந்து நிற்றலால், விரியுவமை யென்பர்: மற்றை மூன்று தொடர்களி லும் அந்நான்கும் விரிந்துநிற்றல் காண்க; அவ்விரியுவமை, வட மொழியில் பூர்ணோபமை யெனப்படும். செந்துவர் - ஒருபொருட் பன்மொழி. கொல்லிமலையிற் சிறந்ததொரு பெண்பாவை யுண் டென்றல், மரபு. அவா என்றது, தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட தலை வியையாம்; உயர்வுப்பன்மை.

(உ) தொகையுவமையென்பது - பண்புமுதலியன தொக்கு நிற் பது. அது "தாமரை போன்முகத்துத் தண்டரளம் போன் முறுவற், காமருவு வேய்புரைதோட் காரிகையீர் - தேமருவு, பூங் குழலின் வாசப் பொறைசுமந்து நொந்ததோ, பாங்குழலுந் தென் றற் பரிசு" எனவரும். (இ - ள். தாமரைபோன்ற முகத்தினையும் குளிர்ந்த முத்துப்போன்ற நகையினையும் அழகுமருவிய வேய் போன்ற தோளினையுமுடைய மாதரீர்! உம்முடைய பக்கத்திலே யுலாவுகின்ற தென்றலின் தன்மை, உம்முடைய தேன்பொருந்திய பூவினையுடைத்தாகிய குழலினகண் உண்டாகிய நறுநாற்றப் பாரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு வருகின்ற வருத்தந்தானோ, மெல் லியவுருவுடைத்தானது? சொல்லுவீராக; எ-று. பொறை-பாரம். பரிசு - தன்மை.)

(கு - ரை.) பொதுத்தன்மை தொகுதல் இவ்வணியின் இலக் கணம். இது உவமைப்பொருள் மாத்திரத்தை யெடுத்துக்காட்டிய தனால், வடமொழியில் வஸ்தூபமையெனப்படும். தமிழில் பொருளு வமை யெனவுமபடும். தாமரை போன்முகம். தண்டரளம்போன் முறுவல், வேய்புரைதோள் என்ற தொடர்களில், அழகிய, வெண் மையான, திரண்ட என்ற பொதுத்தன்மை மறைந்து நிற்றல் காண்க. பிறர் இதனைப் பொதுத்தன்மைத் தொகையுவமையெனக் கொண்டு, 'புயற்கருங்குழலாள்' என்பதை உருபுத்தொகையுவமை யென்றும், 'கயற்கணாள்' என்பதைப் பொதுத்தன்மை யுருபுத் தொகை யுவமை யென்றும், மற்றும்பலவாறு விகற்பித்துங் கூறு வர்; அவர்க்குத் தொகையுவமையணியிலக்கணம, உவமையுறுப்பு நான்கினுள் ஒன்றேனும் பலவேனும் தொக்குநிற்பது: அதனை வடநூலார் லுப்தோபமை யென்பர். நகை - பல், அல்லது சிரிப்பு. குழல் - கூந்தல். நொந்ததோ என்பதை நேர்ந்ததோ எனவும் படிக்கலாம்; நேர்தல் - மெலிதல்.

(௩) இதரவிதரவுவமையென்பது-பொருள் ஒருகால் உவமையா யும், உவமை ஒருகாற் பொருளாயும் ஒருதொடர்ச்சிக்கண்ணேவரு வது. அது "களிக்குங் கயல்போலுநின்கணின்கண்போற், களிக்குங் கயலுங் கனிவாய்த்-தளிர்க்கொடியே, தாமரை போன்மலரு நின்முக நின்முகம்போற், றாமரையுஞ் செவ்விதரும்" எனவரும். (இ-ள். கொவ் வைக்கனிபோன்ற வாயினையுடைத்தாய்த் தளிரோடு கூடியகொடி

போன்ற மடவாய்! செருக்கினையுடைத்தாகிய கயல்போன்ற தன்மையையுடைத்தாயிருந்தன, நின்னுடைய நாட்டங்களானவை; இத்தன்மைத்தாகிய நின்னுடைய நாட்டங்களுக்கு உவமையாகின்றன, கயற்குலமானவை இஃதன்றியே, நின்னுடைய முகமண்டலமானது தாமரைபோல் மலராநின்றது; அத்தன்மைத்தாகிய தாமரை நின்னுடைய முகமண்டலம்போலச் செவ்வியினையுடைத்தாகின்றது; எ-று.) "தளிபெற்று வைகிய தண்சுனை நீலம், அளிபெற்றார் கண்போன் றலரும்-அளிபெற்ற,நல்லார் திருமுகத்தாற்ற ளிபெற்ற, கல்லாரம்போன்மலருங் கண்" என்பதூஉம் அது. (இ-ள். மழையை ஏற்றுக்கோடலின் தட்பத்தையுடைத்தாகிய சுனையிலுண்டாகிய நீலப்பூவானது தலைவரால் நலம் பாராட்டப்பெற்ற மடவார் கண்ணே போல மலராநின்றது; அத்தன்மைத்தாக அளிபெற்ற நல்லாராகிய மடவாருடைய அழகிய முகமண்டலத்து மிகக் குளிர்ச்சியையுடைத்தாகிய கண்களும் நீலம்போல மலராநின்றன; எ-று. தளி-மழைத்துளி. ஆற்ற-மிக.)

(கு-ரை.) இந்த இதரேதரோபமை அந்யோந்யோபமையென்றும், உபமேயோபமையென்றும் வழங்கப்படும். இதனைத் தமிழில் புகழ்பொருளுவமையணியென வழங்குதலும் உண்டு. முன்னர் உபமானமும் உபமேயமுமாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள்களையே பின்னர் உபமேயமும் உபமானமுமாக மாற்றிச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம். இதன்கருத்து, மூன்றாவது ஒப்பதொன்று இன்றென்பது. இச்செய்யுள்களில் அங்ஙனம் மீண்டுங் கூறியமை காண்க. இதரேதரம்-ஒன்றற்கொன்று.

(ரு) சமுச்சயவுவமையென்பது - அதனானேயன்றி இதனை இஃதுஒப்பது இதனானும் என்பது. அது "அளவே வடிவொப்ப தன்றியே பச்சை, இளவேய் நிறத்தானு மேய்க்கும் - துளவேய், கலைக்குமரி போர்துளக்குங் காரவுணர் வீரந், தொலைக்குமரி யேறு கைப்பா டோள்" எனவரும். (இ - ள். துழாய்மாலையைச்சூடிய கலைமடந்தையாகிய கன்னி போரிடத்துப் பகைவரை நடுக்கஞ் செய்ய வற்றாய வெகுளியினையுடைய, அசுரருடைய ஆண்மையைக் கெடுக்குஞ் சிங்கப்போத்தை வாகனமாகவுடையாளுடைய தோள்களை இளவேயானது அளவினானும் வடிவினானும் ஒப்பதன்றிப் பசுமை நிறத்தாலும் ஒக்கும் எ - று. ஏறுகைக்குங்கன்னிதோளெனக் கூட்டுக. கன்னியுடைய தோள்களானவை வேயைப் பண்பினானும் ஒக்குமெனினும் அமையும். ஏய்க்கும் - ஒக்கும். காரவுணர் - வெகுளியையுடைய அசுரர்.)

(கு-ரை.) இது எச்சவும்மைகொடுத்துச் சொல்லப்படுதலால் இதனைத் தமிழில் உம்மையுவமை யென வழங்குதலும் உண்டு. உபமான உபமேயங்களுக்கு ஒன்றோடொன்றுள்ள மிக்க பொருத்தத்தை விளக்குவது இது. கலைக்குமரி, ஏறுகைப்பாள் - துர்க்கை. அவளுக்குக் கலைமானும் சிங்கமும் வாகனமாம். அவள் திருமாலின் தங்கை யெனப்படுதலால், அவளுக்குத் துழாய்மாலை உரியதாம். சமுச்சயம் - ஒருங்குசேர்த்தல்.

(ரு) உண்மையுவமையென்பது - உவமையைக் கூறி மறுத்துப் பொருளினையே கூறி முடிப்பது. அது "தாமரை யன்று முகமேயிஃ தீங்கிவையும், காமருவண் டல்ல கருநெடுங்கண் - தேமருவு, வல்லி யன்றி னல்ல ளிவளென் மனங்கவரும் அல்லிமலர்க் கோதையேயாம்" எனவரும். (இ-ள். இது தாமரை மலரன்று முகமே; இவையும் அழகுமருவிய வண்டல்ல கறுத்துநீண்ட கண்களே; தேன்மருவப்பட்ட கொடியல்லள் இவள் மடந்தையே. இத்தன்மையாகிய அவயவங்களையுடைய இவள்என் உள்ளங்கவர்ந்த இதழினையுடைய பூவாற்செய்யப்பட்ட மாலையினையுடையாள்; எ-று. அல்லிமலர்க்கோதையாள்-சீதேவி யென்பாருமுளர்.)

(கு-ரை.) உபமேயமாகிய உள்ளபொருளையேகூறி நாட்டுதலால், இது உண்மையுவமை யெனப் பெயர்பெற்றது. வடமொழியில் தத்வாக்யாநோபமா எனப்படும். இது, உபமேயத்தின் ஒப்பற்றசிறப்பை விளக்குவது.

(சு) மறுபொருளுவமையென்பது-முன்னர்வைத்த பொருட்கு நிகராவதொரு பொருளைப் பின்னர் வைப்பது. அது "அன்னைபோ லெவ்வுயிருந்தாங்கு மனபாயா, நின்னையா ரொப்பார் நிலவேந்தர்-அன்னதே, வாரி புடைசூழ்ந்த வையகத்திற் கில்லையாற், சூரியனே போலுஞ்சுடர்" எனவரும். (இ-ள். தாயினை யொப்பாக எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களையுந் தாங்கும் அனபாயனே! நிலத்திலுண்டாகிய வேந்தரில் உன்னை யொப்பா ராருமில்லை; அங்ஙனமே கடல்சூழ்ந்த வையகத்திற்குச் சூரியனை யொக்குஞ் சுடருமில்லை; எ-று. சுடர்-ஒளி: விளக்குமாம்.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் ப்ரதிவஸ்தூபமை யெனப்படும். இதில் உபமேயம் முன்வாக்கியமும் உபமானம் பின்வாக்கியமுமாக நிற்கும். இதனைத் தமிழில் எதிர்ப்பொருளுவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இங்கு 'அன்னதே' என்பது உவமையுருபின் தன்மையதாய் நின்றது. உவமவுருபு கொடாமல் "அகர முதல வெழுத் தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு" என்றாற், போலக் கூறும் எடுத்துக் காட்டுவமையணியெனப்படும் த்ருஷ்டாந்தாலங்காரமும் இதில் அடக்கப்படும். "கற்றோனருமை கற்றோனறியும் வந்திமகப், பெற்றோ ளருமை யறியாள்" என்றாற்போல இது எதிர்மறையாய் வருதலும் உண்டு. பிறவும் இங்ஙனம் காண்க.

(எ) புகழுவமையென்பது-உவமையைப் புகழ்ந்து உவமிப்பது. அது "இறையோன் சடைமுடியி னெந்நாளுந் தங்கும், பிறையேர் திருநுதலும் பெற்றது-அறைபுனல்சூழ், பூவலயந் தாங்கு மரவின் படம்புரையும், பாவைநின்னல்குற் பரப்பு" எனவரும். (இ-ள். ஒலிக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட நிலப்பரப்பைத் தாங்குகிற சேடனுடைய படப்பரப்பை ஒக்கின்றது உனதல்குல்; அதுவேயன்றி, முக்கட்கடவுண்முடியினைப் பிரியாது எக்காலமுந் தங்கும் பிறையினுடைய அழகினை நின்னுடைய அழகிய நுதலும் பெற்றது: ஆதலால், பாவாய்! நின்உருவத்தன்மை யிருந்தபடி யென்? எ-று. ஏர் - அழகு. பூவலயம் - நிலப்பரப்பு.)

(கு-ரை.) இப்புகழ்ச்சியுவமை, வடமொழியில் ப்ரசம்ஸோபமை யெனப்படும். இங்குப் பிறையும் அரவின்படமுமாகிய உபமானப் பொருள்கள் அடைமொழிகளாற் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டமைகாண்க.

(அ) நிந்தையுவமையென்பது - உவமையைப் பழித்து உவமிப பது. அது "மறுப்பயின்ற வாண்மதியு மம்மதிக்குத் தோற்கும், நிறத்தலரு நேரொக்கு மேனுஞ் - சிறப்புடைத்துத், தில்லைப் பெரு மானருள்பொற் றிருமேனி, முல்லைப் பூங் கோதை முகம்" என வரும். (இ - ள். தில்லைக்கண் (கூத்தாடுகின்ற) பெரியோ னருளை யொத்த அழகிய மேனியினையுடைய முல்லைப்பூவாற் செய்யப்பட்ட கோதையினையுடையாள் முகமானது, மறுப்பிரியாத ஒளியினை யுடைத்தாகிய மதியமும் அம்மதியத்திற்குக் கருகுகின்ற நிறத்தை யுடைத்தாகிய தாமரைமலரும் உவமிக்கப் பொருந்துமேயெனினும் சிறப்புடையது: எ - று. நிறத்தலர் - தாமரைமலர், தோற்றல் - கருகுதல்.)

(கு - ரை.) உபமானமாக எடுக்கப்பட்ட சந்திரனும் தாமரை மலரும் 'மறுப்பயின்ற', 'அம்மதிக்குத் தோற்கும்' என்ற அடை மொழிகளால்இழித்துக் கூறப்பட்டதனால் நிந்தையுவமையாயிற்று.

(க) நியமவுவமையென்பது - இன்னதற்கு இன்னதே உவமை யாவதென்று தேற்றேகாரம்புணர்த்துத் துணிந்து சொல்வது. அது "தாதொன்று தாமரையே நின்முக மொப்பதுமற், றியா தொன்றுமொவ்வா திளங்கொடியே - மீதுயர்ந்த, சேலே பணியப் புலியுயர்த்த செம்பியர்கோன், வேலே விழிக்கு நிகர்" எனவரும். (இ - ள். இளங்கொடியையொப்பாய்! எல்லாருடைய கொடிக்கும் மேலாகவுயர்ந்த பாண்டியனுடைய சேற்கொடி தாழத் தனது புலிக் கொடியையுயர்த்த சோழனுடைய வேலே விழிக்கு நிகராவது; தாது கள் பொருந்திய தாமரைமலரே நின்முகத்தையொப்பது; இவை யல்லது உன்விழியினையும் முகத்தினையும் உலகத்து உண்டாகிய யாவும் ஒவ்வா; எ - று. சேலேயென்பதில், ஏகாரம்-அசை.

(கு - ரை.) மற்றவற்றை விலக்கி ஒன்றை உவமையாக நியமித்த தனால், நியமோபமையாயிற்று.

(கo) அநியமவுவமையென்பது - நியமித்தஉவமையை விலக்கிப் பிறிதும் இப்பெற்றியனவும் ஆம்என்பது. அது "கௌவைவிரிதிரை நீர்க் காவிரிசூழ் நன்னாட்டு, மௌவல் கமழுங் குழன்மடவாய் - செவ்வி, மதுவார் கவிரேநின் வாய்போல்வ தன்றி, யது போல்வ துண்டேனு மாம்" எனவரும். (இ - ள். ஆரவாரத்தை யும் பரந்ததிரைகளையுமுடைத்தாகிய நீரையுடைய காவேரி சூழ்ந்த நன்னாட்டின்கண் மௌவலினது பூவாற் செய்த மாலை நாறுங் குழ லினையுடைய மடவாய்! செவ்வியும் தேனும் நிறைந்த முருக்கிதழே நின்வாயை யொப்பது; அதுவன்றியே, அப்பூப்போல்வது உல கத்து உண்டாயினும் நின்வாயை யொக்கும்; எ - று. கவிர் - முருக்கு.)

(கு - பு.) மௌவல்-முல்லை, அல்லது வனமல்லிகை. முருக்கு- பலாசு.

(கக) ஐயவுவமையென்பது-உவமையையும் பொருளையும் ஐய முற்று உரைப்பது. அது "தாதளவி வண்டு தடுமாறுந் தாமரை கொல், மாதர் விழியுலவும் வாண்முகங்கொல் - யாதென்று இரு பாற்கவர்வுற்றிடையூசலாடி, யொருபாற் படாதென் னுளம்" என வரும். (இ-ள். தாதைக்கலந்து வண்டுகள் சூழப்பட்ட தாமரைமல ரோ காதலைச் செய்கிற விழி யுலவுகின்ற ஒளியினையுடைய முக மண்டலமோ என் னென்று என்மனமான து ஊசலைப்போலாடி இரு தலைப் பட்டு ஒன்றன்கண் துணிகின்றதில்லை ; எ - று. இடையூச லாடி-ஈரிடத்தும் போய் மீண்டு. இருபாற்கவர்வுற்று - இரண்டனை யும் ஆசைப்பட்டு, கொல் - ஐயம்.)

(கு-ரை.) இதனைத் தடுமாறுவமையெனவழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஸம்ஸயோபமை யெனப்படும். இதனை ஐய வணி யெனப்படும் ஸந்தேகாலங்கார மென வேறுக்கூறுவர் ஒரு சாரார். தாது - மகரந்தப்பொடி, 'இருபாற்கவர்வுற்று' என்பது 'இருபாற்கவாவுற்று' என்றும் படிக்கலாம்; இருபாற்கு அவா உற்று எனப்பிரிந்து இப்பொருளேபடும். அவாஉறுதல் – விரும் புதல்.

(கஉ) தெரிதருதேற்றவுவமையென்பது - ஐயுற்றதனைத் தெரிந்து துணிவது: அது "தாமரை நாண்மலருந் தண்மதியால் வீறழியுங், காமர் மதியுங் கறைவிரவும்-ஆமிதனைற், பொன்னை மயக்கும் பொறி சுணங்கி னள்முகமே, யென்னை மயக்கு மிது" எனவரும். (இ - ள். நாட்காலைமலருந் தாமரையும் குளிர்ந்தமதியினாலே அழகுகெடும்; அழகிய மதியமும் களங்கத்தோடு கூடியிருக்கும் ; ஆதலால், என்னைமயக்கஞ்செய்த இது, பொன்னை யொப்பாக அலங்கரிக்கப் பட்ட சுணங்கினையுடையாளுடைய முகமே; எ-று. காமர் - அழகு. மயக்கும் - ஒக்கும்.)

(கு - ரை.) முன்பு சந்தேகித்துப் பின்பு காரணங்கண்டு தெளிந்ததாகக் கூறுவது இதன்இலக்கணம். இதனைத் துணி வுவமையென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடநூலில் நிர்ண யோபமை யெனப்படும். இங்கு முதலில் தாமரை மலராகவும், பின்பு சந்திரனாகவும் சந்தேகித்து, தண்மதியால் வீறழியாமையும், கறைவிரவாமையுமாகிய காரணங்களைக்கொண்டு அச்சந்தேகந் தீர்ந்து, முகமேயென்று தெளிந்தமை காண்க. இதனை ஐயவணி யிலே அடக்குவர் ஒரு சாரார். சுணங்கு-ஒருவகை நிறைறவேறுபாடு.

(கரு) இன்சொலுவமையென்பது - பொருளினும் உவமைக்கு ஒரு மிகுதிதோன்றக் கூறி உவமித்து, இன்னமிகுதியுடைத்தெனி னும் ஒப்பதன்றிச் சிறந்ததன் றெனபது. அது "மான்விழி தாங்கு மடக்கொடியே நின்வதன, மான்முழுதுந் தாங்கி வருமதியம் - ஆன லும், முற்றிழை நல்லாய் முகமொப்பதன்றியே, மற்றுயர்ச்சியுன் டோ மதிக்கு" எனவரும். (இ-ள். நிறைந்த அணிகளையுடைய நல் லாய்! மடக்கொடியே! நின்னுடைய முகமானது மானின் விழியொன்

றனேயே தாங்காநின்றது; (ஆகாயத்தின்கண்) வருகின்ற மதிய மானது மானின் அவயவமுழுதுந் தாங்காநின்றது; இப்படி முழு வதுந்தாங்கினும் நினது முகத்தை யொப்பதன்றியே விசேட முடைத்தாகவற்றோ அம்மதியம்?

(கு - ரை.) இதனை இசையுவமை யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் சடுபமை யெனப்படும். வற்று - வல்லது.

(கச) விபரீதவுவமையென்பது - மேல்தொட்டு உவமையாய் வரு வதனைப் பொருளாக்கிப் பொருளாய்வருவதனை உவமையாக்கி உரைப்பது. அது "திருமுகம் போன்மலருஞ் செய்ய கமலங், கரு நெடுங்கண் போலுங் கயல்கள்-அரிவை, யியல்போலுமஞ்ஞை யிடை போலுங் கொம்பர், மயல்போலும் யாம்போம் வழி" எனவரும். (இ - ள். அரிவையுடைய திருமுகத்தை யொப்ப மலரும் சிவந்த கமலம்; கறுத்து நெடிதாகிய கண்கள் போலும் கயல்கள்; சாயல் போலும் மயில்; மருங்குல்போலும் கொம்பு: ஆதலால், இவ்வழி யில் யாம் போகின்ற போக்கு மயல்போலும்; எ-று. இயல்-சாயல், மயல்-ஆசை.) "ஓவத் தன்ன வுண்டுறை மருங்கிற், கோவத் தன்ன கொங்குசேர் புறைத்தலின், வருமுலை யன்ன வண்முகையுடைந்து, திருமுக மவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை" என்பதூஉம் அது.

(கு - ரை.) இதனைத் தெற்றுவமை யென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் விபர்யாஸோபமை யெனப்படும். இதனை எதிர்நிலையணியெனப்படும் ப்ரதீபாலங்கார மெனத் தனிப் படுத்திக்கூறுவர் ஒருசாரார். மேல்தொட்டு - பழமைதொடங்கி. மயல்-குற்றமுமாம், கோவத்து அன்ன-இந்திரகோபத்தை யொத்த. கொங்கு-பூந்தாதை, உறைத்தலின்-(தன்னிடத்து) உதிர்த்தலால், சேர்பு-(அத்தாது) சேர்ந்து, ஓவத்து அன்ன-சித்திரத்தையொத்த, உண்துறை மருங்கின்-நீருண்ணுந்துறையிடத் தேநின்ற,-வருமுலை அன்ன வண் முகை உடைந்து-எழுகின்ற பெரிய முலையையொத்த பெரிய அரும்புநெகிழ்ந்து, திரு முகம் அவிழ்ந்த தெய்வம் தாமரை-அழகியமுகம்போல மலர்ந்த தெய்வத்தன்மையையுடைய தாமரை மலர்என்றுபொருள். இந்திரகோபம்-பட்டுப்பூச்சி. ஓவம்-சித்திரம்; அத்து-சாரியை. இச் சிறுபாணாற்றுப்படையடிகளில், பின் இரண்டு அடி களே இங்கு உதாரணம். உபமேயத்தினும் உபமானம்சிறந்திருத்தல் வேண்டு மென்பது அலங்காரநூலார் துணிபாதலால், அந்தப்படி, உபமேயத்தை உபமானமாகக் கூறுதல் அவ்வுபமேயத்தைச் சிறப் பித்தற்கென்க, "பொருளே யுவமஞ் செய்தனர் மொழியினும், மரு ளறு சிறப்பினஃ துவமமாகும்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரமும் அதனுரையில் 'சிறப்பு என்றதனல், ஒப்புமைமாத்திரையன்றித் தான்புனைந்துரைக்கக் கருதிய முலையினையும் முகத்தினையும் உயர்ந்த பொருளாகிய உவமத்தினும் உயர்ந்ததாகச் சிறப்பித் துரைத்தா னென்பது' என்றதும் இங்கு உணரத்தக்கன.

(கரு) இயம்புதல்வேட்கையுவமையென்பது - பொருளை இன் னது போலுமென்று சொல்ல வேட்கின்றது என் உள்ளம் என்பது.

அது "நன்றுதீ தென்றுணரா தென்னுடைய நன்னெஞ்சம், பொன்றுதைந்த பொற்சுணங்கிற் பூங்கொடியே - மன்றன், மடுத் ததைந்ததாமரைநின் வாண்முகத்திற் கொப்பென், றெடுத்தியம்பல் வேண்டுகின்ற தின்று" எனவரும். (இ-ள். பொன் துதைந்த போலும் அழகிய சுணங்கினையும் பொலிவினையு முடைத்தாகிய கொடியை யொப்பாய்! நன்று தீது என்பதனை ஒன்றுந் தெளியாது, நறுநாற்றத்தை யுடைத்தாய் மடுவிடத்துநின்று தயங்காநின்ற தாமரை நின்ஒளியினையுடைத்தாகிய முகத்திற்கு ஒப்பாமென்று எடுத்துரைக்கவேண்டுகின்றது, இன்று என் நல்ல நெஞ்சம்; எ-று. துதைதல்-செறிதல். மன்றல்-மணம். இயம்பல்-சொல்லல். வாள்-ஒளி.)

(கு-ரை.) இதனைக் கருத்துவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஆசிக்யாஸோபமை யெனப்படும். வேட்கின் றது-விரும்புகின்றது.

(கசு) பலபொருளுவமையென்பது—ஒருபொருட்குப் பல உவமை காட்டுவது. அது "வேலுங் கருவிளையு மென்மானுங் காவியும், சேலும் வடுவகிருஞ் செஞ்சரமும்-போலுமால், தேமருவி யுண்டு சிறைவண்டு அறைகூந்தல், காமருவு பூங்கோதைகண்" எனவரும். (இ - ள். மதுவைவிரும்பியுண்டு சிறைவண்டு முரல்கின்ற கூந்தலை யும் அழகியமாலையையுமுடையாருடைய கண்களானவை, வேலையும் கருவிளைமலரையும் மெல்லிய நோக்கத்தையுடையமானையும் காவி மலரையும் சேலையும் மாவினது வடுவகிரினையும் செவ்விய சரத்தினை யும் போலும்; எ-று. ஆல்—அசை. தே-மது.)

(கு-ரை.) இதனைப் பலவியலுவமை யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் பஹூபமை யெனப்படும். சரம் - அம்பு.

(கஎ) விகாரவுவமையென்பது-உவமையை விகாரப்படுத்தி உவ மிப்பது. அது "சீதமதியி னொளியுஞ் செழுங்கமலப், போதின் புது மலர்ச்சி யுங்கொண்டு-வேதாத்தன், கைம்மலரா லன்றிக் கருத் தால் வகுத்தமைத்தான், மொய்ம்மலர்ப்பூங் கோதை முகம்" என வரும். (இ-ள். செறிந்தமலர்களாற் பொலிவுபெற்ற கூந்தலினை யுடையாள் முகத்தினை, பிரமன், குளிர்ந்தமதியின்கண் உண்டாகிய ஒளியினையும் செழித்த கமலப்போதி லுண்டாகிய புதியமலர்ச்சியை யுங் கொண்டு, தன்கைத்தாமரையினானன்றித் தன்உள்ளக்கருத் தால் வகுத்து அமைத்தான்; எ-று. செழுமை-வளப்பம். போது-பூ. வேதா-அயன். கருத்து-உள்ளம். வகுத்தல்-செய்தல். அமைத்தல்-முடித்தல். மொய்ம்மலர்-செறிமலர்.) "முத்துக்கூர்த் தன்ன முளை யிளங் கூரெயிற்று, மணிதொடுத் தன்ன வைம்பான் மறுத் துடைத்து, மதியம் வைத் தன்ன வாண்முகத் தொருத்தி" எனப தூஉம் அது.

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் விக்ரியோபமை யெனப்படும். முத்து கூர்த்து அன்ன - முத்தைக்கூர்மையாக்கினாற்போன்ற, முளை இளங் கூர் எயிறு - முளைத்த இளமையான கூரிய பற்களை யும், மணி தொடுத்து அன்ன - நீல மணியை ஒழுகவைத்தாற் போன்ற, ஐம்பால் - கூந்தலையும், மறு துடைத்து மதியம் வைத்து

அன்ன - களங்கத்தை யொழித்துச் சந்திரனை வைத்தாற்போன்ற, வாள் முகத்து - ஒளியுள்ள முகத்தையு முடைய, ஒருத்தி - ஒரு மகள் என்று பொருள் காண்க. இங்கு உபமானத்தை இயல்பாகக் கூறாமல் அதனைச் செயற்கைப்படுத்திக் கூறியமை காண்க.

(கஅ) மோகவுவமையென்பது - ஒருபொருள்மே லெழுந்த வேட்கை யான் வந்த உள்ளமயக்கந் தோன்ற உரைப்பது. அது "கயல் போலு மென்று நின்கண் பழிப்பல் கண்ணின், செயல்போற் பிற ழுந் திறத்தால் - கயல்புகழ்வல், ஆரத்தா ணேமருங்கு லந்தரள வாண்முறுவ, லீரத்தா லுள்வெதும்புமி யான்" எனவரும். (இ-ள். முத்தினாற்செய்யப்பட்ட பூணால் வருந்தாநின்ற மருங்குலினையும் அழகியமுத்தினுடைய ஒளிபோன்ற முறுவலினையு முடையாய்! உன்னுடைய குறிப்பினால் மனமழியும் யான், கயல்போலுமென்று நின்கண்ணினைப்பழிப்பன்; நின்கண்போற் பிறழுந் திறப்பாட்டாற் கயலைப் புகழ்வன்; எ - று. பிறழ்தல் - விளங்குதல். ஆரம்-முத்து வடம். அம் தரளம் - அழகிய முத்து. ஈரம் - குறிப்பு. உள் - மனம். வெதும்பல் - அழலுதல்.)

(கு - ரை.) இதனை மயக்கவுவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இங்கு உவமைகூறுமிடத்து மதிமயக்கமுண்மைதோன்றக் கூறி யமை காண்க. 'ஆரத்தா னேர்மருங்குல்' என்றும் பிரதிபேதம் உண்டு: பொருள் அதுவே: நேர்தல் - மெலிதல்.

(கக) அபூதவுவமையென்பது - முன்பு இல்லாததனை உவமை யாக்கியுரைப்பது. அது "எல்லாக் கமலத் தெழிலுந் திரண்டொன் றின், வில்லேர்புருவத்து வேனெடுங்க - ணல்லீர், முகம்போலு மென்ன முறுவலித்தார் வாழு, மகம்போலு மெங்க ளகம்" என வரும். (இ - ள். 'வில்லினையொத்த புருவத்தினையும் வேல்போன்ற நெடியகண்ணினையு முடைய நல்லீர்! உம்முடையமுகத்தினை யொக் கும் எங்குமுள்ள கமலப்பூக்களின் செவ்வியும் செறிந்து ஒன்று மாயின் என, முறுவலைச்செய்தார் மருவிவாழும் இடம்போலும், எங்களுள்ளம்; எ - று. அஃதேல், விகாரவுவமையோடு இதனிடை வேற்றுமை என்னையெனின்?—விகாரவுவமையென்பது, பிறரான் விகாரப்பட்டதாகக் கொண்டதனை ஒன்றற்கு உவமையாக்கியுரைப் பது: இஃது அன்னதன்று என்பது.)

(கு - ரை.) இதனை இல்பொருளுவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இங்ஙனம் எங்கும் இல்லாதபொருளை உவமைகூறுவது, உள்ளபொருள் எதுவும் ஒப்பாகாதென உபமேயத்தைச் சிறப்பித் தற் கென்க. அன்னது - அத்தன்மைத்து.

(உ0) பலவயிற்போலியுவமையென்பது - ஒருதொடர்மொழிக்கண் பல உவமைவந்தால் அவ்வந்தஉவமைதோறும் உவமைச்சொல் தோன்றப் புணர்ப்பது. அது "மலர்வாவி போல்வரான் மாதர் கமல, மலர்போலு மாதர் வதனம் - மலர்சூ, ழளிக்குலங்கள் போலு மளக மதனுட், களிக்குங் கயல்போலுங் கண்" எனவரும். (இ-ள். கமலமலர்ந்த வாவிபோல்வர் மாதர்; கமலமலர்போலும் மாதர்வத

னம்; மலர்சூழ்ந்த வண்டின்குலம் போலும் அளகம்; அதனுட் களித்துகளாநின்ற கயல்போலும் கண்கள் எ - று. வதனம்-முகம். அளிக்குலம் - வண்டின் திரள்.)

(கு-ரை.) இது, வடமொழியில் வர்க்யார்த்தோபமையில் அடங்கும். அதனுள் - தாமரைமலர்வாவியில். பலவயின் -பல இடம்.

(௨௧) ஒருவயிற்போலியுவமையென்பது-ஒருதொடர்மொழிக்கண் பல உவமைவந்தால் அவ்வந்தவுவமைதோறும் உவமைச்சொற் புணராது ஓர்உவமைச்சொற்புணர்ப்பது. அது "நிழற்கோபமல்க நிறைமலர்ப்பூங் காயாச், சுழற்கலவமேல்விரித்த தோகை - தழற் குலவு, தீம்புகையூட்டுஞ் செறிகுழலார்போலுங்கார், யாம்பிரிந்தார்க் கென்னு மினி" எனவரும். (இ - ள். காயாமலரின் நிழலின்கண் இந்திரகோபஞ்செறிய அப்பொலிவினையுடைய காயாவின் நிறைந்த மலரின்சூழலிலே தன்கலாபத்தை விரித்த மயிலானது தழலின் கண்தோன்றிய நறும்புகையினையூட்டுஞ் செறிந்த குழலினையுடைய மடவாரைப் போலும், கார் காலம்; யாம்பிரிந்துபோகப்பட்டார்க்கு என்னும் இனி? எ - று. நிழல் - காயா நிழல். கோபம் - இந்திர கோபம். அல்க - தங்க. சுழல் - தழைப்பு. கலவம் - பீலி. விரித்தல்- ஆடுதல். தோகை - மயில். குலவல் - உண்டாதல். தீம்புகை-அகிற் புகை. கார் - கார்ப்பருவம்.)

(கு - ரை.) இந்திரகோபம் செறிந்த இடம் தழலுக்கும், காயா மலரின் அடர்த்தி புகைக்கும், மயிற்றோகை கூந்தலுக்கும், மயில் மகளிர்க்குக்மாகக்கூறப்பட்ட பலஉவமைகளையும் ஒருதொடராக்கி அதற்கு ஒருவமைச்சொல்லே கொடுத்தமை காண்க.

(௨௨) கூடாவுவமையென்பது - ஒருபொருட்குக் கூடாதவதனைக் கூடுவதாகக்கொண்டு அதனை ஒன்றற்கு உவமையாக்கி உரைப்பது. அது "சந்தனத்திற் செந்தழலுந் தண்மதியில் வெவ்விடமும், வந்தனவே போலுமால் நும்மாற்றம் - பைந்தொடியீர், வாவிக் கமல மதிமுகங்கண் டேக்கறுவா, ராவிக் கிவையோ வரண்" என வரும். (இ - ள். பைந்தொடியீர்! சந்தனத்தின்கண் செந்தழலும் குளிர்ந்தமதியினிடத்து வெவ்விடமும் பிறந்தாற்போலும், நும் முடைய வார்த்தைகள்; ஆனல், குளிர்ந்தவாவியிடத்துக் கமலமலரும் மதியமும்போலும் நும்முகங் கண்டு ஏக்கறுவார் ஆவிக்கு இவையோ காவல்; எ - று. வெவ்விடம் - கடியவிடம். மாற்றம் - வார்த்தை. ஆவி - உயிர். ஏக்கறல் - ஆசைப்படுதல். அரண் - காவல்.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் அஸம்பாவிதோபமை யெனப் படும். இச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடியே இதற்கு உதாரணம்.

(௨௩) பொதுநீங்குவமையென்பது - உவமையைக்கூறிமறுத்துப் பொருளையே உவமையாக்கி உரைப்பது. அது "திருமருவு தண் மதிக்குஞ் செந்தா மரையின், விரைமலர்க்கு மேலாந் தகையாற் - கருநெடுங்கண், மானே யிருளளகஞ் சூழ்ந்தநின் வாண்முகந், தானே யுவமை தனக்கு" எனவரும். (இ - ள். கரியநெடியகண்களையுடைய

மானே! குளிர்ந்தமதிக்கும் திருமருவப்பட்டசிவந்த தாமரையினது நறுநாற்றத்தையுடைய மலருக்கும் மேலாகிய தன்மையையுடைத்தாகலான், இருளாகிய அளகஞ் சூழ்ந்த நின் ஒளியினையுடைய முகம் தானே தனக்கு உவமையாம்; எ - று. திரு - கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கம். மருவல் - உண்டாதல். தகை - தன்மை.)

(கு - ரை.) இதனை உயர்புவமையென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் அஸாதாரணோபமை யெனப்படும். இதனை இயைபின்மையணியெனப்படும் அநந்வயாலங்காரமென வேறுக் கூறுவர் ஒருசாரார். இப்பொருளுக்கு ஒப்பு வேறொன்றுமில்லை யென்பது, இதன் கருத்து.

(உஎ) மாலையுவமையென்பது - ஒருபொருட்குப் பல உவமை வந்தால் அவை ஒன்றோடொன்று இடைவிடாத தொடர்ச்சியுடையவாகப் புணர்த்துக் கடைக்கண் பொருள்கூட்டி முடிப்பது. அது "மலயத்து மாதவனே போன்று மவன்பா, லலைகடலே போன்று மதனுட் - குலவு, நிலவலய மேபோன்று நேரியன்பா னிற்குஞ், சிலைகெழுதோள் வேந்தர் திரு" எனவரும். (இ-ள். பொதியமலையிடத்து அகத்தியனைப் போன்றும், அவன் உண்ணப்பட்ட அலையையுடைய கடல் போன்றும், அதனுள் உண்டாகிய நிலவட்டம்போன்றும் சோழனுடைய இடத்தே பேராதேநிற்கும், விற்பயின்ற தோள்களை யுடைய வேந்தர் செல்வம்; எ - று.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் மாலோபமை யெனப்படும். (சுக)

௩. அற்புதஞ் சிலேடை யதிசயம் விரோதம்
ஒப்புமைக் கூட்டந் தற்குறிப் பேற்றம்
விலக்கே யேதுவென வேண்டவும் படுமே.

என்பது: அவ்வுவமையலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடிவருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அற்புதமுஞ் சிலேடையும் அதிசயமும் விரோதமும் ஒப்புமைக் கூட்டமும் தற்குறிப்பேற்றமும் விலக்கும் ஏதுவும் எனச் சொல்லப்பட்ட எட்டு அலங்காரங்களோடு கூடியும் வரும் அவ்வுவமையலங்காரம்; (எ - று.)

அவை - அற்புதவுவமை, சிலேடையுவமை, அதிசயவுவமை. விரோதவுவமை, ஒப்புமைக்கூட்டவுவமை, தற்குறிப்பேற்றவுவமை, விலக்குவமை, ஏதுவுவமை எனப் பெயர்கொடுத்து வழங்கப்படும்,

(கு - ரை.) முந்தினசூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட விரியுவமைமுதலியன போலத் தனியே வாராமல் இவை வேறு அலங்காரத்தோடு கூடி வருதலால், இவற்றை வேறுபிரித்து ஓதினர். அற்புதம் முதலிய அலங்காரங்களின் தன்மை, மேல் அவ்வவ்வலங்காரத்தின் இலக்கணங் கூறுமிடத்து விளங்கும்.

அவற்றுள்,

(க) அற்புதவுவமை:—"குழையருகு தாழக் குனிபுருவந் தாங்கி, யுழையருயிர்பருகி நீண்ட - விழியுடைத்தாய், வண்டே றிருளளகஞ் சூழ வருமதியோன், றுண்டே லிவண்முகத்திற் கொப்பு" என வரும். (இ-ள். குழை தாழ்ந்த பக்கத்தினையுடைத்தாய் வளைந்த புருவத்தினையுடைத்தாய்ப் பக்கத்தினின்று கண்டாருடைய உயிரை உண்டுவளர்ந்த கண்ணிணையுடைத்தாய்ச் சுரும்புகளாலே மேவப் பட்டிருக்குங் குழலைச் சூழக்கொண்டு வருவதொரு மதியம் உண்டாயின், இவள்முகத்திற்கு ஒப்பாம்; எ - று.)

(கு - ரை) கீழ்க்கூறப்பட்ட தன்மைமுதலிய முப்பத்தைந்து அணிகளுள் அற்புதமென்பது ஒன்று இல்லையே யெனின்,—அவ்வணிகளுள் சுவையென்னும் அணி எட்டுவகைமெய்ப்பாட்டையும் பற்றி நடப்பதாதலால், அதன்பிரிவுகளுள் வியப்பு என்பதே இங்கு அற்புதமெனக் குறிக்கப்பட்டதென்க. அதன் தன்மையை இவ்வியலின் ௬௩-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. இங்கு முகத்தின் தன்மையை வியந்து அதற்கு ஒருவமையை நாடிக்கூறலுற்றதனால், அற்புதவுவமையாயிற்று. அற்புதவுவமையெனினும், வியப்புவமையெனினும் ஒக்குமெனக் கொள்க. இது இங்ஙனமாயின் இதற்கு ஒப்பாம் என்னும் வாய்பாடுபற்றிக் கூறுதல் இதன் இலக்கணமெனப்படும்; "இப்படி யென்ப வியம்பிய துடைமையி, னப்பொருவாமெனு மற்புத வுவமை" என வீரசோழியவுரையிற் காட்டியமை காண்க. குழை - காதணி.

(உ) சிலேடையுவமை:—"செந்திருவுந் திங்களும் பூவுந் தலைசிறப்பச், சந்தத் தொடையோ டணிதழுவிச் - செந்தமிழ்நூல், கற்றார் புனையுங் கவிபோன் மனங்கவரு, முற்றா முலையாண் முகம்" என வரும். (இ - ள். திருவென்றுந் திங்களென்றும் பூவென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இவற்றது பெயரை முதற்கண்ணேயுடைத்தாய், ஓசையோடுகூடி, சொற்கோவையுடனே அலங்காரம் புணர்ந்து, பயின்றாருள்ளங் கவருந் தன்மையையுடைத்தாய், செந்தமிழ்நூல்கற்றாராலே சொல்லப்பட்ட கவி போல,—திருவினுருவத்தையுந் திங்களினுருவத்தையும் பூவையும் உச்சிமீதுஉடைத்தாய், நிறத்தோடு கூடியிருந்துள்ள பூமாலையோடும் அழகுதழுவி, பயின்றோருள்ளங்களைக் கவரும், முகம்; எ - று. கவிமேற்செல்லுங்கால்—சந்தம் - ஓசை, தொடை - சொற்கோவை, அணி - அலங்காரம். இனி, முகமேற் செல்லுங்கால்—சந்தம் - நிறம், தொடை - மாலை, அணி - அழகு. இது, செம்மொழிச்சிலேடை.)

(கு - ரை.) சிலேடையணியின் இலக்கணத்தையும், செம்மொழிச்சிலேடை பிரிமொழிச்சிலேடை யென்ற அதன்பிரிவுகளின் தன்மையையும் மேல் ௬௬, ௬௦ - ஆம் சூத்திரங்களிற் காண்க. இங்கு முகத்துக்கும் சான்றோர்செய்யுளுக்கும் ஒப்புமையைச் சொற் பொதுமைகொண்டு காட்டியதனால், சிலேடையுவமையாயிற்று. இதில் பொதுத்தன்மையாகவந்த பலபொருட்சொற்றொடர்களெல்லாம் சொற்கள் வெவ்வேறு வகையாகப் பிரியாமல் ஒருவகையாகவே நின்று இருபொருள்தந்து செம்மொழிச் சிலேடையாதல்

காண்க. சிலேடையுவமை, வடமொழியில் ச்லேஷோபமா எனப் படும். செம்மொழியை அபிங்கபத மென்பர். கவியை நோக்கிய பொருளில், திரு திங்கள் பூ என்றவை-காப்பியத்தின் முதலில் வைக்கத்தக்க மங்கலச் சொற்களாம். முகத்தை நோக்கிய பொருளில், திரு - ஸ்ரீதேவியென்னும் தலைக்கோலம்; திங்கள்-சந்திரன் போன்ற வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட தலையணி.

இனி, பிரிமொழிச்சிலேடை யுவமை:—"நளிதடத்த வல்லியின் கண்ணெகிழ ஞாலத், தளவி னிறைகடாஞ் சிந்திக் - களிறிகலுங், கந்தம் மலையா நிலவுங் கவடசைய, வந்த மலையா நிலம்" எனவரும். (இ - ள். செறிவினையும் பெருமையினையுமுடைய (காலிலேசெறிந் திருக்கின்ற)விலங்கின் கண்ணறத் தரைமீது நிறைந்தகடாம்பொழி யத் தறியைச்சீறிப் புரோசைக்கயிறு அசையவரும்யானைபோன்றது, பெரியபொய்கைப் பூவல்லித் தேன் சோர உலகத்தார் நிறைகளை யழித்து விரைகமழ நெருங்கிய பணைகளையசைத்து வருகின்ற தென்றல்; எ-று. யானையின்மேற் செல்லுங்கால்—நளி-செறிவு. தடம் - பெருமை. வல்லி - விலங்கு, கண் - மூட்டுவாய், நெகிழ்தல்- கழலுதல், ஞாலம்- பூமி. நிறைகடாம் - மிக்கமதம். சிந்தி-பொழிய. கந்தம் - தறி. மலையா - சீறு. நிலவுதல் - பொருந்தல். கவடு - புரோசைக்கயிறு. அசைதல் - அறுதல். இனி, தென்றன்மேற் செல்லுங்கால்—நளி - பெருமை. தடம் - பொய்கை. அல்லி - பூ, கள் - மது. நெகிழ்தல் - சோர்தல். ஞாலம் - உலகத்தார். நிறை- ஒழுக்கம். சிந்தி - அழித்து. கந்தம் - விரை. அலைத்தல்-நாறு தல். நிலவுதல் - நெருங்குதல். கவடு - மரக்கொம்பு. அசைதல்- அலைதல்.)

(கு - ரை.) இங்குத் தென்றற்காற்றுக்கும் யானைக்கும் ஒப் புமை விளங்கப் பொதுத்தன்மையாய் வந்த சொல்தொடர்களிலே பெரும்பாலும் சொற்கள் வெவ்வேறு வகையாகப் பிரிந்து இரு பொருள் பட்டதனால்,பிரிமொழிச்சிலேடை யுவமையாயிற்று. வல்லி அல்லி, கண்நெகிழ கள்நெகிழ, அளவில் அளவு இல், நிறை கடாம் நிறைகள் தாம், கந்தம்மலையா கந்தம் அலையா என வெவ்வேறுப் பிரிந்தமை காண்க. யானையை நோக்கிய பொருளில், ஞாலத்தள வில் - பூமிமுழுவதும் என்றும்; தென்றலை நோக்கிய பொருளில், அளவு இல் - அளவில்லாத என்றும் பொருள் காண்க. தென்றலை நோக்கிய பொருளில், தாம் - அசை. சிறுபான்மை செம்மொழி களும் இருப்பினும் பெரும்பான்மை பற்றிப் பெயர் கொடுக்கப்பட் டது. இங்ஙனம் வரும் பிங்கபதச்சிலேடோபமையை வடமொழியில் ஸமாநோபமையென்றலும் உண்டு. புரசையெனினும்,புரோசையெனி னும்ஒக்கும்; யானைகட்டுங்கயிறு; யானைக்கழுத் தணிகயிறுமாம்.

இதனைச் சந்தர்னவுவமை யென்பாரு முளர்: சந்தானமென் பது - இரண்டு பொருளுக்கும் உபகாரமாயிருக்குஞ் சொற்களாலே பாடப்படுவது.

(கு ரை.) சிலேடையுவமையில் சொல்தொடர்கள் ஒருமுறையே வந்து உபமானத்தோடும் உபமேயத்தோடும் சார்ந்து அததற்கு

ஏற்ப இருபொருள்படு மென்றும், சந்தானவுவமையில் சொல் தொடர்கள் தனியே உபமானத்தைச் சார்ந்தும் உபமேயத்தைச் சார்ந்தும் இருமுறைவந்து அதததற்கு ஏற்பப் பொருள் வேறுபடு மென்றும் இவ்விரண்டற்கும் வேறுபாடுகொள்வர் ஒருசாரார். "திருமேவிக் கடிகமழ்ந்து திங்களொடும் பகைத்தமையா, னுருமேவுந் தாமரையோடொக்குநின் னெளிமுகமே." இஃது இரண்டும் சிலேடித்துவந்தமையால், சிலேடையுவமையாயிற்று. "புரந்தசொற் பொருவையும் பொருளேயு மொன்ற, விரண்டையுஞ் சிலேடித் திசைப்பது சிலேடை " எனக்கொள்க', 'இனி, சந்தானவுவமை யாவது - உவமையும் பொருளும் தொடர்ந்து சொற்சலிப்பது: "கோபத்தின் மிக்குக் குவிகோலம் பெய்துவிடி, லாபத்தைச் செய்யு மநங்கன்போற்றுவாது, கோபத்தின்மிக்குக் குவிகோலம் பெய்துவிடி, லாபத்தைச் செய்யுமணிவா யணிமயிலே," "தொலேப் பரும் பொருவையும் பொருளேயுந் தொடர்ந்துசொற், சலிப்பது பொருளினிற் சந்தா னம்மே" எனக் கொள்க' என்ற வீரசோழிய வுரை இங்குக் காணத்தக்கது.

இதனே இவ்வாறு வேறுபடுத்துக்காட்டியது என்னேயெனின், —மேல், பண்புமுதலியனவேயன்றிச் சொற்பொதுமை காரணமாக வும் உவமைபுணர்க்கப்படு மென்ருர்: அது காட்டுதற்கு என்பது.

(கு - ரை.) 'சொற்பொதுமை காரணமாக உவமைவரும்' என்பது, கீழ் நான்காஞ்சூத்திரவுரையிற் காட்டப்பட்டது.

(கூ) அதிசயவுவமை:—" நின்னுழையே நின்முகங் காண்டும் நெடுந் தடந், தன்னுழையே தன்னேயுங் காண்குவம்-என்று, மிதுவொன்று மேயன்றி வேற்றுமை யுண்டோ, மதுவொன்று செந்தா மரைக்கு" எனவரும். (இ - ள். நல்லாய்! நின்னிடத்தே நின்முகத்தைக் காணு நின்றேம், பெரிதாகிய பொய்கையிலே தாமரையையுங் காணுநின் றேம் என்கிற இத்தன்மையே யன்றி வேறுபாடு கண்டிலேம், மது வினேயுடைய தாமரைக்கும் நின்முகத்திற்கும்: எ-று. உழை-இடம்.)

(கு - ரை.) அதிசயவணியின் இலக்கணத்தை உஎ, உஅ - ஆம் சூத்திரங்களிற் காண்க. முகமாகியபொருளின் அழகை உவந்து சொல்லும்பொழுது உலகநடை கடவாதபடி உயர்ந்தோர் வியப்ப உவமைகொடுத்துச்சொன்னதனுல், இது அதிசயவுவமையாயிற்று.

" பாலினிடை நீல மணிநிறஞ்சேர் பான்மைபோன், ஞாலம் பரந்த நகை நிலவும்-மாலிருளாம், வைம்மருவு மூவிலேமேல் வன்கட் டமருகக்கைச், செம்மல் கருமாமை சேர்ந்து" என்பதூஉம் அது. (இ - ள். நீலமணியானது பாலேச்சேர்ந்து தன்னெளியைப் பாலுக் குக் கொடுத்தாற்போல, கூர்மைமருவிய மூத்தலேயுடைய சூலத்தை யும் வலிய கண்ணேயுடைய தமருகத்தையுமுடைய கையஞ்கிய சிவ பிரானுடைய (மிடற்றிலுண்டாகிய) கருநிறத்தைச் சேர்ந்து, உல கத்திற்பரந்தவெண்மையுடையநிலவும் பெரியஇருள்நிறம்பெற்றது; எ - று. மால் - பெருமை. மாமை - நிறம். செம்மல் - பெரியோன். பான்மை - தன்மை, நகை - வெண்மை.)

(கு - ரை.) இது, இருளின் தன்மையை வருணிக்குங்கால் உலக நடைகடவாமல் உயர்ந்தோர் வியப்பச் சொன்னது. உயர்ந்தசாதி நீலமணியின் உத்தமவிலக்கணம், அதனைப் பாலிலேபெய்தால் அதுபாலினகத்தேயுள்ளவளவும் பால் தனது இயற்கை வெண்ணிறம் மாறி அதன் நீலநிறத்தையே கொண்டு விளங்குதலென உணர்க. "கருமணியம் பாலகத்துப் பதித்தன்ன படியவாய்," "கறந்த பாலினுட் காசி றிருமணி, நிறங்கி ளர்ந்துதன்னீர்மைகெட் டாங்கு" என்ற சிந்தாமணிச்செய்யுள்களையும், அவற்றின் உரையில் 'கருமணியைப் பாலிற்பதித்தாற் பால் நிறங்கெடுமென் றுணர்க', 'பாலினுள்ளே நீலமணிநிறங்கிளர அது தன் நீர்மைகெட்டாற், போல' என்றவற்றையுங் காண்க. தமருகம்=டமருகம்: அது வாத்தியவிசேடம். அதிசயவுவமையை மிகையுவமையணியென வழங்குதலும் உண்டு.

(௪) விரோதவுவமை :—"செம்மை மரைமலருந் திங்களு நும் முகமுந், தம்முட் பகைவிளக்குந் தன்மையவே - யெம்முடைய, வைப்பாகுஞ் சென்னி வளம்புகார் போலினியீ, ரொப்பாகு மென்பாருளர்" எனவரும். (இ - ள். நமது தனமாகிய சோழனது வளவிய புகார் போன்ற இனிமையையுடையீர்! சிவந்ததாமரைமலரும் மதியமும் நுமதுமுகமும் தம்முள்ளே பகைபெருக்குந் தன்மையவாயிருக்க, இவற்றை உவமைக்குப் பொருந்து மென்பாருமுளர்; இதற்குக் காரணஞ்சொல்வீராமின்: எ - று.)

(கு - ரை.) விரோதவணியின் இலக்கணத்தை ௩௩-ம் சூத்திரத்திற் காண்க. இங்கு உபமானத்துக்கும் உபமேயத்துக்கும் பகைமையுண்மை கூறியதனால் விரோதவுவமையாயிற்று. மரை - முதற்குறைவிகாரம். தனம் - நிதி. சென்னி - சோழன். வளவிய - வளப்பமுள்ள. புகார் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்; இது, சோழனது இராசதானி.

(௫) ஒப்புமைக்கூட்டவுவமை :—"விண்ணின்மேற் காவல் புரிந்து உறங்கான் விண்ணவர்கோன், மண்ணின்மே லன்னை வயவேந்தே - தண்ணளியிற், சேரா வவுணர் குலங்களையுந் தேவர்கோ, னோரார்மே லத்தகையை நீ" எனவரும். (இ - ள். விண்ணின் மேலுண்டாகிய உலகத்தைக் காக்குந் தொழிலின் மிக்கு உறங்காதவனாயினன், தேவர்கட்குத் தலைவனாகிய இந்திரன்; மண்ணின் மேலுண்டாகிய உயிர்களைக் காக்கவேண்டி, வலியையுடைய வேந்தனே! நீயும் உறங்காயாயினாய்; உள்ளங்குளிர்ந்து பிறரைக்காக்குந் தன்மையிற் சேராத அசுரர் குலங்களைக் களையாநிற்கும், இந்திரன்; பகைவரிடத்திலே நீயும் அத்தன்மையை; எ - று. புரிதல் - மிகுதல்.)

(கு - ரை.) ஒப்புமைக்கூட்டவணியின் இலக்கணத்தை ௩௧-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க, உபமேயமாகிய சோழனது தன்மையைக் கூறுமிடத்து உபமானமாகிய இந்திரனது தன்மையையும் கூட்டி ஒக்கவுரைத்தமையால் ஒப்புமைக்கூட்டவுவமையாயிற்று. இது, வடநூலில் துல்யயோகோபமை யெனப்படும்.

(௬) தற்குறிப்பேற்றவுவமை:—"உண்ணீர்மை தாங்கியுயர்ந்த நெறியொழுகி, வெண்ணீர்மை நீங்கி விளங்குமால் - தண்ணீர்த், தாம்போலு மென்னத் தருகடம்பை மாறன், கரம்போற் கொடை பொழிவான் கார்" எனவரும். (இ - ள். (முதுவேனிற்காலத்தில்) தடத்திலுண்டாகிய குளிர்ந்த நீர்போல(ச்சேர்ந்தோர்யாவர்க்கும் வருத்தம்நீங்கக்) கொடுக்கவல்ல கடம்பையென்னும் பதியிலுண்டாகிய மாறனென்னும் இயற்பெயரையுடையவனது கரம்போலக் கொடுப்பான் நினைந்து, மேகமானதும், உள்ளேநீரையுடைத்தாய் உயர்ந்தவானெறியேநடந்துவெளுத்ததன்மையைநீங்கிவிளங்காநின்றது; எ - று. இவன் கையும், பிறர்க்கு நீர்பெய்துகொடுக்குந்தொழிலானே நீர்புலராது உலகத்தார் கைகளுக்கு மேலாகப் பயின்று சிவந்ததன்மையையுடைத்தாய் விளங்குதல் கண்டு கொள்க. தண்ணீர்த்தரம்போலுமென்னத்தரு கர மெனக் கூட்டுக. இத்தொழில் கைக்குஏற்ற மென்க.)

(கு - ரை.) தற்குறிப்பேற்றவணியின் இலக்கணத்தை ௨௧-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. இங்கு, மேகம் இயல்பாக உண்ணீர்மை தாங்கி உயர்ந்தநெறியொழுகி வெண்ணீர்மைநீங்கி விளங்குதற்கு, மாறன்கரம்போற் கொடைபொழியக்கருதுதலாகிய காரணத்தைக் கவி தானாக ஏற்றிக்கூறினமையால் தற்குறிப்பேற்றமாம். மாறன் கரத்துக்கும், காருக்கும் இங்ஙனம்கூறிஒப்புமைவிளங்க வைத்தமையால், தற்குறிப்பேற்றவுவமையாயிற்று. தடம் - தடாகம். தரம் - இடம், நீர்நிலை; மலையிடமுமாம்; அன்றி, இயல்பெனவுங் கொள்ளலாம். கரம்-கை. வானெறியே-ஆகாயவழியே. வெளுத்ததன்மையை நீங்கி - கறுத்து. உண்ணீர்மையென்பதில் நீர்மையென்பது - நீரையே யுணர்த்தினமையால், மை - பகுதிப்பொருள்விகுதி. புலராது - உலராது. 'தண்ணீர்த்தரம்போலத்தரு' என்ற அடைமொழியை மாறனுக்குஞ் சேர்க்கலாம். தற்குறிப்பேற்றவுவமையை நோக்குவமை யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் உத்ப்ரேக்ஷோபமை யெனப்படும்.

(௭) விலக்குவமை:—"குழைபொருதுநீண்டு குமிழ்மேன் மறியா, வுழைபொருதென் னுள்ளங் கவரா - மழைபோற், றருநெடுங்கைச் சென்னி தமிழ்நாடனையார், கருநெடுங்கண் போலுங் கயல்" என வரும். (இ - ள். மழையைப்போலக் கொடுக்கவல்ல பெரிய கையினையுடைய சென்னியுடைய தமிழ்நாட்டை யொப்பாருடைய கரிய நெடியகண்போலும் கயலும், சங்கொடுபொருது வளர்ந்து நீர்க்குமிழிமேலே மறிந்து தனனிடத்திலே பொருதும், என் உள்ளத்தைக் கவரமாட்டா என்ற இதனானே, கண்ணும் காதிலுண்டாகிய குழையோடு சேர்ந்து வளர்ந்து குமிழுக்குமீதே தாவுவதுபோன்று மானின் விழியோடு பகைத்து என்னுள்ளத்தைக்கவருமென நின்றவாறு காண்க. கயல்மேற் செல்லுங்கால்—குழை - சங்கு, குமிழ்-நீர்க்குமிழி, உழை - பக்கம். கண்மேற் செல்லுங்கால்—குழை - மகரக்குழை, குமிழ் - மூக்கு, உழை - மான். நீள்தல் - வளர்தல். கவர்தல் - கொள்ளுதல். மறிதல் - தாவுதல். பொருதல் - பகைத்தல். சென்னி - சோழன். தமிழ்நாடு - சோணாடு.)

(கு-ரை.) இங்கு விலக்கு என்றது, முன்னவிலக்கு என்னும் அணியை. அதன் இலக்கணத்தை கக-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. இதனைத் தடையுவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ப்ரதிஷேதோபமையென்றும், ஆக்ஷேபோபமையென்றும் கூறப்படும். இங்குக் கண்ணுக்கும் கயலுக்கும் ஒப்புமை கூறி, கண்போலக் கயல் என்உள்ளங்கவராதென அதனை ஒருசார் விலக்குதலால், விலக்குவமையாயிற்று. முன்னிரண்டடி - சிலேடை, கண்ணை நோக்கும்போது, குமிழ் - குமிழம்பூப்போன்ற மூக்குக்கு, உவமையாகுபெயர்.

(அ) ஏதுவுவமை:—"வாளரவின் செம்மணியும்வன்னியிளம் பாசிலையும், நாளிளையதிங்கள் நகைநிலவும்-நீளொளியாற், றேனுலவு பூங் கொன்றைத் தேவர்கோன் செஞ்சடைமேல், வானுலவு விற்போல் வரும்" எனவரும். (இ-ள். ஒளியினையுடைய அரவின் சூட்டினது மணியானது சிவந்தவொளியை மிகுத்தலானும், வன்னியாகிய மரத்தின் இளைய. இலை தன்னுடைய பசுமையை மிகுதலானும், குழவித்திங்களானது தன்னுடைய வெண்மையை மிகுத்தலானும், தேனுலவப்பட்ட பொலிவையுடைய கொன்றையினது பூ தன்கணுண்டாகிய பொற்கென்றநிறத்தை மிகுத்தலானும், தேவர்கட்குத்தலைவனாகிய முக்கட்கடவுளுடைய சிவந்தசடையானது வான் மீதுண்டாகிய வில்லுப்போலத் தோன்றுகின்றது; எ-று. நகை-ஒளி. வில் - இந்திரவில்.)

(கு-ரை.) ஏதுவணியின் இலக்கணத்தை, ௩௧ - ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. ஏதுவுவமையைக் காரணவுவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இங்குக் காரணங்காட்டி உவமித்ததனால், ஏதுவணியாயிற்று. அரவு - சிவபிரானது ஆபரணம். வன்னியிலை - அக்கடவுள் சூடுவது. பிறைத்திங்கள் - முடியிலுள்ளது.

அஃதேல், உவமைவிரித்த சூத்திரமெல்லாம் ஒன்றாக்கி யுரையாது இரண்டாகஉரைத்தது என்னை யெனின்,—மேலைச்சூத்திரத்திற்சொல்லப்பட்டன, சொல்லின் முடிவினப்பொருண்முடித்தலென்னுந் தந்திரவுத்தியன: இவை எதிரதுநோக்கலென்னுந் தந்திரவுத்தியன: ஆதலால், இரண்டாகவைத்தாரென்பது.

(கு - ரை) முந்தினசூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட விரியுவமை முதலியன தம்தம்பெயரிலேயே தமது இலக்கணம் தோன்ற நின்றதனால், 'சொல்லின் முடிவின் அப்பொருள் முடித்தல் என்னும் தந்திரவுத்தியன' என்றும், இச்சூத்திரத்தில்வந்த அற்புதவுவமை முதலியனஎதிரது போற்றல் என்னும்உத்தியால் மேல்வருகிறஅவ்வவ்வணியின் இலக்கணத்தை நோக்கிக் கூறப்பட்டனவாதலால், 'எதிரது போற்றலென்னுந் தந்திரவுத்தியன' என்றுங்கூறினர்.

எ. மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலும்
பான்மாறு படுதலும் பாகுபா டுடைய.

என்பது. உவமைக்கு எய்தியதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உவமேய அடைக்கு உவமான அடை மிகப் புணர்தலும், உவமேய அடைக்கு உவமான அடை குறையப் புணர்தலும் இழிந்தஉவமையோடு உயர்ந்தபொருள் உவமையாதலும், உயர்ந்த உவமையோடு இழிந்தபொருள் உவமையாதலும், ஆண்பாற்குப் பெண்பால் உவமையாதலும், பெண்பாற்கு ஆண்பால் உவமையாதலும், ஒருமைப்பாற்குப் பன்மைப்பால் உவமையாதலும், பன்மைப்பாற்கு ஒருமைப்பால் உவமையாதலும் ஆகியவை வேறுபாடுடையன ; (எ-று.)

* 'வேறுபாடு' என்பது - புன்புலவர் புணர்க்குங்கால் நன்புலவரால் வேறு படுத்துச் சிறப்பின்மையிற் குற்றமெனக் கூறப் படுவதும், அல்லதூஉம நன்புலவராற் சிறப்புடையவென்று கொள்ளப் புணர்க்கப்படுவதும் ஆமெனக.

(கு - ரை.) எய்தியது - பொருந்தியது. அடை - விசேடணம்.

அவற்றுட் சில வருமாறு:—

"நீலப் புருவங் குனிய விழிமதர்ப்ப, மாலைக் குழல்சூழ்ந்த நின்வதனம் போலுங், கயல்பாய வாசங் கவருங் களிவண், டயல் பாய வம்போ ருகம்." (இ-ள். நீலநிறத்தையுடைய புருவம் முரியக் கண்மதர்ப்பப் பூமாலையையுடைய குழலாற்சூழப்பட்ட நின்னுடைய முகம் போன்றது, கயல்மிளிர மதுவையுண்கிற களித்தசுரும்பு பக்கத்திலே பரவ மலர்ந்த தாமரை; எ - று.) என வரும் இதனுள், உவமையாகிய முகத்திற்புருவமுரிவிற்கு ஏற்பது ஒன்று பொருளாகிய தாமரைக்கண் புணராமையான், உவமேய அடைக்கு உவமான அடை மிக்கு வழுவாயிற்று.

(கு - ரை.) முரிய - வளைய. பொருள் - உபமேயம். இங்கு 'நீலப் புருவங் குனிய' என்றது பயனின்றிநின்றதனால், வழுவெனப் பட்டது.

"நாட்டந் தடுமாறச் செவ்வாய் நலந்திகழத், தீட்டரிய பாவை திருமுகங் - காட்டுமாற், கெண்டைமீ தாட நறுஞ்சே யிதழ்கிளர, வண்டுசூழ் செந்தாமரை." (இ - ள். மீதேகண் தடுமாறியுலாவச் சிவந்தவாய் அழகெறிப்ப எழுதற்கரிய உருவையுடைய பாவை போன்றாளது திருமுகத்தை யொவ்வாநின்றது, மீதேகெண்டை யுலாவ நறுநாற்றத்தையுடைத்தாய்ச் சிவந்த இதழ்விளங்க வண்டாற் சூழப்பட்ட சிவந்த தாமரை ; எ - று. தீட்டரியபாவை-கொல்லியம் பாவை. காட்டும் - ஒக்கும்.) எனவரும். இதனுள், பொருளாகிய தாமரைக் கண்வண்டொழுங்கிற்கு ஏற்பதோருவமை உவமையாகியமுகத்துக்கண் தோன்றப் புணர்த்தலில்லாமையான், உவமேய அடைக்கு உவமான அடை குறைந்து குற்றமாயிற்று.

---

* 'வேறுபாடுடைய' என்றது - இவை புன்புலவர் புணர்க்குங்கால் மிக்கோரால் வெறுக்கப்படுவதோர் சிறப்பின்மை தெரிந்து குற்றமென்று கூறப்படும் ; அல்லதூஉம், தெள்ளியோரால் சிறப்புடையது என்று கொள்ளப் புணர்க்கவும் படும் என்றவாறு' என்றும் பிரதிபேதம் உண்டு.

(கு-ரை.) பாவை - உவமையாகுபெயர். காட்டும் - உவமையுருபு. இங்கு 'வண்டுசூழ்' என்றது பயனின்றிநின்றதனால், வழுவா யிற்று.

"மன்னவர்க்கு நாய்போல் வனப்புடையர் வாள்வயவர், மின் மினியும்வெஞ்சுடரோன் போல்விளங்கும்-அன்னப்,பெடைபோலுஞ் சந்திரன் பைந்தடங்கள் போலும், மிடைமாசொன் றில்லா விசும்பு." (இ-ள். வேந்தரிடை நாயிடத்துண்டாகிய நற்செய்தியைச் செய்த லான், வாளினையுடைய வலியோர் நாயையொப்பர்; மின்மினியும், வெய்யசுடரோனைப்போல விளங்கும்; அன்னப்பெடையை யொக் கும், மதியம்; பசியதடாகங்கள் போலும், செறிந்திருக்கப்பட்ட மாசில்லாத ஆகாயம்; எ-று.) எனவரும். இதனுள், 'மன்னவர்க்கு நாய்போல் வனப்புடையர் வாள்வயவர்' என்புழி இறப்ப இழித்து இன்னாதாகப் புணர்க்கப்பட்டது உவமை. 'மினமினியும் வெஞ்சுட ரோனபோல் விளங்கும்என்புழி - மின்மினிக்குநிகராக்கலாகாத வெஞ்சுடரோனை உவமிக்க உவமைவழுவாயிற்று. 'அன்னப்பெடை போலுஞ் சந்திரன்' என்புழி - ஆண்பாற்குப் பெண்பால் உவமை யாய்க் குற்றமாயிற்று. 'பைந்தடங்கள்போலு மிடைமாசொன் றில் லா விசும்பு' என்புழி - ஒருமைப்பாலுக்குப் பன்மைப்பாலை உவமை காட்ட வழுவாயிற்று.

* பிறவும் அன்ன. இனி, வழுவின்றிவருஞ்செய்யுளை வந்துழிக் காண்க. மிகுதல் குறைதல் தாழ்தல் உயர்தல் பான்மாறுபடுதல் முதலியன குற்றமேனும் குணமமிக்குழிக் கொள்க.

(கு - ரை.) இச்செய்யுளில் முதல்வாக்கியத்தில் நாயுவமை இழி வாதலால், வழுவாயிற்று; இதனை வடநூலார் ஹீநோபமையென் னுந் தோஷ மெனபர். இரண்டாம்வாக்கியத்தில் மினமினி சூரியன் போல் விளங்குதல் ஏற்பதன்று. மூன்ருமவாக்கியத்தில் பெடை யென்றது வேண்டுவதன்று, நான்காம்வாக்கியத்தில் 'கள்' என்ற பனமைவிகுதி அநாவசியம். இவை சிறந்த பயனென்றுந் தாராமை யால், வழுவாயின. இறப்ப - மிகவும். அன்ன-அத்தன்மையன.

அ. போல மானப் புரையப் பொருவ
நேரக் கடுப்ப நிகர நிகர்ப்ப
ஏர வேய மலைய வியைய
ஒப்ப வெள்ள வுறழ ஏற்ப

---

* இங்குச்சிலபிரதிகளில் அடியில் வருகிற வாக்கியங்கள் அதிக மாகக் காணப்படுகின்றன—பிறவும் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. இனி, அவை வழுவின்றி வருமாறு—" சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீற் றுற்றெனப், பட்ட மாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக், கட்டி னிணக்கு மிழிசினன கையது, போழ் தூண் டூசியின் விரைந்தன்று மாதோ, ஊர்தர வந்த பொருநனெ, டார்புனை தெரிய னெடுந்தகை போரே" என்பதனுள் ஆர்புனைதெரியல் நெடுந்தகை போர்த் தொழிலுவமையாகிய போழ்தூண்டூசித்தொழிற்குப் பலஅடை புணர்த்தாரெனினும் அவையனைத்தும் பேர்த் தொழில்விரை

அன்ன வனைய வமர வாங்க
என்ன விகல விழைய வெதிரத்
துணை தூக் காண்டாங்கு மிகுதகை வீழ
இணைசிவண் கேழற்றுச் செத்தொடு பிறவும்
நவைதீர் பான்மை யுவமைச் சொல்லே.

என்பது: இடைநிற்கும் உவமைச்சொற்களை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) போல முதல் செத்து ஈறுகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தைந்தும் இவைபோல்வனபிறவும் குற்றமற்றபாகுபாடுடைய உவமைச்சொல்லாம் ; (எ - று.)

'பாகுபாடு' என்பது - போலஎன்றுசொல்லப்பட்ட சொல் புலிபோன்மறவன், புலிபோல்வந்தனன் என இடைச்சொல்வாய் பாட்டாற் பொதுவாய் நிற்கும்; அல்லது, புலிபோலுமறவனெனப் பெயரெச்சவாய்பாட்டாற் பெயர் கொண்டும், புலிபோலவந்தானென வினையெச்சவாய்பாட்டான் வினைகொண்டும் நிற்கு மென்பது. பிறவும் அன்ன.

வையே சிறப்பித்துவந்தமையான் சிறந்துவந்தது. அல்லதூஉம் "விசும்புதொடநிவந்த மாத்தா ளிதணப், பசுங்கேழ் மெல்லிலை யருகுசெறிந் தன்ன, வண்டுபடு மருளிய தாழிருங் கூந்தல்" என்பதுபோல்வனவற்றுள்ளுங் கண்டுகொள்க. "தொரூஅ தொரூஅ வென்றி தோலொடு, துறுகன் மறையினு முய்குவை போலாய், நெருந லெல்லைநீ யெறிந்தோன் றம்பி, யகற்பெய் குன்றியிற் சுழலுங் கண்ணன், பேரூ ரட்டகள்ளிற், கோரிற் கோயிற் றேருமா னின்னே" என்பதனில் பொருள்உயர்ந்து உவமைதாழ்ந்து வந்தது. "குடப்பாற் சில்லுறை போலப், படைக்குநேரெல்லாந் தானுயினனே" என்பதூஉம் அது. "கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் பரப்பி, னிலம்பக வீழ்ந்த வேர்முது கிழங்கிற், கழைகண் டன்ன தூம்புடைத்திரள்காற், களிற்றுச் செவியன்ன பாசடை மருங்கிற், கழுநிவந் தன்ன கொழுமுகை யிடையிடை, முறுவன் முகத்திற் பன்மலர் தயங்க" என்பதனுள் உவமைஉயர்ந்து பொருள்தாழ்ந்து வந்தது பொருட்கு உபகாரப்பட்டுவந்தமையான் அமைந்தது. "கலங் கவிழ்ந்த நாய்கன்போற் களைதுணை பிறிதின்றிப், புலம்புமென் னிலை கண்டும போகலனே யென்றியால்" என்பதனுள் பால்மாறுபட்டு வந்தும் கையறவும் தனிமையும் விளக்கிச் சிறப்பித்தமையான் வழுவாகாதாயிற்று. "நெடுவரைப் பெருந்தேன் கண்ட விருக்கை, முடவ னுட்கைச் சிறுகுடை கோலிக், கீழிருந்து சுட்டுபு நக்கியாங்குக், காதலர் நல்கார் நயவா ராயினும், பலகாற் காண்டலு முள்ளத் திற்கினிதே" எனவும், "கன்றமர் கறவை போல, முன்சமத் தொழிந்த தன் றேருழற்கு வருமே" எனவும் வருமிவற்றுள் பால்மாறுபட்டும் திணைமாறுபட்டும் வந்தும் பழிப்பின்றாயிற்று. "பெரும்பெயர்க் கரிகாலன் முன்னிலைச் செல்லாப், பீடின் மன்னர் போல, வோடுவை மன்றல் வாடைநீ யெமக்கே" என்பதும், "இளம்பிறை சேர்ந்த வெயிற்றியள் "என்பதும் பால்மாறுபட்டு வந்தும் பழிப்பின்றாயின.

'பிறவும்' என்றதனால், நாட நக நடுங்க நந்த கள்ள கருத காய்ட மிளிர ஏய்ப்ப மருள என்பன முதலியனவுங் கொள்க.

இவற்றுள் தொக்கும் விரிந்தும் தொகாதேவிரிந்தும் நிற்பன வெல்லாம் கண்டுகொள்க.

(கு-ரை.) போல, மான, புரைய, பொருவ, நேர, கடுப்ப, நிகர, நிகர்ப்ப, ஏர, ஏய, மலைய, இயைய, ஒப்ப, எள்ள, உறழ, ஏற்ப, அன்ன, அனைய, அமர, வாங்க, என்ன, இகல, இழைய, எதிர, துணை, தூக்கு, ஆண்டு, ஆங்கு, மிகுதகை, வீழ, இணை, சிவண், கேழ், அற்று, செத்து என முப்பத்தைந்து காண்க. விழைய என்றும் பிரிக்கலாம். மிகு தகை என இரண்டாகக்கொண்டால் முப்பத்தாறுகும். இவற்றில், போலமுதலியன பல, பலவகைவினைவாய்பாட்டால் வரும். 'முதலியன' என்றது - ஒன்ற, ஒடுங்க, ஒட்ட, வென்ற, வியப்ப, விறப்ப, காய்ப்ப, மதிப்ப, மாற்ற, மறுப்ப, புல்ல, பொற்ப, நளிய, ஓட, நோக்க, ஆர, இன்ன, உற்ற, செய்த, இன், சீர் என்பன ஆதியவற்றை நோக்கி, இவற்றின பரியாயநாமங்களும் உவமவாசகமாய் வருதல் உண்டு. இங்ஙனம் உவமவுருபுகள் மிகப் பலவாதல்நோக்கி "உவமச் சொல்லே வரம்பிகந் தனவே" என்றாரும் உண்டு இவற்றிற்கெல்லாம் உதாரணம் இலக்கியங்களில் வருமிடங்களிற் கண்டுகொள்க. (௯௪)

உவமையலங்காரம் முற்றும்.

---

௯. உருவகவணி.

௯. உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை யொழிவித்து
ஒன்றென மாட்டினஃ துருவக மாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே உருவகமென்னும் அலங்காரத்துப் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) உவமையாம்பொருளையும் உவமிக்கப்படும்பொருளையும் வேறுபாடுஒழித்து ஒன்றென்றதோர் ருள்ளுணர்வுதோன்ற ஒற்றுமைகொளுத்தின் அஃதுஉருவகமென்னும் அலங்காரமாம்; எ-று.

(கு-ரை.) உருவகம் - ரூபகம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. அதன் இலக்கணம் - உபமேயத்தில் உபமானத்தை ஏற்றிக்கூறுதல் ஒற்றுமைகொளுத்துதல் - பேதமில்லாதாக்கல். (௯௫)

௩௦. தொகையே விரியே தொகைவிரி யெனாஅ
இயைபே யியைபிலி வியநிலை யெனாஅச்
சிறப்பே விருபகஞ் சமாதான மெனாஅ
உருவக மேக மநேகாங்க மெனாஅ
முற்றே யவயவ மவயவி யெனாஅச்
சொற்றவைம் மூன்று மற்றதன் விரியே.

என்பது; அவ்வுருவகமென்னும் அலங்காரத்தை விரித்துஉணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) தொகையுருவகமும், விரியுருவகமும், தொகைவிரியுருவகமும், இயைபுருவகமும், இயைபிலுருவகமும், வியநிலையுருவகமும் சிறப்புருவகமும், விருபகவுருவகமும், சமாதானவுருவகமும், உருவகவுருவகமும், ஏகாங்கவுருவகமும், அனேகாங்கவுருவகமும், முற்றுருவகமும், அவயவவுருவகமும், அவயவியுருவகமும் எனச்சொல்லப்பட்ட பதினைந்தும் மேற்கூறிய உருவகத்து விரியாம்.

இவற்றிற்கெல்லாம் உருவக மென்னுஞ் சொற் கூட்டி ஏக மென்பதனோடு அங்கமென்பதுங் கூட்டி உரைக்கப்பட்டது.

இவையெல்லாம் சொல்லின் முடியு மிலக்கணத்தன.

(கு - ரை.) இவற்றிற்கு - தொகைமுதலியவற்றுக்கு. ஏகாரங்கள் - எண்ணுப்பொருளன. எனு என்பதும் அப்பொருள்பற்றியே வந்தது.

அவற்றுள்,

(க) தொகையுருவகமென்பது - ஆகிய என்னும் மாட்டேற்றுச் சொல் தொகுத்துக் கூறுவது. அது "அங்கை மலரு மடித்தளிருங் கண்வண்டுங், கொங்கை முகிழுங் குழற்காரும் - தங்கியதோர், மாதர்க் கொடியுளதா னண்பா வதற்கெழுந்த, காதற் குளதோ கரை" எனவரும். (இ - ள். அழகிய கையாகிய மலரினையும் அடியாகிய தளிரினையும் கண்ணாகிய வண்டினையும் கொங்கையாகிய அரும்பினையும் குழலாகிய மேகத்தினையு முடைத்தாய்ப் பிறர்க்குக் காதல் செய்யவற்றாயிருப்பதொரு கொடி உளது, (நான் நெருநற் கண்டது;) நண்பனே! அக்கொடிமேலெழுந்த காதலுக்கு எல்லை உலகத்து உண்டோ வெனில், இல்லையாயிருந்தது; எ-று. மாதர் - காதல். எழுதல் - செல்லுதல்.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் ஸமஸ்தரூபக மெனப்படும். மாட்டேற்றுச்சொல் - உபமானத்துக்கும் உபமேயத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமைநயத்தைவிளக்குஞ் சொல்; உபமேயத்தில் உபமானத்தை மாட்டியேற்றுஞ்சொல்லென்க. ஆகிய என்னும் பண்புருபே யன்றி 'என்ற' என்பதுமுதலிய சிலவும் உருவகவுருபாக வரும். இவை வெவ்வேறு வினைவாய்பாட்டானும் வரும். கைம் மலர், அடித் தளிர், கண்வண்டு, கொங்கைமுகிழ், குழற்கார் என்றவற்றில் உருவகவுருபுதொக்கமை காண்க. அங்கை - அகங்கையுமாம். கண் வண்டு என்ற விடத்து 'கண்ணம்பு' என்றும் பாடமுண்டு. 'உளதால்' என்பதில், ஆல் - ஈற்றசை; ஆதலால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'உளதான் மண்பால்' என்றும் பாடமுண்டு. நெருநல் - நேற்று.

(உ) விரியுருவகமென்பது - அச்சொல் விரிந்துநிற்பது. அது "கொங்கை முகையாக மென்மருங்குல் கொம்பாக, அங்கை மலரா வடிதளிராத் - திங்க,ளளிநின்ற மூர லணங்கா மெனக்கு, வெளிநின்ற வேனிற் றிரு" எனவரும். (இ - ள். கொங்கை அரும்பாக நுண்ணிடை வஞ்சிக்கொம்பாக அழகிய கை மலராக அடி தளிராக

நிலவும்போல வெள்ளிய ஒளியினையுடைத்தாய் என்மேல் வைத்த தண்ணளியினை யுடைத்தாகிய நகையினையுடைத்தாய் (நெருநல்) தோன்றிய அணங்குபோன்றிருந்தாள், (இப்பொழுது) எனக்கு இளவேனிற்காலத்தைக்கொண்டுவெளிப்பட்ட திருவையொப்பாள்.

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் வ்யஸ்தரூபக மெனவும், அஸமஸ்தரூபக மெனவும்படும். அணங்கு - தெய்வமகள்: மோகினி.

இவையிரண்டும் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவிலக்கணம். இதனுள் தொகையை முற்கூறியது, உவமைவிரித்தசூத்திரம்நோக்கி முந்துமொழிந்ததன் தலைதடுமாற் றென்னும் தந்திரவுத்தியான்.

(கு - ரை.) எல்லாவற்றிற்கும் - உருவகவிகற்பங்கட்கெல்லாம். முந்துமொழிந்ததன் தலைதடுமாற்று - முன்னொருகாற் கூறிய முறையன்றிப் பின்னொருகால் தலைதடுமாறுகக் கூறுதல்.

(௩) தொகைவிரியுருவகமென்பது - அச்சொல் தொக்கும் விரிந்தும் நிற்பது. அது "வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக, வெய்ய கதிரோன் விளக்காகச்-செய்ய, சுடராழி யானடிக்கே சூட்டுவன் சொன்மாலை, யிடராழி நீங்கவே யென்று" எனவரும். (இ-ள். உலகமே தகழியாகவும் நெடியகடலே நெய்யாகவும் வெம்மையையுடைய பகலவனே விளக்காகவும் சிவந்தநிறத்தை யுடைத்தாகிய சக்கரத்தை யுடையா னடிக்கே சேர்த்துவேன், சொல்லினால் தொடுத்த மாலையை, என்னுடைய துக்கமாகிய கடல் வறப்பதாக.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ஸமஸ்தவ்யஸ்தரூபக மெனப்படும்; 'வையந்தகளியா' என்றது முதலியவற்றில் உருவகவுருபு விரிந்தும், 'இடராழி' என்றதில் அவ்வுருபு தொக்கும் வந்தமை காண்க. 'சொன்மாலை' என்றதையும் தொகையுருவக மாகக் கொள்ளலாம், 'சூட்டினேன்' என்றும், 'நீங்குகவே' என்றும் பாடமுண்டு.

(௪) இயைபுருவகமென்பது - பலபொருளை உருவகஞ்செய்யுங்கால் தம்முள் இயைபுடையவாகவைத்து உருவகஞ்செய்வது. அது "செவ்வாய்த் தளிரும நகைமுகிழுங் கண்மலரும், மைவா ரளக மதுகாரமும்-செவ்வி, யுடைத்தாந் திருமுகமென் னுள்ளத்து வைத்தார், துடைத்தாரே யன்றோ துயர்" என வரும். (இ - ள். சிவந்த வாயாகிய தளிரினையும் நகையாகிய முல்லையரும்பினையும் கண்ணாகிய மலரினையும் கரியநீண்ட அளகமாகிய வண்டினையும் செவ்வியினையுமுடைய கண்டாரால்விரும்புந்தன்மையுடைத்தாகிய முகத்தை என்னுள்ளத்திலே வைத்தார். இதனாலே என்னுடைய உள்ளத்திலுண்டாகிய துயரத்தை நீக்குவாரன்றோ? சொல்லுவீராக; எ-று. முகை - அரும்பு.) இதனுள், தளிரும் முகிழும் மலரும் மதுகாரமும் தம்முள் இயைபுடைமையின், அப்பெயர்த் தாயிற்று.

(கு-ரை.) இதுவடமொழியில் யுக்தரூபக மெனப்படும். இயைபு - சம்பந்தம். தளிர் முதலியன ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடைமை உணர்க. 'மைவாழளகம்' என்ற மூலமும், 'கருமைசேர்ந்தஅளகம்

என்றஉரையும் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. 'துடைத்தாரே யன்றே' என்பது ஒருபிரதியின் பாடம்.

(ரு) இயைபிலுருவகமென்பது - பலபொருளுந் தம்முள் இயையாமை வைத்து உருவகஞ்செய்வது. அது "தேனக் கலர் கொன்றை பொன்னகைச் செஞ்சடையே, கூனற் பவளக் கொடியாகத் - தான, மழையாகக் கோடு மதியாகத் தோன்றும், புழையார் தடக்கைப் பொருப்பு" எனவரும். (இ - ள். மதுவைக் காலுகிற கொன்றைமலர் பொன்னுகவும் சிவந்தசடை வளைந்து நன்மையுடைத்தாகிய பவளக்கொடியாகவும் மதம் மழையாகவும் மருப்புமதியாகவும் தோன்றா நின்றது, துளையையுடைத்தாகிய பெரியகையையுடைய யானையாகிய மலை ; எ-று. 'தடக்கைப்பொருப்பு' என்றது, விநாயகரை. தேனக்கலர் - வண்டுமலர் எனினும் அமையும்.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் அயுக்தரூபக மெனப்படும். இதில் பொன், பவளக்கொடி, மழை, சந்திரன் என்பவை தம்முள் இயைபுடையன அன்மை காண்க.

(சு) வியநிலையுருவகமென்பது - ஒன்றன் அங்கம் பலவற்றினுள் சிலவற்றை உருவகஞ்செய்தும் சிலவற்றை உருவகஞ்செய்யாதும் உரைத்து அங்கியை உருவகஞ்செய்து உரைப்பது. அது "செவ்வாய் நகையரும்பச் செங்கைத் தளிர்விளங்க, மைவா ணெடுங்கண் மதர்த்துலவச்-செவ்வி, நறவலருஞ் சோலைவாய் நின்றதே நண்பா, குறவர் மடமகளாங் கொம்பு" எனவரும் (இ - ள். சிவந்தவாய் எயிற்றையரும்ப, செங்காங்கள் தளிரைவிளக்க, வருத்தஞ்செய்யும் வாளாகிய கண்கள் சிவந்த அரியோடு உலாவ, புதிதாகிய தேனையுடைத்தாய் மலருஞ் சோலையின்கண்ணே தோன்றிற்று ; நண்பனே ! குறவர்க்கு மடப்பத்துடனேகூடிய மகளாந்தன்மை யுடைத்தாயிருப்பதொரு வஞ்சிக் கொம்பு ; எ - று. மை - குற்றம். மதர்த்தல் - அரிபரத்தல். செவ்வி - புதுமை. மை-அஞ்சனமுமாம்.

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் விஷமரூபக மெனப்படும் ; ஆகவே, 'வியநிலை' என்ற பெயரில், வியமென்றது - விஷமமென்ற வடசொல்லின் திரிபெனக. இங்கு ஒருபெண்ணாகிய அங்கியைக் கொம்பாக உருவகஞ்செய்து, அவளது அங்கங்களுள் பற்களை அரும்பாகவும், கைகளைத் தளிராகவும் உருவகஞ்செய்து கண்களை உருவகஞ் செய்யாமையின், வியநிலையுருவக மாயிற்று. 'மைவார் நெடுங்கண்' என்றும் பாடமுண்டு.

(எ) சிறப்புருவகமென்பது - ஒருபொருளையெடுத்து அதற்குச் சிறந்த அடைகளை உருவகஞ்செய்து அவற்றானே உருவகமாக்கி உரைப்பது. அது "விரிகடல்சூழ் மேதினி நான்முகனமீ கானச், சுரநதிபா யுச்சி தொடுத்த - அரிதிருத்தாள், கூம்பாக வெப்பொருளுங் கொண்ட பெருநாவா, யாம்பொலிவிற்றாயினதா லன்று" எனவரும். (இ - ள். பரந்த கடல்சூழ்ந்த உலகமானது, நான்முகத்தோன் மீகாமனாகவும் தேவகங்கை பாயாகவும் அப்பாயை உச்சியிலே யுடைத்தாகிய திருமால் மேனோக்கியெடுத்தசீர்பாதம் கூம்

பரகவும் பலவகைப் பட்டபொருள்களையு முடைத்தாய்ப் பெரிதாகிய அழகோடு கூடிய நாவாயானது; எ - று.) இதனுள் நான்முகன் மீகாமனாகவும், சுருதி பாயாகவும், அரிதிருத்தாள் கூம்பாகவும் உருவகஞ் செய்யப் புவி நாவாயாயினமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. (பாயை உச்சியிலேயுடைத்தாகிய தாளெனக் கூட்டுக. உலகமானது இவ்வுறுப்புக்களையுடைமையின் மரக்கலமாயிற்றெனக் கொள்க. தொடுத்தல் - கட்டல். ஆல் - அசை.)

(கு - ரை.) இதனைப் பண்புவமையென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஸவிசேஷணரூபக மெனப்படும் கூம்பு - பாய்மரம். "காம னத்தால் விழ வூதி யக்காவைக் கவ ரரங்கன், காமனத்தாவென்று நைவார்க்கு அமுதன்கல் நெஞ்சர்க்கிரங், காமனத்தானளக்கும் கடற்பார் கலம்போன்றது மீ, காமனத்தாமரையோன் கங்கைபாய் மரங் கான்மலரே" என்ற திருவரங்கத்தந்தாதிச்செய்யுளிலும் இக்கருத்து விளங்குதல் காண்க.

(அ) விரூபகவுருவகமென்பது-ஒருபொருட்குக் கூடாததன்மை பலவுங் கூட்டி உருவகஞ்செய்வது. அது "தண்மதிக்குத் தோலாது தாழ்தடத்து வைகாது, முண்மருவுந் தாண்மேன் முகிழாது - நண்ணி,யிருபொழுதுஞ் செவ்வியியல்பாய் மலரு,மரிவை வதனம்புயம்" எனவரும். (இ-ள். தட்பத்தினையுடைய மதியின் தொழிற்குக் கெடாது ஆழ்ந்த கயத்தில் தங்காது முள்ளையுடைத்தாகிய தாளின் மீது மொட்டியாது காலையும் மாலையுஞ்சேர்ந்து செவ்வியையுடைத்தாய் மலர்ந்து நிற்கும், என் காதலியுடைய முகமாகிய தாமரை; எ - று.) மதிக்குஅழிதலும் தடத்துவைகுதலும் அடியின் முள்ளுடைத்தாதலும் மொட்டித்தலும தாமரைக்கு உளவெனக் கொள்க.

(கு - ரை.) இதனைத்தெற்றுருவகமென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் விருத்தரூபக மெனவும் படும். மதிக்குத்தோலாமை, தடத்து வைகாமை, முள்தாள்மேல் முகிழாமை, இரவும் பகலும் ஒப்ப மலர்தல் என்ற தாமரைக்குக் கூடாததன்மைகளை அதன்மேல் ஏற்றி முகத்தை அப்படிப்பட்ட தாமரையாக உருவகஞ் செய்தமை காண்க. இதனை மிகையதன் செய்கையுருவக மென்பர் ஒருசாரார். அரிவை - பெண்.

(கூ) சமாதானவுருவகமென்பது - ஒருபொருளை நன்றாகவுருவகஞ் செய்து அதனையே தீங்குதருவதாகக்கூறி அத்தீங்கும் அதனானே வருகின்றதன்றென்று அதற்குப் பிறிதோர்காரணங் கூறுவது. அது "கைகாந்தள் வாய்குமுதங் கண்ணெய்தல் காரிகையீர், மெய்வார் தளிர்கொங்கை மென்கோங்கம்-இவ்வனைத்தும், வன்மைசேர்ந் தாவி வருத்துவது மாதவமொன், றின்மையே யன்றோவெமக்கு" எனவரும். (இ - ள். அழகினையுடையீர்! உம்முடைய காந்தள்மலராகிய கையும் குமுதமாகிய வாயும் நெய்தல்மலராகிய கண்ணும் நீண்ட தளிராகிய மெய்யும் மென்மையுடைய கோங்கரும்பாகிய கொங்கையும் என்று சொல்லப்பட்டன நும்முடைய அவயவமாகிலும் அவையனைத்துந் தன்மை திரிந்து வன்கண்மையைச் சேர்ந்து எம்முடைய உயிரை வருத்தஞ் செய்யும்: இது, முற்காலத்

தில் யாம்செய்த தீவினைப்பயன் இக்காலத்து எமக்குப்பயத்தலா லன்றோ? நும்மேல் தவறு உண்டோ? எ - று. கொங்கைக்கு அடையாகிய மென்மையைத் தீவகமாக்கிக் காந்தள் உள்ளிட்ட உறுப்புகளனைத்தினுங் கொள்க. தவம் - நல்வினை.)

(கு - ரை.) குமுதம் - செவ்வாம்பல்மலர். பயத்தல் - வந்து பயன் தருதல். தீவகம் - ஒருசொல் பலவிடத்துஞ்சென்று இயை வது; கூ-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க.

(கo) உருவுகவுருவகமென்பது - ஒன்றனை உருவகஞ் செய்து அதனையே பெயர்த்தும் பிறிதொன்றாக உருவகஞ்செய்வது. அது "கன்னிதன் கொங்கைக் குவடாங் கடாக்களிற்றைப், பொன்னெடுந் தோட் குன்றே புனைகந்தா - மன்னவநின், ஞகத் தடஞ்சேவகமாக யானணைப்பல், சோகித் தருளேற் றுவண்டு" எனவரும். (இ-ள். தலைவனே! நீ காதலித்த கன்னியுடைய முலையென்னும் மலையாகிய மதக்களிற்றை நின் பொற்கலனணிந்த பெரிய தோளாகிய குன் றமே திரளச்செய்யப்பட்ட கந்தாகவும் மார்பாகிய பரந்த இடமே கூடமாகவும் யான் சேர்த்துவன்; நீ அழகழிந்து, வருந்தாதொழி வாயாக; எ - று. கடாம் - மதம். புனைதல் - செய்தல். சேவகம்- யானைக்கூடம். துவளுதல் - அழகழிதல். கந்து - தறி. மன்னவன்- தலைவன். குவடு - மலை. இதனுள் கொங்கையைக் குவடாக உரு வகஞ்செய்து அதனையே மீண்டும் களிறாக உருவகஞ் செய்தவாறு காண்க.

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ரூபகரூபக மெனப்படும்.

(கக) ஏகாங்கவுருவகமென்பது - ஒருபொருளினது அங்கம்பல வற்றுள்ளும் ஓரங்கமே உருவகஞ்செய்து ஒழிந்த அங்கங்களை வாளாவேகூறுவது. அது "காதலனைத் தாவென்றுலவுங் கரு நெடுங்க, ணேதிலனால் யாதென்னு மின்மொழித்தேன் - மாதர், மருண்ட மனமகிழ்ச்சி வான்முகத்து வந்த, விரண்டினுக்கு மென் செய்கோ யான்" எனவரும். (இ - ள். நெஞ்சமே! எமக்கு ஒரு கண வனைத் தருவாயாக வென்பதுபோன்றிருந்தது, காதளவும் உலவு கின்ற கரிய நெடிய கண்; அயலானாற்பயனில்லை யென்பதுபோன்றி ருந்தது. இனிய தேனாகிய மொழி; மாதருடைய கண்டார்க்கு மயக் கத்தோடு கூடிய உள்ளக்களிப்பைக் கொடுக்கின்ற ஒளியை யுடைய முகத்திலே தோற்றிய இவ்விரண்டினுக்கும் யான் என்ன செய்யக்கடவேன்? எ - று. ஏதிலான் - அயலான்.)

(கு - ரை.) வாளாவே - உருவகப்படுத்தாமலே யென்றபடி. இங்கு ஒரு பெண்ணின் அங்கமபலவற்றுள் மொழியொன்றையே தேனாக உருவகஞ்செய்து மற்றைக் கண் முகம் முதலியவற்றை யாதொன்றாகவும் உருவகஞ்செய்யாமை காண்க.

(கஉ) அநேகாங்க உருவகமென்பது - ஒன்றன் அங்கம்பலவற் றையும் உருவகஞ்செய்து உரைப்பது. அது 'கைத்தளிராற் கொங்கை முகிழ்தாங்கிக் கண்ணென்னு, மைத்தடஞ் சேன் மைந் தர் மனங்கலங்க - வைத்ததோர், மின்னுளதான் மேக மிசையுள

தான் மற்றதுவும், என்னுளதாம் நண்பா வினி'' எனவரும். (இ-ள். கையாகிய தளிரினாலே முலையாகிய அரும்பினைத் தாங்குகின்ற தன்மையையுடைத்தாகவும் கண்ணெனப்பட்ட கரிய குளிர்ந்த சேல்களாலே ஆடவருள்ளங்களை யழிக்குந்தன்மையையுடைத்தாகவும் கறுத்த மேகத்தைச்சுமந்துகொண்டு நிற்பதாகவும் ஒருமின் தோன்றிப் பூமிக்கண்ணே நின்றதேல், அது, நண்பனே! என் உள்ளத்ததுவேயாம்; எ - று. வைத்தல் - தோற்றுதல். மற்று - அசை.)

(கு - ரை.) இதில் கை கொங்கை கண் கூந்தல் வடிவம் என்ற அங்கம் பலவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டமை காண்க.

(கூ) முற்றுருவகமென்பது-அவயவ அவயவிகளை ஏற்ற இடத்தோடும் பிறவற்றோடும் முற்ற உருவகஞ்செய்து உரைப்பது. அது " விழியே களிவண்டு மென்னகையே தாது, மொழியே முருகுலாந் தேறல் - பொழிகின்ற, தேமருவு கோதைத் தெரிவை திருமுகமே, தாமரையென் னுள்ளத் தடத்து" என வரும். (இ - ள். தேன்மருவிய கூந்தலையுடைய தெரிவை திருமுகமே தாமரை,விழிகளே களிக்கின்றவண்டு, மெல்லியவாகிய நகையே தாது, வார்த்தையே நறுநாற்றமுலாவுகின்ற மது, என் உள்ளமாகிய தடாகத்து; எ - று. நகை - பல். தாது - அகவிதழ். முருகு - நறுநாற்றம். உலவுதல் - உண்டாதல். தேறல் - மது. தேம் - தேன்.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ஸகலரூபக மெனப்படும். இங்கு விழி நகை மொழி என்ற உறுப்புக்களையும, முக மென்ற உறுப்பியையும் அதற்கு இடமாகிய மனத்தையும் ஆக எல்லாவற்றையும் உருவகஞ்செய்தமை காண்க. தெரிவை - பெண்.

(கச) அவயவவுருவகமென்பது-அவயவத்தை உருவகஞ்செய்து அவயவியை வாளாவே கூறுவது. அது " புருவச் சிலைகுனித்துக் கண்ணம்பெ னுள்ளத், துருவத் துரந்தா ரொருவ-ரருவி, பொருங் கற்சிலம்பிற் புனையல்குற் றேர்மேன், மருங்குற் கொடிநுடங்க வந்து'' எனவரும். (இ - ள். அலங்கரிக்கப்பட்ட அல்குலாகிய தேரின்மீதேயேறி இடையாகிய கொடி யசைய வந்து அருவியலைக்கப்பட்ட மலைச்சிலம்பினிடத்திலே தோற்றித் தம்முடைய புருவமாகிய வில்லை வளைத்துக் கண்ணாகிய அம்பினாலே என்உள்ளத்திலே உருவிப் போக ஒருவர் எய்தார்; இதற்குச் செய்யக்கடவது என்கொல்? சொல்வாயாக; எ - று. மலைப்பக்கத்திலே வந்து தோன்றி யெய்தார் எனக் கூட்டுக. சிலம்பு - மலையடி.)

(கு - ரை.) இதனை உறுப்புருவகமென வழங்குதலும் உண்டு. புருவம் கண் அல்குல் மருங்குல் என்ற அவயவங்களை உருவகஞ் செய்து அவயவியாகிய மகளை உருவகஞ்செய்யாமை காண்க.

(கரு) அவயவியுருவகமென்பது - அவயவியைஉருவகஞ்செய்து அவயவங்களை வாளாவே கூறுவது. அது "வார்புருவங்கூத்தாட வாய்மழலை சோர்ந்தசைய, வேரரும்பச் சேந்து விழிமதர்ப்ப - மூரலளிக்குந் தெரிவை வதனம்புயத்தாற், களிக்குந் தவமுடையேன்

கண் " எனவரும். (இ - ள். நல்லாருடைய புருவம் அசைய வாயின் வார்த்தையானது உருத்தெரியாது அழிந்துதளரக் குறுவியர்ப்பை யுடைத்தாக விழியானது சிவந்து மதர்ப்ப முறுவலிப்பதொரு தாம ரையாகிய முகத்தினாலே களிக்குந்தன்மையைப் பெற்றது, முற் காலத்தில் யான் செய்த நல்வினைப்பயத்தினாலே, எனது கண்; எ - று. மழலை - உருவத் தெரியாச்சொல். சோர்தல் - அழிதல். அசைதல் - தளர்தல். சேந்து - சிவந்து. மூரல் - நகை. தவம் - நல் வினை.)

(கு - ரை.) இதனை உறுப்பியுருவகமென வழங்குதலும் உண்டு. இங்கு உறுப்பியாகிய முகத்தைமாத்திரமே தாமரையாக உருவகஞ் செய்து, புருவம் மொழி விழி முறுவல் என்னும் அதன் உறுப்புக் களை உருவகஞ்செய்யாதொழிந்தமை காண்க. பிறர் ஏகதேசவுரு வகமெனக் கூறுவது, இங்கு வியநிலை, ஏகாங்கம், அவயவம், அவ யவி என்றவற்றில் அடங்குமாறு அறிக. (௩௬)

கக. உவமை யேது வேற்றுமை விலக்கே
அவநுதி சிலேடையென் றவற்றொடும் வருமே.

என்பது: அவ்வுருவகவலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடி வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உவமையும் ஏதுவும் வேற்றுமையும் விலக்கும் அவ நுதியும் சிலேடையும என்னும் ஆறு அலங்காரங்களோடு கூடியும் வரும், அவ்வுருவகவலங்காரம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனை வேறு கூறியதன் காரணம், கீழ் உவமை யணிக்குக் கூறியதனாலேயே விளங்கும்.

அவற்றுள்,

(க) உவமையுருவகம்:—"மதுமகிழ்ந்த மாதர் வதன மதிய, முதய மதியமே யொக்கும்-மதிதளர்வேன், வெம்மை தணிய மதராக மேமி குக்குஞ், செம்மை யொளியாற் றிகழ்ந்து " எனவரும். (இ - ள். மது வுண்டு களித்த மடவாருடைய முகமதியம், உதயஞ்செய்த நிறை மதியம் போன்றது: அறிவழியுந்தன்மையையுடையேனுடைய ஆற் றல் அழியக் களிப்போடுகூடிய காதலைப் பெரிதும்புலப்படுத்தித் தோன்றுகின்ற சிவந்த நிறத்தாலே அழகுபெற்று; எ-று. மதம் - களிப்பு. ராகம் - காதல். திகழ்தல் - அழகுபெறுதல்.) இதனுள் முக்கியப்பொருளையும் குணப்பொருளையும் ஒப்புமைகாட்டினமை யான், உவமையுருவகமாயிற்று.

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் உபமாரூபக மெனப்படும். இங்கு 'வதன மதியம்' என்ற உருவகம் 'உதயமதியமே யொக்கும்' என்ற உவமையோடு சம்பந்தப்பட்டுவந்தமைகாண்க. 'வதனமதியம்உதய மதியமே யொக்கும்' என்றதொடர் கூறியதுகூறலென்னுங் குற்றத் துக்கு இடமாகாமையை இவ்வியலின் ௬௩-ஆம் சூத்திரவுரையிற் காண்க. மதுவுண்டமாதர்முகம் மதர்ப்பும் செம்மையுமுடைத்தாம்; இவ்விருதன்மையும் உதயகாலத்துச் சந்திரனுக்கும்இருத்தலால்,

அதனோடு உவமிக்கப்பட்டது. முக்கியப்பொருள் - பிரஸ்துதம்; உபமேயம். குணப்பொருள் - முக்கியமல்லாதபொருள்: அப்ரஸ்துதம்- உபமானம்.

(உ) ஏதுவுருவகம்:—" மாற்றத்தாற் கிள்ளை நடையான் மடவுன்னந், தோற்றத்தாற் றண்ணென் சுடர்விளக்கம் - போற்று, மியலான் மயிலெம்மை யிந்நீர்மையாக்கும், மயலார் மதர்நெடுங்கண் மான் " எனவரும். (இ - ள். நண்பனே! எம்மை இப்படித்தாழ்வு பண்ணிய நெடிதாய்ச் சிவந்து காதலைக்கொடுக்கின்ற கண்களையுடைமையான் மான்போன்றவள், மொழியினாற் கிள்ளையாயினாள்: நடையினால் மடவிய அன்னமாயினாள் : மேனியாற் குளிர்ந்த உருவத்தையுடைய விளக்கின் நிறமாயினாள் : யாவரும் பரவப்படுஞ் சாயலான் மயிலாயினாள் ; எ - று. சுடர்-விளக்கு. விளக்கம்-நிறம். மயல் - காதல். மதர் - சிவப்பு.)

(கு - ரை.) இங்கு ஒருபெண்ணைக் கிளிமுதலியனவாக உருவகப்படுத்து மிடத்துச் சொல்முதலிய காரணங்களைக் காட்டினமையால், ஏதுவுருவகம்.

(௩) வேற்றுமையுருவகம்;—" வையம் புரக்குமான் மன்னவநின் கைக்காரும், பொய்யின்றி வானிற் பொழிகாருங் - கையா, மிருகார்க்கு மில்லைப் பருவ மிடிக்கு, மொருகார் பருவ முடைத்து " என வரும். (இ - ள். அரசனே! உன்னுடைய கையாகிய மேகமும் காலம பிறழாது ஆகாயத்தின்கண் நின்று பொழிகின்ற மேகமும் உலகத்தைப்புரக்குந்தன்மையின் ஒக்குமாயினும், கையென்கிற இரண்டு மேகங்களுக்கும் பருவமில்லை; இடியையுடைய ஒருமேகத்துக்குப் பருவமுண்டு; எ - று. ஆல் - அசை.) இதனுள் குணப்பொருளையும் முக்கியப் பொருளையும் 'வையம் புரக்கும்' என்று ஒப்புமை காட்டி, 'கைக்காருக்குப் பருவமில்லை, ஏனைக் கார் பருவமுடைத்து' என்று வேற்றுமைசெய்தமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று.

(கு-ரை) வேற்றுமையணியின் இலக்கணத்தை உஉ-ஆம் சூத்திரத்திற் காண்க. வேற்றுமையுருவகம், வடமொழியில் வ்யதிரேகரூபக மெனப்படும். அதன் இலக்கணம் - உபமான உபமேயங்களை உருவகப்படுத்தி அவற்றில் ஒன்றற்குஒன்று வேறுபாடு காட்டுவது.

(௪) விலக்குருவகம் :—"வல்லி வதன மதிக்கு மதித்தன்மை, யில்லை யுளதே லிரவன்றி - யெல்லை, விளக்கு மொளி வளர்த்து வெம்மையா லெம்மைத், துளக்கு மியல்புடைத்தோ சொல்" என வரும். (இ - ள். வல்லியாயினாள் முகமாகிய மதியத்திற்கு மதியினுடைய தன்மை இல்லைபோலும்; உண்டாயின், பகற்பொழுதும் தன்னிடத்திலே ஒளியை மிகுத்து நம்மை வருத்தி அறிவையழிக்கு மியல்புடைத்தாமோ? நண்பனே! சொல்லுவாயாக; எ – று.)

(கு - ரை.) இதனைத் தடைமொழியுருவகம் என வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஆக்ஷேபரூபக மெனப்படும். இதன் இலக்கணம் - முதலில் உருவகப்படுத்திப் பின்பு அதற்குத்

தடைகூறுவது. இங்கு வதனமதிக்கு மதித்தன்மையில்லையெனக் கூறிச் சாதித்தல் காண்க. வல்லி - கொடி.

(௩) அவநுதியுருவகம் :—'' பொங்களக மல்ல புயலே யிதுவிவை யுங், கொங்கை யிணையல்ல கோங்கரும்பே - மங்கைநின், மையரிக்க ணல்ல மதர்வண்டிவையிவையுங், கையல்ல காந்தண் மலர்'' என வரும். (இ - ள். மங்கைப் பருவத்தையுடையவளே! உன்னு டைய மிக்ககருமையையுடைய கூந்தலன்று: இது, மேகப்பரப்பே; இரண்டாகிய தனங்களல்ல, இவை: கோங்கரும்புகளே; மையணிந்த செவ்வரிபரந்த கண்களல்ல, இவை: செருக்கினையுடையவண்டுகளே: கையல்ல, இவை: காந்தள்மலர்களே; எ - று. பொங்கு அளகம் - தழைத்த கூந்தல், மை யரிக் கண் - அரிபரந்து மையுண்ட கண்.) இது, உண்மைப்பொருளைமறுத்து ஒப்புமைப்பொருளை உடன் பட்டமையான், அப்பெயர்த்தாயிற்று.

(கு - ரை.) அவநுதியணியின் இலக்கணத்தை ௪அ-ஆம் சூத்தி ரத்திற் காண்க. அவநுதியுருவகத்தின் இலக்கணம் - உபமே யத்தை மறுத்து உபமானத்தால் உருவகித்து இங்ஙனம் உபமே யத்தைச் சிறப்பித்தல்.

(௪) சிலேடையுருவகம் :—''உண்ணெகிழ்ந்த செவ்வித்தாய்ப் பொற்றோட் டொளிவளரத், தண்ணளி சூழ்ந் தின்பந் தரமலர்ந்து- கண்ணெகிழ்ந்து, காதல் கரையிறப்ப வாவி கட்வாது, மாதர் வத னம்புயம்'' எனவரும். (இ - ள். உள்ளேவிரியாநின்ற பொலி வினையுடைத்தாய் அழகிய இதழ்களின் ஒளி மிகக் குளிர்ந்திருக் கின்ற வண்டுகளாற் சூழப்பட்டுக் கண்டார்க்கு இனிமைதோன்ற இதழ்விரிந்து மதுப்பொசிந்து கண்டார்க்கு ஆசைமிகுப்பப் பொய் கையிடத்து நீங்காது தோன்றிய தாமரையென்றும், உள்ளக்கசி வால்வந்த புதுமையுடைத்தாய்ப் பொன்னாற் செய்த தோடுகளின் ஒளி தழைப்பக் குளிர்ந்தவிருப்பத்தை மேவிக் கண்டார்க்கு ஆசை யளிக்குந் தோற்றரவினையுடைத்தாய்க் கண்ணிணையுமுடைத்தாய் ஆசைப்பாட்டெல்லை கடப்ப உள்ளங்கடவாது இவளுடைய வதன மாகிய தாமரை யென்றும் வந்தவாறு காண்க. எ - று.) இது, தாமரைக்கும் முகத்திற்கும் சிலேடை. இதனுள், தாமரையொழுக் கத்தையும்முகவொழுக்கத்தையும்ஒருசொற்றொடர்பால் சிலேடித்து வதனம்புயமென்றுஉருவகஞ்செய்தவாறுகண்டுகொள்க. (தாமரை மேற்செல்லுங்கால்—உள்-தாமரையுள், நெகிழ்தல்-விரிதல். செவ்வி -பொலிவு. பொன்- அழகு. தோடு-இதழ். தண்-குளிர்ச்சி. அளி- வண்டு. இன்பம்-இனிமை. தர-தோன்ற. கள் - மது. நெகிழ்தல்-விரி தல். வாவி-பொய்கை. முகத்தின்மேற் செல்லுங்கால்—உள்-மனம். நெகிழ்தல் - பொசிதல், செவ்வி - புதுமை. பொற்றோடு - பொன் னின்றோடு. அளி - விருப்பம். இன்பம் - ஆசை. தர - கொடுக்க. மலர்தல் - தோன்றல். கண் - விழி. நெகிழ்தல் - உண்டாதல். காதல் - ஆசை. ஆவி - உயிர்.)

(கு-ரை.) இதில் சிறுபான்மை பிரிமொழிச் சிலேடையும், பெரும் பான்மை செம்மொழிச்சிலேடையும் வந்தன.

உருவகவுவமைக்குப் புறனடை

கஉ. உருவக முவமை யெனவிரு திறத்தவும்
நிரம்ப வுணர்த்தும் வரம்புதமக் கின்மையிற்
கூறிய நெறியின் வேறுபட வருபவை
தேறினர் கோடல் தெள்ளியோர் கடனே.

என்பது: மேற்சொல்லிய உருவகம் உவமை என்னும் இரண்டு திறத்து அலங்காரங்களுக்கும்புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(கு - ரை.) புறனடை - புறன் அடை: முற்கூறியதற்குப் புறத்தில் அடுத்ததாய் வருவது; அன்றி, புறன் நடை எனப் பிரித்து, முற்கூறியதற்கு வேறு விதமாகிய நடக்கை யெனினும் பொருந்தும். இது, ஒன்றற்குக்கூறிய இலக்கணத்தின் இறுதியில் அதற்கு ஈற்றுச்சிறப்புவிதியாகக் கூறப்படுவதற்குப் பெயராகவழங்கும்.

(இ - பு.) உருவகமும் உவமையும் என்னும் இரண்டுதிறத்து அலங்காரங்களும் ஒழிவின்றியுணர்த்தும் வரையறை யுடையயல்ல வாதலால், சொல்லப்பட்டநெறியின் வேறுபடவருபவை யறிந்து அவற்றின்பாற் சார்த்திக்கோடல் அறிவுடையோர்கடன்:

ஈண்டு உருவகம் முற்கூறியது, அதிகாரம் இடையறுமல் எனக் கொள்க.

(கு - ரை.) கோடல் - கொள்ளுதல். இதற்கு முந்தின மூன்று சூத்திரங்கள் உருவகத்தைப்பற்றினவையாதலால் 'அதிகாரமிடையருமல்' என்ருர்; சொல்லப்பட்டுவரும் விடயத்தின் தொடர்ச்சியிறு லென்பது பொருள்.

அவற்றுள் சில உருவகம் வருமாறு:—(க) ஏதுவுருவகம்— "வில்லே ருழவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க, சொல்லே ருழவர் பகை" எனவும், (உ) இயைபுருவகம்—"ஏரி யிரண்டுஞ் சிறகா வெயில் வயிருக், காருடைய பீலிகடிகாவா - நீர்வண்ண, னத்தியூர் வாயா வணிமயிலே போன்றதே,பொற்றோன் கச்சிப்பொலிவு" (எயில் - மதில். கடி - புதுமை. கா - சோலை. அணி - அழகு.) எனவும், (ங) விலக்குருவகம்—"மலையிற் பயிலா மடமஞ்ஞை வாரி, யலையிற் பிறவா வமுதம் - விலையிட், டளவாத நித்தில மாராத தேறல், வளவாண் மதர் நெடுங்கண் மான்" (பயிறல் - தங்குதல். வாரி யலை - கடல். அளத்தல் - நிறுத்தல். ஆர்தல் - உண்டல். தேறல் - மது வள். வாள் - வளப்பத்தையுடைய வாள்.) எனவும், (ச) சிறப்புருவகம்— "மழலைவாய் நவ்வி மதர் நெடுங்கன் மஞ்ஞை, குழலின் பொறை மலிந்த கொம்பர் - சுழல்கலவந், தாங்கிய வன்னத் தடங்கொங்கை யாரமுதந், தேங்கொள் கமலத் திரு" (கலவம் - தோகை.) எனவும், (ரு) அற்புதவுருவகம்—"மன்றற் குழலா ருயிர்மேன் மதன்கடவுந், தென்றற் கரிதடுக்குந் திண்கணையம்-அன்றலரைக், கங்குற் கடலிற் கரையேற்று நீள்புணையாம், பொங்குநீர் நாடன்புயம்" (இ - ள். பொலிவினையுடைய நீர்சூழ்ந்த காவேரி நாடனுடைய தோளானது, நறுநாற்றத்தையுடைய குழலினு ருயிரை அழிக்க மன்மதன் வர விடுத்த தென்றலாகிய மதக்களிறு வர்ராதபடி தகைதற்கு ஏற்ற வலிய கணையமும், அவர்களைக் கங்குலாகிய கடலின் கரையிலே

சேர்க்கும் பெரியமிதவையுமாம்; எ - று. கணையம் - யானைவாராமல் தடுக்கும் மரம்.) எனவும், இங்ஙனம் பிறவும் வருவனவற்றை உருவகத்தின்பாற் சார்த்தியுணர்க.

(கு - ரை.) (க) இ-ள். (ஒருவன்) வில்லைக் கருவியாகக்கொண்டு தொழில் செய்பவரான வீரர்களோடு பகைமைகொள்வானாலும், நீதிநூலைக் கருவியாகக்கொண்டு தொழில்செய்பவர்களான ஆலோசனையுடையவர்களுடனே பகைமை கொள்ளா தொழிக; எ - று. இங்கு, வீரர்களையும் ஆராய்ச்சியுடையவர்களையும் உழவுத்தொழில் செய்பவர்களாக உருவகப்படுத்துமிடத்து, வில் சொல் என அவர்கள்கருவியாகிய காரணத்தைக் காட்டினதனால், இது ஏதுவுருவகத்தின்பாற்படுமென்க. 'இது - வில்லினை ஏராகவுடைய உழவரென்றும், சொல்லினைஏராகவுடைய உழவரென்றும் உருவகமாக்கி இருவரையும் பொருட்டெளிவால் உவமித்ததனால், உருவகவுவமை' என்பர் ஒருசாரார். இத்திருக்குறளினைப் பரிமேலழகர் 'உருவக விசேடம்' என்றவளவே கூறினர்.

(உ) இ - ள். இருபக்கத்திலுமுள்ள ஏரிகள் இறகுகளாகவும், இடையிலுள்ள மதில் வயிருகவும், சுற்றிலுமுள்ள புதுமையான சோலைகள் கருநிறம் மிக்குள்ள தோகையாகவும், கடல்போலுங் கருநிறமுடைய திருமாலினது திருவத்தியூர் வாயாகவும், பொன்மயமான தேரையுடைய சோழனது இராசதானியான காஞ்சீபுரியினது தோற்றம் அழகியமயிலினுருவத்தையே ஒத்தது; எ - று. அத்தியூர் - ஹஸ்திகிரியுள்ள இடம். இங்கு, சிறகு வயிறு பீலி வாய் என உருவகப்படுத்தப்பட்டபொருள்கள் தமக்குள் இயைபுள்ளனவாதலால், இதுஇயை புருவகத்தின்பாற்படுமென்க.

(ங) இ-ள். வளப்பத்தையுடைய வாள்போன்ற செழித்தநீண்ட கண்களையுடைய மான்போன்ற பெண் - மலையில்வாழாததோர் இளமயிலும், அலைகளையுடைய பாற்கடலினின்று பிறவாததோர் அமிருதமும், விலை வரம்பிட்டுக் கூறமுடியாததோர் முத்தும், உண்டுதெவிட்டாததோர் தேனுமாவள்; எ-று. வாள்-ஒளியுமாம். இங்கு,ஒருபெண்ணை மயில்முதலியனவாகஉருவகப்படுத்துமிடத்து, 'மலையிற்பயிலா' என்றது முதலிய அடைமொழிகள், மயில் முதலியவற்றிற்கு மலையிற்பயிலுதல் முதலியதன்மைகளுள்ளமையால் அவை அத்தன்மைகளில்லாத இவளுக்கு நிகராதற்கு ஏற்பனவல்ல என்று அவற்றை விலக்கும் ஒருகருத்தை விளக்குதலால், இது விலக்குருவகத்தின்பாற் படுமென்க.

(ச) இ - ள். தேனினைக்கொண்ட தாமரைமலரில் வாழ்கிற திருமகள் போன்ற பெண் - மழலைச்சொற்களைப் பேசும் வாயையுடையதோர் மானும், செழித்த நீண்ட கண்களையுடையதோர் மயிலும், கூந்தற்பாரம்மிக்கதோர் பூங்கொம்பும், திரண்ட தோகையையுடையதோர் அன்னமும், பெரியதனங்களையுடையதோர் அரிய அமிருதமுமாவள்; எ - று, இங்கு, நவ்விமுதலிய உருவகப் பொருள்களை மழலைவாய்' முதலிய அடைமொழிகளைக் கொண்டு சிறப்பித்துக்

கூறினதனால், இது சிறப்புருவகத்தின்பாற்படு மென்க. 'குழலின் பொற்றை சுமந்த' என்றும் பாட முண்டு.

(௫) காவேரிநாடன்-சோழன். குழலினார்-கூந்தலையுடைய மகளிரது. அன்று-அன்றியும்.கங்குல்-இரவு.மிதவை-தெப்பம்; மிதப்பது. இவனிடங் காதல்கொண்ட மகளிர், இவன்தோள்களைச்சேரின், தென்றலும் இரவுமாகிய கார்மோத்திபகப்பொருள்களால் நேரும் துயரம் ஒழிவர் என்பது இதன் கருத்து. இங்கு, சோழன்தோளைக் கணையமும் புணையுமாக உருவகப்படுத்துமிடத்து, வியப்புச்சுவை தோன்றக்கூறினமையால், அற்புதவுருவக மெனப்பட்டது.

உவமை வருமாறு:—(க) தெரிதருதேற்றவுவமை—"நல்லார்கட் பட்ட வறுமையினின்னாதே, கல்லார்கட் பட்ட திரு" எனவும், (உ) பலபொருளுவமை†—"அடிநோக்கி னாழ்கடல் வண்ண னவன்றன், படிநோக்கிற் பைங்கொன்றைத் தாரான்-முடிநோக்கித், தேர்வளவ னாதறெளிந்தேன்றன் சென்னிமே, லாலங்க ணின்றியதுகண்டு" எனவும், (௩) பண்புவமை—"கருங்கால் வேங்கை வீயுறு துறுக, லிரும்புலிக் குருளையிற் றோன்றுங் காட்டிடை, யெல்லி வருநர் களவிற்கு, நல்லை யல்லை நெடுவெண் ணிலவே" எனவும், (௪) *ஒப்புமையுவமை—"முத்துக்கோத்தன்ன முறுவன் முறுவலே, யொத்தரும்பு முல்லைக் கொடிமருங்குன் - மற்றதன்மேன், மின்னளிக்குங் கார்போல் விரைக்கூந்தன் மெல்லியலாள், தன்னளிக்குமுண்டோ தரம்" (இ - ள். முத்தைக் கோத்ததுபோன்றது, இவளது எயிறு: அவ்வெயிற்றையொத்த அரும்பையுடைய முல்லைக்கொடி போன்றது' மருங்குல்; அம்மருங்குலாகிய கொடிமீதே மின்னைத் தோற்றிய கார் போன்றது, நறுநாற்றத்தையுடைய கூந்தல்: இத்தன்மைத்தாகிய மெல்லிய சாயலாளிடத்து உண்டாகிய அன்பிற்குத் தரமுண்டோ? எ - று.) எனவும், (௫) சந்தானவுவமை—"ஈர்ந்து நிலந்தோயு மிரும்பிடித் தடக்கையிற், சேர்ந்துடன் செறிந்த குறங்கு குறங்கென, மால்வரை யொழுகிய வாழை வாழைப், பூவெனப் பொலிந்த வோதி யோதியி, னளிச்சினை வேங்கை நாண்மலர் நாண்மலர்க்கு, அளிச்சுரும் பாற்றுஞ்சுணங்கு சுணங்கு பிதிர்த்,தியாணர்க்கோங்கி னவிர்முகையெனப், பூணகத் தொடுங்கிய வெம்முலை முலையென, வண்டோட்டுப் பெண்ணை வளர்த்த நுங்கி, னின்செறி நீர்தரு மெயிற்றின்" எனவும், (இதனை மாலையுவமையெனினும் அமையும்), (௬) விலக்குவமை—"பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி, யொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர், பாரி யொருவனுமல்லன், மாரியு முண்டீண் டுலகு புரப்பதுவே" எனவும், இங்ஙனம் பிறவும் வருவனவற்றை உவமையின்பாற் சார்த்தியுணர்க.

(கு - ரை.) (க) இ - ள். கல்லாதாரிடத்து நின்ற செல்வம், கற்றாரிடத்து நின்ற வறுமையினுங் கொடியது; எ-று. ஏ-தேற்றம். கல்லாதாரிடத்துச் செல்வத்துக்குக் கற்றாரிடத்துவறுமைஉவமை கூறத்தக்கதன் றென்று தெளிந்து கூறியதனால், இதுதெரிதரு தேற்றவுவமையின் பாற்படு மென்க.

---

† பலவயிற்போலியுவமை என்று சிலபிரதியில் பாடம்.
* 'மெய்யுவமை' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

(உ) இ - ள். அவனது பாதங்களை நோக்குமிடத்து, அவன் (அழகியசீர்பாதமுடைய) திருமால்போலத் தோன்றினன்; மற்றும் அவனதுவடிவத்தை நோக்கு மிடத்து அவன் (மதிக்கத்தக்கஉருவ முடைய) சிவபிரான்போலத் தோன்றினன்; பின்பு அவனது முடியைநோக்கி அம்முடியின்மேல் ஆத்திப்பூமாலை விளங்கிய தனைக் கண்டதனல், இராதிபதியான சோழனென்று நிச் சயித்தேன்; எ - று. ஆழ்கடல் வண்ணன் - ஆழ்ந்தகடல்போலும் நிறமுடையவன்; பைங்கொன்றைத்தாரான் - பசியகொன்றைப்பூ மாலையுடையவன். வளவன் - எல்லாவளங்களுமுடையான். சோழர்க்கு ஆத்திப்பூமாலை அடையாளப்பூமாலையாம். சோழனாகிய ஒருவனுக் குத் திருமாலும் சிவபிரானுமாகிய இருவரை உவமைகூறியதனல், பலபொருளுவமையின்பாற்படு மென்க.

(௩) இ - ள். பரந்த வெண்ணிறமான நிலாவே! கரிய அடியை யுடைய வேங்கைமரத்தின் மலர்கள் பரவப்பெற்ற வலிய கல் பெரிய புலிக்குட்டிபோலத் தோன்றும்படியான கானகத்துவழியே இரவில் தனியேவருகிற தலைவருடைய களவொழுக்கத்துக்கு நீ அநுகூல மல்லாய்; எ - று. துறுகல் - பொற்றைக்கல். இங்கு, முன்னிரண்டடி - உதாரணம். வேங்கைமலர் சிந்தப்பெற்ற கல் வரிகளையுடைய புலி யின் உடற்புறம்போன்று தோன்றுதலைக்கூறியதனல், பண்புவமை யாயிற்று. இங்கே பண்பு - வண்ணமும், வடிவும். "அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை, மாத்தகட் டொள்வீ தாய துறுக, லிரும்புலி வரிப்புறங் கடுக்கும்" எனப் புறநானூற்றிலும் இவ்வொப்புமை வந்துள்ளது. 'வீயுகு' என்றும் பாட முண்டு. 'எல்லிவரு நற்கள விற்கு' என்ற பாடத்துக்கு-(தலைவர்) இரவிலே வருகிற நல்லகள வொழுக்கத்துக்கு என்க. அஞ்சத்தகாததும் அஞ்சத்தகுவது போலத் தோன்றுந் தன்மையது காடு என்றும், அவ்விடத்துப் பொருள்களை விளங்கச்செய்தலால் நீ நல்லையல்லை என்றும் பழித் தவாறு.

(௪) மருங்குல் - இடை. தரம் - எல்லை. இங்கு 'முத்துக்கோத் தன்ன முறுவல்' என்று முதலில் ஒப்புமைகூறி அதனை மீண்டும் எடுத்து 'முறுவலேயொத்தரும்பு முல்லை' என உவமைகாட்டின மையால், இது ஒப்புமையுவமையின்பாற்படு மெனக. 'மின்னளிக் கும்' என்றவிடத்து 'விண்ணளிக்கும்' என்றும், 'தன்னளிக்கும்' என்றவிடத்து 'தண்ணளிக்கும்' என்றும் பாட முண்டு.

(௫) இ-ள். இழுக்கப்பட்டு நிலத்திலே படிகின்ற பெரியபெண் யானையினதுநீண்ட துதிக்கைபோலத் திரண்டுருண்டு ஒன்றோ டொன்று நெருங்கியுள்ள தொடையிணையும்; அத்தொடைபோலப் பெரியமலையிடத்துஒழுங்காகவளர்ந்த வாழைமரம், அதனதுபூப் போல விளங்கிய தலைமயிர்முடியையும்; அம்மயிர்முடி போலக் கரிய தாய்க் குளிர்ந்து செறிந்த பெரியகிளைகளையுடைய வேங்கைமரத் தின் புதியமலர், அவ்வேங்கைப்புதுமலரென்று கருதிக் களிப் புடைய வண்டுகள் விரும்பிமொய்த்து ஆரவாரிக்கப்பெற்ற தேமலை யும்; அத்தேமல்போலப் பொறிபரந்து புதிதாகப்பூத்தலையுடைய

கோங்கமரத்தின் விளங்குகின்ற அரும்பு, அவ்வரும்புபோன்ற அணிகலனையணிந்தவிருப்பந்தரும்முலையையும்; பெரிய மடல்களை யுடைய பனைமரம் அம்முலைபோல வளர்த்த நுங்குபோல இனிமை மிக்க நீரைத் தருகிற பறகளையும்; எ-று. (உடையார்) என இது மகளிர்க்கு அடைமொழியாம். இங்குக்கூறப்பட்ட உவமைகள் பலவும் ஒன்றோடொன்று இடைவிடாது தொடர்ச்சியுள்ளனவாகப் புணர்க்கப்பட்டமையால், இது சந்தானவுவமையின்பாற் படுமென்க. சந்தானவுவமையெனினும், மாலையுவமை யெனினும் ஒக்கும். ஒன்றோடொன்றுதொடர்ச்சியையுடைய பலபொருள்களை ஒரு பொருளுக்கு உவமையாகவைப்பது மாலையுவமை யென்றும், அப்படிப்பட்டபொருள்களை வெவ்வேறுபொருள்களுக்கு உவமையாக வைப்பது சந்தானவுவமை யென்றும் வேறுபாடுகொள்ளுதலும் உண்டு. இச்சிறுபாணாற்றுப்படையடிகளுக்கு நச்சினார்க்கினியர் வெவ்வேறுபாடமும் அந்வயமுங் கொண்டு வேறுவகையாகப் பொருள் கூறியுள்ளார். அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளின், இது இவ்வுவமைக்கு உதாரணமாகாது.

(சு) இ-ள். பாரி பாரி யென்றுசொல்லி அவனதுபுகழ் பலவற்றையும் துதித்து அவ்வொருவனையே புகழ்வர், செவ்விய நாவையுடைய புலவரனைவரும; பாரியாகிய ஒருவனுமே யல்லன், மழையுமுண்டு, இவ்விடத்து உயிர்களைப் பாதுகாத்தற்கு; எ-று. பாரி, கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன்; மிகச்சிறந்தவன். இது, அவனுக்கு மேகத்தை உவமையாக்கொள்ளுதல் புலவர்கருத்தன்று என்னுங் கருத்தைத் தொனிப்பித்து உவமையை விலக்குதலால், விலக்குவமையின்பாற்படும். உபமேயத்தை ஒருசார் விலக்கி, உபமானத்தையும் உடனிறுத்தினமையால், விலக்குவமையின்பாற் படுமெனறுங் கொள்ளலாம். 'மாரியு முண்டுண்டு' என்றும் பாடமுண்டு.

உருவகமும் உவமையும் ஓரினமாக்கிப் புணர்த்தமையால் உருவகத்திற்கு ஓதிய இலக்கணம் உவமைக்கு ஆதலும், உவமைக்கு ஓதிய இலக்கணம் உருவகத்திற்கு ஆதலும் உள: அவை வருமாறு அறிந்துகொள்க.

உருவகவலங்காரம் முற்றும்.

ச. தீவகவணி.

கரு. குணந்தொழில் சாதி பொருள்குறித் தொருசொல்
ஒருவயி னின்று* பலவயிற் பொருடரின்
தீவகஞ் செய்யுண் மூவிடத் தியலும். †

என்பது: நிறுத்தமுறையானே தீவகமென்னும் அலங்காரமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

---

* 'நின்றும்' என்றும் பாடம்.

† இச்சூத்திரத்தின்பின் "மூவிடமாவன முதலிடை கடையே" என ஒரு சூத்திரம் ஒருபிரதியில் தனியே காணப்பட்டது.

(இ - பு.) குணமானுந் தொழிலானும் சாதியானும் பொருளானும் குறித்து ஒருசொல் ஓரிடத்தில்நின்று செய்யுளிற்பலவிடத்து நின்ற சொற்களோடு பொருந்திப் பொருள்விளைப்பது, தீவகமென்னும் அலங்காரமாம்; அது, செய்யுளில் முதல் இடை கடை என மூன்றிடத்துப் புலப்படும்; (எ - று.)

எனவே, அது முதனிலைத்தீவகம், இடைநிலைத்தீவகம், கடைநிலைத்தீவகமென மூன்றாகிநடக்கும் என்றவாறு.

இம்மூன்றையும் குணம் தொழில் சாதி பொருள் என்பவற்றோடு கூட்டியுறழப் பன்னிரண்டாமெனக் கொள்க.

இதன் அகலம் உரையிற் கொள்க.

(கு - ரை.) ஆனும் - ஆயினும்; விகற்பப்பொருளது; குணம் முதலிய நான்கனுள் யாதாயினுமொன்றைக் குறித்து என்க. தீவகம் - தீபகம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு தீபம்-விளக்கு: தீபமெனினும், தீபகமெனினும் ஒக்கும். விளக்கு ஓரிடத்திலிருந்து பலவகையிற் பிறஇடங்கட்கும் உபயோகப்படுவதுபோல், ஒருசெய்யுளில் ஒருசொல் ஓரிடத்தில் நின்று பிறஇடங்கட்கும் உபயோகப்படுவதனால், இப்பெயர் இடப்பட்டது. முதனிலைத்தீவகம் - ஆதிதீபகம். இடைநிலைத்தீவகம் – மத்தியமதீபகம். கடைநிலைத்தீவகம் - அந்ததீபகம்.

அவற்றுள்,

(க) முதனிலைக்குணத்தீவகம்:— "சேந்தன வேந்தன் றிருநெடுங் கண் டெவ்வேந்த, ரேந்து தடந்தோ ளிழிகுருதி - பாய்ந்து, திசையனைத்தும் வீரச் சிலைபொழிந்த வம்பு, மிசையனைத்தும் புட்குலமும் வீழ்ந்து" எனவரும். இதனுள், கண்களும் தோள்களும் திசைகளும் அம்புகளும் புட்குலங்களுஞ் சிவந்தன என்க.

(கு - ரை.) இ - ள். அரசனுடைய அழகிய நீண்ட கண்கள் (கோபத்தாற்) சிவந்தன; (அவை அங்ஙனஞ்சிவந்தவளவிலே), பகையரசர்களுடைய உயர்ந்த பெரிய தோள்கள் (ஊறுபட்டு இரத்தங்குழம்பிச்) சிவந்தன; அத்தோள்களினின்று வழிகிற இரத்தம் பாய்தலால் திக்குக்களெல்லாம் சிவந்தன; (அவ்விரத்தத்தில் தோய்தலால்)வலியவில்லினாற்சொரியப்பட்ட அம்புகள், சிவந்தன; (அவ்விரத்தத்துளி) மேல்விழுதலால் பறவைக்கூட்டங்களெல்லாம் சிவந்தன; எ - று. இச்செய்யுளில் முதலில்நின்ற 'சேந்தன' என்னும் கண் முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க. சேந்தன என்பது வினைசொல்லாயினும் அதன் பொருள் பண்பேயாம்; இவ்வினைமுற்று, செம்மையென்னும் பண்பினடியாற் பிறந்ததென அறிக.

(உ) முதனிலைத்தொழிற்றீவகம்:—"சரியும் புனைசங்குந் தண்டளிர்போன் மேனி, வரியுந் தனதடஞ் சூழ் வம்பும் - திருமான, ஆரந் தழுவுந் தடந்தோ ளகளங்கன், கோரந் தொழுதகொடிக்கு" எனவரும். (வரி - அழகு. கோரம் - சோழன்குதிரை.) இதனுள், வளையும் அழகும் கச்சும் சரியும் என்க.

(கு - ரை) இ - ள். திருமகளுக்கு ஒப்பாக (நின்று) முத்துமாலை பொருந்திய பெரிய தோள்களையுடைய குற்றமற்றவனை சோழனது கோரமென்னும் பெயருள்ள குதிரையை வணங்கிய பூங்கொடி போன்ற பெண்ணுக்கு, கையில் அணிந்த சங்குவளைகளும் குளிர்ச்சியான தளிரைப் போன்ற உடம்பின் அழகும் தனங்களின்மீது தரித்த கச்சும் சரிதலுற்றன ; எ - று. சோழன் குதிரைமேலேறி உலாச்சென்ற காட்சியைக் கண்டவளவிலே அழகிய பெண் ஒருத்தி அவன்மீது பெருங்காதல்கொண்டு அதனலாகிய ஆற்ருமையால் உடல்மெலிந்து அழகு குறையக் கைவளை தளர்ந்து கீழ்விழக் கச்சு தளர்ச்சியுற நின்றனளென்று கருத்து. மானத் தொழுத என இயையும். இச்செய்யுளில் முதலில் நின்ற 'சரியும்' என்ற தொழில் சங்குமுதலியவற்ருேடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமைகாண்க.

(ங) முதனிலைச்சாதித்தீவகம்:—''தென்றலனங்கன் றுணையாஞ்சில கொம்பர், மன்றற்றலைமகனும் வான்பொருண்மேற் — சென்றவர்க்குச், சாற்றவிடுந்தூ தாகுந் தங்கும் பெரும்புலவி, மாற்ற வருவிருந்து மாம்'. எனவரும். இதனுள், தென்றல் துணையாதலும் தலைமகனுதலும் தூதாதலும் விருந்தாதலுங் காண்க.

(கு - ரை.) இ - ள். தென்றற் காற்றனது, (காமத்தை வளர்த்தலால்) மன்மதனுக்குத் துணையாகும்; (தான்வந்தவளவில் சிலபூங்கொம்புகள் தளிர்த்தலால் அக்கொம்புகளாகிய மகளிர்க்கு மணஞ்செய்தகொழுநனும்; சிறந்த பொருளின்மேல் விருப்பங்கொண்டு தலைவியரைப்பிரிந்துசென்ற தலைவர்க்கு அவர்கள்பக்கல் ஆசையை மூட்டுதலால் அம்மகளிர் அத்தலைவர்க்குத் தமது குறையைச் சொல்லுதற்குச் செல்லவிட்ட தூதனும்; கொழுநர்மீது மகளிர்நெடிதாகக் கொண்ட பெரிய ஊடலை உடனே ஒழியச் செய்தலால் அதனைத் தணித்தற்கு வந்த ஒருபுதுமகனுமாம்; எ- று. இச்செய்யுளில் முதலில் நின்ற 'தென்றல்' என்ற பெயர் 'துணையாம்' என்றது முதலியவற்ருேடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க. தென்றல் என்ற பெயர் - தெற்கிலிருந்து வருங் காற்றனைத்தையும் குறித்தலால், சாதியாயிற்று; காலபேதத்தால் காற்றுப் பலவாம்.

(ச) முதனிலைப்பொருட்டீவகம் :—''முருகவேள் சூர்மா முதறடிந்தான் வள்ளி, புரிகுழன்மேன் மாலை புனைந்தாள் - சரணளித்து, மேலாய வானேர் வியன்சேனை தாங்கினன், வேலா னிடைகிழித்தான் வெற்பு'' எனவரும். இதனுள், முருகவேள் - பொருள்.

(கு - ரை.) இ - ள். குமாரக்கடவுள், சூரபன்மாவாகிய பெரிய தலைவனைக் கொன்ருன்; வள்ளியம்மையினது அலங்கரித்த கூந்தலில் மாலையைச் சூட்டினன்; மேன்மைபெற்ற தேவர்கட்கு அடைக்கலமாகநின்று அருள்செய்து அவர்களுடைய பெரிய சேனையைப் பாதுகாத்தான்; வேலினல் கிரௌஞ்சகிரியை நடுவிலே பிளந்தான்; எ - று. 'சூர் மா முதல்தடிந்தான்' என்பதற்கு - கொடியதொரு மாமரத்தை வேரோடு வெட்டித் தள்ளினன் 'என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; திருமுருகாற்றுப்படையில் ''கவிழிணர் மாமுதல் தடிந்த'' என்றவிடத்து, நச்சினர்க்கினியர் 'அவுணரெல்லாரும்

தம்முடனே யெதிர்ந்தார்வலியிலே பாதி தங்கள் வலியிலே கூடும் படி மந்திரங் கொண்டிருந்து சாதித்ததொரு மாவை வெட்டின' என்று உரைத்தமை அறிக. இச்செய்யுளில் முதலில் நின்ற 'முருக வேள்' என்ற பொருட்பெயர், தடிந்தான் புனைந்தான் தாங்கினான் இழித்தான் என்பவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(ரு) இடைநிலைக்குணத்தீவகம்:—எடுத்த நிரைகொணா வென்ற லுமே வென்றி, வடித்திலங்கு வைவாளை வாங்கத்—துடித்தனவே, தண்ணார மார்புந் தடந்தோளும் வேல்விழியு. மெண்ணாத மன்னர்க் கிடம்'' எனவரும். இதனுள், துடித்தல் - பண்பு.

(கு - ரை.) இ - ள். குறித்த பசுக்கூட்டத்தைக் கொண்டுவா என்று (வேந்தன்) கூறியவளவிலே, (வீரன்) வெற்றியைத் தருவதாய் வடிக்கப்பட்டு விளங்குகிற கூரியவாட்படையை யெடுக் கையில், பகையரசர்களுக்கு, குளிர்ந்த முத்துமாலையையணிந்த மார்பும் பெரியதோளும் நீண்டகண்ணும் இடப்புறம் துடித்தன: எ - று. இடந்துடித்தல் - தீநிமித்தம். உடனே வரும் தோல்வி யாகிய தீங்கை விளக்கும். இச்செய்யுளில் இடையில்நின்ற 'துடித் தன' என்ற பண்புணர்த்தும் வினை, மார்பு தோள் விழி என்பவற் றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க. 'எடுத்த திரைகொண ரார் என்ற பாடத்துக்கு, குறித்த திரைப்பொருளைக் கொணர்ந்து செலுத்திலர் என்று ஏவலாளர் கூறியவளவிலே அரசன் வாளைக் கையி லெடுக்க வென்க.

(சு) இடைநிலைத்தொழிற்றீவகம்:—''எடுக்குஞ் சிலைநின்றெதிர்ந்த வருங் கேளும், வடுக்கொண்டுரந்துணியவாளி-தொடுக்குங், கொடை யுந் திருவருளுங் கோடாத செங்கோ, னடையும் பெரும்புலவர் நா'' எனவரும். இதனுள், தொடுத்தல் - தொழில்.

(கு - ரை.) இ - ள். தன்னையெதிர்த்தவர்களும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் தழும்புபட்டு மார்பு துணிபடும்படி (அரசன்) கையி லேந்திய வில்லினின்று இடைவிடாது அம்புதொடுக்கிற வள்ளன் மையும், அவனது சிறந்த கருணையும் நீதி தவறாத அரசாட்சி முறைமையின் இயல்பும், பெரிய புலவர்களுடைய நாவினாற் கவி தொடுத்துப் புகழ்ந்துகூறப்படும்; எ - று. இச்செய்யுளில் இடை யில் நின்ற 'தொடுக்கும்' என்றதொழிலுணர்த்தும் வினை கொடை அருள்செங்கோல்நடை என்பவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(எ) இடைநிலைச்சாதித்தீவகம்:—''காமருவு பொற்றொடியாங் காலிற் கழலாம், பொருவில் புயவலய மாகு - மரவரைமே, ஞாண் மாற்கு நகைமணிசேர் தாழ்குழையாம், பூணும் புனைமாலை யாம்'' எனவரும். இதனுள், அரவு - சாதி.

(கு - ரை.) இ - ள். நாகம், சிவபிரானுக்கு, கையிற்பொருந்திய அழகிய தொடியென்னும் வளையாம்; காலில் அணியும் வீரக்கழ லாம்; ஒப்பில்லாத தோள்வளையாம்; இடையிலணியும் அரைஞா

ணும்; ஒளியையுடைய மாணிக்கம் பதித்த தொங்குகிற குழையென்னுங் காதணியாம்; மற்றும்பல ஆபரணங்களுமாம்: அழகியமாலையுமாம் எ - று. இங்ஙனங்கூறியது, சிவபிரான் நாகாபரணனுதலினென்க. இச்செய்யுளில் இடையில் நின்ற 'அரவு' என்னும் சர்ப்ப சாதிப்பெயர் 'தொடியாம்' என்பது முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(அ) இடைநிலைப் பொருட்டீவகம்:—"மானமருங்கண்ணாள் மணிவயிற்றில் வந்துதித்தான், தானவரை யென்றுந் தலையழித்தான்-யானைமுக, னோட்டினான் வெங்கலியை யுள்ளத்தினிதமர்ந்து, வீட்டினனம்மேல் வினை" எனவரும். இதனுள், யானைமுகன் - பொருள்.

(கு - ரை.) இ - ள். யானைமுகக் கடவுளாகிய விநாயகன் மானின் நோக்கினையொத்த நோக்கினையுடைய உமாதேவியினது அழகிய வயிற்றில் வந்து பிறந்தான்; கசமுகன் முதலிய அசுரர்களை எப்பொழுதும் தலைதுணித்தான்; கொடியபாவத்தை ஒழியச் செய்தான்; நமதுமனத்தில் இனிமையாகவந்து தங்கி, நமக்குவரும் இடையூற்றை யொழித்தான்; எ - று. இச்செய்யுளில் இடையில் நின்ற 'யானைமுகன்' என்ற பொருட்பெயர், 'உதித்தான்' என்றது முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(௧௦) கடைநிலைத்தொழிற்றீவகம்:—"துறவுளவாச் சான்றோரிளிவரவும் தூய, பிறவுளவா ஊனளா வூணும் - பறைகறங்கக், கொண்டா னிருப்பக் கொடுங்குழையா டெய்வமுமொன், றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று" எனவரும். (இளிவரவு - தாழ்தல்.) இதனுள், வைக்கற்பாற்றன்று - தொழில்,

(கு - ரை.) இ - ள். பெரியோர்க்குத் துறவொழுக்கமுள்ளதாக மற்றைக்கூடாவொழுக்கமாகிய இழிவும், பரிசுத்தமானமற்றும்பல வகையுணவுகள் உள்ளனவாகத் தசைகலந்த உணவும், வாச்சியங்கள் ஒலிக்க மணஞ்செய்துகொண்ட கணவன் இருக்க மனைவிக்கு வேறொருதெய்வமும் ஒரு பொருளாகவுள்ளதென்று வைக்கத்தக்கதன்று; எ-று. அளாவுதல்-கலத்தல். 'ஊன் துறவாவூண்' என்ற பாடத்துக்கு இறைச்சியை யொழியாத உண வென்க. கொடுங்குழையாள் - வளைவான குழையென்னுங் காதணியை யுடையவள். இச்செய்யுளில் கடையில் நின்ற 'வைக்கற்பாற்றன்று' என்ற தொழில் 'இளிவரவு' முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க.

(௧௧) கடைநிலைப்பொருட்டீவகம்:—"புறத்தன வூரன நீரன மாவின், திறத்தன கொற்சேரியவே - யறத்தின், மகனை முறைசெய்தான் மாவஞ்சியாட்டி, முகனை முறைசெய்த கண்" எனவரும். இதனுள், கண் - பொருள், (புறத்தன - மான். ஊரன-அம்பு. நீரன - தாமரை. மாவின்திறத்தன - மாவடு. கொற்சேரிய - வாள். மகனை முறைசெய்தான் - மகன்மிசைத் தேரூர்ந்தான். வஞ்சி-ஊர். முகனை முறைசெய்த கண் - முகத்துக்குத் தக்க கண்.)

(கு - ரை.) இ - ள். (ஒருபசுவின் கன்றின்மீது தன்தேரைச் செலுத்திய குற்றவாளியான) தன்புத்திரன்மீது தான் தேரைச்

செலுத்தி அவனை இங்ஙனம் தருமமுறைப்படி தண்டனைசெய்த மனுநீதிச்சோழனது சிறந்தவஞ்சியென்னும் ஊரில்வாழ்கிறஒருமாதினது முகத்தை யலங்கரித்த கண்கள் புறவெளியிலுள்ள மான்விழி போன்றவையும், நாட்டிலுள்ளனவான அம்புபோன்றவையும், நீர்ப் பூவாகிய தாமரை (அல்லது கருங்குவளை) போன்றவையும், மாவடு போன்றவையும், கொல்லர்சேரியிற்செய்யப்படும் வாள் போன்றவையுமா யிருந்தன; எ - று. இச்செய்யுளில் இறுதியில் நின்ற 'கண்' என்னும் பொருட்பெயர் 'புறத்தன' என்றது முதலியவற்றோடு சேர்ந்து உபகாரப்பட்டமை காண்க. "சென்றாற்குடையா மிருந்தாற் சிங் காதனமா, நின்றான் மரவடியா நீள்கடலு - ளென்றும், புணையா மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கு, மணையாந் திருமாற் கரவு" என்பதும் இதற்கு உதாரணமாம்.

† மற்றவைக்கு உதாரணம் வந்துழிக் காண்க.

அஃதேல், குணமென்று சொல்லப்பட்டனவும் தொழிலாய்க் காலம்புணர்ந்து நின்றனவா லெனின்,—அவ்வாறே குணமுந் தொழிலுங் காலம்புணர்ந்தல்லது தோன்றா. தொழிலென்பது - பொருளது புடைபெயர்ச்சி. குணமென்பது - பொருட்குப் பண்பாய்த் தனக்கு வேறுபண்பின்றிப் பொருளை நீங்காதுநிற்பது: அது, முன்னர் உணர்த்தப்பட்டது.

(கு - ரை.) முன்னர் - இவ்வியலின் நான்காஞ்சூத்திர வுரையில்.

கஉ. அதுவே,

மாலை விருத்த மொருபொருள் சிலேடையென
நால்வகை யானும் நடைபெறு மென்ப.

* என்பது: அத்தீவகாலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடி வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அச்சொல்லப்பட்ட தீவகம்,- மாலாதீவகம், விருத்த தீவகம், ஒருபொருட்டீவகம், சிலேடாத்தீவகம் என நான்குவகையானும் நடக்குமென்று சொல்லுவர் (புலவர்).

(கு - ரை.) புலவர் - தோன்றாஎழுவாய்.

அவற்றுள்,

(க)மாலாதீவகம்:—"மனைக்கு விளக்க மடவாள் மடவா, டனக்குத் தகைசால் புதல்வர் - மனக்கினிய, காதற் புதல்வர்க்குக் கல்வியே கல்விக்கு, மோதிற் புகழ்சா லுணர்வு" எனவரும். (இ - ள், இல்லறத்திற்கு விளக்கம், மடப்பத்தினையுடைய பெண்டிருண்டாதல்; அப்பெண்டிர்க்கு விளக்கம், அழகு சான்ற புதல்வரைப் பெறுதல்; அப்புதல்வர்க்கு விளக்கம், இனிமையான கல்வி; அக்கல்விக்கு விளக்கம், மறவாமை; எ - று. இதனுள், விளக்கமென்பதனை எவ்விடத்துங் கூட்டுக.

---

† மற்றவை-சொல்லப்படாதொழிந்த (கூ) கடைநிலைக் குணத்தீவகமும், (கக) கடைநிலைச்சாதித்தீவகமும்.

* 'என்பது: அவ்வலங்காரத்திற் சிலஒழிபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

(கு - ரை.) மனக்கு இனிய - மனத்திற்குப் பிரியமான. காதல் - விரும்பத்தக்க. ஓதில் - சொல்லுமிடத்து. புகழ் சால் உணர்வு புகழ் மிக்க அறிவு. 'விளக்கம்' என்ற ஒருசொல் பல இடங்களில் சேர்ந்து உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய்நின்ற இச் செய்யுளில் வந்த வாக்கியங்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்ச்சி கொண்டதனால், மாலாதீவகமாயிற்று. இதனைத் தனியே ஓரணி யாகக்கொண்டு, தீபகவணியையும் ஏகாவளியணியையும் சேர்த்துச் சொல்லுதல் இதற்கு இலக்கணமென வகுப்பர், ஒருசாரார். 'கல்வி தனக்கு' என்றும் பாடமுண்டு.

(உ) விருத்ததீவகம்:—"வரிவண்டு நாண்மதுமலரம்பாப், பொரு வெஞ்சிலைக்குப் பொலிவும் - பிரிவின், விளர்க்கு நிறமுடையார் தம் மேன் மெலிவும், வளர்க்கு மலயா நிலம்" எனவரும். (இ - ள். பொறி வண்டு நாணாக மதுமலரே கணையாகக் காமன் தனியிருந்தாரைப் பொருகின்ற விருப்பத்தையுடைய சிலைக்குப் பொலிவினையும் பிரி விற் பசலையுற்றார் தம்மேல் மெலிவினையும் வளர்க்கும், தென்றற் காற்று; எ - று.) பொலிவும் மெலிவும் வளர்க்கும் எனக் கொள்க. இதனுள், ஒருபொருளே பொலிவும் மெலிவுமாகிய இரண்டுகுணம் செய்தலின் விருத்தம்.

(கு-ரை.) பொறி - புள்ளி; அல்லது கோடு. நாண்-நாணி. மது - தேன். பிரிவின் பசலை உற்றார் - கொழுநரைப்பிரிதலால் நிறவேறு பாடடைந்த மகளிர். மலய அநிலம் - பொதியமலையிலிருந்துவருங் காற்று. 'மலயாநிலம்' என்ற ஒருசொல் பொலிவுவளர்த்தற்கும், மெலிவுவளர்த்தற்கும் உபகாரப்படுதலால் தீபகவணிக்கு இடமாய் நின்ற இச்செய்யுளில் பொலிவும் மெலிவும் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணுதலால், விருத்ததீபகமாயிற்று, விருத்தம் - சொல்லும் பொருளும் மாறுபடுதல்.

(௩) ஒருபொருட்டீவகம்:—"வியன்ஞாலஞ் சூழ்திசைக ளெல் லாம் விழுங்கும், அயலாந் துணைநீத் தகன்றார் - உயிர்பருகும், விண் கவரும் வேரிப்பொழில் புதைக்கு மென்மயில்கள், கண்கவரு மீதெ ழுந்த கார்" எனவரும். (இ - ள். அகன்ற உலகத்தைச் சூழ்ந்த திக்குகளெல்லாவற்றையும் (தன்னிடத்து) அடக்கும்; துணையைப் பிரிந்து அயலவர்போலப்போயினாருயிரை யுண்ணும்; ஆகாயத்தை மறைக்கும்; நறுநாற்றத்தையுடைய பொழிலை மூடும்; மென்மையை யுடைய மயில்களின் கண்களை வெளவிக்கொள்ளும் உயரஎழுந்த மேகம்; எ - று.)

(கு - ரை.) துணை - மனைவி. 'கார்' என்ற ஒருசொல் பலவிடங் களிற் சேர்ந்து உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய் நின்ற இச்செய்யுளில் விழுங்கும், பருகும், கவரும், புதைக்கும், கவரும் என வந்த பலசொற்கள் ஒருபொருட் கருத்தையே குறித்தலால், ஒருபொருட்டீவகமாயிற்று. 'இது வடமொழியில் ஏகார்த்ததீபக மெனப்படும்.

(௪) சிலேடாதீவகம்:—" மான்மருவி வாளரிகள் சேர்ந்து மருண் டுள்ளங், தான்மறுக நீண்ட தகைமையவாம் - கான, வழியு மொரு

தனிநாம் வைத்தகலுமாதர், விழியுந் தருமான் மெலிவு" என வரும். (இ - ள். மான்கள்மருவி ஒளியையுடையசிங்கங்கள் சேர்ந்து மயங்கிக் கண்டார்ருள்ளம் வெருவும்படி நீண்ட தன்மையுடைத்தாய காட்டுநெறியும், மயக்கம்மருவி ஒளியினையுடைய அரிகள் பரந்து கண்டாருள்ளம் மயங்கித்தடுமாறும்படி பெரிதாய நான் தனியிருத் திப் போந்தகிழத்தியுடையகண்ணும் நமக்கு வருத்தத்தைத் தாரா நின்றன ; எ-று.) இது - வழிக்கும் விழிக்கும், சிலேடை. வழிமேற் செல்லுங்கால்—மான்-புள்ளிமான், அரி-சிங்கம், சேர்ந்து-திரண்டு, உள்ளம்-நெஞ்சு, மறுகல்-வெருவல், தகைமை - தன்மை, கானம் - காடு ; கண்ணின்மேற் செல்லுங்கால்—மால் மருவி-மயக்கம்மருவி, அரி - செவ்வரி, மருண்டுள்ளந் தான்மறுக நீண்ட தகைமைய-ஒரு தன்மை.

(கு - ரை.) அரி - இரேகை. கிழத்தி - மனைவி. 'மெலிவுதரும்' என்பது காட்டுநெறிக்கும், மாதர்விழிக்கும் உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய் நின்ற இச்செய்யுளில் அவற்றிற்கு அடைமொழியாய் வந்த முன்னிரண்டு அடிகள் இருபொருள் பட்டதனால், சிலேடாதீவகமாயிற்று.

'நால்வகையானும்' என்ற முற்றும்மையை எச்சவும்மை யாக்கி, பிறவகையான் வருவனவும் உள வெனக் கொள்க.

அவை வருமாறு:—

உவமாதீவகம்:—"முன்னங் குடைபோன் முடிநா யகமணிபோன், மன்னுந் திலகம்போல் வாளிரவி-பொன்னகலந், தங்கு கவுத்துவம் போலுந்திக் தடமலர்போ, லங்க ணுலகளந்தாற் காம்" எனவரும். (இ - ள். அழகியபெரிய உலகையளந்த திருமாலுக்கு, ஆதித்தன் முதலிற் குடைபோலும், பின்பு முடியிற் சூடிய நாயகமணிபோலும், அதன்கீழுண்டாய நெற்றித்திலகம் போலும், மார்பிலுள்ள கௌத் துவமாகிய மணி போலும், கொப்பூழினுண்டாய பெரிய தாமரை போலும் ; எ-று.)

(கு - ரை.) 'இரவி உலகளந்தாற்கு ஆம்' என்றது பலவிடங் களுக்கும் உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய்நின்ற இச் செய்யுளில் 'குடைபோல்' என்றது முதலிய உவமைகள் பொருந் துதலால், உவமாதீவகமாயிற்று. வாள் - ஒளி. பொன் - அழகு. திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் வானத்தை அளாவி ஓங்கி வளர்கையில் சூரியன் வரவரக் கீழ்ப்பட்டுப் பலவாறு உவமைகூறு தற்கு உரியனாயின னென்க. "பூமரு பெரங்கர் புடைசூ ழரங்கர் பொலங்கழலாற், பாமரு மூவுல குங்கொண்ட போது பழிப்பில் பெருங், காமரு மோலிச் சிகாமணி யாகிக் கவுத்துவமாய்த், தேமரு நாபியந் தாமரை யானது செஞ்சுடரே" என்ற திருவரங்கத்து மாலைச் செய்யுளிலும், "மலருந்திமேல்விழமெய்நெரித்தான் வைய மேழுந்துஞ்சா, மலருந்தி னரங்கன் குறளாய் மண்ணளந்தவந் நாண், மலருந் திவாக்கதிர் வண்குடையாய் முடிமாமணியாய், மல ருந்தியாய்த் திருத்தாள்விரலாழிமணியொத்ததே" என்ற திருவரங் கத்தந்தாதிச் செய்யுளிலும் இக்கருத்து நிகழ்தல் காண்க.

உருவகதீவகம்:—“ கானற் கயலாம் வயலிற் கமலமா, மேனற் கருவிளையா மின்புறவின் - மானுங், கடத்துமேல் வேடர் கடுஞ்சர மா நீங்கிக், கடத்து மேன் மெல்லியலாள் கண்” எனவரும். (இ-ள். நெஞ்சமே! இவளைத் தனியேயிருத்திவிட்டுப் பிரிந்துபோவோமாயின், இவளுடைய கண்களானவை,—நெய்தனிலத்திற் செல்வேமாயின் கயலாய்த்தோன்றியும், மருதநிலத்திற் செல்வேமாயின் தாமரைமலராய்த் தோன்றியும், முல்லைநிலத்திற் செல்வேமாயின் கருவிளைமலராய்த் தோன்றியும், குறிஞ்சிநிலத்திற் செல்வேமாயின் மானாய்த்தோன்றியும், பாலைநிலத்திற் செல்வேமாயின் வேடுவரது கையிலுள்ள கடிய சரமாய்த் தோன்றியும், இப்படிச்செய்து நம் போக்கை விலக்கு மாகலான், நமக்குப் பிரிதற்கு அரிதுகாண்; எ - .று. கானல் - நெய்தல். வயல் - மருதம். *ஏனல் - முல்லை. புறவு - குறிஞ்சி. கடம் - பாலை.)

(கு - ரை.) பிறவும் வந்த வழிக்கண்டு கொள்க. மெல்லியலாள்-மெல்லியதன்மையையுடைய தலைவி.‘கண்’ என்ற சொல் பலவற்றுக்கும் உபகாரப்படுதலால் தீவகவணிக்கு இடமாய்நின்ற இச் செய்யுளில் ‘கயலாம்’ என்றது முதலிய உருவகங்கள் பொருந்துதலால், உருவகதீவகமாயிற்று. சரம்-அம்பு. (௪0)

தீவகவலங்காரம் முற்றும்.

ரு. பின்வருநிலையணி

கரு. முன்வருஞ் சொல்லும் பொருளும் பலவயிற்
பின்வரு மென்னிற் பின்வரு நிலையே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே பின்வருநிலையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருசெய்யுளுள் முன்னர் வந்த சொல்லே பின்னர்ப்பலவிடத்தும் வரினும், முன்னர்வந்த பொருளே பின்னர்ப் பலவிடத்தும் வரினும், அது பினவருநிலை யென்னும் அலங்காரமாம்.

(கு - ரை.) இதனைப் பின்வருவிளக்கணி யென்றும், மீட்சியணி யென்றும் வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஆவ்ருத்தி யெனவும், ஆவ்ருத்தி தீபகமெனவும்படும்.

அவற்றுள்,

(க) சொற்பின்வருநிலை:—“ மால்கரி கர்த்தளித்த மாலுடைய மாலைசூழ், மால்வரைத்தோ ளாதரித்த மாலையார் - மாலிருள்சூழ், மாலையின் மால்கட லார்ப்ப மதன்றொடுக்கு, மாலையின் வாளி மலர்’ எனவரும். (இ - ள். மதத்தால் மயங்கிய யானையின் இடர் தீர்த்தளித்த அரியுடைய தொடையல்சூழப்பட்ட பெரியமலையையொத்த தோள்களை விரும்பிய இயல்புடையார்மேலே, மயங்கிருள்சூழ்ந்த

---

* ‘ஏனல்-குறிஞ்சி. புறவு-முல்லை’ என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

அந்திப்பொழுதில் கருங்கடல்ஆர்ப்பக் காமன் இடையறாது மலராகிய கணைகளைத் தொடுக்கும்; எ-று. மால் - மயக்கம், கரி-யானை. காத்தல்-இடர்தீர்த்தல். அளித்தல்-அருளல். மால்-திருமால்.மாலை - தொடையல். மால் - பெருமை. வரை-மலை. ஆதரித்தல் - விரும்புதல். மாலை-இயல்பு, மாலிருள் - மயங்கிருள். மாலை - அந்தி. மால் கடல் - கருங்கடல். மாலை - இடையறாமை. வாளி - அம்பு. மலர் - தாமரை முதலியன.) இதனுள், முன்வந்த சொல்லே பின்னும் பலவிடத்து வந்தமையின்; சொற்பின்வருநிலையாயிற்று.

(கு-ரை.) இங்கு மால் என்னுஞ் சொல் வெவ்வேறுபொருள் படுதலால், சொல்மாத்திரமே பின்வந்தது. இது, சப்தாவ்ருத்தி.

(உ) பொருட்பின்வருநிலை:—"அவிழ்ந்தன தோன்றி யலர்ந்தன காயா, நெகிழ்ந்தன நேர்முகை முல்லை - மகிழ்ந்திதழ், விண்டன கொன்றை விரிந்த கருவிளை, கொண்டன காந்தள் குலை" என வரும். இதனுள் அவிழ்தலும் அலர்தலும் நெகிழ்தலும் விள்ளலும் விரிதலும் குலைகொள்ளுதலும் மலர்தலென்னும் ஒருபொருள்மேல் நின்றன வாதலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று.

(கு - ரை.) இ - ள். தோன்றிமரங்கள் மலர்ந்தன; காசாஞ்செடிகள் மலர்ந்தன; அழகிய அரும்பையுடைய முல்லைகள் மலர்ந்தன; கொன்றைமரங்கள் செழித்து இதழ்மலர்ந்தன; கருவிளைகள்மலர்ந்தன; காந்தள்கள் பூங்கொத்து எடுத்தன; எ - று. 'அவிழ்ந்தன' முதலிய வினைகளெல்லாம், ஒருபொருட் பன்மொழிகள். இது, அர்த்தாவ்ருத்தி.

'வருவது' என்றது 'வருமென்னின்' என்றதனுன், முன்னர் வந்த சொல்லும் பொருளும் பின்னர்ப்பலவிடத்தும் வருவது சொற்பொருட்பின்வருநிலையெனக் கொள்க. அது "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார், வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர், வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல், வைகலை வைத்துணரா தார்" எனவரும்.

(கு - ரை.) இ - ள். தினந்தோறும் நாட்கழிவு தமது ஆயுளின் மேற் செல்லுதலை அப்படிச்செல்லுதலாக வைத்து அறியாதவர்கள், தினந்தோறும் நாட்கழிவு வரப் பார்த்தும் அதனை நுட்பமாக அறியாதவர்களாய்த் தினந்தோறும் நாட்கழிவைக் கழிவாக மகிழ்வர்; எ - று. இங்கு 'வைகல்' எனப் பலவிடத்து வந்த சொல் எங்கும் ஒருபொருளேபட்டமை காண்க. இது உபயாவ்ருத்தி.

இன்னும், அவ்விலேசானே, பிற அலங்காரங்களோடுங் கூடி வருவனவுங் கொள்க. "செங்கமல நாட்டஞ் செழுந்தா மரைவதனம், பங்கயஞ் செவ்வாய் பதுமம்போற் - செங்கரங்கள், அம்போருகந்தாளரவிந்த மாரனர்,தம்போ ருகந்தாள் தனம்" என்பது உவமைப்பொருட்பின்வருநிலை.

(கு - ரை.) இ-ள். மன்மதனது போரை [காமப்போரை] விரும்பியவளது கண்கள் செந்தாமரைமலர்போலும்; முகம் செழிப்பான

தாமரைமலர் போலும்; சிவந்தவாய் தாமரைமலர்போலும்; சிவந்த கைகள் தாமரைமலர்போலும்; பாதங்கள் தாமரைமலர்போலும்; கொங்கைகள் தாமரையரும்புபோலும்; எ - று. கமலம், தாமரை, பங்கயம், பதுமம், அம்போருகம், அரவிந்தம் என்ற ஒருபொருட் பலசொற்கள் வந்ததனால் பொருட்பின்வருநிலைக்கு இடமான இச் செய்யுளில் உவமையணி பொருந்தியதனால், உவமைப்பொருட்பின் வரு நிலையணியாயிற்று. (சக)

பின்வருநிலையலங்காரம் முற்றும்.

சா. முன்னவிலக்கணி

கசா. முன்னத்தின் மறுப்பினது முன்ன விலக்கே
மூவகைக் காலமு மேவிய தாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே முன்னவிலக்கு என்னும்அலங் காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருபொருளைக் குறிப்பினான் விலக்கின் அது முன்ன விலக்கு என்னும் அலங்காரமாம்; அஃது இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என்னும் மூன்றுவகைப்பட்ட காலங்களோடுங் கூடியதாம்; (எ - று.)

'மறுப்பது' என்னாது 'மறுப்பின்' என்றதனால், கூற்றினான் மறுப்பினும் அவ்வலங்காரமாம். குறிப்பினான் மறுப்பது பொருட் பொலிவுசெய்யுஞ் சிறப்பு நோக்கி எடுத்தோதினர்:ஏனையது அன் னது அன்மையின், இலேசான் உடம்பட்டார் என்பது.

இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வு என்பனவற்றைக் கூற்றொடுங் குறிப் பொடுங் கூட்ட அறுவகையாம்.

(கு - ரை.) முன்னம் - குறிப்பு. கூற்றினான் - சொல்லினால்; வெளிப்படையாக என்றபடி. ஏனையது அன்னது அன்மையின் - குறிப்புவிலக்குக்கு மறுதலையாகிய வெளிப்படைவிலக்கு பொருட் பொலிவுசெய்யுஞ்சிறப்பில்லாததாதலால். மேன்மைதோன்றச் சா துரியமாக ஒன்றைக் கூடாதென்று சொல்லுதலே இவ்வணிக்கு அழகு. இதனை விலக்கணியென்றும், தடைமொழியணியென்றும், உட்கோளணியென்றும் வழங்குதலும் உண்டு. எதிர்மறையணி யென ஒருசாரார் வேறு கூறுவதும் இதில் அடங்கும். இது வட மொழியில் ஆக்ஷேபாலங்காரமெனவும், பிரதிஷேதாலங்காரமென வும் படும். இவ்விரண்டற்கும் சிறிதுவேறுபாடு கூறுவதும்உண்டு. இனிவரும் அவனுதியணிக்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாடு கரு தத்தக்கது.

அவற்றுள்,

(க) இறந்தவினைவிலக்கு:—"பாலன் றனதுருவா யேழுலகுண் டாலிலையின், மேலன்று கண்டுயின்றாய் மெய்யென்ப - ராலன்று, வேலைநீ ருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ, சோலைசூழ் குன்

றெடுத்தாய் சொல்'' எனவரும். (இ-ள். சோலைசூழ்ந்தகுன்ற மெடுத்த மாயவனே! நீ உலகம்ஏழையும் உண்டு பாலனுருவத்தைக்கொண்டு ஆலிலையிலேஉறங்கிநின்ருயென்பது உலகத்துள்ளோர் மெய்யென்றுசொல்லுவர்: நீ உலகத்தைஉண்டுறங்கிய ஆலானது, அன்று, கடலுள்ளே நின்றதோ? மண்ணிலே நின்றதோ? ஆகாயத்தே நின்றதோ? சொல்லுவாயாக; எ-று.)

(கு-ரை.) உலகமனைத்தும் விழுங்கப்பட்ட காலத்தில் ஆலிலையொன்று இருந்ததென்பது அசம்பாவிதமாகத் தோன்றுகின்றதென்று அதனைக் குறிப்பாய்விலக்கி, 'சோலைசூழ்குன்றெடுத்தாய் சொல்' என்றதனுல், அற்புதச்செய்கை செய்யவல்லவர்க்கு இதுவும் பொருந்துமென அமைத்து மேன்மைவிளக்கியவாறு. அன்றியும், 'சொல்' என்றதனுல், உன்னுலும் உன்தன்மை சொல்லமுடியாதென்று கருத்தாகவுமாம். இது, முன்பு பிரளயத்தில் நடந்த செய்தியை விலக்கியதனுல்,இறந்தவினைவிலக்காம். உண்டு -வயிற்றினுள்ளே கொண்டு. அன்று - அக்காலத்தில். குன்று - கோவர்த்தனகிரி. 'ஏழுலகு' என்றவிடத்து 'பாருலகு' என்றும் 'கண்டுயின்ருய்' என்றவிடத்து 'நீகிடந்தாய்'. 'நீதுயின்ருய்', 'நீவளர்ந்தாய்' என்றும், 'வேலைநீருள்ளதோ' என்றவிடத்து 'வேலைசூழ்நீரதோ' என்றும் பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன.

(உ) எதிர்வினைவிலக்கு :—''முல்லைக் கொடிநடுங்க மொய்காந்தள் கைகுலைப்ப, வெல்லை யினவண் டெழுந்திரங்க - மெல்லியன்மேற், றீவாய் நெடுவாடை வந்தாற் செயலறியேன், போவா யொழிவாய் பொருட்கு'' எனவரும். (இ-ள். தலைவனே! முல்லைக்கொடியானது நடுங்க,நெருங்கிய காந்தண்மலரானது விரிய,ஒளியினையுடைய வண்டின் கூட்டங்கள் எழுந்து ஒலிக்கத் தீயையுடைய நெடிய வாடையானது மெல்லிய நடையையுடைய இவள்மேல் வந்தால், பின்விளையுஞ்செய்தி அறியமாட்டேன்; ஆதலின், பொருளீட்டுதற்குப் போவாய் ஒழிவாய்; எ-று.)

(கு-ரை.) தலைவன் பிரிந்தால் தலைவி வாடைக்கு ஆற்ருது படும் பாட்டைச் சொல்லி அவன் இனிப்பிரிந்துசெல்லுவதைத் தோழி வெளிப்படையாக விலக்கியவாறு. காந்தள்மலர் கைபோலுதலால், 'காந்தள்கை குலைப்ப' எனப்பட்டது. 'எல்லை' என்பதற்கு - அவ்விடத்திலுள்ள என்றும் பொருள்கொள்ளலாம், 'செயலறியேன்' என்றதனுல், பெருந்தீங்கு நேருமென விளங்கும். தீ வாய் - தீ வாய்ந்த என்க. 'கொடிநுடங்க,' 'கையெடுப்ப', 'மெல்லவின வண்டுவீழ்ந்திரங்க,' 'வாடை சேர்ந்தால்', 'போவாய் மொழிவாய் பொருட்கு' என்று பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன.

(௩) நிகழ்வினைவிலக்கு :—''மாதர் நுழைமருங்குனேவ மணிக் குழைசேர், காதின் மிகைநிலங் கைபுனைவீர் - மீதுலவு, நீணீல வாட்க ணெடுங் கடையே செய்யாவோ, நாணீலஞ் செய்யு நலம்'' எனவரும். (இ-ள். காதலைச் செய்யும் நுண்ணிடை வருந்த மணிக் குழையையுடைய நுமதுகாதின்மீதே மிகையாக நீலப்பூவைச்சாத்துகின்றவரே! அக்காதின்மீதேஉலாவுகின்ற நீண்டநீலமாகிய நிறத்

தையுடைய கண்களின் நெடியகடையே செய்யாவோ, நீவிர் நன்கு கச்சூடிய நீலப்பூச் செய்யும் நலத்தை; எ-று.) நீலம்-ஆகுபெயர். 'மிகைநீலம்' என்றது-முன்பே காதின்மீதுலவுங் கண்ணாகிய நீலப் பூவும் உண்டாயிருக்க என்றவாறு.)

(கு-ரை.) மிகை-அவசியமல்லாதது. புனைவீர்-மகடூஉ முன்னிலை. கடை-கடைசி. நாள் நீலம்-புதிய [அன்றுமலர்ந்த] நீலப்பூ. உமது கரிய நீண்ட கடைக்கண்ணே நீலப்பூவினழகைச்செய்யு மாதலால், நீவிர் காதின்மேல் நீலப்பூவைச் சூடுகின்றது வேண்டுவதன்று என்று குறிப்பாகவிலக்கியவாறு. 'மருங்குநோவ,' 'குழைதோய்,' 'காதின்மிசைநீலம்,' 'நெடுந்தகையே,' 'நிமிர்கடையே' என்று பாட பேதங்கள் காணப்படுகின்றன. (௬௨)

பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

௬௭. அதுவே,

பொருள்குணங் காரணங் காரியம் புணரும்.

என்பது: அவ்வலங்காரத்துச் சிலவேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவ்விலக்கு, பொருள்விலக்கும் குணவிலக்கும் காரணவிலக்கும் காரியவிலக்கும் என நான்குவகையானும் வரும்.

அவற்றுள்,

(க) பொருள்விலக்கு:—"கண்ணு மனமுங் கவர்ந்தவ ளாடிடமென், றண்ண லருளு மடையாளந் - தண்ணிழலின், சுற்றெல்லை கொண் டுலவுஞ்சோதித் திரளல்லான்,மற்றில்லை காணும் வடிவு" எனவரும். (இ-ள். நம்முடைய தலைவன் தன்னுடைய கண்களையும் மனத்தையுங் கவர்ந்துகொண்ட மடவாள் விளையாடு. மிடமென்று நமக்கு அருளிச்செய்த சோலையின்கண் உண்டாகிய குளிர்ந்தநிழலைச் சேர்ந்த சூழலிடத்தைக் கைக்கொண்டு உலாவித்திரிவது ஒருசோதி யுருவ மல்லது அச்சோதியுருவின் அவ்வயவங்களைக் காண்டல் அரிதாயிருந்தது; இஃது ஓருருவத்தன்மையிருந்தபடி! எ - று. 'அடையாளந் தண்ணிழல்'-இனமெலிந்தது.)

(கு - ரை.) இதனைப் பொருள்தடைமொழியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் தர்மியாக்ஷேப மெனப்படும். ஒரு சோதியுருவத்துக்கு வடிவில்லை யெனப் பொருளை விலக்கியதனால், பொருள்விலக்காயிற்று. இங்குப் பண்பாகிய சோதியை விலக்காது உடன்பட்டு அதற்குஇடமான பண்பியாகிய வடிவத்தை விலக்கியமை காண்க.

(உ) குணவிலக்கு:—"மாதர் துவரிதழ்வாய் வந்தென் னுயிர்கவருஞ், சீதமுறுவ லறிவழிக்கும் - மீதுலவி, நீண்ட மதர்விழியென் னெஞ்சங் கிழித்துலவும், யாண்டையதோ மென்மை யிவர்க்கு" என

வரும். (இ - ள். இவருடைய அழகிய பவளம்போன்ற வாயானது, என்னுடைய உயிரை வந்துகவராநின்றது; குளிர்ந்த நகையானது, அறிவை அழிக்காநின்றது; காதின்மீது உலாவி மதர்த்துநீண்ட விழியானது, என்னுடைய நெஞ்சத்தைக் கிழித்து உலவாநின்றது: ஆதலால், இவர்க்கு மென்மை எங்குள்ளதோ சொல்லுவாயாக; எ - று. யாண்டையதோ . எவ்விடத்ததோ.)

(கு - ரை.) இதனைப் பண்புத்தடைமொழியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் தர்மாக்ஷேப மெனப்படும். இங்குத் தலைமகளாகிய பண்பியை உடன்பட்டு அவ்ளது மென்மையாகிய பண்பை இல்லையென விலக்கியமை காண்க. 'மைந்தருயிர்கவரும்,' 'முறுவல்செயலழிக்கும்,' 'மீதுலவு', 'மதர்விழிக ணெஞ்சங்கழித்துல வும்' என்று பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன.

(௩) **காரணவிலக்கு**:—"மதாரிக் கண்சிவப்ப வார்புருவங் கோட, அதரந் துடிப்ப வணிசேர்-நுதல்வியர்ப்ப, நின்பா னிகழ்வனகண் டஞ்சாதாலென்னெஞ்ச, மென்பாற் றவறின்மை யால்" எனவரும். (இ - ள். மடவாய்!செவ்வரிபரந்துமதர்த்த கண் சிவப்ப, நீண்ட புருவம் வளைய, அதரம் துடிக்க, அழகுசேர்ந்தநெற்றியானது வியர்ப்ப, உன்னிடத்தில் நிகழ்வனவற்றைக்கண்டு என்னுடையநெஞ்சம் பயப்படமாட்டாது: என்னிடத்திற் குற்றமில்லாமையால்; எ-று. கோட-வளைய. அணி-அழகு. பால்-இடம்.)

(கு - ரை.) அச்சத்திற்குக் காரணமான குற்றம் தன்னிடத்து இல்லாமையைக் கூறியதனுல், காரணவிலக்காயிற்று. அதரம்.உதடு. அணிசேர் நுதல்-சுட்டியென்னும் ஆபரணம் பொருந்திய நெற்றியுமாம். நிகழ்வன-உண்டாகின்ற கோபக்குறிகள். ஆல்-ஆசை.

(௪) **காரியவிலக்கு**:—"மன்னவர் சேயர் மயிலகவி யாடலும், பொன்னலருங் கொன்றையும் பூந்தளவின்-மென்மலரு, மின்னுயிரா நீண்முகிலு மெய்யென்று கொள்வதே,லென்னுயிரோ வின்னுமுளது" எனவரும். (இ - ள். நம்காதலர் (வினைகருதிச்)சேய்த்தாகியநாட்டுளராக மயிலினங்கள் கூவியாடுதலும் கொன்றைகள் பொன்போல் மலர்தலும் அழகிய முல்லையின் மெல்லிய மலரும் மின்னலைக்கொடுக்கின்ற நெடியமேகமும் ஆகிய இவை மெய்யென்று கொள்வோமாயின் என்உயிரோ இன்னும் உடலோடு பொருந்திநின்றது! எ - று.) இதனுள், காரியம்-உயிரில்லாதாதல்.

(கு - ரை.) இச்செய்யுள், கார்காலத்தில் மீண்டுவருவதாகக் காலங்குறித்துச்சென்ற தலைவன் வாராதவளவிலே அக்காலம் வரக் கண்ட தலைவியின் வார்த்தை. இதில், கார்காலம் வரக் கண்டும் காதலரைப் பிரிந்தயான் உயிரோடிருத்தல் கூடாதகாரிய மென மரணமாகியகாரியம் ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டதனுல், காரியவிலக்காயிற்று. சேயர்-தூரதேசத்தில்இருப்பவர். 'மெய்யென்றுகொள்வதே' என்ற பாடத்துக்கு, இவை மெய்யாய பருவத்தில் தோன்றினவென்று கருதத்தக்கனவல்ல; ஏனெனில், என்உயிர் என்உடலோடுபொரு

ந்தின்றமையால் என்று பொருள்கொள்க; அப்பருவமன்று)
இவை தன்னடைவிலே தோன்றின என்றபடி. (சாஉ

கஅ. வன்சொல் வாழ்த்துத் தலைமை யிகழ்ச்சி
துணைசெயன் முயற்சி பரவச முபாயங்
கையற லுடன்படல் வெகுளி யிரங்கல்
ஐய மென்றுங் கறிந்தனர் கொளலே.

என்பது: அவ் விலக்கென்னும் அலங்காரத்தை விரித்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) வன்சொல்விலக்கும், வாழ்த்துவிலக்கும், தலைமைவிலக்கும், இகழ்ச்சிவிலக்கும், துணைசெயல்விலக்கும், முயற்சிவிலக்கும், பரவசவிலக்கும், உபாயவிலக்கும், கையறல்விலக்கும், உடம்படல்விலக்கும், வெகுளிவிலக்கும், இரங்கல்விலக்கும், ஐயவிலக்கும் என்றுசொல்லிய பதின்மூன்று பாகுபாட்டையுடையதென்று அறிந்து கோடலையுடைத்து, அவ்வலங்காரம்; (எ - று.)

அவற்றுள்,

(க) வன்சொல்விலக்கு என்பது - வன்சொற்சொல்லி விலக்குவது. அது "மெய்யே பொருண்மேற் பிரிதியேல் வேறொரு, தையலை நாடத் தகும்நினக்கு - நெய்யிலைவேல், வள்ளல் பிரிவற்றம் பார்த்தெங்கள் வாழ்நாளைக், கொள்ள வுழலுமாங் கூற்று" எனவரும். (இ - ள். ஒருதலையாகப் பொருண்மேல் ஆசையாற் பிரிதியேல், இப்பொழுதே உனக்கு ஒருமனையாளைத் தேடத் தகுவதாயிருந்தது; நெய்யை யுடைத்தாகிய வேலையுடைய வள்ளலே! நீ பிரிந்த அவகாசத்தைப் பார்த்து அப்பொழுதே எங்கள்வாழ்நாளைக் கொள்வதாக நினைத்துத்திரியாநின்றது, கூற்றம்; எ - று. வள்ளல் - அண்மைவிளி. வாணாள் - உயிர்மேல்நின்றது.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் பருஷாக்ஷேப மெனப்படும். நீ என்னைப் பிரிந்தால் உடனே நான் இறப்பேனாதலால், நீ வேறொரு மகளை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்கு இப்பொழுதே முயலலாமென்று கடுமையாகச்சொல்லிக் கணவன்செலவை ஒருத்திவிலக்கியதனால், வன்சொல்தடைமொழியாயிற்று. ஒருதலையாக-துணிவாக. இலை வேல் - இலைவடிவமான வேல். கூற்றம் - யமன். 'கொள்ள விழையுமாம்' என்றும் பாடம்; விழையும் - விரும்பும். அற்றம் - சமயம். இச்செய்யுளைத் தோழிவார்த்தையாகவுங் கொள்ளலாம்.

(உ) வாழ்த்துவிலக்கு என்பது - வாழ்த்திவைத்து விலக்குவது. அது "செல்லு நெறியனைத்துஞ் சேம நெறியாக, மல்க நிதியம் வளஞ்சிறக்க - வெல்லு, மடற்றேர் விடலை யகன்றுறைவ தியாங்கவ், விடத்தே பிறக்கவி யாம்" எனவரும். (இ - ள். வென்றியினையும் வலியினையுமுடைய தேரினையுடைய வீரனே! நீ எம்மைப்பிரிந்து போகக்கருதிப் போகும் வழியனைத்தும், உனக்குக் காவலாகிப் பரிகாரஞ்செய்வதாக; நினக்குப் பொருள்வருவாயும் பெருகுவதாக;

19036

செல்வம்பெருக; நீ இப்படிப்பிரிந்து நிலையாகநிற்பது எவ்விடம்? அவ்விடத்தை எங்கட்குச் சொல்லவேண்டும்; நாங்கள் அவ்விடத்தே அறிந்து பிறப்போமாக; எ-று. இறக்குங்காலத்து உண்டாய நினைவு இறந்தபின்னர் வந்து ஊட்டு மென்பது அறிக.)

(கு-ரை.) இதனை ஆசித்தடைமொழியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஆசீர்வசநாக்ஷேப மெனப்படும். வாழ்த்துக் கூறும் வாய்பாட்டால் தலைவி தன்நிலையைக் காட்டித் தலைவன் செலவை விலக்கியதனால், இது வாழ்த்துவிலக்காயிற்று. சேம நெறியாக-க்ஷேமமுள்ள வழியாகக்கடவன. 'நீ பிரிந்துசெல்லுமிடத்து நாங்கள் பிறக்கக் கடவோம்' என்றது, இங்குஇறந்து அங்குப்பிறந்து உன்னை மணஞ்செய்துகொள்வோ மென்றவாறு. 'வளஞ்சுரக்க' 'உறைவதாங்கோ ரிடத்தேபிறக்கறிவேம்' என்றும் பாடங்கள்காணப்படுகின்றன.

(௩) **தலைமைவிலக்கு** என்பது - தன்பால் தலைமைதோன்றக் கூறி விலக்குவது. அது "பொய்ம்மை நெறிதீர் பொருளு மிகப்பயக்கு, மெம்முயிர்க்கு மேது மிடரில்லை - வெம்மைதீர், தேக வினிய நெறி யணிய வென்றாலும், போக லொழிவாய் பொருட்கு" எனவரும். (இ - ள். பொய்யாகியவழியினைத்தப்புவிக்கின்ற பொருளும் பெரிது உண்டாகும்; எங்களுயிர்க்கும் ஓரிடருண்டாகமாட்டாது: அவ்வழி நடையும் வருத்தமின்றி இன்பமுண்டாக்கும்; அவ்வழிதானும் சிறுகித்தோன்றும் என்று சொன்னேமேயாயினும், பொருள்கருதிப் போகின்ற போக்கை நீ ஒழிவாயாக; எ - று.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ப்ரபுத்வாக்ஷேப மெனப்படும்: இதில் முதல் மூன்றுஅடிகள் தனதுதலைமைதோன்றக் கூறி முடிவில் விலக்கியமை காண்க. பொய்ம்மைநெறிதீர் பொருள் - நியாயமானவழியால் ஈட்டப்படும் பொருள். 'ஏகலினிய' என்றும் பாடம்.

(௪) **இகழ்ச்சிவிலக்கு** என்பது - இகழ்ந்து விலக்குவது. அது "ஆசை பெரிதுடையே மாருயிர்மே லப்பொருண்மே, லாசைசிறிது மடைவிலமாற் -றேசு, வழுவா நெறியின் வருபொருண்மே லண்ண, லெழுவா யொழிவா யினி" எனவரும்.(இ-ள். தலைமைகெடாதவண்ணம் நல்வழிக்கண்ணே யொழுகுகின்றபொருள்கருதிப் பிரிகின்ற பெரியோனே! யாம் எங்கள் அரிதாகிய உயிரின்மேலே மிக ஆசையுடையேம், நீ நினைத்துப்பிரிகின்ற பொருண்மேல் ஆசையுண்டாதற்குக் காரணம் சிறிதும் இலேம்: ஆதலால், நீ பொருண்மேல் ஏகுவாய், அன்றி அதனைத்தவிர்வாய்;எங்கள் தன்மை, இது; எ - று. தேசுவழுவா நெறியின் வரும் அண்ணல் எனக்கூட்டுக. தேசுவழுவாநெறியின்வருபொருள எனப் பொருட்கு அடையாக்கினும் அமையும்; தேசு - தலைமை. வழுவல் - கெடுதல். நெறி - ஒழுக்கம். எழுதல் - போதல். ஒழிதல் - தவிர்தல், 'இனி' என்றது - எங்கள் நினைவிருந்தபடிசொன்னேம் நீ செய்யுமாறு செய் என்றவாறு.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் அநாதராக்ஷேப மெனப்படும். எங்கட்கு உயிராசை மிகவும்உளதே யொழிய உனக்குஇருக்கிறது

போலப் பொருளாசை சிறிதும்இல்லை: இது எங்கள் தன்மை; நீ செல்வதானுற் செல்; இருப்பதானுல் இரு என்று அன்பின்றி உதாசீனமாகக்கூறுவதுபோலக் கூறிக்கணவன்செலவை விலக்குதலால், இகழ்ச்சிவிலக்காயிற்று.

(ரு) **துணைசெயல்விலக்கு** என்பது - துணைசெய்வார்போலக் கூறி விலக்குவது. அது "விளைபொருண்மே லண்ணல் விரும்பினையே லீண்டெங், கிளையழுகை கேட்பதற்கு முன்னே-விளைதேன், புடையூறு பூந்தார் புனைகழலாய்போக்கிற், கிடையூறு வாராமலேகு" எனவரும். (இ - ள். மிகுதியாகிய தேன் ஊறுகின்ற பூமாலையினையும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கழலினையுமுடைய தலைவனே! நன்மைபயக்கும் பொருண்மேலே போதல்விரும்பினையாயின், எங்கள்சுற்றத்தார் அழுவது கேட்பதற்குமுன்னே இப்பொழுதே உன்னுடைய போக்கிற்கு விலக்கு வாராவண்ணம் போவாய்; எ - று. நாங்கள் அறிந்து படுவதற்குமுன்னமே நீபோ என்றவாறு. ஈண்டு - இப்பொழுது. விளைதல் - உண்டாதல்.)

(கு - ரை.) இதனை நட்புத்தடைமொழியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஸாசிவ்யாக்ஷேப மெனப்படும். நீ செல்வதை உணர்ந்தமாத்திரத்தால், நீ செல்வதற்குமுன்னமே யாம் இறந்திடுவேம்; ஆதலால், செல்லாதொழி என்று விலக்குங் கருத்தை அங்ஙனங்கூருமல் 'நீ செல்வதானுல் எமது சுற்றத்தின் புலம்பொலிகேட்குமுன்னமே உன்பிரயாணத்துக்குத் தடைவாராதபடி செல்' என்று அதற்குத்துணைசெய்யும் வாய்பாட்டாற் கூறியதனுல், துணைசெயல்விலக்காயிற்று.

(சு) முயற்சிவிலக்கு என்பது - முயற்சிதோன்றக் கூறி விலக்குவது. அது "மல்லணிந்த தோளா யிதென்கொலோ வான்பொருண் மேற், செல்க விரைந்தென் றுளந்தெளிந்து - சொல்லுதற்கே, யென்று முயல்வலியா னேகனீ யென்றிடையே, தோன்றுகின்ற தென்வாயிற் சொல்" எனவரும். (இ - ள். வளப்பத்தினையுடைய தோளினையுடையாய்! நீ நன்மைபயக்கும்பொருளினிடத்தே கடுகிப் போவாயாக என்று என்உள்ளமானது கலக்கமறச்சொல்லுவதாக நினைத்துத் தொழிற்படாநின்றது; அதற்குள்ளே ஒருசொல் போகாதொழிவாயாக என்று சொல்லுவதாகத் தோன்றுநின்றது; இது என்னுகுமோ? சொல்லுவாயாக; எ - று. மல்லல் - கடைகுறைந்தது. கோல் - ஐயம்.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் யத்காக்ஷேப மெனப்படும். கணவன் செலவிற்கு உடன்பாடான முயற்சி தன்னிடந்தோன்றியதாகக் கூறி விலக்கியமை காண்க. மல்அணிந்த - வலிமைகொண்ட எனினுமாம். இதுஎன்கொலோ - இது என்னகாரணமோ? இதற்கு யான் என்செய்வேன் என்றபடி. வான்பொருள் மேல் - சிறந்த பொருளை யீட்டுதலைக்குறித்து. முயல்வல் யான்-முயற்சிசெய்வேன் யான். முயல்வல்+யான்=முயல்வலியான்: 'தன்னெழி' [நன். மெய். 3]

(எ) **பரவசவிலக்கு** என்பது - தன்வசமல்லாமைதோன்றக்கூறி விலக்குவது. அது "செல்கை திருவுளமேல் யானறியேன் றேங்கமழ் தார், மல்லகலந்தங்கு மதர்விழியின் - மெல்லிமைக, ணேக்கு விலக்கு மென நோவா ளிவள்காதல், போக்கி யகல்வாய் பொருட்கு" என வரும். (இ - ள். இவளைப்பிரிவதே காரியமாகத் திருவுள்ளத்து அடைத்துப் பொருட்குப்பிரிவாயானால் அதன்மேல்அடுக்குங்காரியம் என்னாலறியப்படா தாகலான், நறுநாற்றத்தையுடைத்தாகிய தாரினையும் வளப்பத்தினையுமுடைத்தாகிய நின்னுடைய மார்பின் கண்ணே பிரியாதுதங்கப்பட்ட விழியினிடத்து உண்டாகிய மெல்லியஇமைகள் எம்முடைய தலைவன்மார்பினைப்பார்க்கின்றபார்வையினை விலக்காநின்றன என்று அதற்குவருந்துந்தன்மையையுடைய இவள் நின்மேல் வைத்த ஆசையினைப்போக்கிப் போவாயாக.)

(கு-ரை.) இது தன்னைப் பிறள்போலக் கூறிய தலைவிவார்த்தையென்ருவது, தலைவியின்நிலைமையைக் கூறுந் தோழிவார்த்தையென்ருவது கொள்க. கணவன்மார்பை இடைவிடாது பார்த்தற்குத் தடையாகின்றன கண்களின் இமைகளென்று இமைகொட்டுதலாலாகுந்தடைக்கும் ஆற்ருது வருந்துகிற இவளது ஆசையைத் தீர்த்துவிட்டே நீ செல்லவேண்டும்; அங்ஙனமன்றிச் சென்ருல் அதனால் வருந் தீங்கு யானொழிக்கற்பாற்றன்று என்று தன்வசமல்லாமைகாட்டிச் செலவை விலக்கியதனால், பரவசவிலக்காயிற்று. 'காதல்போக்கியகல்வாய்' என்றது - உன்செலவை இப்படிப்பட்ட காதலுக்குச் சொல்லி அதனை யுடன்படுத்திவிட்டு நீ செல், யான் என்வசமன்றி அதன்வசமாக நடக்கிறேன் என்றவாறுமாம்.

(அ) **உபாயவிலக்கு** என்பது - விலக்குவதனை ஓருபாயங்காரணகாகக் கூறிவிலக்குவது. அது "இன்னுயிர் காத்தளிப்பாய் நீயே யிளவேனின், மன்னவனுங் கூற்றுவனும் வந்தணைந்தா - லன்னோர், தமக்கெம்மைத் தோன்ருத் தகைமையதோர் விஞ்சை, யெமக்கின் றருள்புரிந்தே யேகு" என்வரும். (இ - ள். எமது இனியவுயிரைக் காக்குந் தன்மையையுடையையாகிய நீயே பிரியக் கருதினையாயின் எம்மிடத்து இளவேனிற்காலத்துக்குத் தலைவனுகிய காமனும் உயிர்க்குத்தலைவனுகிய கூற்றுவனும் வந்துசேர்ந்தால் அவர்கண்ணுக்கு நாங்கள் தோற்ருதேயிருப்பதொரு விச்சையை எமக்குத் தந்து பின்புபோவாயாக; எ - று.)

(கு-ரை.) வருத்துந்தன்மையுடைய மன்மதனுக்கும் யமனுக்கும் யாம் கட்புலனுகாதபடி ஒருமாயவித்தையை எமக்கு அருள்செய்து செல் என்று, செல்லுதற்கு ஓருபாயங்காட்டுவதுபோல அதனை விலக்குதலால், உபாயவிலக்காயிற்று. நீ பிரிந்தால் எமக்கு உயிர் வாழும்வகை யில்லை யென்று குறிப்பித்து விலக்கியவாறு. இன்று - இப்பொழுது.

(கூ) **கையறல்விலக்கு** என்பது - தந்தமக்குவேண்டிய பொருள்மேல் முயலும் ஒழுக்கமின்மை தோன்றக் கூறுவது. அது "வாய்த்த

பொருள்விளைத்த தொன்றில்லை மாதவமே, யார்த்த வறிவில்லை யம்பலத்துக் - கூத்துடையான், சீலஞ் சிறிதேயுஞ் சிந்தியேன் சென்றொழிந்தேன், காலம் வறிதே கழித்து'' எனவரும். (இ-ள். நற்பொருளைவிளைத்தற்குக் காரணமாகிய யாதொருமுயற்சியுஞ் செய்யவில்லை; பெரியதவத்தைத் தேடிக்கொள்ளத்தக்க அறிவு மில்லை; சிதாகாசத்தில் ஆனந்ததாண்டவஞ்செய்கின்ற நடேசனுடைய மான்மியத்தைச் சிறிதேனும் நினைக்கவில்லை; ஆதலால், என்வாணாளை வீணாக்கிவிட்டேன்; எ-று. வாய்த்தபொருள்-நற்பொருள். விளைத்தல் - தேடல். மா தவம்-பெரிய தவம். ஆர்த்தல் - பிணித்தல்.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் அநுசயாக்ஷேபமெனப்படும். கையறல்-செயலறுதல்; நடந்தசெய்தியைக்குறித்து வருந்துதல். 'மாதவமே லார்த்த' என்ற பாடத்துக்கு-பெரியதவத்தின்மேல் தொடர்ந்த என்று பொருள். 'சீலம் வறிதேயும்' என்றும், 'சென்றொழிந்த காலம்' என்றும் பாடங்கள் காணப்படுகின்றன. மான்மியம்-மகிமை. பிணித்தல்-விடாதுகொள்ளுதல்.

(௧0) உடன்படல்விலக்கு என்பது - *உடன்பட்டார்போல விலக்குவது. அது ''அப்போ தடுப்ப தறியே னருள்செய்த, விப்போ திவளுமியைகின்றாள் - தப்பில்,பொருளோ புகழோ தரப்போவீர் மாலை, யிருளோ நிலவோ வெழும்'' எனவரும். (இ - ள். குற்றமற்ற பொருளென்ன புகழென்ன இவற்றையுண்டாக்குதற்குப் பிரிந்துபோவீர்; நீர்பிரிந்த அப்பொழுதே இவளுக்கு அடுப்பதொன்றும் என்னால் அறியப்படாது; நீர் அருளிச்செய்த பிரிவுக்கு இப்போது இவளும் உடன்படாநின்றாள்; இதுகிடக்க, மாலைக்காலம்வந்தபொழுதே அதனோடு இருளோ மதியமோ வருதல்செய்யும்; இதனை நீர் அறிவீர்.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் அநுஜ்ஞாக்ஷேப மெனப்படும். தலைவன் செலவிற்கு உடன்பட்டாற்போன்று கூறித் தலைவிக்கு அப்பிரிவுக்காலத்தில் இருளினாலும் நிலவினாலும் உண்டாகும் பெருந்துயரை எடுத்துக்காட்டி அவன் செலவைத் தோழி விலக்குதலால், உடன்படல்விலக்காயிற்று. 'அருள்செய்ததிப்போது', 'இசைகின்றாள்' என்று பாட பேதம் உண்டு.

(௧௧) வெகுளிவிலக்கு என்பது - வெகுளி தோன்றக் கூறி விலக்குவது. அது ''வண்ணங் கருக வளைசரிய வாய்புலர,வெண்ணந் தளரவெதிர்நின்று-கண்ணின்றிப், போதல் புரிந்து பொருட்காதல் செய்விரால், யாதும் பயமிலேம்யாம்'' எனவரும். (இ - ள். இவளுடைய நிறங் கருகி வேறுபடவும், கையில் வளை சிந்தவும், வாய் நீரற்று உலரவும்,நன்மையெய்துவதாக நாங்கள் எண்ணிய எண்ணமெல்லாம் பழுதாகவும் எங்களெதிரே நின்று கண்ணோட்டமின்றிப் பிரிதல்விரும்பி எங்களை வெறுத்துப் பொருளை ஆசைப்படுவீராணல் இனி எங்கட்கு ஒருபயனுமில்லை; எ - று.)

---

* 'உடன்பட்டாற்போன்று விலக்கிக்கூறுவது' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

UNIVERSITY EXTENSION

(கு - ரை.) இதனைச் செற்றத்தடைமொழி யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ரோஷாக்ஷேப மெனப்படும். 'தளர்வே மெதிர்நின்று' என்றும் பாடமுண்டு. "ஏகுவன்யானெனன் றெடுத் துரைத்த நீயினிப், போகிலென் போகாக்கா லென்" என்பதும், இவ்வணியாம்.

(கஉ) **இரங்கல்விலக்கு** என்பது - இரக்கந்தோன்றக் கூறி விலக்கு வது. அது "ஊச லெழிலிழக்கு மொப்பு மயிலிழக்கும், வாசஞ் சுனை யிழக்கும் வள்ளலே - தேசு, பொழிலிழக்கு நாளையெம் பூங்குழலி நீங்க, வெழிலிழக்கு மந்தோ விவண்" எனவரும். (இ-ள். எம்மு டைய பூவினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குழலினையுடைய இவள் உயி ரிழப்பதேயன்றி, நாளை, ஆடுகின்ற ஊசல்களும் விளையாட்டெழிலை யிழக்கும்: மயிலும் உவமையையிழக்கும்; சுனைகளும் நறுநாற்றத்தை யிழக்கும்: பொழிலும் ஒளியை யிழக்கும்; இவ்விடமும் அழகை யிழக்கும்: தலைவனே! இனி அடுத்தவாறு செய்; எ - று.)

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் அநுக்ரோசாக்ஷேப மெனப்படும். அடுத்தவாறு - தக்கபடி.

(கங) **ஐயவிலக்கு** என்பது-ஐயுற்றதனை விலக்குவது. அது "மின்னோ பொழிலின் விளையாடு மிவ்வுருவம், பொன்னோ வெனுஞ் சுணங்கிற் பூங்கொடியோ-வென்னோ, திசையுலவுங் கண்ணுந்திரண் முலையுந் தோளு, மிசையிருளுந் தாங்குமோர் மின்" எனவரும். (இ-ள். இப்பொழிலின்கண்ணே விளையாடுகின்ற இவ்வுருவம், மின்னினது உருவமோ? அன்றி, பொன்னோவென்று ஐயுறு நிறத்தையுடைய சுணங்கினையுடைத்தாயிருப்பதோ ருருவத்தையுடைத்தாகிய கொடி யோ? யாதோ வென்று ஐயுறுகின்ற நெஞ்சமே! திக்கனைத்தும் பரந்து உலாவித்திரிகின்ற கண்ணினையும் திரண்ட முலையினையும் இரண்டு தோளினையும் தன்மீதே இருளினையும் தாங்கியிருப்ப தொரு மின்னு முண்டோ? சொல்லுவாயாக; எ - று. மின்னோ கொடியோ என்று ஐயுற்று, மின்னன்மை துணிதலான், பூங் கொடியோ என்ற ஓகாரம் - தெரிநிலைக்கிளவியான் அன்மையை விலக்கிற்று.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ஸம்சயாக்ஷேப மெனப்படும். ஐயுற்றதனை - சந்தேகப்பட்டதை. பூங்கொடியோ என்றது - பெண் வடிவமோ வென்றபடி. 'பொற்கொடியோ' என்றும் பாடமுண்டு. முன்னிரண்டு அடிகளில் தோன்றிய ஐயம் பின்னிரண்டு அடிக ளால் விலக்கப்பட்டது. மின்னலன்றென்று காட்டியதனால் மக ளென்று துணிந்தவாறு.

வடநூலிற் காட்டப்பட்ட மூர்ச்சாக்ஷேபம், அநுசயாக்ஷேப மென் னுங் கையறல்விலக்கில் அடங்கும். கையாறென்பது மூர்ச்சைக்கு ஒருபெயராக வழங்குமாறும் அறிக. கருணைத்தடைமொழி இரங்கல் விலக்கிலும், வெப்பத்தடைமொழி வெகுளிவிலக்கிலும் அடங்கு மாறு காண்க. ஆதாரத்தடைமொழி, ஆதேயத்தடைமொழி என்

ரூற்போலப் பிறிவாற்றான்வருவனவற்றையும் இவற்றுள்ளே அறிந்து அமைத்துக்கொள்க. "செல்லாமையுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின், வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை" என்பது, வன்சொல் விலக்கின்பாற்படும். "நகையு முவகையுங் கொல்லுஞ் சினத்திற், பகையு முளவோ பிற" என்பது, நிகழ்வினைவிலக்கின்பாற்படும். இங்ஙனம் ஒருவிஷயத்தையே பலவகையிலுங் காட்டியது, ஒவ்வொருகாரியத்தையுங் கவி தன்தோற்றத்தினளவு வகைப்படுத்திக் கூறலாகும் என விழியறிவித்தற்கு என்க. இதுவே பிற அலங்காரங்களின் பலவேறுவிகற்பங்களுக்கும் நியாயமாம். (சச)

கசு. **வேற்றுப்பொருள் சிலேடை யேதுவென் றின்னவை**
மேற்கூறியற்கையின் விளங்கித் தோன்றும்.

என்பது: **இவ்வலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடுகூடி வருமாறு** உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வேற்றுப்பொருள்வைப்பும் சிலேடையும் ஏதுவும் என்று சொல்லப்பட்டவைகளோடு இவ் விலக்கென்னும் அலங்காரங் கூடி மேற்சொல்லப்பட்ட அலங்காரங்கள்போல வரும்; (எ - று.)

(கு-ரை.) பிறஅலங்காரங்களோடு கூடிவருதல்பற்றி, இவற்றை வேறுபிரித்தோதினர்.

அவற்றுள்,

(க) **வேற்றுப்பொருள்வைப்புவிலக்கு**:..."தண்கவிகை யாலுகந் தாங்குமனபாயன், வெண்கவிகைக் குள்ளடங்கா வேந்தில்லை - யுண்டோ, மதியத் துடனிரவி வந்துலவும் வானிற், பொதியப் படாத பொருள்" எனவரும். (இ - ள். உள்ளங்குளிர்ந்து கொடுக்குங் கொடையையுடைய அநபாயச்சோழனுடைய வெண்கொற்றக்குடைக்கீழ்அடங்காத வேந்தரும் இல்லை: மதியும் இரவியுந்திரியும் ஆகாயத்துள்அடங்காத பொருளும் இல்லை; எ - று.)

(கு - ரை.) இதனைப் பிறபொருள்வைப்புத்தடைமொழி யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் அர்த்தாந்தரந்யாஸாக்ஷேபமெனப்படும். வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின் இலக்கணத்தை, அடுத்த சூத்திரத்திற் காண்க. அநபாயன்குடைக்கீழடங்காத அரச ரில்லை யென்ற விலக்கை, வானத்திலடங்காத பொருளில்லை யென்ற வேறுபொருள்கொண்டு சாதித்ததனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்புவிலக்காயிற்று. கவி கையால் உலகந் தாங்கும் - கவிந்த கையினால் (பொருள்களையெடுத்துக்கொடுத்து) உயிர்களைக் காக்கின்ற என்க. அனபாயன் என்றவிடத்து 'சயதுங்கன்' என்றும், 'சனநாதன்' என்றும், எங்கும் என்றவிடத்து 'உண்டோ' என்றும் பாடபேதம் உண்டு.

(உ) **சிலேடைவிலக்கு**:—"அம்போ ருகஞ்செற் றமுத மயமாகி, வம்பார் முறுவ லொளிவளர்க்க-விம்பர், முகைமதுவார் கோதை முகமுண் டிலகின், மிகைமதியும் வேண்டுமோ வேறு" எனவரும்.

(இ - ள். தாமரையினது அழகை அழித்து அமிருதத்தன்மைத் தாய்ப் புதுமையோடுகூடி விரியாநின்ற ஒளியை யுடைத்தாதற்கு, முல்லைமுகைகளையுடையகோதையையுடையாளுடைய முகமல்லது, தாமரையைக் கருகுவித்து அமிருதகலைகளாலியன்ற வடிவுடைத் தாய்ச் செவ்விதராநின்ற ஒளிநிலாவிரிமதி உலகத்திற்கு மிகை; எ - று. இஃது-முகத்திற்கும் மதிக்கும் சிலேடை. முறுவல்-ஒளி. வம்பு-புதுமை. இம்பர்-இவ்விடம்.)

(கு - ரை.) இம்மாதர்முகமுள்ளதனால் மதியொன்று வேண்டுவ தில்லையென்று விலக்குதலால் விலக்கணிக்கு இடமாகிற இச்செய் யுளில் முன்னிரண்டடிகள் இருபொருள்பட்டதனால், சிலேடைவிலக் காயிற்று. முறுவலொளி-ஒருபொருட்பன்மொழி. மது வார்-தேன் சொரிகிற.

(ரு) ஏதுவிலக்கு:—"பூதலத்து ளெல்லாப் பொருளும் வறிய ராய்க், காதலித்தார் தாமே கவர்தலா-னீதி, யடுத்துயர்ந்த சீர்த்தி யனபாயா யார்க்குங், கொடுத்தியெனக் கொள்கின்றி லேம்" என வரும். (இ - ள். பூமண்டலத்துள்ளே வறிஞராய் ஆசைப்பட்டார் யாவரும் தாம் ஆசைப்பட்ட பொருள்களைத் தடையின்றித் தாமே யெடுத்துக்கொள்ளுகின்றாராதலால், நீ உலகத்துவறியோர்க்குக் கொடுக்கின்றாயாக நினைக்கின்றிலோம்; நீதியைச்செய்தலாலே உயர்ந்த கீர்த்தியையுடைய அநபாயனே! எ-று. நீதியடுத்துயர்ந்த சீர்த்தி யென்றது-பிள்ளையைத் தேர்க்காலிலிட்ட குணம் என்ற வாறு.)

(கு-ரை.) 'நீ யார்க்குங்கொடுத்தி யெனக் கொள்கின்றிலேம் யாம்' என்ற விலக்குக்கு, யாவரும் உன்பொருள்களை வேண்டியபடி தாமே எடுத்துக்கொள்ளுதலால் என்று காரணங்காட்டியதனால்,ஏதுவிலக் காயிற்று. சஎ-ஆம் சூத்திரத்திற் காட்டப்பட்ட காரணவிலக்கினும் இதில் சமத்காரம் மிக்குத்தோன்றுதலால், இது பிறிதோரணியை உட்கொண்டதென வேறுகாட்டப்பட்டது. (சரு)

விலக்கலங்காரம் முற்றும்.

எ. வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி.

உ0. முன்னொன்று தொடங்கி மற்றது முடித்தற்குப்
பின்ன ரொருபொரு ளுலகறி பெற்றி
யேற்றிவைத் துரைப்பது வேற்றுப்பொருள் வைப்பே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே வேற்றுப்பொருள்வைப் பென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) முன் ஒருபொருட்டிறந்தொடங்கிப் பின்னர் அது முடித்தற்கு வலியுடைய பிறிதொருபொருளை உலகறிபெற்றியான் வைத்துமொழிவது வேற்றுப்பொருள்வைப் பென்னும் அலங் காரமாம்; (எ - று.)

இதன் அகலம் உரையிற் கொள்க.

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் அர்த்தாந்தரந்யாஸமெனப்படும். ஒரு வாக்கியப்பொருளைக் கூறி நாட்டி அதனை உறுதிப்படுத்துதற்கு மற்றொரு வாக்கியப்பொருளைக் கூறிவைத்தல் இதன் இலக்கணம். ஒருவாக்கியப்பொருளை மற்றொரு வாக்கியப்பொருள் கொண்டு சாதிப்பது என்க. இவ்வணியில் பொதுப்பொருளாற் சிறப்புப்பொருளும், சிறப்புப்பொருளாற் பொதுப்பொருளும் சாதிக்கப்படும்; அவை இடம் நோக்கிக் கண்டுகொள்க. வலி - வல்லமை. உலகறிபெற்றியான் - பிரசித்தமான விதத்தால். (௫௬)

௫௧. முழுவதுஞ் சேற லொருவழிச் சேறன்
* முரணித் தோன்றல் சிலேடையின் முடித்தல்
கூடா வியற்கை கூடு மியற்கை
† யிருமை யியற்கை விபரீதப் படுத்தலென்று
இன்னவை யெட்டு மதன தியல்பே.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) முழுவதுஞ்சேறலும் ஒருவழிச்சேறலும் முரணித்தோன்றலும் சிலேடையின்முடித்தலும் கூடாவியற்கையும் கூடுமியற்கையும் இருமையியற்கையும் விபரீதப்படுத்தலும் என எண்வகையான் வருவது அவ்வலங்காரத்து இயல்பு; (எ - று.)

அவற்றுள்,

(௧) முழுவதுஞ்சேறலென்பது-ஒருதிறம் உரைத்தால் அத்திறம் எல்லாவற்றின்மேலும் முற்றச்செல்ல உரைப்பது. அது "புறந்தந் திருளிரியப் பொன்னேமி யுய்த்துச், சிறந்த வொளிவளர்க்குந் தேரோன்-மறைந்தான், புறவாழி சூழ்ந்த புவனத்தே தோன்றி, யிறவாது வாழ்கின்றார் யார்" எனவரும். (இ - ள். உலகைக் காத்துப் பொலிவுடைய சக்கரத்தை நடத்தி இருள்கெட மிக்கவொளியை வளர்க்குந் தேரையுடைய ஆதித்தன் மறைந்தான்; கடல்சூழ்ந்த உலகிற் பிறந்தார் இறவாதே வாழ்கின்றார் யாவர்? எ - று.)

(கு-ரை.) இதனைப் பொதுப்பிறபொருள்வைப் பென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் விசுவவியாபி யெனப்படும். திறம்-பொருள்; விஷயம். சேறல்-செல்லுதல். புறந்தந்து-காத்து. இனி, இருள் புறந்தந்து இரிய-இருள் புறங்கொடுத்துஓட எனினும் அமையும். 'பொன்மேனியுய்த்து' என்று பாடமோதி, பொன்னிறமான உடம்பைக் கொண்டு என்று உரைப்பாருமுளர். 'மறைந்தால்' என்ற பாடத்துக்கு,மறைந்தானென்றால் என்று பொருள். இச்செய்யுளில் தோன்றியிறக்குந்தன்மை உலகத்துப்பொருள்கட்கெல்லாம் பொதுவாக நிற்றல் காண்க. முந்தினவாக்கியம்-சிறப்புப்பொருள்.

* 'முரணிற்றோன்றல்' என்றும் பாடமுண்டு.

† 'இருமை விபரீத மெனவத னியல்பே' என்றும் பாடமுண்டு.

பிந்தின வாக்கியம்-பொதுப்பொருள். மற்றை உதாரணச் செய்யுளி லும் இங்ஙனமே வந்துள்ளன. மாறிவருதல், சிறுபான்மை.

(உ) ஒருவழிச்சேறலென்பது-ஒருதிறம் உரைத்தால் அத்திறம் எல்லாவற்றின்மேலும் முற்றச்செல்லாது சிலவற்றின்மேலே சென் றெழிவது. அது "எண்ணும் பயன்றூக்கா தியார்க்கும் வரையாது, மண்ணுலகில் வாமனருள் வளர்க்குந்-தண்ணறுந்தேன், பூத்தளிக் குந் தாராய் புகழாளர்க் கெவ்வுயிருங், காத்தளிக்கை யன்றோ கடன்" எனவரும். (தூக்கல்-விசாரித்தல். வாமன்-திருமால். கடன்-முறைமை.)

(கு-ரை.) இதனைச் சிறப்புநிலைப் பிறபொருள்வைப் பென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் விசேஷஸ்த மெனப்ப டும்.(இ-ள். உலகத்திலே திருமால் கருதப்படும்பயன் யாதொன்றை யுங் குறியாமல் எல்லோர்க்கும் வரையறையில்லாமல் கருணையை மிகுதியாகச் செய்தருளுவான்; குளிர்ந்த நறிய தேனை வெளிப்படுத் திச் சொரிகிற பூமாலையையுடையவனே! புகழுடையார்க்கு எவ்வுயி ரையுங் காப்பது கடமையன்றோ? எ-று. வாமன் என்பது-அருகன், புத்தன், சிவன் இவர்கட்கும் பெயராகவழங்கும். 'என்னும் பயன் றூக்காது,' 'மன்னுலகின்,' 'மின்னுறுந்தேன்' என்றும் பாட முண்டு, இவற்றிற்கு-முறையே, யாதொரு பயனையும் எதிர்நோக் காமலென்றும், நிலைபெற்றஉலகத்தி லென்றும், ஒளிபொருந் திய தேனென்றும் பொருள்காண்க. 'வாமனருள்வளர்க்கும்' என்ற விடத்து 'மேகமழைபொழியும்' என்ற பாடமுங் காணப்படுகிறது; அது முதனூலுக்கு இயைந்ததாம். இச்செய்யுளில் எவ்வுயிருங் காத்தளித்தல் யாவர்மேலுஞ் செல்லாது 'புகழாளர்க்கு' என்று சிலர்மேலேயே செல்லுதல் காண்க. தாராய்-ஆடுஉமுன்னிலை. "தாரார்" என்ற பாடம், புகழாளர்க்கு அடைமொழியாம்.

(ஙு) முரணித்தோன்றலென்பது-தம்முள் மாறுபட்டிருக்கும் இயல் புடைய பொருள் வைப்பது. அது "வெய்ய குரற்றோன்றி வெஞ்சி னவே றுட்கொளினும், பெய்யு முகிறன்னைப் பேணுவரால்-வையத், திருள்பொழியுங் குற்றம் பலவரினும் யார்க்கும், பொருள்பொழி வார் மேற்றே புகழ்" எனவரும். (வெய்யகுரம்-முழக்கம். சினவேறு-நெருப்பு.)

(கு-ரை.) இதனை முரண்பிறபொருள்வைப்பென்று வழங்குத லும் உண்டு. இது வடமொழியில் விரோதி யெனப்படும். இ-ள். கொடியஇடிமுழக்க முண்டாதற்கிடமாய் மிகஉக்கிரமான இடி நெருப்பை உட்கொண்டிருந்தாலும் மழைபொழியும் மேகத்தை அனைவரும் கொண்டாடுவார்கள்; உலகத்தில் இருட்டன்மை மிக்க [கொடிய] பல்குற்றங்கள் உள்ளனவாயினும் யாவர்க்கும் புகழ்தல் பொருள்சொரிபவர்மேலேயே நிகழ்வதாம். எ-று. ஆல்-ஈற்றசை. இச்செய்யுளின் முதலடி-கடுஞ்சொல்லுக்கிடமாய்க் கடுங் கோபத்தை உட்கொண்டிருந்தாலும் என்னும் பொருளையுங்

கொண்டது. இங்கு, ஈகைக்கும் கடுங்குரல்முதலியவற்றிற்கும் முரண் இருத்தல் காண்க. 'பெய்யுமழைமுகிலை'' 'குற்றம்பலவெனி னும்' என்றும் பாடமுண்டு.

(௬) **சிலேடையின்முடிந்த** லென்பது - முன்னர்வைத்த பொருளை யும் பின்னர்வைத்த பொருளையும் ஒருசொற்றொடர்பாற் சொல் வது. அது "எற்றேகொடிமுல்லை தன்னை வளர்த்தெடுத்த, முற் றிழையாள் வாட முறுவலிக்கும் - முற்று, முடியாப் பரவை முழங் குலகத் தென்றுங், கொடியார்க்கு முண்டோகுணம்'' எனவரும். இதனுள், கொடுமையுடையார்க்கும் கொடிக்கும் சிலேடை தந்த வாறு காண்க. (இ - ள். முல்லைக்கொடியானது, முன்பு தன்னை வளர்த்துக்காத்த குறைவற்றஅணிகளையுடையாளாகியஇவள் வரு ந்த முறுவல் செய்யாநின்றது; இஃது என்னே! முழக்கத்தினையுடைய முடிவுதெரியாத கடல் சூழப்பட்ட உலகத்துக் கொடியார்க் குங் குண முண்டாமோ? எ - று.) கொடியார்-கொடுமையுடையார்க் கும், கொடிக்கும் பெயர்.

(கு - ரை.) முறுவலிக்கும்-நகைக்கும்; அரும்பெடுக்கும். குணம்- நற்குணம்; தன்னைவளர்த்தவர் வருந்தத் தான்சிரியாமை. கொடி யார் என்பது-கொடியையுணர்த்தும்போது, 'ஆர்' என்னும் பலர் பால்விகுதி-உயர்வுபற்றியது.

(௭) கூடாவியற்கையென்பது-கூடாததனைக் கூடுவதாகக் கூறு வது. அது "ஆர வடமு மதிசித சந்தனமு, மீர நிலவு மெரி விரியும்-பாரிற், றுதிவகையான் மேம்பட்ட துப்புரவுந் தத்தம், விதிவகையான் வேறு படும்'' எனவரும். (துப்புரவு - அநுபவம். விரிதல் - மிகுதல்.)

(கு - ரை.) இதனை இயைபிலிப் பிறபொருள்வைப் பென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் அயுக்தகாரீ யெனப் படும். இ - ள். (குளிர்ந்த) முத்துமாலையும், மிகக்குளிர்ச்சியான சந்தனமும், குளிர்ந்த நிலாவும், (விரகவேதனையுடையார்க்கு)நெருப் புத்தன்மை மிகுகின்றன; உலகத்தில் புகழ்க்கூறுபாட்டாற் சிறந்த இனிய அனுபவப்பொருள்களும் அவரவர்விதிவகையினாலே தம் தம் நிலைமை மாறிவிடும்; எ - று. இச்செய்யுளில் இயல்பிற்குளிர்ந்த பொருள்கள் வெப்பந்தருதலாகிய கூடாததன்மை கூடுவதாக நியாயங்காட்டி நாட்டப்பட்டவாறு காண்க.

(௮) கூடுமியற்கையென்பது-கூடுவதனைக் கூடுவதாகக்கூறுவது. அது "பொய்யுரையா நண்பர் புனைதேர் நெறிநோக்கிக், கைவளை சோர்ந் தாவி கரைந்துகுவார்-மெய்வெதும்பப், பூத்தகையுஞ் செங் காந்தள் பொங்கொலிநீர் ஞாலத்துத், தீத்தகையார்க் கீதே செயல்'' எனவரும். (இ - ள். (எக்காலத்தும்) பொய்யறியாத தலைவருடைய அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர் வரும் வழி பார்த்துக் கைவளைவீழ உயிர் நைந்து விதனப்படுகின்ற மடவாருடைய மேனி யழலப் பூத்து

விளங்கி வருத்துகின்றது, சிவந்தநிறத்தையுடைய காந்தள்; கடல் சூழ்ந்த ஞாலத்துத் தீக்குணத்தார்க்கு ஈதன்றோ செயல்; எ - று.) தீத்தகையார் என்றது, தீயகுணத்தையுடையார்க்கும், தீப்போலச் சிவந்த நிறத்தையுடைய பூத்தகாந்தளுக்கும் பெயர்.

(கு - ரை.) இதனை இயைபுப்பிறபொருள்வைப் பென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் யுக்தாத்மா எனப்படும். தீத்தகையார் மெல்லியலாரை வருத்துதலாகிய பொருந்துமியல்பே இதிற் கூறப்பட்டமை காண்க. 'நண்பா' என்று படித்தல் சிறப்பன்று-அகையும்-வருத்தும். தகை - குணம்.

(எ) **இருமையியற்கை**யென்பது-கூடாததனையும் கூடுவதனையும் ஒருங்கு கூறுவது. அது "கோவலர்வாய் வேய்ங்குழலேயன்றிக் குரைகடலுங், கூவித் தமியோரைக் கொல்லுமாற்-பாவாய், பெரியோரும் பேணாது செய்வரேபோலுஞ், சிறியோர் பிறர்க்கியற்றுந் தீங்கு" எனவரும். (இ - ள். இடைக்குலமாக்கள்வாயின் வேய்க்குழலிசையே யன்றி ஒலிக்குங்கடலுங் கதறிப் பிரிந்திருந்தாரைக் கொல்லும்; பாவாய்! பெருந்தகைமையுடையாரும் விசாரியாது செய்வர்போன்றதுகாண், எப்பொழுதுஞ் சிறியோர் அயலவர்க்குச் செய்யுந் தீமைக்காரியத்தை; எ - று. பெரியோர்-கடல். சிறியோர்-குழல். தீங்கு - தீமை. ஆல் - அசை.)

(கு-ரை.) இதனை விரவியற்பிறபொருள்வைப்பென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் யுக்தாயுக்த மெனப்படும். இச்செய்யுளில் சிறியோர் பிறர்க்குத் தீங்குசெய்தலாகிய கூடுமியற்கையும், பெரியோர் பிறர்க்குத் தீங்குசெய்தலாகிய கூடாவியற்கையும் ஒருங்குவந்தமை காண்க. பாவாய் - சித்திரப்பாவை போன்றவளே!

(அ) **விபரீத**மென்பது - விபரீதப்படச்சொல்லுவது. அது "தலையிழந்தானெவ்வுயிருந் தந்தான் பிதாவைக், கொலைபுரிந்தான் குற்றங் கடிந்தா - னுலகிற், றனிமுதன்மை பூண்டுயர்ந்தோர் வேண்டுவரேற் றப்பா, வினையும் விபரீதமாம்" எனவரும். (இ - ள். முழுதுலகும்படைத்தபிரமன் தலையிழந்தான்: பிதாவைக் கொன்ற சண்டிசன் குற்றந்தீர்ந்தான், ஒருவர்க்குமில்லாத பெருமையுடையராய் உயர்ந்தோர் நினைப்பின் தப்பாத வினைகளும் உலகத்து மறுதலைப்படும்; எ - று.) இதனுள், நல்வினைப்பயன் தீதாகவும், தீவினைப்பயன் நன்றாகவும் வந்து விபரீதமானது காண்க.

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் விபர்யய மெனப்படும். இதன் இலக்கணம் - தக்கதைத் தகாததாகவும், தகாததைத் தக்கதாகவும் மாறுபடச்சொல்வது. 'குற்றங்கடிந்தான்' என்றும் பாடமுண்டு.

வேற்றுப்பொருள்வைப்பலங்காரம் முற்றும்.

அ. வேற்றுமையணி.

௨௨. கூற்றினுங் குறிப்பினு மொப்புடை யிருபொருள்
வேற்றுமைப் படவரின் வேற்றுமை யதுவே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே வேற்றுமையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கூற்றினானுதல் குறிப்பினானுதல் ஒப்புடைய இருபொருளை வைத்து அவற்றைத் தம்முள் வேற்றுமைபடச் சொல்லுவது வேற்றுமை யென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

'வேற்றுமை' என்னாது 'அதுவே' என்ற மிகையால், அவை ஒருபொருளான் வேற்றுமைசெய்தலும், இருபொருளான் வேற்றுமை செய்தலும் உடையன. அல்லதூஉம், அவ்விலேசானே, வேற்றுமைப் படக் கூறுதலே யன்றி ஒன்றினொன்று மிகுதிப்படக் கூறவும்படும்.

(கு-ரை.) இது வடமொழியில் வ்யதிரேக மெனப்படும். இதன் இலக்கணம்-உபமான உபமேயங்களுள் ஒன்றற்கு வேறுபாடுகாட்டல். கூற்று-சொல்; அதாவது-வெளிப்படை. மிகை-அவசியமில்லாத சொல்; சூத்திரங்களில் அநாவசியமான சொல் இருந்தால், அதனால் ஏதேனும் விசேஷார்த்தங் கொள்ளுதல், மரபு.

(க) ஒருபொருள்வேற்றுமைச் சமம்—"அனைத்துலகுஞ் சூழ்போ யரும்பொருள் கைக்கொண், டினைத்தளவைத் தென்றற் கரிதாம்-பனிக்கடன், மன்னவ நின் சேனைபோன் மற்றது நீர்வடிவிற், றென்னு மிதுவொன்றே வேறு" எனவரும். (இ - ள். முழுதுலகுஞ் சூழ்ந்து பிறர்க்குஅரிய பொருள்களையுமுடைத்தாய் இன்னதனை யளவையுடைத்தென்றற்கு அரிதாகுங் குளிர்ந்தகடலும், எல்லா நாட்டையுங் கைக்கொண்டு அவ்வந்நாட்டரசரது அரிய நிதிய மெல்லாங் கைக்கொண்டு எண்ணற்குஅரிய நினது சேனையும், மன்னவனே! ஒக்குமாயினும், கடலானது நீராகியவடிவையுடையதென்னும்ஒருகுணமே வேறுபட்டிருக்கும்; எ - று.)

(கு - ரை.) இதனை ஒருமைவியதிரேகமென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஏகவ்யதிரேக மெனப்படும். இச்செய்யுளில், முன்னிரண்டடியிலுள்ள சொற்களால் கடலுக்கும் சேனைக்கும் (வெளிப்படையாக) ஒப்புமை கூறி, பின்பு கடலென்னும் ஒருபொருளுக்கு 'நீர்வடிவிற்று' என்னும் பேதம் சொன்னமையால், ஒருபொருள்வேற்றுமையாயிற்று. இதில் அவ்விரண்டற்கும் உயர்வு தாழ்வு தோன்றாமையால், சம மெனப்பட்டது. முன்னிரண்டடி சிலேடை. 'நீர்வடிவிற்று' என்பதற்கு - சற்குணம் வடியுந் தன்மையதென்று பொருள்கொண்டால், அது சேனைக்கு அடைமொழியாகலாம்.

(உ) இருபொருள்வேற்றுமைச் சமம் - "சென்று செவியளக்குஞ் செம்மையவாய்ச் சிந்தையுள்ளே, நின்றளவி லின்ப நிறைப்பவற்று, ளொன்று, மலரிவருங் கூந்தலார் மாதர்நோக் கொன்று, மலரிவருங்

கூத்தன்றன் வாக்கு" எனவரும். (இ - ள். உலாவிச் செவியை யளக்குஞ் செம்மையை யுடைத்தாய் மனங்களில் நின்றமாத்திரத் திலே உவகையை நிறைக்குந் தன்மையை யுடையது மலர்செறியுங் கூந்தலை யுடையாருடைய காதலைச் செய்யுங் கண்ணென்றும், உலகத்தார் செவியான் அளந்தறியுந் தன்மையை யுடைத்தாய்க் கேட்போர்மனங்களைவிடாதேநின்று அளவில்லாவின்பத்தைத்தோற்றுவிப்பது மலரியெனப்பட்ட ஊரி லுண்டாகிய கூத்தனென்னும் இயற்பெயரையும் சக்கரவர்த்தியென்னுஞ் சிறப்புப்பெயரையு முடையானது கவி யென்றும் வந்தவாறு. இதனுள், ஒன்று-கண்; ஒன்று - கவி என்று கொள்க. மலரி என்பது - ஓரூர்.)

(கு - ரை.) இதனை இருமைவியதிரேக மென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் உபயவ்யதிரேக மெனப்படும். இச் செய்யுளில், முன்னிரண்டடியிலுள்ள சொற்களால் இரண்டுபொருளுக்கு (வெளிப்படையாக) ஒப்புமைகூறி, பின்பு அவற்றில் ஒன்று மாதர்நோக்கு, ஒன்று கூத்தன்வாக்கு என்று இரண்டுபொருளுக்கும் பேதஞ் சொன்னமையால், இருபொருள்வேற்றுமையாயிற்று. இவ்விரண்டற்கும் உயர்வுதாழ்வு தோன்றாமையால், சமமெனப்பட்டது. முன்னிரண்டடி - சிலேடை. 'மலரிவரும்' என்பது - மூன்றாமடியில் மலர் இவருமெனவும், நான்காமடியில் மலரி வருமெனவும் பிரிந்துபொருள்பட்டது, யமகமென்னுஞ் சொல்லணியாம்.

(௩) உயர்ச்சி - "மலிதேரான் கச்சியு மாகடலுந் தம்மு, ளொலியும் பெருமையு மொக்கு-மலிதேரான், கச்சி படுவ கடல்படா கச்சி, கடல்படுவ வெல்லாம் படும்" எனவரும். (மா கடல்-பெரிய கடல். மலி தேர்-மிக்கதேர். கடலிலுள்ளது கச்சியிலுண்டாகும், கச்சியிலுள்ளன கடலிலில்லை யென்க.)

(கு - ரை.) இதனை உயர்புவியதிரேக மென்று வழங்குதலும் உண்டு. இச்செய்யுளில் கச்சிக்கும் கடலுக்கும் ஒலியாலும் பெருமையாலும் முன்னர் (வெளிப்படையாக) ஒப்புமைகாட்டி, பின்பு கடலிலுண்டாவனவெல்லாம் கச்சியிலுண்டாகக் கச்சியிலுண்டாவன வெல்லாம் கடலிலுண்டாகா வெனக் கடலினும் கச்சிக்கு உயர்வு கூறினமை காண்க. இது-இருபொருள்வேற்றுமையுயர்ச்சியாம்.

இவை - கூற்றுவேற்றுமை.

(௪) இருபொருள்வேற்றுமைச் சமம் - "கார்க்குலமும் பாய்திரையுங் காட்டுங் கடல்படையும், போர்க்களிறும் பாய்மாவும் பொங்குமா - லேற்று,கலமுடைத்து முந்நீர் கதிராழித் திண்டேர், பலவுடைத்து வேந்தன் படை" எனவரும். (இ - ள். கரியமுகிலையும் பரந்ததிரைகளையு முடைத்து, கடலானது; சோழனதுசேனையும், போர்த்தொழின்மிக்க களிறும் பாயுங்குதிரையும் மிகுத்தோன்றும்: அந்தக்கடலானது, பலபொருளுமேற்றும் மரக்கல முடைத்து; சோழனது சேனையும், பலகதிராழித்திண்டேரினையு முடைத்து; எ - று.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுளில், கார்க்குலத்தையும் பாய்திரையையு முடைய கடலுக்கும், போர்க்களிற்றையும் பாய்மாவையுமுடைய

சேனைக்கும் (குறிப்பால்) ஒப்புமைகூறி, அவற்றில் கடல் மரக்கல முடையது, சேனை தேருடையது என்று இரண்டுபொருளுக்கும் பேதஞ்சொன்னமையால், இருபொருள் வேற்றுமையாயிற்று. இவ் விரண்டற்கும் உயர்வுதாழ்வு தோன்றாமையால், சமமெனப்பட்டது. 'ஏற்றகலம்,' 'முன்னீர்' என்றும் பாடமுண்டு. கதிராழித்திண்டேர் - ஒளியையும் சக்கரத்தையு முடைய வலிய தேர்.

(கூ) உயர்ச்சி - "பதுமங் களிக்கு மளியுடைத்துப் பாவை, வதன மதர்நோக் குடைத்துப்-புதையிருள்சூ, ழப்போ தியல்பழியு மம்போ ருகம்வதன, மெப்போது நீங்கா தியல்பு" எனவரும். (பதுமம் - தாமரை. வதனம் - முகம். களித்தல்-மயங்குதல். புதையிருள்சூழப் போது - மாலை.)

(கு - ரை.) இ - ள். தாமரைமலர், (தன்னிடத்தே) களிக்கின்ற வண்டுகளை யுடையது: மாதின்முகம், (தன்னிடத்தே) மதர்த்தபார் வையையுடையது; இவற்றில் தாமரைமலர், நிறைந்த இருள் சூழும் இராக்காலத்தில் தன் இயல்புகெடும்: முகம், எப்பொழுதுந் தன் இயல்புகெடாது; எ - று. இச்செய்யுளில் களிக்கும்வண்டுள்ள தாம ரைக்கும், மதர்த்தகண்ணுள்ள முகத்துக்கும் குறிப்பால் ஒப்புமை கூறி அவற்றில் தாமரை இராப்பொழுதில் இயல்பு அழிய முகம் எப்போதும் இயல்பு அழியாது எனத் தாமரையினும் முகத்துக்கு உயர்வுகூறினமை காண்க. இது - இருபொருள்வேற்றுமையுயர்ச்சி யாம்.

இவை - குறிப்புவேற்றுமை.

பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (சஅ)

உகூ. அதுவே,

குணம்பொருள் சாதி தொழிலொடும் புணரும்.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவ் வேற்றுமை யென்னும் அலங்காரம், குணத்தோ டும் பொருளோடும் சாதியோடும் தொழிலோடும் கூடியும் வரும்.

அவற்றுள்,

(க) குணவேற்றுமை - "சுற்றுவிற் காமனுஞ் சோழர் பெருமானுங், கொற்றப்போர்க் கிள்ளியுங் கேழொவ்வார்-பொற்றொடியா, யாழி யுடையான் மகன்மாயன் செய்யனே, கோழி யுடையான் மகன்" என வரும். (இ - ள். காமனும் சோழனும் தம்மில் நிறமொவ்வார். பொன் னாற்செய்த வளையலை யுடையவளே! சக்கரத்தையுடையனாகிய மாயனுடைய மகனாகிய காமன் கறுத்திருப்பான்; கோழியென்னும் ஊரை யுடையவனாகிய சோழனுடைய மகன் சிவந்திருப்பான்; எ-று. கோழி-உறையூர். மால்மகன்-காமன். கேழ்-ஒளி.)

(கு - ரை.) இங்கு உபமானமாகிய மன்மதனது நிறத்துக்கும், உபமேயமாகிய சோழராசகுமாரனது நிறத்துக்கும் வேற்றுமை

கூறப்பட்டமை காண்க. இங்கே, குணம்-வண்ணப்பண்பு. சுற்று வில்-கட்டுடையவில். சோழர்பெருமான்-சோழநாட்டார் தலைவன். கொற்றப் போர்-வெற்றியைத்தரும் போர். மாயன்-மாயையபோலுங் கருநிறமுடையா னென்க.

(உ) பொருள் வேற்றுமை - "ஓங்க லிடைவந் துயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி, யேங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்று-மாங்கவற்றுண், மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரோன் றேனையது, தன்னே ரிலாத தமிழ்" எனவரும். (இ - ள். உதயமலையில் தோன்றி மேன்மக்கள் தொழுதேத்த விளங்கி இரைந்தொலிக்குங்கடல்சூழ்ந்தவுலகத்து இருளையெல்லாங் கடிவதாயும், பொதியமலையில் தோன்றி அறிவுடையோர் தொழுதேத்த விளங்கி இரைந்தொலிக்குங் கடல்சூழுலகத்தில் மக்களுள்ளத்து உள்ள மயக்கந் தீர்ப்பதாயு மிருக்கின்ற இரண்டுள்ளும், ஒன்று, ஒளியினையும் அழகினையும் தனிக்காலையுமுடைத்தாய தேரினையும் எல்லாரும்விரும்புங்கதிரினையுமுடைய ஆதித்தன்; ஏனையது, தனக்குஒப்பற்ற தமிழ்; எ - று. ஆழி-தேர்க்கால். நேர்-ஒப்பு.)

(கு - ரை.) இங்குச் சூரியனும் தமிழு மாகிய இரண்டு ஒப்புடைப் பொருள்களுக்கு ஒருசார் வேற்றுமை கூறப்பட்டமையால், பொருள் வேற்றுமையாம்.

(ங) சாதிவேற்றுமை - "வெங்கதிர்க்குஞ் செந்தீ விரிசுடர்க்கு நீங்காது, பொங்கு மதியொளிக்கும் போகாது-தங்கும், வளமையான் வந்தமதிமருட்சிமாந்தர்க், கிளமையான் வந்த விருள்" எனவரும். (இ - ள். சூரியனுக்கும் விளக்குக்கும் நீங்காது மதியொளிக்கும் போகாதே நிற்கும், செல்வத்தினால்வந்த களிப்புடையமாந்தர்க்கு இளமையிலுண்டாகிய அறியாமையாகிய இருள்; எ-று.)

(கு - ரை.) இதில் புறவிருளினும் அகவிருளுக்கு முச்சுடராலும் அழியாமையாகிய வேற்றுமை கூறப்பட்டது காண்க. இங்கே இருளென்றது, பலர்க்குந் தோன்றும் அறியாமையை உணர்த்தலால், சாதியெனப்பட்டது.

(ச) தொழில்வேற்றுமை-"புனனாடர் கோமானும் பூந்துழாய் மாலும், வினைவகையான் வேறு படுவர்-புனனாட, னேற்றெறிந்து மாற்றலர்பா லெய்தியபார் மாயவ, னேற்றிரந்து கொண்டமையி னால்" எனவரும். (இ - ள். நீர்நாடர்கோமானாகிய சோழனும் பொலிவினையுடைய துளசிமாலையை யணிந்த மாயனும் தொழிலான் வேறுபட்டிருப்பர்; சோழன் பகைஞர்எறிந்தவேலைத் தன்மீது ஏற்றும் தனது வேலைப் பகைஞர்மேல் எறிந்தும் கைக்கொண்ட உலகை மாயத்தையுடைய திருமால் நீரேற்றும் இரந்தும் கொண்டமையினால், எ-று. புனனாடு-காவிரிநாடு.)

(கு - ரை.) உபமேயமாகிய சோழனுக்கும், உபமானமாகிய திருமாலுக்கும் தொழிலில் வேற்றுமை காட்டப்பட்டது.

* அஃதேல், மேற்காட்டியவற்றுள் இந்நான்கும் ஒழித்துக் காட்டியன உளவோ வெனின், இல்லை. மற்று இச்சூத்திரம் வேண்டாகூறினர், வேண்டியது முடித்தற்கு. மற்றும் வேண்டியதியாதோவெனின், இவ்வலங்காரம் பிற அலங்காரங்களோடு கூடிவருவனகோடற்கு என்பது. என்னை?—"விலக்கியல் சிலேடையின் மேவவும் பெறுமே" என்றலின். அவை வருமாறு :—

(க) விலக்கியல்வேற்றுமை - "தம்மாற் பயன்றூக்காதி யாவரையுந் தாங்கினுங், கைம்மாறுங் கால முடைத்தன்றே-யெம்மாவி, யன்னவனை யாழியனபா யனையலராண், மன்னவனை மானுமோ வான்" எனவரும். (இ - ள். உலகத்தாராற் பயனைவிரும்பாது யாவரையுந் தாங்கினும் மேகம் கைம்மாறுங் காலவரைவுடைத்து; ஆதலால், கைம்மாறுங்காலவரைவின்றிக் கொடுக்கின்ற எம்முடையஉயிரையொத்தவனை அநபாயனைத் திருமகளுக்குநாயகனை மேகம் ஒக்குமோ? எ-று. இரப்போரிடத்துப் பேறுூராது யாவர்க்குங் கொடுப்பினும் அனபாயன்கை மாருது: மேகம் இப்படி கொடுத்துக் கைமாறும்; ஆகலான், அனபாயன்கையை மேகம் ஒவ்வாது என்க. 'தம்மாற் பயன்தூக்காது' என்பதற்கு-கொடையாற்பெறும்பேறு ஓராது எனினும் அமையும்.)

(கு-ரை.) சோழனுக்கும் மேகத்துக்கும் உள்ள ஒப்புமையோடு வேற்றுமையையும் எடுத்துக்காட்டி அது அவனுக்கு ஒப்பாகாதென விலக்கியதனுல், விலக்கியல்வேற்றுமையாயிற்று. தாங்குதல்-பாதுகாத்தல். கைம்மாறுங் காலவரைவு-சிலகாலங்களில் இல்லாதாதல். ஆழி-ஆஜ்ஞாசக்கரம்.

(உ) சிலேடைவேற்றுமை - "ஏறடர்த்து வின்முருக்கி யெவ்வுலகுங் கைக்கொண்டு, மாறடர்த்த வாழி வலவனைக்-காறுழுதற், கெஞ்சின ரில்லெனினு மாய னிகனெடுமால், வஞ்சியா னீர்நாட்டார் மன்" எனவரும். (இ-ள். விடைதழுவி வில்லிறுத்து மூன்றுலகும் அளந்து கைக்கொண்டு பகைஞரைத் தொலைத்த சக்கரத்தையுடைய மாலை உலகத்துள்ளார்யாவரும் வணங்குவாரெனினும் மாயனென்று சொல்லப்படுவான்; பாண்டியனுடைய சுறவேற்றுக் கொடியை யழித்துச் சேரனுடைய விற்கொடியைச் சிதைத்து எல்லாநாட்டையுங் கைக்கொண்டு தன்னேடொப்பார்உலகத்திலில்லையெனச் சக்கரஞ்செலுத்திய சோழனைத் தொழுதற்கு ஒழிந்தாரில்லை யென மாயனேடு ஒப்பித்துச் சொல்லினும், சோழன், வஞ்சியான், (கருவூருடைமையின்); எ-று. மாறு-பகைஞரும், உவமையும். இறுத்தல்-வளைத்தல். எஞ்சினர்-ஒழிந்தார். வஞ்சி-கருவூர். நீர்நாடு-காவிரிநாடு. வஞ்சியான்-வஞ்சியென்னும் ஊருடையான். ஏற்றுக் கொடியென்றதற்கு - காடவர்கோன்கொடியென்று பொருள்கூறுவாருமுளர்.

---

*இங்குச் சிலபிரதிகளில் அடியில்வருமாறு காணப்படுகிறது:—மேற்கூறியனவும் இந்நான்குமே யென்க. 'ஒடும்' என்ற உம்மையால், வேற்றுமை பிற அலங்காரங்களோடுங் கூடிவரும்.

(கு - ரை.) திருமால் ஏழுஎருதுகளைத் தழுவியது, கிருஷ்ணவ தாரத்தில். வில்முறித்தது, கிருஷ்ணவதாரத்திலும், இராமாவதா ரத்திலும், கூறவேறு-சிறந்தசுருமீன். சோழனுக்குச் சக்கரம்-ஆஜ் ஞாசக்கரம். இச்செய்யுளில் சிலேடையால் திருமாலுக்கும் சோழனுக் கும் ஒப்புமையும் வேற்றுமையுங் கூறப்பட்டமை காண்க. சிலேடை யால், வஞ்சியா னென்பது - வஞ்சனைசெய்யமாட்டா னென்ற பொருளையுந் தந்து, மாயையுடைய திருமாலினும் வஞ்சியானாகிய சோழனுக்கு உயர்வை விளக்கும்.

ஏதுவேற்றுமையென மற்றுமொருவகையுங் காணப்படும்.

பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.* (சகூ)

வேற்றுமையலங்காரம் முற்றும்.

கூ. விபாவனையணி.

உச. உலகறி காரண மொழித்தோன் றுரைப்புழி
வேறொரு காரண மியல்பு குறிப்பின்
வெளிப்பட வுரைப்பது விபாவனை யாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே விபாவனையென்னும் அலங்கார மூணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒன்றன்வினையுரைக்குங்கால் அவ்வினைக்குப் பலரும் அறியவருங் காரணத்தை யொழித்துப் பிறிதொருகாரணமாக இயல்பாகக் குறிப்பின்வெளிப்படஉரைப்பது, விபாவனையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) பிறிதொருகாரணமாக இயல்பாக - வேறொருகாரண மாவது இயல்பாவது. குறிப்பின் வெளிப்பட - குறிப்பினால் வெளிப் படும்படி. ஒருகாரியத்தின் பிரசித்தகாரணத்தை யொழிக்க அதற்கு வேறொருகாரணம் ஊகிக்கப்படுவதாயாவது, அக்காரியம் காரண மின்றி இயற்கையில் அமைந்ததென ஊகிக்கப்படுவதாயாவது வருணித்தல் இதன் இலக்கணம். இது தமிழில் பிறிதாராய்ச்சியணி யெனவும், வெளிப்பாட்டுநிலையணியெனவும்படும்.

---

*இதன்பின் அடியில்வருகிற வாக்கியங்கள் சிலபிரதிகளில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன:—அஃதேல், இதனைப் பிறஅலங்காரங்களோடு கூடி வரு மென்றது என்னை? பிறஅலங்காரங்கள் பிறஅலங்காரங்களோடு கூடிவருவன வும் உளவல்லவோ வெனின்;—அவையில்லை யென்பதன்று கூறியது: இத னையும் பிறஅலங்காரங்களோடு கூடிவரு மென்றதுணையே கூறியது என்பது. அல்லதூஉம், இன்னும் அவ்விலேசானே, பிறஅலங்காரங்கள் பிறஅலங்காரங்க ளோடுங் கூடிவருவன கூறுதனவுங் கொள்க; அவை வந்தவழிக் காண்க. இவையனைத்தினையும், 'கூடும்' என்று அனுப்பெற உரையாது 'புணரும்' என்றதனானுங் கொள்க.

அவற்றுள்.

(க) *அயற்காரணவிபாவனை—"தீயின்றி வேந்தமியோர் சிந்தை செழுந்தேறல், வாயின்றி மஞ்ஞை மகிழ்தூங்கும் - வாயிலா, ரின்றிச் சிலரூட நீர்ந்தா ரிகலின்றிக், கன்றிச் சிலைவளைக்குங் கார்" எனவரும். (தமியோர் - தனியிருந்தோர். மஞ்ஞை - மயில். தூங்கல்-ஆடல். வாயிலார் - ஊடல்தீர்ப்பார். கன்றல்-கறுத்தல். சிலை-வில், இந்திரதனு. கார் - கார்காலம்.)

(கு - ரை.) இ - ள். இணைபிரிந்து தனியிருக்கும் விரகிகளுடைய மனம், நெருப்பில்லாமலே வேம்; மயில்கள், செழிப்பானமதுவை வாயினுட்கொள்ளாமலே களித்துஆடும்; சிலர் [மகளிர்], சந்தி செய்வாரில்லாமலே ஊடல்தணிந்தார்கள்; மேகம், போரில்லாமலே கோபித்து [கறுத்து] வில்லை வளைக்கும்; எ - று. இங்கு வேதல் முதலியவற்றுக்கு உலகறிகாரணமான தீ முதலியவற்றை யொழிக்கக் கார்ப்பருவமென்பதொரு காரணம் ஊகிக்கப்படுவதனல், இது அயற்காரணவிபாவனையாயிற்று. காரென்றுகூறினரேனும் அது காலமுணர்த்தாமையின் ஊகிக்கப்படுவதேயாம். அயற்காரணம் - வேறொருகாரணம்.

(உ) † இயல்புவிபாவனை—"கடையாமே கூர்த்த கருநெடுங்கண் டேடிப், படையாமே யெய்ந்ததனம் பாவாய் - கடைஞெமிரக், கோட்டாமே கோடும் புருவங் குலிகச்சே, ரூட்டாமே சேந்த வடி" எனவரும். (குலிகம் - சாதிலிங்கம். சேறு-குழம்பு. சேத்தல்-சிவத்தல்.)

(கு - ரை.) இ - ள். அழகியபெண்ணே! உனது நீண்டகடைக் கண்கள், எவரும் கடையாமலே கூர்மைகொண்டன; தனங்கள், தேடிச்செய்யாமலே தகுதியாய்அமைந்தன; புருவங்கள், கோடியமுங்கும்படி வளைக்கப்படாமலே வளைந்துள்ளன; பாதங்கள், இங்குலிகக்குழம்பில் தோய்க்காமலே சிவந்துள்ளன; எ - று. இங்குக் கடைதல் முதலிய காரணத்தை யொழிக்கக் கூர்த்தல் முதலிய காரியங்கள் இயல்பில்அமைந்தன வென ஊகிக்கப்படுவதால், இது இயல்புவிபாவனையாயிற்று.

சூத்திரத்தில் 'வேறொருகாரணம் இயல்பு குறிப்பின் வெளிப்பட வுரைப்பது' என்பதற்கு-பிறிதொருகாரணம் இயல்பினலாவது குறிப்பினலாவது வெளிப்படும்படி சொல்லுவதென்று உரைத்து, "தீயின்றி" என்ற செய்யுளை இயல்புகாரணவிபாவனை யென்றும், "கடையாமே" என்ற செய்யுளைக் குறிப்புக்காரணவிபாவனை யென்றும் காட்டுவாரு முளர்; அது முதனூற்கொள்கைக்கும், மற்றை அணிநூல்களின் போக்குக்கும், உதாரணச்செய்யுள்களின் பொருளமைதிக்கும் பொருந்தாதென உணர்க.

விபாவனை என்னது 'ஆகும்' என்றதனல், வினையெதிர்மறுத்துப் பொருள்புலப்படுப்பினும் பொதுவகையாற் காரணம்விலக்கிக் காரியம்புலப்படுப்பினும் அவ்வலங்காரமா மென்க.

---

* பிரதிபேதம்: இயல்புகாரண விபாவனை.

† பி. ம்: குறிப்புக்காரண விபாவனை.

அவற்றுள்,

(க) வினையெதிர்மறுத்துப் பொருள்புலப்படுப்பது—"பூட்டாத விற் குனித்துப் பொங்கு முகிலெங்குந், தீட்டாத வம்பு சிதறுமா-லிட்டமாய்க், காணுத கண்பரப்புந் தோகை கடும்பழிக்கு, நாணு தயர்த்தார் நமர்" எனவரும். (பூட்டாத வில்-வானவில். பூட்டும் வில் - மக்கள்கைவில். தீட்டாத அம்பு - மழைத்துளி. தீட்டும் அம்பு - கணை. காணுத கண் - பீலிக்கண். காணுங் கண் - மக்கள் கண். அயர்த்தல் - மறத்தல்.)

(கு - ரை.) இ - ள். பரவிவிளங்குகிற மேகங்கள், நாணிபூட்டாத வில்லை வளைத்து [இந்திரவில்லைத் தன்னிடத்திலேகொண்டு], தீட்டாதஅம்புகளை [மழைநீர்த்துளிகளை] எப்புறத்தும் சொரிகின்றன; தொகுதியாய் மயில்கள் காணுதகண்களை [பீலிக்கண்களை]ப் பரவச்செய்கின்றன; (இத்தன்மைத்தாகியகார்ப்பருவத்திலே யாம் இறந்துபடுதலாலாகும்) கொடும்பழிக்குக் கூசாமல் நமதுதலைவர் நம்மை மறந்திட்டார்; எ-று. கார்காலத்தில் வருவதாகக் காலங் குறித்துச்சென்ற தலைவன் அக்காலம்வந்தபின்னும் தான்வாராமையை அதனால் வருந்துந் தலைவி இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை இது. இங்கு, பூட்டாத தீட்டாத காணுத என்றவற்றுல், வில் அம்பு கண் என்றவற்றின் வினையை எதிர்மறுத்து, இந்திரவில் நீர் பீலிக்கண் என்ற அவற்றின்பொருளைப்புலப்படுத்தியமைகாண்க.

(உ) பொதுவகையாற் காரணம்விலக்கிக் காரியம்புலப்படுப்பது—"காரண மின்றி மலயா நிலங்கனலு, மீர மதிவெதும்பற் கென்னிமித் தங்-காரிகையார்க்கி, யாமே தளர வியல்பாக நீண்டனகண், டாமே திரண்ட தனம்" எனவரும். (நிமித்தம்-காரணம். மலயாநிலம்-தென்றல். தனம்-முலை.)

(கு - ரை.) இ - ள். தென்றற்காற்றுக் காரணமில்லாமலே கொதிக்கின்றது: இயல்பிற்குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரன் இப்பொழுது தவித்தற்கு யாதுகாரணம்? யாம் தளர்ச்சியடையும்படி இவ்வழகிய மகளிர்க்குக் கண்கள் காரணமின்றி இயல்பிலே நீண்டுள்ளன; கொங்கைகளும் காரணமின்றி இயல்பிலே திரண்டுள்ளன; எ-று. ஆல்-அசை. இங்கு, கனலுதல் வெதும்புதல் நீளுதல் திரளுதல் என்பவற்றின் காரணங்களைப் பொதுவாக விலக்கி அக்காரியங்களைக் கூறியமை காண்க.

"பாயாத வேங்கை மலரப் படுமதமா, பூவாத புண்டரிக மென்றஞ்சி-மேவும், பிடிதழுவி மாறதிருங் கானிற் பிழையால், வடிதழுவும் வேலோய் வரவு" இது குறிப்புவிபாவனையின் வேறுபாடாம்; இதன் வேறுபாடு அறிந்துகொள்க. (பாயும் வேங்கை-புலி. பாயாத வேங்கை-மரம். பூக்கும் புண்டரிகம்-தாமரை. பூவாத புண்டரிகம்-புலி. மதமா-யானை. தழுவல்-சேர்தல். ஆல்-அசை. வடி-கூர்மை.)

(கு - ரை.) இ - ள். கூர்மைபொருந்திய வேற்படையையுடையவனே! பாயாதவேங்கை [வேங்கைமரம்] மலர, அதனைப் பூவாத

புண்டரிகமென்று [புலியென்று] கருதி அஞ்சித் தம்மைச்சாரும் பெண்யானைகளை மதத்தையுடைய ஆண்யானைகள் தழுவிக் கொண்டு அப்புலிக்கு மாறாகக் கர்ச்சிக்கின்ற காட்டில் நீ தனியே இரவில் வருதல் தவறாம்; எ-று. 'பிழையாம்' என்றும் பாடமுண்டு. இக்குறிப்பு - பிறகுறிப்பு. (ருO)

விபாவனையலங்காரம் முற்றும்.

கO. ஒட்டணி.

உரு. கருதிய பொருடொகுத் ததுபுலப் படுத்தற்
கொத்ததொன் றுரைப்பினஃ தொட்டென மொழிப.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே ஒட்டென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கவி, தன்னாற்கருதப்பட்ட பொருளை மறைத்து, அதனை வெளிப்படுத்தற்குத் தக்க பிறிதொன்றனைச் சொல்லின், அஃது, ஒட்டென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனைப் பிறிதுமொழிதலென்றும், நுவலாநுவற்சியென்றும், சுருங்கச்சொல்லலென்றும், தொகைமொழியென்றும் வழங்குதலும் உண்டு. இது உள்ளுறையுவமமெனவும், உவமப்போலியெனவும் சிறுபான்மை வழங்கப்படும். இது, வடமொழியில் ஸமாஸோக்தி யெனப்படும். இதனையே புனைவிலிபுகழ்ச்சியணி யெனப்படும் அப்ரஸ்துதப்ரசஸாலங்கார மென்பர் சிலர். வேறுபாடு காட்டித் தனியே கூறுவர் இந்நூலார். இது, உபமானத்தால் உபமேயம் புலப்படும். (ருக)

உசு. அடையும் பொருளு மயல்பட மொழிதலும்
அடைபொது வாக்கி யாங்ஙன மொழிதலும்
விரவத் தொடுத்தலும் விபரீதப் படுத்தலும்
எனநால் வகையினு மியலு மென்ப.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கூறுகின்றபொருளும் அதனதுஅடையும் வேறுபட மொழிதலும், அடைபொதுவாக்கிப் பொருள்வேறுபட மொழிதலும், அடைவிரவிப் பொருள்வேறுபட மொழிதலும், அடையை விபரீதப்படுத்துப் பொருள் வேறுபடமொழிதலும் என நான்குவகையானும் நடக்கும், அவ்வொட்டென்னும் அலங்காரம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) பொருள் - விசேஷியம்; அடைகொளி. அடை-விசேஷணம்; அடைமொழி.

அவற்றுள்,

(க) அடையும் பொருளும் அயல்பட மொழிதல்—"வெறிகொ ளினச்சுரும்பு மேய்ந்ததோர் காவிக், குறைபடுதேன் வேட்டுங் குறுகும்-

நிறைமதுச்சேர்ந், துண்டாடுந் தன்முகத்தே செவ்வி யுடையதோர், வண்டா மரைபிரிந்தவண்டு'' என வரும். (இ-ள். தன்னிடத்துச் செவ்வியையும் வளப்பத்தையுமுடைய தாமரைக்கண் குறைவற்ற நிறைமதுவைச் சேர்ந்து உண்டு களித்துவிளையாடுகின்ற வண்டும், களித்தபலவண்டுகள் சேர்ந்து உண்டு வெறுத்துவிட்ட குறைபாடு காவியின் மதுவை ஆசைப்பட்டுச் சேருமானதே! எ-று.) இதனுள், தாமரை யென்றது, தலைமகளை. காவியென்றது, பரத்தையை.வண் டாமரைபிரிந்த வண்டு என்றது, தலைமகனை. இது - பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகனைக் கொள்ள நின்றது. (முகம்-இடம். ஓர் என்றது, அசையுமாம். வெறி-களிப்பு. வெறிகொளினச்சுரும்பு - ஆண் வண்டுமாம்; இதற்கு - மதுநுகரும்வண்டெனினும் அமையும்.)

(கு-ரை.) இதில் வண்டாகிய விசேஷியம், தலைமகனையும், அதற்குக்கொடுக்கப்பட்ட விசேஷணங்கள் தலைமகனைச்சாரும் அடைமொழிகளையும் புலப்படுத்துமாறு காண்க.காவி-கருநெய்தல்.

(உ) அடைபொதுவாக்கிப் பொருள்வேறுபடமொழிதல்—''உண்ணிலவு சேரும்ஆனதே - சேருவதாவதே! நீர்மைத்தா யோவாப் பயன் சுரந்து, தண்ணளி தாங்குமலர்முகத்துக் - கண்ணெகிழ்ந்து, நீங்க வரிய நிழலுடைத்தாய்நின் றெமக்கே, யோங்கியதோர் சோலை யுளது'' எனவரும். (இ-ள். மனத்துள்ளேயுண்டாகிய குண முடைத்தாய்ப் பலர்க்கு மேற உபகரித்துத் தண்ணளியுடைத்தா கிய விரிந்தமுகத்தையும் கண்ணோட்டத்தையுமுடைத்தாய்ப் பிரிதற் கரிய சாயலோடு கூடி நிற்பது என ஒருவள்ளல்மேலும், நடுவுண் டாகிய நீரையுடைத்தாய் மாருது பலவளங்களைக் கொடுத்துத் தட்பமுடைய வண்டுகளைத் தாங்கிய மலர்களைத் தோற்றத்திலே யுடைத்தாய் மதுச்சோர்ந்து விட்டுப்போதற்கரிய நிழலுடைத்தாய் ஓங்கி நிற்பதுஎன்று சோலைமேலுஞ் செலுத்துக; எ-று.) இது ஓர் வள்ளலைக்கொள்ள நின்றது. (நின்றெமக்கேயோங்கியசோலை - நிலை பேறுடைத்தாய் எமக்கு ஓங்கிய சோலை. வள்ளல்மேற்செல்லுங்கால் —உள் - மனம். நிலவல் - உண்டாதல். நீர்மை - குணம். பயம்-உப காரம். சுரத்தல் - அளித்தல். கண்ணெகிழ்தல் - கண்ணோட்டம். நிழல் - மென்மை. சோலைமேற்செல்லுங்கால்—உள் - சோலைநடு. நீர்மை - புனல். பயம் - பழம். சுரத்தல் - கொடுத்தல். தண்ணளி - வண்டு. தாங்கல் - உடைத்தாதல். மலர் - பூ. முகம்-தோற்றம். கள்-மது. நெகிழ்தல் - சோர்தல்.)

(கு-ரை.) இங்குக்கூறப்பட்ட 'உண்ணிலவு நீர்மைத்தாய்' என்பது முதலிய விசேஷணங்களெல்லாம் சோலைக்கும் வள்ளலுக்கும் பொதுவாய்நின்று, சோலையென்ற விசேஷியம் வள்ளலைப் புலப் படுத்துதல் காண்க. 'தண்ணளி சூழின்பந்தர மலர்ந்து' என்றும் பாடமுண்டு.

(ங) அடைவிரவிப் பொருள்வேறுபடமொழிதல் — ''தண்ணளிசேர்ந் தின்சொன் மருவுந் தகைமைத்தா,யெண்ணிய வெப்பொருளு மெந் நாளும் - மண்ணுலகில், வந்து நமக்களித்து வாழு முகிலொன்று, தந்ததான் முன்னைத் தவம்'' எனவரும். (இ-ள். குளிர்ந்தகருணை

யையும் இன்சொல்லேயுமுடைத்தாய் எல்லாரும் ஆசைப்பட்ட எல்லாப்பொருளேயும் காலம்வரையாது மண்ணுலகிலேபிறந்து எம்போல்வார்க்கு அளித்துவாழும் என்று ஓர்வள்ளல் மேலும், உலகத்தார்க்குக் குளிர்ச்சியோடுகூடக் கொடுக்கின்ற கொடை சேர்ந்து நன்றாய புகழ் மருவி எண்ணப்பட்ட எல்லாப் பொருளேயும் எக்காலமும் உலகிற்குச் சேர்ந்து கொடுத்து வாழும் என மேகத்தின்மேலுஞ் செலுத்துக; எ-று.) இதுவும் உட்கொண்ட பொருள், மேலதனேடு ஒக்கும். (வள்ளல்மேற் செல்லுங்கால்—தண்ணளி-குளிர்ந்தகுணம். மருவுதல்-பொருந்தல். எண்ணல்-ஆசைப் படல். மேகத்தின்மேற் செல்லுங்கால், தண்ணளி - குளிர்ந்த கொடை. இன்சொல்-புகழ். * 'எண்ணியவெப்பொருளு மென்னாளு மண்ணுலகில் வந்து கொடுக்கும்' என்றது, உலகில்தோற்றும் பொருள்கட்கு முதற்காரணம் நீராதலான் அக்காரணத்தை மேகங் கொடுப்ப அதன்காரியமாகிய பொருளெல்லாம் புலப்படும் என்றவாறு.)

(கு - ரை.) இச்செய்யுளும் வள்ளலேக் கொள்ள நின்றதென்க. இதில்வந்த 'தண்ணளிசேர்ந் தின்சொன்மருவுந் தகைமைத்தாய்' என்ற அடைமொழி முகிலுக்கும் வள்ளலுக்கும் பொதுவாயும், 'எண்ணியவெப்பொருளுமென்னாளு மண்ணுலகில்வந்து நமக் களித்துவாழும்' என்ற அடைமொழி முகிலுக்குப் பொருந்தாது வள்ளலுக்கே பொருந்தியும் விரவிநிற்க, முகிலாகிய விசேஷியம் வள்ளலேப் புலப்படுத்தியமை காண்க. இத்தன்மைத்தான மேக மொன்றை முற்பிறப்பிற்செய்த தவம் தந்ததென்க. ஆல்-அசை.

(ச) அடையைவிபரீதப்படுத்துப் பொருள் வேறுபடமொழிதல்—"கடைகொ லுலகியற்கை காலத்தின் நீங்கா, லடைய வறிதாயிற் றன்றே-யடைவோர்க், கருமை யுடைத்தன் றியந்தேன் சுவைத்தாய்க், கருமை விரவாக் கடல்" என வரும். (இ - ள். மிகவும்தாழ்வுடைத்துப்போலும் உலகநடை: காலவியற்கையாலே மிடியாய்ச் சென்று இரப்பவும் வறுமையுற்றது, சேர்வோர்க்கு அருமையின்றித் தேன்போலுங் கிளவியுமுடைத்தாய் வெகுளியில்லாத கடல்; எ-று. கடல்-வள்ளல். சேர்வோர்க்கு அருமையும் இனிமையில்லாமையும் கருமையும் கடற்கு உண்டென்க. இது,வறுமையுற்ருேர் வள்ளலேக் கொள்ள நின்றது.

(கு - ரை.) கொல்-இடைச்சொல்; ஒப்பில்போலிப்பொருளில் வந்தது. 'கடைபோல்' என்றும் பாடமுண்டு. வறிது-பொருளற்றது. சுவை-(சொல்லின்) இனிமை. கருமை-கருநிறத்தின்மேலும், கோபத்தின்மேலும் நின்றது. மிடி-வறுமை. கிளவி-சொல். பின்னிரண்டடிகளில் வந்த அடைமொழிகளெல்லாம் கடலுக்குப் பொருந்தாதனவாய் வள்ளலுக்கே பொருந்தி நிற்க, கடலாகிய விசேஷியம் வள்ளலேப் புலப்படுத்துதல் காண்க.

---

*இந்தவாக்கியம் சிலபிரதிகளிலில்லே; இது, இலக்கணத்துக்கு மாருதலால், விலக்கத்தக்கது.

'வகையின்' என்றதனால், பிறவகையான் வருவனவும், பிறஅலங்காரங்களோடுங் கூடிவருவனவுங் கொள்க. அல்லதூஉம், இவையெல்லாம் கருதிய பொருள்நோக்கி உணர வைக்கப்படு மென்க.

(கு - ரை.) பொதுப்பொருளாற் சிறப்புப்பொருள்தோன்ற வைத்தலும், சிறப்புப்பொருளாற் பொதுப்பொருள் தோன்றவைத்தலும், காரணத்தாற் காரியந்தோன்ற வைத்தலும், காரியத்தாற் காரணந் தோன்றவைத்தலும் முதலாகப் பலவாற்றால் வடநூல்களில் இவ்வணி விகற்பித்துக்கூறப்படு மெனஅறிக. (௩௨)

ஒட்டலங்காரம் முற்றும்.

௧௧. அதிசயவணி.

௨௭. மனப்படு மொருபொருள் வனப்புவந் துரைப்புழி
உலகுவரம் பிறவா நிலைமைத் தாகி
ஆன்றோர் வியப்பத் தோன்றுவ ததிசயம்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே அதிசயமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கவி, தான்கருதிய பொருளினது வனப்பை உவந்து சொல்லுங்கால், உலகநடையிறவாததன்மைத்தாகி உயர்ந்தோர் வியப்புறச் சொல்லுவது, அதிசயமென்னும் அலங்காரமாம்;(எ-று.)

(கு - ரை.) இதனை அதிசயோக்தி யென்பர் ஒருசாரார். இதனைத் தமிழில் பெருக்குஎனவும், மிகைமொழியெனவும், உயர்வு நவிற்சியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு. இதன் இலக்கணம்-ஒருபொருளை வரம்புகடந்து மிகுத்துச் சொல்வது. வனப்பு-அழகு. உவந்து-மகிழ்ந்து. 'வனப்புவந்துரைப்புழி' என்றவிடத்து 'வனப்புவிதந்துரைப்புழி' என்றும், 'வனப்புமிகுத்துரைப்புழி' என்றும் பாடங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றிற்கேற்ப உரையிலும் 'மிகுத்துச்சொல்லுங்கால்' என்று பிரதிபேத முண்டு. இறவாத-கடவாத. 'உலகுவரம்பிறக்கு நிலைமைத்தாகி' என்று சூத்திரமிருத்தலே முதனூலுக்கு ஏற்றதாம்; அதில் ''லோகஸீமாதிவர்த்திநி'' என்று உள்ளது; அதற்கு ஏற்ப வீரசோழியவுரையிலும் 'இனிப் பெருக்காவது-உலகத்தார்க்கு ஏற்றிராவண்ணம் மிகச்சொல்லுதல் எனக்கொள்க' என்றல் காண்க; அடுத்தசூத்திரத்து உரையிற் காணப்படும் உதாரணங்களும் உலகவரம்புகடந்திருத்தலை நோக்குக. ஆகவே, 'உலகுவரம்பிறவா நிலைமைத்தாகி' என்பதற்கு-'கவிகள் மிகுத்துக்கூறும் மரபுவகைக்கு முரண்படாமல்' என்று கருத்துக்கொள்ளலாம். வியப்புற-அதிசயிக்க, கொண்டாட. (௩௩)

௨௮. அதுதான்,
பொருள்குணந் தொழிலென் துணிவே திரிபெனத்
தெருளுறத் தோன்று நிலைமைத் தென்ப.

என்பது: அவ்வதிசயவலங்காரத்தை விரித்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவ்வதிசயம் பொருளதிசயம், குணவதிசயம், தொழிலதிசயம், ஐயவதிசயம், துணிவதிசயம், திரிபதிசயம் என ஆறு வகையான் தெளிவுறத் தோன்றும் நிலைமையை யுடைத்து; (எ-று.)

அவற்றுள்,

(க) **பொருளதிசயம்**—"பண்டு புரமெரித்த தீமேற் படர்ந்தின்று, மண்ட முகடு நெருப்பறு-தொண்டளிர்க்கை, வல்லி தழுவக் குழைந்த வடமேரு, வில்லி நுதன்மேல் விழி" எனவரும். (இ-ள். ஒளியை யுடைய தளிர்க்கைக்கொடியாகிய மலைமகள் தழுவக் குழைந்த (திருமேனியும்) வட மேருவாகிய வில்லினையும் மேனோக்கிய நெற்றிக் கண்ணினையுமுடைய பரமசிவன் முற்காலத்துத் திரிபுரத்தை நகைத்தெரித்த தீயானது விரைந்தோடுதலால்இக்காலத்தும் அண்டத்துச்சியில் நெருப்பு அருது; எ-று.) 'நெருப்பு' என்றது-இடியை.

(கு - ரை.) மலைமகள்-பார்வதி. இதில் சிவபிரானது நகைத்தீ மிகுத்துக் கூறப்பட்டமை காண்க.

(உ) **குணவதிசயம்**—"மாலை நிலவொளிப்ப மாத ரிழைபுனைந்த, நீலமணிக ணிழலுமிழ-மேல்விரும்பிச், செல்லு மிவள்குறித்த செல்வன்பாற் சேர்தற்கு, வல்லிருளா கின்ற மறுகு" எனவரும். (இ - ள். மாலைக்காலத்தில் தோன்றிய நிலவு ஒளிப்ப ஆசையினாற் புனைந்த அணிகளி லுள்ள நீலமணிகள் ஒளியையுமிழ, இவள் காதலோடு இச்சித்துச்செல்லும்படி குறித்த தலைவனிடத்திற் போதற்குத் தெருக்கள் செறிந்த இருளாகின்றன; எ-று. மாலை-இரவு. மாதர்-காதல். புனைதல்-இழைத்தல், அணிதல். இழை-ஆபரணம். உமிழ-பரப்ப. செல்லுமிவள் - தலைமகள். வல்லிருள் - செறிந்த இருள். மறுகு-தெருவு.)

(கு - ரை.) இதில், ஒருபெண் அணிந்த அணிகலத்தி லுள்ள நீலரத்தினங்களின் ஒளியாகிய பண்பு மிகுத்துக்கூறப்பட்டமை காண்க.

(௩) **தொழிலதிசயம்**—"ஆளும் பரியுங் கரியுஞ் சொரிகுருதி, தோளுந் தலையுஞ் சுழித்தெறிந்து-நீள்குடையும், வள்வார் முரசு மறிதிரைமேற் கொண்டொழுக, வெள்வா ளுறைகழித்தான் வேந்து" எனவரும். (இ-ள். மள்ளர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் சொரிகின்றகுருதி வெள்ளமான,து தோள்களையும் தலைகளையும் சுழித்துவீசி நீண்ட குடைகளையும் வாரிறுக்கிய பேரிகைகளையும் மடங்குகின்ற அலைகளையுடைய கடலின்மேல் அடித்துக்கொண்டு ஓடும்படி அரசன் வெண்மையாகிய வாளை உறையினின்று நீக்கினன்; எ - று.)

(கு - ரை.) இதில், அரசனது போர்த்தொழில் மிகுத்துக்கூறப்பட்டமை காண்க. மள்ளர்-காலாள்வீரர். குருதி-இரத்தம்.

(ச) **ஐயவதிசயம்**—"உள்ளம் புகுந்தே யுலாவு மொருகாலே, னுள்ளமுழுது முடன்பருகு, மொளிளிழையின், கள்ளம் பெருகும்

விழிபெரிய வோகவல்வே, னுள்ளம் பெரிதோ வுரை'' எனவரும். (இ-ள். ஒள்ளியஆபரணத்தையுடையாய்! நினது கள்ளம்மிக்க விழிகளானவை எனது உள்ளத்துப்புகுந்து உலாவுதலால் சிறிதாய்த் தோன்றின; அவை புகுந்து என்உள்ளம்முழுதும் தமதுள்ளே யடக்கினமையால் அவ்வுள்ளம் சிறிதாய்த்தோன்றிற்று: இவற்றுள் விழி பெரியவோ? உள்ளம் பெரிதோ? உரைப்பாயாக.

(கு - ரை.) இதில், கண்களின்பெருமை ஐயவாய்பாட்டால் மிகுத்துச்சொல்லப்பட்டதனுல், ஐயவதிசயமாயிற்று.

(ரு) **துணிவதிசயம்**—''பொங்கிச் செறிந்து புடைதிரண்டு மீதிரண்டு, செங்கலசக் கொங்கை திகழுமா - லெங்கள் கோன், றில்லையே யன்னுர் திகழல்குற் றேரின்மே, லில்லையோ வுண்டோ விடை'' எனவரும். (இ - ள். வளர்ந்து நெருங்கி அடிபரந்து திரண்டு மேலே இரண்டுசிவந்தகலசம்போன்ற கொங்கை விளங்காநின்றன; ஆதலால், எமதுதலைவனுகிய பரமசிவனுடைய தில்லைப்பதியை யொத்த இவருடைய அல்குலாகிய தேரின்மேல் இடை இல்லையோ? உண்டு; எ - று. ஓகாரம் இரண்டனுள், முன்னது - எதிர்மறை; பின்னது - அசைநிலை. பொங்குதல் - வளர்தல். செறிதல் - நெருங்கல். திகழல் - விளங்கல்.)

(கு - ரை.) மிக்கநுண்மைதோன்ற இல்லையென்று மிகுத்துக் கூறப்படும் இடை, இங்கு மேலும் கீழும் மற்றையவயவங்களிருத்தலால் இடையில் இவ்வவயவந்தானும் உண்டு என்று துணியுமாற்ருற் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டமை காண்க. தில்லை-சிதம்பரம். 'உண்டேயிடை' என்றும் பாடமுண்டு.

(சு) **திரிபதிசயம்**—''திங்கள் சொரிநிலவு சேர்வெள்ளி வள்ளத்துப், பைங்கிள்ளை பாலென்று வாய்மடுக்கு - மங்கயலே, காந்தர்முயக்கொழிந்தார் கைவறிதே நீட்டுவரா, லேந்திழையார் பூந்துகிலாமென்று'' எனவரும். (இ - ள். நிலாமுற்றத்து இருந்த வெள்ளிக்கிண்ணத்து உள்ள நிலவைப் பசுங்கிளிகள் பாலென்று கருதி வாய்மடுக்கும்; அதுவேயுமன்றி, அங்கு ஓர்புறத்துத் தங்கொழுநரைப் புணர்ந்து நீங்கினாராகிய ஏந்திழையார் தாம் ஒழித்த துகிலெனக் கருதி அந்நிலவிலே கையைநீட்டுவார்; எ - று. வள்ளம் - வட்டில். காந்தர் - தலைவர்.)

(கு-ரை.) நிலவைப் பாலென்றும், வெண்டுகிலென்றும் மயங்குதலாகிய திரிபுணர்ச்சிவகையால் நிலவு சிறப்பிக்கப்பட்டமையால், திரிபதிசயமாயிற்று. வாய்மடுக்கும்-உண்ணத்தொடங்கும். முயக்கு-தழுவுதல். வறிதே - வீணுக. துகில் - ஆடை.

பிறவாற்ருன் வருவனவுங் கண்டுகொள்க.

(கு - ரை.) சம்பந்தமில்லாததற்குச் சம்பந்தங்கற்பித்துக்கூறுந் தொடர்புயர்வுநவிற்சியும், காரணமும் காரியமும் ஒருகாலத்துநிகழ்வனவாகக் கூறும் முறையிலுயர்வுநவிற்சியும், காரணவுணர்ச்சிமாத்திரத்திற் காரியமுண்டாதலைக்கூறும் விரைவுநவிற்சியும், காரி

யத்தை முன்னும் காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்வனவாகக்கூறும் மிகையுயர்வுநவிற்சியும், உபமானச்சொற்களாலே உபமேயத்தைக் கூறும் உருவகவுயர்வுநவிற்சியும் முதலாக இவ்வணி மற்றும் பலவாறு விரித்துங் கூறப்படும். இவ்வணி ஒழிப்பணியோடு கூடி ஒழிப்புயர்வுநவிற்சி யென வரும். இது மற்றும்பலஅணிகளுக்கும் ஆதாரமாக நிற்கும். பொருளுக்கு அதிசயங்காட்டாதபோது அலங்காரம் சிறவாதென்னுங் கருத்தால் இதனைக் கவிகள் பலவிடத்துங் கைக்கொள்வர். இது முதனூலில் 'அலங்காரோத்தமம்' எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. மயக்கவணியெனப்படும் ப்ராந்திமதலங்காரத்தை இங்குக்காட்டிய திரிபதிசயத்தில் அடக்குவர். (ருச)

அதிசயவலங்காரம் முற்றும்.

கஉ. தற்குறிப்பேற்றவணி

உகூ. பெயர்பொரு ளல்பொரு ளெனவிரு பொருளினு
மியல்பின் விளைதிற னன்றி யயலொன்று
தான்குறித் தேற்றுத றற்குறிப் பேற்றம்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே தற்குறிப்பேற்றமென்னும் அலங்காரமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பெயரும்பொருளும் பெயராதபொருளு மென்னும் இரண்டு பொருளின்கண்ணும் இயல்பாக நிகழுந்தன்மை யொழிய, கவி தான்கருதிய வேறொன்றினை அவற்றின்கண் ஏற்றிச்சொல்வது, தற்குறிப்பேற்றமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) பெயரும்பொருள்-ஜங்கமம், இயங்குதிணை. அல்பொருள்-ஸ்தாவரம், நிலைத்திணை. 'அல்பொருள்' என்றவிடத்து 'நிலைப்பொருள்' என்றும், 'தான்குறித்தேற்றுதல்' என்றவிடத்து 'தன்குறிப்பேற்றுதல்' என்றும் பாடமுண்டு. இதனை நோக்கணியென்று வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் உத்ப்ரேக்ஷாயெனப்படும்.

அவற்றுள்,

(க) பெயர்பொருள்தற்குறிப்பேற்றம்—"மண்படுதோட் கிள்ளி மதயானை மாற்றரசர், வெண்குடையைத் தேய்த்த வெகுளியால்-விண்படர்ந்து, பாயுங்கொ லென்று பனிமதியம் போல்வதூஉந், தேயுந் தெளிவிசும்பி னின்று" எனவரும். (இ - ள்.நிலவுலகத்தைத் தாங்கிய தோள்வலிமையையுடைய சோழனுடைய மதயானையானது மாறுபட்ட அரசர்களுடைய வெண்கொற்றக் குடையைச் சீறிச் சிதைத்த கோபத்தாலே ஆகாயத்திலே நம்மேலும் வந்து பாயுமோ என்று குளிர்ந்த நிறைமதியமெனப்படுவதூஉம் தேயாநிற்கும், தெளிந்த விசும்பின்கண் நின்று; எ - று.)

(கு - ரை.) இதனை இயங்குபொருள்நோக்கு என வழங்குதலும் உண்டு. வானத்திற் சந்திரன் இயல்பிலே தேய்தற்குக் காரணமா

காததொரு கருத்தைக் கவி காரணமாகக் கற்பித்துக்கூறினமை காண்க. சந்திரன் தேவனாதலால், பெயர்பொருளாம்.

(உ) பெயராதபொருள்தற்குறிப்பேற்றம்—“வேனில் வெயிற்குலர்ந்த மெய்வறுமை கண்டிரங்கி, வானின் வளஞ்சுரந்த வண்புயற்குத்-தானுடைய, தாதுமே தக்க மதுவுந் தடஞ்சினையாற், போதுமீ தேந்தும் பொழில்” எனவரும். (இ - ள். முதுவேனிற்காலத்து ஆதித்தன்வெயில்வெம்மைக்கு ஆற்றாது உலர்ந்த தமது மெய்வறுமை கண்டு இரங்கி வானின்கண் நின்று மழைவளத்தைப் பொழிந்து தமதுவாட்டம்நீக்கின முகிலுக்குப் பொழில்களானவை தங்கண் உண்டாகிய மேதக்க தாதோடு கூடிய மலர்களையும் தங்கண்மதுவினையும் தமது பெரியகிளைகளாகிய கைகளாலே மேனோக்கித் தாங்காநிற்கும்; எ - று. மீதேந்தும்-மேனோக்கிநீட்டிக்கொடாநின்றன.

(கு - ரை.) இதனை இயங்காப்பொருள்நோக்கென வழங்குதலும் உண்டு. மரம் ஸ்தாவரமாதலால், பெயராதபொருளாம். சோலை மரங்கள் மலரையுந் தேனையும் ஏந்துதற்குக் காரணமாகாததொரு கருத்தைக் காரணமாகக் கவி கற்பித்தமை காண்க.

இவ்வணி பொருட்டற்குறிப்பு, ஏதுத்தற்குறிப்பு, பயன்தற்குறிப்பு முதலாக மற்றும்பலவாற்றால் விகற்பித்துக்கூறவும்படும்.

௩0. அன்ன போலென்னு மவைமுத லாகிய
சொன்னிலை விளங்குந் தோற்றமு முடைத்தே.

என்பது: அவ்வலங்காரத்திற்கு உரியதோர் இலக்கண முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ‘அன்ன’, ‘போல’ என்பவை முதலாகிய உவமைச்சொல் சிலபுணர்ந்துவிளங்குந் தன்மையுமுடைத்தாம், அத் தற்குறிப்பேற்ற மென்னும் அலங்காரம்; (எ - று.)

அது “காமருதேர் வெய்யவ னெங்குங் கரம்பரப்பித், தேமருவு சோலை மலர்திறக்குந் - தாமரையின், ஞெக்க விதழ்விரித்துப் பார்க்குந் தொலைந்திருள்போய்ப், புக்க புரைதிளைப்பான் போல்”என வரும்.* (காமருதேர் - அழகுமருவிய தேர். வெய்யவன் - சூரியன். விரித்தல் - திறத்தல். புரை - இடம். திளைத்தல் - ஆராய்தல்.)

(கு - ரை.) இ - ள். விரும்பப்படும் அழகியதேரையுடைய சூரியன், தனக்குத் தோற்று இருள் சென்றுஒளித்த இடத்தை ஆராய்பவன்போல, தான் எவ்விடத்தும் தன்கிரணங்களாகியகைகளை நீட்டித் தேன்பொருந்திய சோலையிலுள்ள மலர்களைத் திறந்து பார்ப்பன்; தாமரையின் மூடியஇதழ்களைத் திறந்து பார்ப்பன்; எ - று. இதில், ‘போல்’ என்ற உவமவுருபு தற்குறிப்பேற்றவுருபாய் வந்

---

* ‘ “சான்றோர் வருந்திய வருத்தமுந் தமது, வான்றோய் வன்ன குடிமையு நோக்கி” எனவும்வரும். பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க’ என்ற வாக்கியங்கள் சிலபிரதிகளில் இதன்பின் காணப்படுகின்றன.

தது. நினைக்கின்றேன், நிச்சயம், உண்மை, துணிவு முதலியனவும் இதற்கு உருபாய்நிற்கும். (ருசு)

நற்குறிப்பேற்றவலங்காரம் முற்றும்.

கரு. ஏ து வ ணி.

ருக. யாதன் றிறத்தினு மிதனிதனிது விளைந்ததென்
றேதுவிதந் துரைப்ப தேது வதுதான்
காரக ஞாபக மெனவிரு திறப்படும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே ஏதுவென்னும் அலங்கார முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) யாதானும்ஒருபொருட்டிறத்து இதனுன் இதுநிகழ்ந்த தென்று காரணம் விதந்து சொல்வது, ஏதுவென்னும் அலங்காரமாம்; அது காரகவேது வென்றும், ஞாபகவேது வென்றும் இரண்டு கூறுபடும்; (எ - று.)

(கு - ரை.) விதந்து - மிகுத்து; அல்லது, குறித்து. ஏது-ஹேது. காரகம் - செய்வது. ஞாபகம் - அறிவிப்பது. இவ்வணிக்கு இலக்கணம் வேருகக்கூறுவர் ஒருசாரார். (ருஎ)

ருஉ. *முதல்வனுங் கருமமுங் கருவியுந் தோன்றும்.

என்பது: காரகவேதுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கருத்தாவும் கருமமும் கருவியும் என்று சொல்லப் பட்ட இவை மூன்றுங் காரணமாகத் தோன்றுவது, காரகவேதுமாம்.

அவற்றுள்,

(க) கருத்தாக்காரகவேது—"எல்லைநீர் வையகத் தெண்ணிறந்த வெவ்வுயிர்க்குஞ், சொல்லரிய பேரின்பந் தோற்றியதான் - முல்லை சேர், தாதலைத்து வண்கொன்றைத் தாரலைத்து வண்டார்ப்பப், பூதலத்து வந்த புயல்'' எனவரும். இஃது-ஆக்கம். (எல்லைநீர்-கடல். புயல்-காற்று. தோற்றியது - உண்டாக்கிற்று.)

(கு - ரை.) இ - ள். முல்லைமலரிற்சேர்ந்த தாதுகளை அலைத்து வளவிய கொன்றைப்பூக்களையும் அலைத்து வண்டுகள்ஒலிக்கும்படி பூமியின்கண் வந்த காற்ருனது, கடல்சூழ்ந்த அப்பூமியிலுள்ள அள

---

* "முதல்வனுங் கருமமுங் கருவியு மேற்பது, நீக்கமு மிடமு மெனு மிவை காரகம்'' என்ற மூலமும், 'கருத்தாவும் கருமமும் கருவியும் ஏற்றுக் கொள்வதும் நீக்குநிலைமையும் இடமும் என்றுசொல்லப்பட்ட இவையாறுங் காரணமாகத் தோன்றுவது, காரகவேது' என்ற பொழிப்புரையும், உரையிறுதியில் 'பிறவும் வந்துழிக் காண்க' என்ற வாக்கியமும் சிலபிரதிகளிலுள்ளன. இனி, "முதல்வனும் பொருளும் கருமமுங்கருவியும், ஏற்பது நீக்கமு மெனவிவை காரகம்'' என்று சூத்திரமும், இச்சூத்திரத்திற்கு ஏற்ப,பொழிப்பு உதாரணங்களும் சிலபிரதிகளிலுள்ளன.

வற்றஉயிர்கட்கெல்லாம் சொல்லமுடியாத மிக்கஇன்பத்தைத் தந்தது; எ - று. இதில், புயலாகிய கர்த்தா எல்லாவுயிர்கட்கும் இன்பந்தந்ததற்குக் காரணம் 'முல்லைசேர்தாதலைத்து' என்றுதொடங்கிய அதன்அடைமொழியாற் கூறப்பட்டமை காண்க. இது ஒரு தொழில்செய்ததாக வந்ததனல், காரகவேது; பிறவற்றிலும் இங்ஙனங் காண்க. ஆக்கம்-நன்மைசெய்தல். புயல்-மேகமுமாம்.

"கனிகொள் பொழிலருவி கைகலந்து சந்தின், பனிவிரவிப் பாற்கதிர்கடோய்ந்து - தனியிருந்தோர், சிந்தை யுடனே யுயிருணக்குந் தென்மலயந், தந்த தமிழ்மா ருதம்" இதுவும்அது. இஃது - அழிவு. (இ - ள். மலைமீதுண்டாய பொழில்கள்உகுத்தகனியோடு கலந்து இழியாநின்ற அருவியினுட் புக்குக்கலந்தும் அதனினுண்டாய சந்தனத்தின் தட்பத்துடன் மருவியும் பால்போன்ற சந்திரகிரணங்களின் மூழ்கியும் தனது தன்மையொழிந்து கொழுநரைப்பிரிந்திருந்தோர்மனத்தோடு உயிரையும் உணக்காநின்றது, பொதியமலையிற் பிறந்து தமிழோடுபழகிய தென்றற்காற்று; எ - று.)

இவையிரண்டும் - கருத்தாக்காரகம்.

(கு - ரை.) உணக்குதல் - வாட்டுதல். இதில் தென்றலாகிய கர்த்தா விரகிகளை மிகவருத்துதற்குக் காரணம் கூறப்பட்டமை காண்க. இங்கே காரணம், காமோத்தீபகப்பொருள்களோடு கலத்தல். தீங்குசெய்தல் கூறியதனல், அழிவெனப்பட்டது.

(உ) **கருமகாரகவேது**—"மலையி னலைகடலின் வாளரவின் வெய்ய, தலையிற் பயின்ற தவத்தாற் - றலைமைசே, ரம்மாதர் புல்லு மபயன் புயம்புணர, வெம்மா தவம்புரிந்தோம் யாம்" எனவரும். (இ-ள்.மலையிற் றவம்புரிந்தோள் - சயமடந்தை. அலைகடலிற் றவம்புரிந்தோள்-சிதேவி. வாளரவின் வெய்ய தலையில் நின்று தவம்புரிந்தோள்-பூமிதேவி. இப்படிப் பெரியதவம் புரிதலாலே அவர்களால் தழுவப்பட்ட அபயனுடைய புயத்தை யாம்தழுவுதற்கு எத்தவம் புரிந்தேம்? எ - று.)

(கு - ரை.) இங்குச் சோழன்றோளாகிய செயப்படுபொருளுக்குக் கொடுத்த அடைமொழி, அதுபுணர்தற்கரிதென்றற்கு ஏதுவாதல் காண்க. போர்வெற்றிக்கு அதிதேவதையான துர்க்கை விந்தியமலையில் வசிக்கின்றனள். வாளரவு-கொடியபாம்பு. அபயன்-சோழன்; அச்சமில்லாதவன்.

(ங) **கருவிக்காரகவேது**—"கரடத்தான் மாரியுங் கண்ணன் வெயிலு, நிரைவயிரக் கோட்டா னிலவுஞ்-சொரியுமா, னீளார்த் தொடையதுல னேரார் கலிங்கத்து, வாளாற் கவர்ந்த வளம்" எனவரும். (இ - ள். மதத்தால் மழையையுங் கண்ணின்கடுமையால் வெயிலையுங் கோட்டின்வெண்மையால் நிலவையுங் கொடாநின்றது, நெடியஆர்த்தாரையுடைய ஒப்பில்லாதானுகிய சோழன் பகைகொண்டகலிங்கருடைய தேயத்துச் சென்று வாளாலேகவர்ந்து கொண்ட வளம்; எ - று. ஈண்டு வளம் என்றது, கலிங்கனுடைய யானைத் திரள்களெனக் கொள்க. கரடம் - மதம்.)

(கு - ரை.) நிரைவயிரக்கோடு - வரிசையாக வைரங்களைப் பதித்த பூணை யணிந்த தந்தம். ஆல்-அசை. ஆர்த்தொடை - ஆத்திப்பூமாலை. வளம்-செல்வம். இங்கு மாரியும் வெயிலும் நிலவும் சொரிதற்குக் கரடமும் கண்ணும் கோடும் ஆகிய கருவிகள் ஏதுவாக வந்தமை காண்க. (ருஅ)

௩௩. **அவையல பிறவி னறிவது ஞாபகம்.**

என்பது: ஞாபகவேதுவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அச்சொல்லப்பட்ட காரண மன்றிப் பிறகாரணத்தினால் உய்த்துணரத் தோன்றுவது ஞாபகவேதுவாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) பிறவின் - பிறவற்றின்; அற்றுச்சாரியை தொக்கது. 'பிறவென்றறிவது' என்றும் பாடமுண்டு. ஜ்ஞாபகம்-வடசொல்.

அது "காதலன்மே லூடல் கரையிறத்தல் காட்டுமான், மாதர் நுதல்வியர்ப்ப வாய்துடிப்ப-மீது, மருங்குவளை வின்முரிய வாளிடுக நீண்ட, கருங்குவளை சேந்த கருத்து" எனவரும். (காதலன்-தலைவன். மேல்-இடம். முரிதல்-வளைதல். வில்-புருவம். இடுக-சிறுக. கருங்குவளை-கண். சேத்தல்-சிவத்தல். கரை-எல்லை. இறத்தல்-இல்லாமை.)

(கு-ரை.) இ - ள். மகளிர் நெற்றி வியர்க்கவும், வாய் துடிக்கவும், பக்கங்கள் வளைந்த புருவங்களாகிய விற்கள் மேலேநெறிக்கவும், வாட்படை தோற்கும்படி கூரியதாய் நீண்டுள்ள நீலோற்பலமலர் போன்ற கண்கள் சிவந்ததன் கருத்து, அவர் தமதுகணவன்மேற் கொண்ட பிணக்கு அளவிறந்துமிகுதலை உணர்த்தும்; எ - று. ஆல்-அசை. இங்கே, நுதல்வியர்த்தல் முதலிய காரியங்களால் ஊடலாகிய காரணம் அறிவிக்கப்பட்டதென வந்தமை காண்க. (ருகூ)

௩௪. **அபாவந் தானு மதன்பாற் படுமே.**

என்பது: அவ்வலங்காரத்தின் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அபாவமாவது-ஒன்றனது இல்லாமை: அதுவும் அவ்வேதுவின்பாற்படும்; எ - று.) (சுO)

௩௫. **என்று மபாவமு மின்மைய தபாவமும்**
ஒன்றினொன் றபாவமு முள்ளத னபாவமும்
அழிவுபாட் டபாவமு மெனவைந் தபாவம்.

என்பது: அபாவத்தை விரித்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) என்றும்பாவம் முதல் அழிவுபாட்டபாவம் ஈறுகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்துபகுதியை யுடையதாம், அவ்வபாவம். (எ-று.)

எனவே, இவ்வைந்து அபாவமும் ஏதுவாகத் தோன்றுவது அபாவவேதுவா மென்றவாறு.

அவற்றுள்,

(க) **என்றுமபாவ** மென்பது - எக்காலத்தும் இல்லாமை. அது "யாண்டு மொழிதிறம்பார் சான்றவ ரெம்மருங்கு, மீண்டு மயில்க ளினமினமாய்-மூண்டெழுந்த, காலையே கார்முழங்கு மென்றயரேற் காதலர்தேர், மாலையே நம்பால்வரும்" எனவரும். (இ-ள். இன்று காலையின்கண் இவ்விடத்து மயில்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்ச் சேர்ந் தெழுந்து அகவாநின்றன; அதுபற்றிக் கார் முழங்கா நிற்குமென்று வருந்தாதொழிக; அறிவால்நிறைந்தோர் எக்காலத்தும் சொன்ன சொற்பிறழார்; ஆதலால், அன்னரராகிய நமதுகாதலர் தேரானது மாலையிலே நம்மிடத்தில் வரும்; எ - று.)

(கு - ரை.) இதில், 'யாண்டும்மொழிதிறம்பார் சான்றவர்' எனப் பெரியோர் பக்கல் எப்பொழுதும் பொய்யின்மையாகிய என்றுமபா வம் பிரிந்த தலைவர் மாலையில் தவருதுமீண்டுவருதற்கு ஏதுவாகக் கூறப்பட்டமை காண்க. அகவா நின்றன-ஆடுகின்றன.

(உ) **இன்மையபாவ** மென்பது-இல்லாமையினது இல்லாமை. அது "காரார் கொடிமுல்லை நின்குழன்மேற் கைபுனைய, வாராமை யில்லை வயவேந்தர்-போர்கடந்த, வாளையேய் கண்ணி நுதன்மேல் வரும்பசலை, நாளையே நீங்கு நமக்கு" எனவரும். (இ - ள். கார்கா லத்து ஓங்கிய கொடிமுல்லையினது பூவினை நின்னுடையகூந்தலின் கண் அலங்கரித்துச் சூட்ட வருகின்ருர், வெற்றியையுடைய அரசர்; ஆதலால், போர்த்தொழில்முடித்த வாள் போன்ற கண்களையுடை யாய்! நின்னுடைய நுதலின்மே லுண்டாகிய பசலை விடியற்கா லத்தே நீங்கும்; (ஆதலால்), நமக்கு (யாதுகுறை?) எ-று. பசலை - வெளுப்பு.)

(கு-ரை.) இதில், 'வாராமையில்லை' என இன்மையது அபாவம் பசலைநீங்குதற்கு ஏதுவாகக் கூறப்பட்டமை காண்க.

(ந) **ஒன்றினென்றபாவ** மென்பது - ஒன்றன்கண் ஒன்றனது இல் லாமையும், அதன்கண் அதனது இல்லாமையும். அது "பொய்ம்மை யுடன்புணரார் மேலானர் பொய்ம்மையு, மெய்ம்மைசூழ் மேலாரை மேவாவா-மிம்முறையாற், பூவலர்ந்த தாரார் பிரிந்தாற் பொலங் குழையார், காவலர்சொற் போற்றல் கடன்" எனவரும். (இ - ள். உலகத்து மேலானஅறிவுடையார் பொய்யோடு கூடுவாரல்லர்; அப் பொய்யும் மெய்தழுவிய மேலானஅறிவுடையாரைப் பொருந்தாவா கும்; இத்தன்மையால், பொலிவுவிளங்கிய மாலையையுடைய தலைவர் பிரிந்தகாலத்துப் பொற்குழையையுடைய மனையறக்கிழத்தியர்க்குக் காவற்கடன்பூண்ட தலைவர் குறித்துரைத்த பருவத்தை நோக்குதல் கடனன்ருே; எ - று. இம்முறை-இத்தன்மை. பூ-பொலிவு. அலர் தல் - விளங்கல்.)

(கு - ரை.) மேலானவர்க்கும் பொய்ம்மைக்கும் பரஸ்பரம் சம்பந்த மின்மை தலைவியர் தலைவர்சொல்லைப் பேணுதற்கு ஏதுவாகக் கூறப்பட்டமை காண்க. மனையறக்கிழத்தியர்-மனைவியர்.

(ச) **உள்ளதனபாவ** மென்பது - ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் உள்ள பொருள் பிறிதோரிடத்தும் பிறிதொருகாலத்தும் இல்லாமை. அது "கரவொடு நின்ருர் கடிமனையிற் கையேற், றிரவொடு நிற்பித்த தெம்மை-யரவொடு, மோட்டாமை பூண்டமுதல்வனை முன்வணங்க, மாட்டாமை பூண்ட மனம்" எனவரும். (இ-ள். இரப்போர்க்குப் பயந்து காவல்கொண்டிருப்பவருடைய வீட்டிற் போய் எங்களைக் கையேற்றிரந்துநிற்கும்படி செய்தது, பாம்பையும் பெரியஆமை யோட்டையும் அணியாகக் கொண்ட பரமசிவனை முற்பிறப்பில் வணங்கமாட்டாமையைக் கொண்ட மனம்; எ - று. மோட்டாமை - பெரிய ஆமை. மாட்டாமை பூண்ட-மாட்டாமையைத் தொடங்கின.)

(கு - ரை.) இதில், சிவபிரானை வணங்குத லில்லாமை லோபிகள் வீட்டிற் போய்ப் பிச்சைக்கு நிற்றற்கு ஏதுவாகக் கூறப்பட்டது. இங்கு 'முன்' என்றதனுல், இப்பிறப்பிலுள்ள தன்மை முற்பிறப்பில் இல்லாமற் போனமைவிளங்கும்.

(ரு) **அழிவுபாட்டபாவ** மென்பது - முன்புள்ளது அழிவுபட்டு இல தாதல். அது "கழிந்த திளமை களிமயக்கந் தீர்ந்த, தொழிந்தது காதன்மே லூக்கஞ் - சுழிந்து, கருநெறியுங் கூந்தலார் காதனோய் தீர்ந்த, தொருநெறியே சேர்ந்ததுளம்" எனவரும். (இ - ள். முது மைப்பருவம் வந்தடுத்தது; செல்வத்திஞல்வரும் மனக்களிப்பாகிய அறியாமையும் நீங்கிற்று; காதலிக்கப்பட்ட பொருள்களைத் தலைப் படவேண்டி எழாநின்ற ஊக்கமும் ஒழிந்தது; சுருண்டுநெறிப்பை யுடைத்தாகிய கறுத்த கூந்தலினை யுடையார்மேல் வைத்த ஆசை யாகிய நோயுந் தீர்ந்தது; ஒருதன்மைத்தாய சித்தியைச் சேர்ந்தது எனது உள்ளம்; எ-று.)

(கு - ரை.) முன்புஇருந்த இளமைமுதலியன இப்பொழுது அழிந்து இல்லையாயின வெனக் கூறப்பட்டமை காண்க. (சுக)

ருசு. **தூர காரியமு மொருங்குடன் ரேற்றமுங்**
காரண முந்துறூஉங் காரிய நிலையும்
***யுத்தமு மயுத்தமு முத்தையோ டியலும்.**

என்பதும்: **அவ்வேதுவலங்காரத்தினையே பிறிதொருவகையால் வகுத்து உணர்த்துதல்** நுதலிற்று.

(இ - பு.) தூரகாரியம் முதல் அயுத்தம் ஈருகச் சொல்லப்பட்ட **இவ்வைந்தும்** முன்னைய ஏதுவலங்காரத்தோடு நடக்கும்; (எ - று.)

'முந்தை' என்பது, 'முத்தை' என வலிந்துநின்றது.

(கு-ரை.) இவையெல்லாம் வடமொழியில் சித்ரஹேது வெனப் படும்; ஆச்சரியமான காரண மென்று பொருள்.

அவற்றுள்,

---

* யுக்தமு மயுக்தமும்' என்றும் பாடமுண்டு.

(க) **தூரகாரிய**மென்பது - ஒருவழிக் காரணம் நிகழப் பிறிதொரு வழிக் காரியம்நிகழ்வது. அது "வேறொரு மாதர்மேல் வேந்தனக நுதியா, லூறுதர விம்மா துயிர்வாடும்-வேறே,யிருவரே மெய்வடிவி னேந்திழை நல்லா, ரொருவரே தம்மி லுயிர்" எனவரும். (இ - ள். தலைமகளாயினுள் தன்னை யொழித்து ஒருகாதலிமார்பகத்தே வேந்தன் நகத்தின் நுனியினுற் குறியிட, அதுகண்டு அழுதுவருந்துவாள்; ஆதலால், இவ்வேந்திழைநல்லார் உருவத்தால் இருவரெனினும் உயிரானது இவர்கட்கு ஒன்றேபோலும்; எ - று. ஒருமாது - தலைவி. வேறொருமாது-பரத்தை. 'இருவரே யேந்திழை நல்லார்' என்றது, தலைமகளையும், பரத்தையையும்.)

(கு - ரை.) வழி - இடத்தில். ஏந்திழைநல்லார் - தரித்தஆபரணங்களையுடைய அழகியமகளிர். இதில் ஊறுபட்டவர் ஒருவரும், உயிர்வாடினவர் ஒருவருமானதனுல், காரணம் ஒருவழிநிகழக் காரியம் பிறிதொருவழி நிகழ்ந்தது. நகநுதியாலூறுதர-சிருங்காரசேஷ்டையைச் செய்ய தனதுதலைவன் அயலவளிடஞ்சேர்ந்து கிரீடித்ததனுல் தலைவி உயிர்வாடின ளென்பது, இங்ஙனம் சமத்காரமாகக் கூறப்பட்டது.

(உ) **ஒருங்குஉடன்தோற்ற**மென்பது - காரணமும் காரியமும் ஒக்க நிகழ்வது. அது "விரிந்த மதிநிலவின் மேம்பாடும் வேட்கை, புரிந்த சிலைமதவேள்போரும் - பிரிந்தோர், நிறைதளர்வு மொக்க நிகழ்ந்தனவா லாவி, பொறைதளரும் புன்மாலைப் போழ்து" எனவரும். (இ - ள். முழுமதியினதுநிலவின் மேம்பாடும் வேட்கைமிகுந்த சிலையையுடையவனுகிய மதவேள் போரும் பிரிந்தோர் நிறைதளர்வும் ஒருங்குநிகழ்ந்தன: தனித்தோர் உயிராகிய பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாத தன்மையையும் புன்கண்மையையுமுடைய இம்மாலைப்பொழுதில்.)

(கு - ரை.) வேட்கை - ஆசை. சிலை - வில். மதவேள்-மன்மதன். பிரிந்தோர்-இணைபிரிந்தவர். நிறைதளர்வு-மனநிறைதளர்தல். புன்கண்மை - சிறுமை, துன்பம். நிலாத்தோற்றமும் மன்மதன்போருமாகிய காரணமும்,பிரிந்தோர்நிறைதளர்தலாகிய காரியமும் ஒருங்கு நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்பட்டமை காண்க.

(ங) **காரணமுந்துறாஉங்காரியநிலை** யென்பது - காரணத்திற்கு முன்னர்க் காரியம்நிகழ்வது. அது "தம்புரவு பூண்டோர் பிரியத் தனியிருந்த, வம்புலவு கோதையர்க்கு மாரவே-ளம்பு, பொருமென்று மெல்லாகம் புண்கூர்ந்த மாலை, வருமென் றிருண்ட மனம்" எனவரும். (இ-ள். தம்மைக்காக்குந்தொழிலைப் பூண்ட தலைவர் பிரியத் தனித்துஉயிர்கொண்டிருந்த வாசனையையுடைய கோதையையுடைய மடவாருக்கு மாரன்கணை தைக்குமென்று மென்மையையுடைய மார்பகம் புண்ணுகாநின்றது; அதுவேயுமன்றி, மாலைப்பொழுது வருமென்று அவர்களுடைய மனம் இருண்டது; எ-று.)

(கு - ரை.) 'காரியமுந்துறாஉங் காரணநிலை' என்ற பாடத்துக்கும் இப்பொருளே கொள்ளவேண்டும். கோதை-மாலை; அல்லது,

கூந்தல். மடவார்-மகளிர். மாரன்கணை-மன்மதபாணம். அம்புதைத்தலாகிய காரணத்தின்முன் புண்மிகுதலாகிய காரியமும், மாலை வருதலாகிய காரணத்தின்முன் இருளுதலாகிய காரியமும் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறப்பட்டன. 'பொருமுன்னே', 'வருமுன்' என்றும் பாடங்களுண்டு. புண்கூர்ந்த, இருண்ட - புண்கூர்ந்தது, இருண்டது என்பவற்றின் விகாரம்.

(ச) யுத்தமென்பது-காரணத்திற்குஏற்ற காரியம் நிகழ்வது. அது "பொன்னி வளநாடன் கைவேல் பொழிநிலவான், முன்ன ரசைந்து முகுளிக்குந்-தன்னேர், பொரவந்த வேந்தர் புனைகடகச் செங்கை, யரவிந்த நூறு யிரம்" எனவரும். (இ-ள். சோழனேந்திய வேலின்கண் உண்டாகிய வெண்மைவிளக்கம் பரந்த நிலவினால் முன்னே நடுங்கி மொட்டியாநிற்கும், நேர்நின்று பொருதற்கு எதிர்ந்த வேந்தருடைய புனையப்பட்ட கடகத்தையுடைய சிவந்தகையாகிய தாமரைகள் பலவும் உண்டு; எ-று.)

(கு - ரை.) யுக்தம்-வடசொல். பொன்னிவளநாடன்-காவேரிவளமுள்ள நாட்டையுடையவன். 'நாடன்வெள்வேல்' என்றும் பாடமுண்டு. மொட்டித்தல்-குவிதல். கடகம்-ஓர்கையணி. சோழனது வேலின் ஒளியைக் கண்டவளவில் பகையரசர் கைகூப்பித் தொழுவரென்பது கருத்து. தாமரைகுவிதலாகிய காரியத்திற்கு ஏற்ற நிலவாகிய காரணம் கூறப்பட்டது.

(ரு) அயுக்தமென்பது-காரணத்திற்குஏலாத காரியம் நிகழ்வது. அது "இகன்மதமால் யானை யநபாய னெங்கோன், முகமதியின் மூர னிலவா-னகமலர்வ, செங்கயற்க ணல்லார் திருமருவு வாள்வதன, பங்கயங்கள் சாலப் பல" எனவரும். (இ-ள். வெற்றியையும் மதத்தையுமுடைய உயர்ந்த யானைகளையுடைய அநபாயனாகிய எம்மரசனுடைய முகமாகிய நிறைமதியின்கணுண்டாகிய முறுவலின் வெண்ணிலவினால், செவ்வரியையுடைய கயல்போன்ற கண்ணினையுடைய நல்லாருடைய திருமருவுவாண்முகமாகிய தாமரைகள் பல விளங்க மலர்கின்றன; எ-று.)

(கு - ரை.) அயுக்தம்-வடசொல். நல்லார்-மகளிர். திருமருவுவாள் முகம்-அழகுபொருந்திய ஒள்ளியமுகம். 'திருமருவிவாழ்' என்ற பாடத்துக்கு-திருமகள் தங்கிவாழ்கின்ற என்க; அவ்வடைமொழி, பங்கயத்துக்கும் ஏற்கும். நக மலர்வ எனப் பிரிக்க; அகம் மலர்வ என்றுபிரிப்பினும் பொருள்படும். இங்கே தாமரைமலர்தலாகிய காரியத்துக்கு நிலவாகிய காரணம் ஏலாமை காண்க.

* முடியுமென்னுது'இயலும்'என்றதனுன், பிறவாற்றான்வருவனவுங் கொள்க. "மாதருமைவாய் மழலை மொழியாலோ, வோது மறையி னொலியாலோ-யாதாலோ, கோல மிருதிறனுக் கொண்டான் றிருமிடற்றி, னால மமிழ்தானவாறு" எனவரும். (இ-ள். உமையாளுடைய வாயிலுள்ள மழலைச்சொல்லாகிய அமுதத்தைச் செவியாற்

---

*'முடியு'மென்று அனுப்பெற மொழியாது' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

பருகியவதனுலோ, அன்றியே தானேதப்பட்ட வேதமந்திரவோ சைத்தழைப்பினுலோ, இவ்விரண்டனுள்ளும் எதனுலோ இரண்டு வடிவமாகத் திருமேனியைக்கொண்ட பரமசிவனுடைய சிறந்த மிடற்றிலுள்ள நஞ்சம் அமிருதமாயவாறு? (தெரியாது); எ-று.ஒலி-தழைப்பு. இருதிறம் - உருவமும், அருவமும்.) இது ஐயவேது. பிற வும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கு-ரை.) 'மாதர் மணிவா யமிழ்த மொழியானே' என்றும் பாட முண்டு. கோலம் இருதிறன் - ஒருபாதி ஆண்வடிவமும், ஒருபாதி பெண்வடிவமும் எனவுமாம். மிடறு - கழுத்து. (சுஉ)

ஏதுவலங்காரம் முற்றும்.

கச. நுட்பவணி.

நஎ. தெரிபுவேறு கிளவாது குறிப்பினுந் தொழிலினும்
அரிதுணர் வினைத்திறம் நுட்ப மாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே நுட்பமென்னும் அலங்கார முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) தெரிந்துகொண்டு வேறுபடமொழியாது குறிப்பினு ஞதல் தொழிலினுதல் அரிதாக நோக்கி்ணருந் தொழிற்றன்மை யையுடையது, நுட்பமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

(கு-ரை.) இதனை நுணுக்கவணியென்று வழங்குதலும் உண்டு; இது வடமொழியில் சூக்ஷ்ம மெனப்படும். தெரிந்துகொண்டு - பிறர் கருத்தையறிந்துகொண்டு. வேறுபட மொழியாது - வெளிப்படை யாகக் கூருமல்.

அவற்றுள்,

(க) குறிப்பு—"காதலன் மெல்லுயிர்க்குக் காவல் புரிந்ததால், பேதையராயம் பிரியாத - மாதர், படரிருள்கால் சீக்கும் பகலவனை நோக்கிக், குடதிசையை நோக்குங் குறிப்பு" எனவரும். (இ-ள். காதலிக்கப்பட்ட தலைவனுடைய மெல்லுயிர்க்குப் பரிகாரஞ்செய்தது போலும், மடப்பத்தையுடைய ஆயத்தார் பிரியாது சூழப்பட்ட மாதர் உலகிற்குப் படர்செய்யும் இருளினது அடியையறுக்கின்ற ஆதித்தனைப் பார்த்து மேற்றிசையைப் பார்க்கும் உள்ளக்கருத்து; எ-று- குடதிசை - மேற்கு.) இதிற் போந்த பொருள் - மாலைக் காலத்துக்கூட்டம் நேர்ந்தவாறு.

(கு-ரை.) தோழியர்கூட்டத்தினிடையிலே நிற்கின்ற தலைவி தன்னிடங் காதல்கொண்டுவந்த தலைவன் காணச் சூரியனைப் பார்த்து உடனே மேற்றிசையையும் பார்த்தலாகிய தன்செய்கை யால் அவனைச் சூரியாஸ்தமனத்தின்பின் வருமாறு குறிப்புக் காட்டி னமை உணர்க. தான் பலரிடை இருந்ததனல்வெளிப்படையாக் கூறவொண்ணது இங்ஙனம் குறிப்பாகவுணர்த்தின ளென்க. உயிர்

க்குக் காவல்புரிதல்-உயிரை ஒழியாதபடி காத்தல். ஆயம்-கூட்டம். படர்-துன்பம்.

(உ) தொழில்—"பாடல் பயிலும் பணிமொழி தன்பணைத்தோட், கூட லவாவாற் குறிப்புணர்த்து-மாடவற்கு, மென்றீந் தொடையா ழின் மெல்லவேதைவந்தா, ளின்றீங் குறிஞ்சியிசை" எனவரும். (இ - ள். பாடுந்தொழிலைப் பயிலுங் குளிர்ந்தமொழியாள் தனது பணைத்தோளினால் தலைவனைத் தழுவவேண்டுமென்னும் ஆசையினாலே தலைவற்குத் தன்உள்ளக்கருத்தை அறிவியாநின்றாள், மெல்லிய இனியநரம்பையுடைய யாழிலே முறையாக ஆக்கினாள், தித்தித்தவோசையையுடைய குறிஞ்சியாகிய பண்ணை; எ - று. தொடை-நரம்பு. குறிப்பு-கருத்து.) குறிஞ்சிக்குக் காலம் இடையாமமாகலால், இடையாமத்திற் கூட்டம் நேர்ந்தவாறு.)

(கு - ரை.) பணைத் தோள்-பருத்த தோள்; அல்லது, மூங்கில் போன்ற தோள். அறிவியாநின்றாள்-அறிவிப்பவளாய் என்றபடி. யாழ்-வீணை. ஆக்கினாள்-எழுப்பி உண்டாக்கினாள்; வாசித்தாள் என்றபடி. குறிஞ்சி-ஓர் பண். இடை யாமம்-நடு இராத்திரி: இரவில் நடுப்பத்துநாழிகை. தலைவி பலரிடையே பாடிக்கொண்டிருக்கையில் தலைவன் அவளிடங் காதல்கொண்டுவர, அவள், அப்பொழுது, வெளிப்படையாகத் தன்கருத்தை உணர்த்தமாட்டாமல் உடனே குறிஞ்சியென்னும் பண்ணைப் பாடியதனால், அதற்குஉரிய இடையாமத்தில் வரும்படி குறிப்பித்தனள். தைவந்தாள்-நரம்புகளைக் கைகளால்தடவி வாசித்தாள். (கங)

நுட்பவலங்காரம் முற்றும்.

கரு. இலேசவணி.

> ௩அ. குறிப்பு வெளிப்படுக்குஞ் சத்துவம் பிறிதின்
> மறைத்துரை யாட லிலேச மாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே இலேசமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) கருதியது வெளிப்படுக்குஞ் சததுவமாகிய குணங்களைப் பிறிதொன்றால் நிகழ்ந்தனவாக மறைத்துச்சொல்லுவது, இலேசமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

சத்துவமென்பன - வெண்பளிங்கிற் செந்நூல்கோத்தால் அதன்செம்மைபுறம்பொழிந்து தோன்றுமாறுபோல உள்ளங்கருதியது புலனாக்குங் குணங்கள்; அவை-சொற்றளர்வு, மெய்வியர்ப்பு, கண்ணீர்நிகழ்ச்சி, மெய்விதிர்ப்பு, மெய்வெதும்பல், மெய்ம்மயிரரும்பல் முதலியன.

(கு - ரை.) புலனாக்கும் - வெளிப்படுத்தும். சத்துவமென்பது, தமிழில் விறலெனப்படும். இவை மெய்ப்பாட்டின்பாற்படும்.

லேசம்-வடசொல். குற்றத்தைக் குணமாகவும், குணத்தைக் குற்றமாகவும் சொல்லுதல் இவ்வணிக்கு இலக்கண மென்பர் ஒருசாரார்.

"கல்லுயர்தோட் கிள்ளி பரிதொழுது கண்பனிசோர், மெல்லியலார் தோழியர்முன் வேறொன்று - சொல்லுவராற், பொங்கும் படைபரப்ப மீதெழுந்த பூந்துகள்சேர்ந், தெங்கண் கலுழ்ந்தனவா லென்று" எனவரும். (இ - ள். மலைபோலப்பெரிய தோள்களையுடைய சோழன் ஏறிய குதிரையைத் தொழுது நீர் வார்ந்த கண்ணையுடைய மெத்தென்ற நடையையுடைய நல்லார், 'எமதுகண்ணீர்வார்தற்குக் காரணம் - சினத்தையுடைய சேனை பரந்துவருதலால் ஆகாயத்தி லெழுந்த பொலிவுடைய தூளியானது உட்புக்குக் கண்ணீர்வார்ந்தது' என்று தோழியர்க்கு நிகழ்ந்ததொழிய வேறோருபாயத்தான் மறைத்துச்சொல்லினர்; எ - று. கல் - மலை.)

(கு-ரை.) சோழன் குதிரைமேலேறி யுலாவுகிற அழகைக் காணுமளவில் தாம்அடைந்தகாதல்மிகுதியா லாகிய தமதுகண்ணீர்ப் பெருக்கைச் சேனைவருதலால் மேலெழும்பிய தூளி படிதலா லாகிய தென்று மறைத்துக் கூறியமை காண்க. அடுத்த செய்யுளிலும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. கிள்ளி - சோழன். 'கரிதொழுது' என்ற பாடத்துக்கு-யானைமீது ஏறி உலாவரும் அழகைக் கண்டு வணங்கி யென்க. வார்ந்த - பெருகிய.

"மதுப்பொழிதார் மன்னவனை மால்கரிமேற் கண்ட, விதிர்ப்பு மயிரரும்பு மெய்யும் - புதைத்தாள், வளவா ரணநெடுங்கை வண்திவலை தோய்ந்த, விளவாடை கூர்ந்த தென" என்பதும் அது. (இ - ள். தேன்பொழிதாரையுடைய சோழனை உயர்ந்த களிற்றின் மேல் வரக்கண்டதனால் உண்டாகிய தன்னுடைய மேனிநடுக்கத்தையும் மெய்ம்மயிரரும்புதலையும் 'அவன்ஏறிவந்த வளப்பமுடைய களிற்றின் நெடியகையி லுண்டாகிய வளவியநீர்த்திவலையைக் கொண்டு வந்த இளவாடை என்மேனியை நனைத்ததனாலே வந்தது என்மேனி நடுக்கமும் மயிரரும்புதலும்' என நிகழ்ந்தது மறைத்து வேறொன்று தோழியர்க்குச் சொல்லினள்; எ - று. புதைத்தல் - மறைத்தல். மால்கரி - பெரியயானை. புதைத்தாள் - மறைத்துச் சொன்னாள்.)

(௬௪)

௫௧. புகழ்வது போலப் பழித்திறம் புனைதலும்
பழிப்பது போலப் புகழ்புலப் படுத்தலும்
அவையு மன்னவென் றறைகுந ருளரே.

என்பது: அவ்விலேசத்தின்பாற்படுத்துப் பிறர் வேண்டுவன சிலஅலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒன்றனைப் புகழ்ந்தாற்போலப் பழித்துஉரைத்தலும், பழித்தாற்போலப் புகழ்ந்துஉரைத்தலும் என்னும் இரண்டும் அவ்விலேசத்தின்பாற்படு மென்று சொல்லுவாரு முளர், (ஒருசார் தொல்லாசிரியர்); (எ - று.)

(கு - ரை.) இது - பிறன்கோட்கூறல்.

அவற்றுள்,

(க) **புகழ்வதுபோலப் பழித்தல்**—"மேய கலவி விளைபொழுது நம்மெல்லென், சாய றளராமற் றாங்குமால் - சேயிழாய், போர்வேட்ட மேன்மைப்புகழாளன் யாம்விரும்பித், தார்வேட்ட தோள்விடலை தான்" எனவரும். (இ - ள். தோழீ! கேட்பாயாக; எம்மிற்பொருந்திய கலவி நிகழும்பொழுது அக்கலவிக்கண் நமதுமென்மைகுன்றாதபடி பரிகரித்தொழுகுவான்: எப்பொழுதும் போர்த்தொழிலை விரும்பிய மேலாயபுகழையுடையவன், யாம் முற்காலத்துக் காதலித்து மாலையிட்ட தோளையுடைய தலைவன்; எ - று.) அக்காலத்து அறிவழியாமையால், பழிப்பாயிற்று.

(கு - ரை.) இதில், போரைவிரும்பிய எமதுதலைவன் கலவியால் நமது மென்மை தளராதபடி தாங்குவனெனப் புகழ்ந்தாற்போலக் கூறியதனால், அவன் போர்விருப்பையே கொண்டு காதல்விருப்பைக் கொண்டிலனென்று பழித்ததாமாறு காண்க. சேயிழாய் - செவ்வியஆபரணங்களையுடையவளே! பரிகரித்து - கலவியின்றி. அக்காலத்து அறிவுஅழியாமை - போர்விருப்பொழிந்து காதல் விருப்புக்கொள்ளாமை.

(உ) **பழிப்பதுபோலப் புகழ்தல்**—"ஆடன் மயிலியலி யன்ப னணியாகங், கூடுங்காண் மெல்லென் குறிப்பறியா-னூட, விளிவந்த செய்கை யிரவாளன் யார்க்கும், விளிவந்த வேட்கை யிலன்" எனவரும். (இ - ள். ஆடாநின்ற மயில்போலுஞ் சாயலினையுடையாய்! நம்மீது அன்புவைத்த தலைவனுடைய அலங்கரித்த மார்பகத்தை யாம் கூடுங்கால் நம் மெல்லென்ற நலம் பாராட்ட அறியா னாதலானும், ஊடற்கண் தனக்குத் தகாதனசெய்து இரக்கும் இரவாளனாதலானும், யாவர்க்கும் வெறுக்கத்தக்க ஆசைப்பாடுடையனல்லனாதலானும், இகழ்தற்கு ஏதுவாயினான்; எ - று.) அன்பன் இரவாளன் வேட்கையிலன் எனக் கூட்டுக. அக்காலத்து அறிவழிந்தமையால், புகழாயிற்று.

(கு - ரை.) 'மெல்லென்குறிப்பறியான்' என்பதற்கு-கலவியில் எமக்கு இளைப்புவிளைப்பனென்று கருத்து. அக்காலத்து அறிவு அழிந்தமையால் - கலவிக்காலத்தில் காமவசப்பட்டுநடந்ததனால். இதில், 'குறிப்பறியான்', 'இரவாளன்,' 'வேட்கையிலன்' எனப் பழித்தாற்போலக் கூறியதனால், அவன் தனது ஊடலைத் தணித்துத் தன்னை உரியவாறு கூடியொழுகினனென்று புகழ்ந்ததாமாறு காண்க. (சுகு)

இலேசவலங்காரம் முற்றும்.

கசு. நிரனிறையணி.

சഠ. நிரனிறுத் தியற்றுத நிரனிறை யணியே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே நிரனிறையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) சொல்லையும் பொருளையும் நிரலேநிறுத்தி நேரே பொருள்கொள்வது, நிரனிறையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

நிரனிறுத்துத லென்றது 'இயற்றுதல்' என்றமையின், மொழி மாற்றிப் பொருள்கொள்வதூஉங் கொள்க.

(கு-ரை.) நிரனிறை - நிரல்நிறை. நிரலே-வரிசையாக. நேரே - முறையே. இங்கே, 'பொருள்' என்றது, கொண்டுமுடியுஞ்சொல் என்றபடி. இது வடமொழியில் யதாஸங்க்ய மெனவும், க்ரம மென வும்படும். இவ்வணியின் வகை பொருள்கோளின்பாற்படுத்து முறைநிரனிறைப் பொருள்கோ ளெனவும், எதிர் நிரனிறைப் பொருள்கோ ளெனவும்படும்; [நன்னூல்-பொதுவியல்-கூ௩.] இவ் வணியை அடைவணியென்று வழங்குதலும் உண்டு. எதிர் நிர னிறை, தமிழர்க்கே உடன்பாடு. இதனைப் பெயர்நிரனிறை, வினை நிரனிறை, மயக்கநிரனிறை, உய்த்துணர்நிரனிறை, தொகைநிர னிறை என்று பலவகையாக வேறுபடுப்பாருமுளர்.

அவற்றுள்,

(க) நிரலேநிறுத்தி நேரேபொருள்கொள்வது—"காரிகை மென்மொ ழியா னோக்காற் கதிர்முலையால், வார்புருவத் தாலிடையால் வாய்த் தளிரா-னேர்தொலைந்த, கொல்லி வடிநெடுவேற் கோங்கரும்பு விற் கரும்பு, வல்லி கவிர் மென் மலர்" எனவரும். (நேர்-முறை. தொலை தல்-கெடுதல். கொல்லி - ஓர்பண்.)

(கு - ரை.) இ - ள். அழகியமாதினது மெல்லியசொல்லாலும் விழியாலும் ஒளிசெய்யும் கொங்கையாலும் நீண்டபுருவத்தாலும் இடையாலும் மெல்லிய வாயாலும் முறையே கொல்லியென்னும் இனியபண்ணும் கூரியநீண்டவேலும் கோங்குமரத்தினரும்பும் காமனதுகருப்புவில்லும் பூங்கொடியும் மெல்லியமுருக்கமலரும் அழகுகெட்டன; எ-று. இதில், கூறப்பட்ட உபமேயப்பொருள்க ளுள்ளும் உபமானப்பொருள்களுள்ளும் மொழியாற் பண், நோக்கால் வேல், முலையாற் கோங்கரும்பு, புருவத்தால் வில், இடை யாற் கொடி, வாயால் முருக்கலர் என முறையே இயைந்து பொருள் படுதல் காண்க.

(உ) நிரலேநிறுத்தி மொழிமாற்றிப் பொருள்கொள்வது—"ஆடவர்க ளெவ்வாறகன்றொழிவார் வெஃகாவும், பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா- நீடியமா, னின்று னிருந்தான் கிடந்தா னிதுவன்றே, மன்றுர் மதிற்கச்சிமாண்பு" எனவரும். (பஞ்சரம்-இடம். அகன்றொழிவார்- விட்டுநீங்குவார்.) *

---

* இதன்பின் சிலபிரதிகளில் அடியில்வருமாறு அதிகபாடம் காணப்படு கிறது: —"மயில்களிக்கும் வண்டார்க்கும் வண்டளவம் பூக்குங், குயிலொளிக் குங் கோபம் பரக்கும் - வெயிலொளிக்குங், கானங் குழைகொள்ளுங் காந்த டுடுப்பெடுக்கும், வானம் பொழியு மழை" என்பதும் அது. (தளவு-முல்லை. கோபம்-இந்திரகோபம். கானம்-காடு. குழை-தளிர். கொள்ளுதல்-உண்டா தல். தூடுப்பு-பூ. எடுத்தல்-ஏந்தல்.)

(கு-ரை.) இ - ள். நீண்டதிருமால் வெஃகா பாடகம் ஊரகம் என்ற தலங்களைத் தனக்குஇடமாகக்கொண்டு அவற்றில் முறையே கிடந்தான் இருந்தான் நின்றான்; பலசபைகள்நிறைந்ததும் மதிள்சூழ்ந்ததுமான காஞ்சிபுரியின் பெருமை இதுவன்றோ? இப்படிப்பட்ட கச்சிப்பதியை மனிதர்கள் எங்ஙனம் விட்டு நீங்குவர்? எ - று. வெஃகா பாடகம் ஊரகம் என்பன-காஞ்சிநகரத்தில் உள்ள திருமால்திருப்பதிகள்; திருமால் அவற்றுள் வெஃகாவில் பள்ளிகொண்டதிருக்கோலமாகவும், பாடகத்தில் வீற்றிருந்ததிருக்கோலமாகவும், ஊரகத்தில் நின்றதிருக்கோலமாகவும் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்; ஆதலால், இச்செய்யுளில், முறையே கொள்ளாமல் மாற்றிஇயைத்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. வெஃகா-யதோக்தகாரிசன்னிதி யென்றும், பாடகம்-பாண்டவ தூதர்சன்னிதி யென்றும், ஊரகம்-உலகளந்தபெருமாள் சன்னிதி யென்றும் வழங்கும். (௬௬)

நிரனிறையலங்காரம் முற்றும்.

கஎ. ஆர்வமொழியணி.

௭௧. ஆர்வ மொழி மிகுப்ப தார்வ மொழியே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே, ஆர்வமொழியென்னும் அலங்காரமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உண்ணிகழ்ந்த ஆர்வம்பற்றி நிகழும் மொழி மிகத் தோன்றச் சொல்லுவது, ஆர்வமொழியென்னும் அலங்காரமாம்.

'உண்ணிகழ்ந்த' என்பது, மேல்வரும் அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்பட்டது.

(கு - ரை.) இதனை மகிழ்ச்சியணியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ப்ரேயோலங்கார மெனப்படும். ஆர்வம்-அன்பு, மகிழ்ச்சி. அடுத்த சூத்திரத்தில் 'உண்ணிகழ்தன்மை' என வருவதுநோக்கி இங்கே 'உண்ணிகழ்ந்த' என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

"சொல்ல மொழிதளர்ந்து சோருந் துணைமலர்த்தோள், புல்ல விருதோள் புடைபெயரா-மெல்ல, நினைவோ மெனினெஞ் சிடல் போதா தெம்பால், வனைதாராய் வந்ததற்கு மாறு" எனவரும். (இ - ள். நின்முன்நின்று மறுமொழி தர முயல்வேமாயின், எங்கள் மொழியானது தடுமாறிச் சோர்வுபடாநின்றது; நின் இணைமலர்த்தோள்களைத் தழுவ முயல்வேமாயின், எங்கள் இரண்டு தோள்களும் இடமுண்டாக வளர்வனவல்ல; மெல்ல நின்புகழை நினைப்பேமாயின், எங்கள்உள்ளம் இடம்போதாது: அலங்கரிக்கப்பட்ட மாலையையுடையானே! எம்மிடத்து நீ வந்த இதற்குக் கைம்மாறு யாதென்று சொல்லப்படும்? எ-று. மாறு-ஈடு.)

(கு - ரை.) இணை - இரண்டு. மலர்த் தோள் - பூமாலையணிந்த தோள். 'யாதென்று சொல்லப்படும்' என்பது-இசையெச்சம். இது மனத்தில் நிகழ்ந்த அன்பைப் புலப்பட உரைத்ததாதல் காண்க.

ஆர்வமொழியலங்காரம் முற்றும்.

கஅ. சுவையணி.

சஉ. உண்ணிகழ் தன்மை புறத்துத் தோன்ற
எண்வகை மெய்ப்பாட்டி னியல்வது சுவையே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே சுவையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) உள்நிகழுந்தன்மை புறத்துப்புலனாய்விளங்க எட்டு வகைப்பட்ட மெய்ப்பாட்டானும் நடப்பது, சுவையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

'மெய்ப்பாட்டினியல்வதுசுவை' என்பதனை, 'பொன்னினியன்ற குடம்' என்பதுபோற் கொள்க.

(கு - ரை.) இது, வடமொழியில் 'ரஸவத்' எனப்படும். எண்வகை மெய்ப்பாடு, அடுத்தசூத்திரத்திற் கூறப்படும். (சுஅ)

சங. அவைதாம்,
வீர மச்ச மிழிப்பொடு வியப்பே
காம மவல முருத்திர நகையே.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்துணர்த்தல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேற்கூறிய எண்வகைப்பட்ட மெய்ப்பாடாவன - வீரமும் அச்சமும் இழிப்பும் வியப்பும் காமமும் அவலமும் உருத்திரமும் நகையுமாம்.

(கு - ரை.) இவை முறையே வடமொழியில் வீரம், பயாநகம், பீபத்ஸம். அத்புதம், ச்ருங்காரம், கருணை, ரௌத்ரம், ஹாஸ்யம் எனப்படும். இவற்றோடு சாந்தமென ஒன்றுகூட்டி நவரஸ மென்றலும் உண்டு.

அவற்றுள்,

(க) வீரம்—"சேர்ந்த புறவின் நிறைதன் றிருமேனி, யீர்ந்திட்டுயர்து லைதா னேறினு-னேர்ந்த, கொடைவீரமோமெய்ந் நிறைகுறையா வன்கட், படைவீர மோசென்னி பண்பு" என வரும். (இ - ள். தன்கட் சரண்புக்க புறவினது வாரம் தனதுதசையை யறுத்திட்டுந் தசைநிறைபோதாததற்குத் தானும் துலாத்தலையேறிய இது தனதுகொடையின் வெற்றியோ மெய்யொழுக்கங் குன்றுதவன்கண்மையுடைய படையின் வெற்றியோ என ஆராய்வார்க்கு இவையிரண்டு மன்று: சோழன்தனது தன்மை யிருந்தபடி!

(கு - ரை.) சூரியகுலத்தரசனான சிபிசக்கரவர்த்தியினது வரலாற்றை அக்குலத்தவனான ஒருசோழராசன்மேல் ஏற்றிக் கூறியது இது. வாரம்-எடைக்காக. துலாத்தலை - தராசில். படை - ஆயுதம். இச்செய்யுளில், கொடைவீரம் பொருந்துதல் காண்க. நேர்ந்த- பொருந்திய.

(உ) அச்சம்—"கைநெரித்து வெய்துயிர்ப்பக் காறளர்ந்து மெய்பனிப்ப, மையரிக்க ணீர்ததும்ப வாய்புலர்ந்தா - டையல், சினவேல் விடலையாற் கையிழந்த செங்கட், புனவேழ மேல்வந்த போது" எனவரும். (பனித்தல் - நடுங்கல். புனவேழம் - காட்டுயானை.)

(கு - ரை.) இ - ள். கோபத்தையும் வேலாயுதத்தையு முடைய வீரனால் துதிக்கையையிழந்த சிவந்தகண்களையுடைய காட்டுயானை எதிர்வந்தபொழுது, ஒருபெண், தன்கைகளை நெரித்துக்கொண்டு பெருமூச்சுஎறியக் கால்சோர்ந்து உடம்புநடுங்க மைதீட்டிய செவ்வரிகளையுடைய கண்களில் நீர்ததும்ப வாய் உலர்ந்தாள்; எ - று.) இதில், அச்சம்நிகழ்தல் கூறியமை காண்க.'வாய்புலர்தேன் வெய்ய' என்றும் பாடமுண்டு.

(ங) இழிப்பு—"உடைதலையு மூளையு மூன்றடியு மென்புங், குடருங் கொழுங்குருதி யீர்ப்ப-மிடைபேய், பெருநடஞ்செய் பெற்றித்தே கொற்றப் போர்க் கிள்ளி, கருநடரைச் சீறுங் களம்" எனவரும். (கொழுங்குருதி - நிணக்குருதி. பெற்றி-தன்மை. கிள்ளி-சோழன்.)

(கு - ரை.) இ - ள். வெற்றியைத்தரும் போரைச் செய்யவல்ல சோழன் கர்னாடகதேசத்தரசர்களைக் கோபித்துஎதிர்த்த போர்க்களமானது, உடைந்த தலைகளையும் மூளைகளையும் தசைத்திரளையும் எலும்பையும் குடலையும் மிக்கஇரத்தவெள்ளம்இழுக்க நெருங்கிய பேய்கள் பெருங்கூத்தாடுந் தன்மையுடையது; எ - று. இது, அருவருப்புத்தோன்றக் கூறினமையால், இழிப்புச்சுவையாம்.

(ச) வியப்பு—"முத்தரும்பிச் செம்பொன் முறிதழைந்து பைந்துகிரின், றொத்தலர்ந்து பல்கலனுஞ் சூழ்ந்தொளிருங் - கொத்தினதாம், பொன்னேர் மணிகொழிக்கும் பூங்கா விரிநாடன், றன்னேர் பொழியுந் தரு" எனவரும். (இ - ள். பொன்னையும் அழகியமணிகளையும் அலைத்துக்கொடுவருகின்ற பொலிவுடைய காவிரிநாடனுக்கு உவமையாகச் சொல்லப்பட்ட கற்பதரு, முத்தமாகிய அரும்பை யரும்பிச் சிவந்தபொன்முறியாய தளிரினாலே செறிந்து பச்சைத் துகிராகிய கொத்துக்களை யுடைத்தாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆபரணங்களாற் சூழப்பட்டு விளங்கிய பணைகளை யுடைத்தாயிருக்கும்; எ - று.)

(கு - ரை.) துகிர் - பவழம். பணை-கிளை. இதில், கற்பகவிருக்ஷம் வியப்புத்தோன்ற வர்ணிக்கப்பட்டமை காண்க.

(ரு) காமம்—" திங்க ணுதல்வியர்க்கும் வாய்துடிக்குங் கண்சிவக்கு, மங்கைத் தளிர்நடுங்குஞ் சொல்லசையுங் - கொங்கை

பொருகாலும் ஊடிப் புடைபெயருங் காலும், இருகாலு மொக்கு மிவர்க்கு'' எனவரும். (திங்கள் - பிறை. அங் கை - அழகிய கை.)

(கு - ரை.) இ - ள். தனங்கள் என்மீது அழுந்தும்படி இவர் என்னை வலியத்தழுவியபொழுதிலும், என்னிடத்து ஊடல்கொண்டு இவர் என்னைவிட்டு நீங்கும்பொழுதிலும், இரண்டுபொழுதிலும், இவர்க்கு, ஒருநிகராக, பிறைச்சந்திரன்போன்ற நெற்றி வேர்க்கும்; வாய் துடிக்கும்; கண் சிவக்கும்; அழகியதளிர்போன்ற கைகள் நடுங்கும்; சொற் குழறும்; எ-று. நுதல்வியர்த்தல் முதலியன கலவியாலும் கோபத்தாலும் நிகழ்தற்குரியன வாதலால், இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. இது, ஒருதலைமகன் தன்காதற்களிப்புப்புலப்படக் கூறியது.

(சு) அவலம்—'' கழல்சேர்ந்த தாள்விடலை காதலிமெய் தீண்டு, மழல்சேர்ந்து தன்னெஞ் சயர்ந்தான்-குழல்சேர்ந்த, தாமந் தரியா தசையுந் தளிர்மேனி, யீமந் தரிக்குமோ வென்று' எனவரும். (இ-ள். வீரக்கழலைக்கோத்த காலினையுடைய விடலையானவன், தன்னுடைய மனைவியின் மெய்யை யெரிக்கும் அழலைச் சேர்ந்து, தன்னுடைய நெஞ்சம் வருந்தினன், 'குழலிடத்துப்பொருந்தின மாலையைப் பொருது தளருந் தளிர்போலும் மேனியானது ஈமத்து எரியைப் பொறுக்கவற்ரோ?' என்று; எ-று.)

(கு - ரை.) விடலை - ஆண்மகன். ஈமம்-விறகடுக்கு. வற்று-வல்லது. என்று அயர்ந்தா னென இயையும். இதில், அவலம்-வெளிப்படை. அவலம் - சோகம்.

(எ) உருத்திரம்—''கைபிசையா வாய்மடியாக் கண்சிவவா வெய்துயிரா, மெய்குலையா வேரா வெகுண்டெழுந்தான் - வெய்யபோர்த், தார்வேய்ந்த தோளான் மகளைத் தருகென்று, போர்வேந்தன் றூ திசைத்த போது'' எனவரும். (வேய்தல் - சூடல். தூது - தூதன். இசைத்தல் - சொல்லல்.)

(கு-ரை.) இ-ள். கொடியபோரில் வெற்றிமாலையைச் சூடிய தோளையுடைய துருபதராசனது பெண்ணான திரௌபதியைச் சபையிற் கொணர்வாயாக வென்று போரில்வல்ல துரியோதனராசன் தனது தூதனை நோக்கிச் சொன்னபோது, (அதுகேட்ட வீமன்) கைகளைப் பிசைந்து வாயைமடித்துக் கண்சிவந்து கடுமையாகப் பெருமூச்செறிந்து உடல்பதறி வேர்த்துக் கோபித்துப் போருக்கு எழுந்தான்; எ - று. ஓரரசனது மகளைத் தனக்கு வலியக்கொணர்ந்து கொடுக்கும்படி பகையரசன் தூதனுப்பியபோது அவ்வரசன் இங்ஙனம் பெருங்கோபங்கொண்டதாகவும் இச்செய்யுளுக்கு உரைகூறலாம். இதில், வெகுளிக்கொதிப்பு விளங்குதல் காண்க.

(அ) நகை—''நாண்போலுந் தன்மனைக்குத் தான்சேற லிந்நின்ற, பாண்போலும் வெவ்வழலிற் பாய்வதூஉங் - காண்டோழி, கைத்தலங் கண்ணுக் களவுகாண் பானொருவன், பொய்த்தலைமுன் னீட்

டியற்றும் போந்து'' எனவரும். (பாண்-பாணன். 'காண்டோழி' என்றது - கேட்பாயாக தோழி! என்றவாறு. சேறல் - வருதல்.)

(கு - ரை.) தலைமகளைப் பிரிந்து சென்று பரத்தையைக் கூடி நின்ற தலைமகன் மீண்டு தலைமகளிடம் வருமளவில், அவன்செய்தியையறிந்துசினங்கொண்டஅவள்அவன்வரவை ஏற்றுக்கொள்ளாது மறுக்க, அதனால்வருத்தமுற்ற தலைமகன் அவட்குச் சமாதானங் கூறி அவளைக் கோபந்தணித்தற்பொருட்டு ஒருபாணனை அவள் பக்கல் அனுப்ப, அவன் அங்ஙனமே வந்து தலைவியை நோக்கி 'நீ மறுத்தலால் நினதுதலைவர் நின்மனைக்குவரக் கூசிநின்றார்; நீ இன்னமும் அவர்வரவை ஏற்றுக்கொள்ளாதொழியின், அவர் அத்துயரால் தீப்பாய்ந்து உயிர்நீக்குந்தன்மையர்' என்பனபோன்ற சில நயப்புரைகளை எடுத்துக்கூற, அதுகேட்ட தலைவி அவனைப்பரிகசித்துத் தோழியை நோக்கி கூறியது, இது. இ-ள். தோழி! அறிவாயாக: தன்மனைக்குத் தான்வருவதும், தலைமகனுக்கு நாணுதற்கு இடமாயிற்றுப்போலும்; வெவ்வியதீயிற் பாய்வதாகச் சொல்வது, இப்பாணனது சமயோசிதகற்பனைவார்த்தைபோலும்; கையும்பிடியுமாகக் களவு செய்பவனொருவன் வந்து பொய்த்தலையை முன்னே நீட்டுதலைச்செய்வான்; எ - று. இச்செய்யுளில், பின்னிரண்டு அடி-தலைவன்செயலைக் குறித்தது. 'கைத்தலங்கண்ணாக் களவுகாணுதல்' என்றது - பலருங்காணப் பரத்தைபக்கற் செல்லுந்தன்மையை. 'பொய்த்தலை முன்னீட்டியற்றும் போந்து' என்றது, அவன் சந்து பேசப் பாணனை அனுப்பியமையை. கைத்தலங் கண்ணாக் களவு காணுதல்-கண்தெரியாதஇருளில் கைகளையே கண்ணாகக்கொண்டு அவற்றால் தடவிப் பொருள்களைக்கண்டு எடுத்தலுமாம். "காண்கின்றனகளுங் கேட்கின்றனகளுங் காணி லிந்நாள், பாண்குன்ற நாடர் பயில்கின்றன விதெல்லா மறிந்தோம்'' என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் 'பாண்-பாணருடைய தொழிலாய், அதாகிறது-நெஞ்சிலன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் ஸ்தோத்ரங்களாய்' எனவுரைத்தது உணரத்தக்கது. இச்செய்யுளில் பரிகாசம் நிகழ்தல் காண்க.

இவையெல்லாம் தம்மிற்றோன்றலும் பிறரிற்றோன்றலு மெனப் பலவகைப்படும்; அவையெல்லாம் கூத்தநூலிற் கூறியவாறு கண்டு கொள்க.

(கு - ரை.) "தன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறிவா னென்கொலோ, மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்'' என்பது, சாந்தரசத்துக்கு உதாரணமாம். (சுசு)

சுவையலங்காரம் முற்றும்.

கக. தன்மேம்பாட்டுரையணி.

சச. தான்றற் புகழ்வது தன்மேம் பாட்டுரை.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே தன்மேம்பாட்டுரையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருவன் தன்னைத் தானே புகழ்வது, தன்மேம்பாட்டுரை யென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) புகழ்தல்-மேம்பாடுதோன்ற உரைத்தல். இதனை ஊக்கவணியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் 'ஊர் ஜஸ்வி' எனப்படும்.

அது "எஞ்சினா ரில்லை யெனக்கெதிரா வின்னுயிர்கொண், டஞ்சினா ரஞ்சாது போயகல்க - வெஞ்சமத்துப், பேரா தவராகத் தன்றிப் பிறர்முதுகிற், சாராவென் கையிற் சரம்" எனவரும். (இதனாற் போந்தபொருள்-எனக்கு எதிராய் முன்னின்று பொருது பிழைத்தா ரில்லை யென்றவாறு.)

(கு - ரை.) இ - ள். போரில் எனக்கு எதிராக வந்து முன்னின்று பொருது தமதுஇனியஉயிரைத் தப்புவித்துக்கொண்டு பிழைத் தொழிந்தவர் எவருமில்லை; எனக்கு அஞ்சினவர்கள் அச்சமொழிந்து விலகிச்செல்வாராக; என்கையால் எய்யப்படும அம்புகள், கொடிய போரிற் புறங்கொடாதவரது மார்பி லன்றிப் புறங்கொடுப்பவரது முதுகிற் சேரமாட்டா; எ-று. இந்தத்தற்புகழ்ச்சி புறப்பொருளிலக் கணத்தில் நெடுமொழிகூற லெனவும், நெடுமொழிவஞ்சி யெனவும் படும். (எ0)

தன்மேம்பாட்டுரையலங்காரம் முற்றும்.

உ0. பரியாயவணி.

சடு. கருதியது கிளவா தப்பொரு டோன்றப்
பிறிதொன்று கிளப்பது பரியா யம்மே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே பரியாயமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) தான்கருதியதனைக் கூறாது அப்பொருள்தோன்றப் பிறிதொன்றனைக் கூறுவது பரியாயமென்னும் அலங்காரமாம்.

(கு - ரை.) வடமொழியில் பரியாயோக்த மென்றது, இங்குப் பரியாயமெனப்பட்டது. இதனைப் பரியாயமொழி யெனவும், பிறிதி னவிற்சியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு.

அது "மின்னிகரா மாதே விரைச்சாந் துடன்புணர்ந்து, நின்னிகரா மாதவிக்க ணின்றருணீ - தன்னிகராஞ், செந்தீ வரமலருஞ் செங்காந்தட் போதுடனே, யிந்தீ வரங்கொணர்வல் யான்" என வரும். (இ - ள். மின்னுக்கு உவமையாகிய மாதே! விரையினை யுடைத்தாகிய சந்தனமரத்தைத் தழுவி உனக்கு நிகராயிருக்கின்ற இம்மாதவிக்கிழே நிற்பாயாக; தனக்குநிகராயிருக்கின்ற சிவந்த தீயினது ஒளி புலப்பட மலர்ந்த சிவந்தகாந்தட்பூவுடனே நல்ல குவளை மலருங் கொண்டு நின்குழற்கு அணிய வாராநின்றேன் என்று இடத்துநிறீஇ நீங்கினாள்;(எ-று.) மாதவி-குருக்கத்தி. சாந்தம்-சந்தனம். இந்தீவரம்-குவளைமலர்.) இது, குறியிடத்து உய்த்து நீங்குவாள் கூறியது.

(கு - ரை.) குறியிடத்து உய்த்து நீங்குவாள் கூறியது - தலைவனுக்குக் குறிப்பிட்டவிடத்தில் தலைவியைக் கொண்டுவந்துவிட்டுச் செல்லுந் தோழி, இனித் தான் அங்குநிற்பது அவர்களின்பத்துக்குத் தடையாகுதலால் நீங்கிச்செல்லக்கருதி அதற்கு ஒரு வியாஜமாகச் சொன்னது. விரை - நறுமணம். நிறீஇ - நிறுத்தி.

பரியாயவலங்காரம் முற்றும்.

உக. சமாயிதவணி.

சசு. முந்துதான் முயல்வுறு தொழிற்பயன் பிறிதொன்று
தந்ததா முடிப்பது சமாயித மாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே சமாயிதமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முன்பு தன்னால்முயலப்பட்ட தொழிலினது பயன் அத்தொழிலானன்றிப் பிறிதொன்றால் நிகழ்ந்ததாகக் கூறிமுடிப்பது, சமாயிதமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) ஸமாஹிதம் - வடசொல். இதனைச் சமாதியென்பர் ஒருசாரார். எளிதின்முடிபணி யெனவும், துணைப்பேறணியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு.

அது " அருவியங் குன்ற மரக்கன் பெயர்ப்ப, வெருவிய வெற்பரையன் பாவை - பெருமா, னணியாக மாரத் தழுவினா டான்முன், றணியாத வூடறணிந்து" எனவரும். (இ - ள். முன்பு தீராத ஊடலையுடையளாயிருக்கின்ற மலையரையன்பயந்தபாவையாகிய உமையானவள், அருவியினை யுடைத்தாய் அழகுபொருந்திய கைலைமலையை இராவணன் அலைப்ப வெருவி முக்கட்கடவுளினது அழகியமார்பகத்தை ஊடல் தணிந்து தானே தழுவினாள்; எ - று.)

(கு - ரை.) மலையரையன் பயந்த பாவையாகிய உமை - பர்வதராசனான இமவான் பெற்ற பெண்ணாகிய பார்வதி. அலைப்ப - இடம் விட்டுப் பெயர்த்து அசைக்க. ஆர - நன்றாக. சிவபிரான் உமையினது ஊடலைத் தணிக்கமுயல்கையில் அவள் வெருவுதலாகிய வேறொரு காரணத்தால் தழுவுதலாகிய காரியம் எளிதிற் கைகூடியமை காண்க. (எஉ)

சமாயிதவலங்காரம் முற்றும்.

உஉ. உதாத்தவணி.

சஎ. வியந்தகு செல்வமு மேம்படு முள்ளமும்
உயர்ச்சிபுனைந் துரைப்ப துதாத்த மாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே உதாத்தமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வியக்கத்தக்க செல்வத்துஉயர்ச்சியையும் மேம்பட்ட உள்ளத்து உயர்ச்சியையும் மிகுத்துச்சொல்வது, உதாத்தமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு -ரை.) இது, தமிழில் வீறுகோளணி யெனப்படும். இதனை உதாரதை யென்பர் ஒருசாரார்.

(க) **செல்வமிகுதி**—"கன்றும் வயவேந்தர் செல்வம் பலகவர்ந்து, மென்றும் வறிஞ ரினங்கவர்ந்து-மொன்று, மறிவரிதாய் நிற்கு மளவினதா லம்ம, செறிகதிர்வேற் சென்னி திரு" எனவரும். (கவர்தல் - கொள்ளுதல். ஆல் - அசை. சென்னி - சோழன்.)

(கு - ரை.) இ - ள். கோபிக்கிற வலிய அரசர்களுடைய செல்வங்கள் பலவற்றையும் நாள்தோறும் கவர்ந்துகொண்டு வருதலாலும், வறியோர் கூட்டத்தால் எப்பொழுதுந் தான் வேண்டியபடி எடுத்துக்கொள்ளப்படுதலாலும், வலிமைமிக்க ஒளியையுடைய வேலாயுதத்தையுடைய சோழனது செல்வமானது சிறிதும் அளவறியப் படாததாய் நிற்கும்; எ-று. அம்ம-வியப்பிடைச்சொல்; செல்வமிகுதியை வியந்து கூறியது.

(உ) **உள்ளமிகுதி**—"மண்ணகன்று தன்கிளையி னீங்கி வனம் புகுந்து, பண்ணுந் தவத்தசைந்த பார்த்தன்றா, னெண்ணிறந்த, மீதண்டர் கோன்குலையும் வெய்யோர் குலந்தொலைத்தான், கோதண்ட மேதுணையாக் கொண்டு" எனவரும். (இ - ள். இராச்சியத்தைக் கைவிட்டுத் தன்சுற்றத்தையகன்று காட்டிற்புகுந்து செய்யப்பட்ட தவத்தால் வருந்தியிளைத்த பார்த்தனானவன், எண்ணளவற்ற ஆகாயத்துத் தேவர்கட்குக் கோமானாகிய இந்திரன் நடுங்க வரும் உக்கிரத்தையுடைய அசுரர்குலங் கெட அறுத்தான், தனது கோதண்டமே துணையாக; எ-று. பார்த்தன் - அருச்சுனன். அண்டர்-தேவர். கோதண்டம்-வில்.)

(கு - ரை.) உள்ளமிகுதி-ஊக்கம். வெய்யோர்-நிவாதகவசரும் காலகேயரும். முறையே இவற்றினுள் செல்வமிகுதியும், உள்ளமிகுதியும் வந்தவாறு காண்க. (எங)

உதாத்தவலங்காரம் முற்றும்.

உங. அவநுதியணி.

சஅ. **சிறப்பினும் பொருளினுங் குணத்தினு முண்மை**
மறுத்துப் பிறிதுரைப்ப தவநுதி யாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே **அவநுதியென்னும் அலங்காரம்** உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) சிறப்பினானும், பொருளினானும், குணத்தினானும் ஆகிய உண்மையை மறுத்துப் பிறிதொன்றாக உரைப்பது, அவநுதியென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) அவனுதி - அபஹ்நுதி என்ற வடசொல்லின் திரிபு. இதனை ஒழிப்பணியென வழங்குதலும் உண்டு. இதன் இலக்கணம். ஒன்றில் ஒரு தன்மையை நீக்கி மற்றொருதன்மையை யேற்றுதல்.

அவற்றுள்,

(க) **சிறப்பவனுதி**—"நறைகமழ்தார் வேட்டார் நலனணியு நாணு, நிறையு நிலைதளரா நீர்மை-யறநெறிசூழ், செங்கோல னல்லன் கொடுங்கோலன் றெவ்வடுபோர், வெங்கோப மால்யானை வேந்து" எனவரும். (இ - ள். நறுநாற்றத்தையுடைய மாலையை ஆசைப்பட்ட மடவாருடைய அழகும் அணியும் நாணும் நிறையும் நிலைதளராத படி தாங்கும் அறநெறியினையுடைத்தாகிய செங்கோலையுடைய னல்லன்: கொடுங்கோன்மையுடையவன்; போர்க்களத்துப் பகைவரை யட்ட வெவ்விய கோபத்தையுடைய பெரிய யானையையுடைய வேந்தன்; எ - று.)

(கு - ரை.) அணி - ஆபரணம். நிறை - மனவுறுதி. அறநெறி - தருமமார்க்கம். அட்ட-கொன்ற. அரசனிடங் காதல்கொண்ட மகளிர் அழகு முதலியன சோர்கின்றன ரென்பது கருத்து. அதனை அவன் மேலேற்றி, தன்னை விரும்பிய மெல்லியலாரது பொருள்களை அழியாதபடி பாதுகாக்குஞ் செங்கோன்மை யுடையவனல்லன், அவை யழியப் பார்த்திருக்குங் கொடுங்கோன்மை யுடையவன் என்றார். இங்கு 'செங்கோலன்' என்ற சிறப்புண்மையை மறுத்து 'கொடுங் கோலன்' எனப்பிறிதொருதன்மையையேற்றிக்கூறியமைகாண்க.

(உ) **பொருளவனுதி**—"நிலனும் விசும்பா நிமிர்கானீர் தீயா, மலர் கதிராம் வான்மதியா மன்றி-மலர்கொன்றை, யொண்ணறுந் தாரா ளொருவனிய மானனுமா, மெண்ணிறந்த வெப்பொருளு மாம்" என வரும். (இ - ள். விரிந்த கொன்றைப்பூவினாற்செய்த நறுநாற்றத்தை யுடைய ஒள்ளியமாலையை அணிந்தவனும் ஏகனுமாகிய பரமசிவன், நிலமும் ஆகாயமும் உயர்ந்தகாற்றும் நீரும் தீயும் பரந்தகிரை யுடைய இரவியும் வெள்ளியமதியமு மாகிய ஏழாதலுமன்றி ஆன் மாவுமாய் எண்ணிறந்த எல்லாப்பொருளு மாவான்; எ - று.)

(கு - ரை.) இயமானன்-யஜமானன்: வேள்வித்தலைவன்; ஆன் மாவுமென்பர். 'இயமானனுமாம்' என்றவிடத்து 'உயிர்க்குயிராம்' என்றும் பாடமுண்டு. ஏகன்-ஒருவன். இங்கு 'ஏகன்' என்ற பொரு ளுண்மையை மறுத்து 'எண்ணிறந்தவெப்பொருளுமாம்' எனப் பிறிதொருதன்மையையேற்றிக்கூறியமைகாண்க.

(ந) **குணவவனுதி**—"மனுப்புவிமேல் வாழ மறைவளர்க்கு மாரப், பனித்தொடையற் பார்த்திபர்கோ னெங்கோன்-றனிக்கவிகை, தண்மை நிழற்றன்று தற்றொழுத பேதையர்க்கு,வெம்மை நிழற்றுய் மிகும்" எனவரும். (இ - ள். மாந்தர் பூவுலகின் இனிதுஉயிர்வாழ வேதாகமநெறியை வளர்க்குந் தண்ணிய ஆத்திமாலையையுடையவ னாகிய அரசர்க்குக்கோமானாகிய எம்இறைவனான சோழராசனது தனிக்குடையானது, தண்ணியநிழலையுடையதன்று; அவனைக்

கண்ட மடவார்க்கு மிக்க வெய்யதன்மையைப் பண்ணுநிற்கும்; எ-று. தொடையல்-மாலை. பார்த்திபர்-அரசர். தனிக்கவிகை-ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடை.)

(கு - ரை.) மனு-மனுவின் மக்களான மனிதர்க்கு ஆகுபெயர். அவன் குடைநிழலில் வீற்றிருக்குங் காட்சியைக் கண்ட மகளிர் காதல்நோயால் தாபமடைவ ரென்பது கருத்து. அது, குடையின் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. இங்கே 'தண்மைநிழற்று' என்ற குணவுண்மையை மறுத்து 'வெம்மைநிழற்று' எனப் பிறிதொரு தன்மையை யேற்றிக் கூறியமை காண்க.

அவனுதியென்னுது 'ஆகும்' என்றதனுல், இவ்வலங்காரம் பிற அலங்காரங்களோடுகூடி வருவனவுங் கொள்க. "நறவேந்துகோதை நலங்கவர்ந்து நல்கா, மறவேந்தன் வஞ்சியா னல்லன்-றுறையின், விலங்காமை நின்று வியன்றமிழ்நா டைந்தின், குலங்காவல் கொண் டொழுகுங் கோ" எனவரும். இது-வினை பற்றிய சிலேடையவனுதி. (நறவு-மது. ஏந்தல்-தாங்கல். துறையின் விலங்காமை-குலதருமத்தின் வழுவாமை. இதனுள் வஞ்சியானல்ல னென்பதற்கு-கருவூரையுடைய சோழ னல்ல னென்றும், பிறரைவஞ்சியாதொழிவானல்ல னென்றும் சிலேடையாகப் பொருள்கொள்க.) பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கு - ரை.) இ-ள். தேனினைக் கொண்ட மாலையைச் சூடிய மாதினது அழகைக் கவர்ந்துகொண்டு மீண்டும் அதனை அவட்குக் கொடுத்தருளாத கொடுமையையுடைய அரசன், பிறரைவஞ்சியாதவனல்லன் [வஞ்சியென்னும் ஊரையுடைய சோழ னல்லன்]; குலதருமத்தில் வழுவாமல் நின்று பெரிய ஐவகைத் தமிழ்நாட்டையும் பாதுகாத்தொழுகும் பாண்டியன்; எ - று. வஞ்சியானல்லன் என உண்மையை மறுத்துப் பிறிதொருதன்மையை யேற்றிக்கூறுதலால் அவனுதியணிக்குஇடமாகிய இச்செய்யுளில், 'வஞ்சியானல்லன்' என்பது சிலேடைவகையால் வேருருபொருளும் படுதல் காண்க. 'நறவேந்துகோதை நலங்கவர்ந்து நல்கா மறவேந்தன்' என்றது-தன்னிடங் காதற்பெருவேட்கை கொண்டு நலமிழந்த மாதைத் தான் கூடி அவட்கு அந்நலத்தை மீண்டும்உண்டாக காமையாற் கொடியவ னென்றவாறு. இவ்வணி-வெற்றெழிப்பு, காரணவொழிப்பு, வேறுபாட்டொழிப்பு, மயக்கவொழிப்பு, வல்லோரொழிப்பு, வஞ்சவொழிப்பு எனப் பலவாறு விகற்பித்துக்கூறவும் படும். (எச)

அவனுதியலங்காரம் முற்றும்.

உச. சிலேடையணி.

சக. ஒருவகைச் சொற்ருெடர் பலபொருட் பெற்றி
தெரிவுதர வருவது சிலேடை யாகும்.

என்பது : நிறுத்தமுறையானே சிலேடையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருவகையாநின்ற தொடர்சொல் பலபொருள்களது தன்மை தெரிய வருவது, சிலேடையென்னும் அலங்காரமாம்.

சிலேடையென்றது 'ஆகும்' என்றதனுல், தொடர்சொல்லே யன்றி ஒருசொல்லே பலபொருட்பெற்றி தெரிவுதர வருவதும் அவ்வலங்காரமாம் என்க.

(கு - ரை.) சிலேடை - ச்லேஷா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. ஒருவகையான சொற்ருெடர் பலபொருளமைதிக்கு உதவுமாறு கூறுதல், இதன் இலக்கணம். இதனைப் பல்பொருட்சொற்ருெட ரணியென வழங்குதலும் உண்டு. 'தெரிபுதரவுரைப்பது' என்றும் பாடம். (எரு)

ரு0. அதுவே,
செம்மொழி பிரிமொழி யெனவிரு திறப்படும்.

என்பது: அச்சிலேடையை விரித்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அச்சிலேடை, செம்மொழிச் சிலேடையும் பிரிமொழிச் சிலேடையும் என இருவகைப்படும்; (எ - று.)

அவற்றுள்,

(க) **செம்மொழிச்சிலேடை**-ஒருவகையாநின்று பலபொருள்படுவது. அது "செங்கரங்க ளானிரவு நீக்குந் திறம்புரிந்து, பங்கய மாதர் நலம்பயிலப் - பொங்குதயத், தோராழி வெய்யோ னுயர்ந்த நெறி யொழுகு, நீராழி நீணிலத்து மேல்" என வரும். (இ - ள். சிவந்த கரங்களான் இருள்கடியுந் திறமை மிக்குத் தாமரை காதலிக்கும் வனப்புடைத்தாக மேனேக்கிய தோற்றத்தையுடைய ஒருகாலூர் திப்பகலோன் வானெறியொழுகும், கடல்சூழ்ந்த புவிமீது எனவும், சிவந்தகைகளான் உலகிலுள்ளோர்மிடிதீர்க்குந் தொழில் மிக்குத் திருமடந்தை செல்வம் பெருக மேம்படாநின்ற பொருள்வருவா யுடையானுமாய்த் தனிச்சக்கரத்தையுடையானுமாய் உலகிலுள்ளா ரால் விரும்பப்படும் விசேடநெறியே யொழுகுவான், கடல்சூழ்ந்த உலகத்து எனவும் வந்தவாறு காண்க. ஆதித்தன்மேற் செல்லுங் கால்—கரம் - கதிர். இரவு-இருள். நீக்கல்-கடிதல். பங்கயம்-தாமரை. மாதர்-காதல். நலம்-அழகு. பயிலல் - உண்டாதல். பொங்குதல் - மேனேக்கிவளர்தல். உதயம்-தோற்றம். ஓராழி-தேரின் தனிக்கால். வெய்யோன்-ஆதித்தன். உயர்ந்தநெறி-ஆகாயம். சோழன்மேற் செல்லுங்கால்—கரம்-கை. இரவு - மிடி. நீக்கல் - தீர்த்தல். பங்கய மாதர்-திருமடந்தை. நலம்-செல்வம். பயிலல்-பெருகுதல். பொங்கு தல்-மேம்படுதல். உதயம்-பொருள்வருவாய். ஓராழி-தனிச்சக்கரம். வெய்யோன் - விருப்பமுடையோன். உயர்ந்தநெறி-சான்ருேராற்புக ழப்படும்வழி. நெறி யென்றது, ஈண்டு ஒழுக்கம்.) இது-ஆதித்தனுக் கும், சோழனுக்கும் சிலேடை.

(கு - ரை.) சொல் நின்றநிலைகுலையாமல் ஒருகாம்பில்இருகாய் போலப் பலபொருள்படுவது, செம்மொழிச்சிலேடை. இது வட

மொழியில் அபிந்நபத ச்லேஷை யெனப்படும். இச்செய்யுளில் சொற்கள் வெவ்வேறுவகையாப் பிரிக்கப்படாமல் ஒருவகையாகவே நின்று இருபொருள் தந்தமை காண்க. கரம்-கிரணம். கடியும்-ஒழிக்கும். ஒருகாலூர்திப்பகலோன்-ஒற்றைத்தனியாழித் தேருடைய சூரியன். வானெறி - ஆகாசமார்க்கத்திலே. ஒழுகும்-நடக்கும். மிடி-வறுமை. வருவாய் - வரும்வழி. தனிச்சக்கரம்-இரண்டற்ற ஆஜ்ஞா சக்கரம். 'நீராழிசூழ்ந்தநிலத்து' என்றும் பாடமுண்டு.

(உ) பிரிமொழிச்சிலேடை - ஒருவகையாநின்ற சொல்லைப் பிரித்துத் தொகைவேறுபடுத்துப் பலபொருளாகக் கொள்வது. அது "தள்ளா விடத்தேர் தடந்தா மரையடைய, வெள்ளா வரிமா னிடர்மிகுப்ப - வுள்வாழ்தேஞ், சிந்துந் தகைமைத்தே யெங்கோன் றிருவுள்ள, நந்துந் தொழில்புரிந்தார் நாடு" எனவரும். (இ - ள். அழகுகெடாத நிலங்களி லுண்டாய பகட்டேர் பெரியதாமரையைப் பொருந்தவும் இகழப்படாத நெற்சூட்டை உழவர் திரட்டவும் அத்தாமரைமலரிலுண்டாய தேன் பொழியும் பெருமையையுடைத்து, எங்கோமானாகிய சோழனுடைய திருவுள்ளஞ் சிறக்கும்வகை ஒழுகினோர் நாடு எனவும்; அசையாத விடத்தேரென்னும் மரமுடைத்தாய்ப் பெரிய மலைச்சிகரங்களைத் தாவும் மரைகளை யுடைத்தாய் இகழப்படாத சிங்கப்போத்துகள் துன்பமுறுத்தவும்பட்டு நல்லோருள்ளங்களில் வாழும் நாடுகளெல்லாம் அழிவுபடுந்தன்மையையுடைத்தாம், எம்கோமானாகியசோழன் திருவுள்ளம் வேறுபடுந் தொழில் பயின்றார் நாடு எனவும் வந்தவாறு காண்க. சோழன்பகையாகாதார் நாட்டின்மேற் செல்லுங்கால்—தள்ளா இடம் - அழகுகெடாத நிலம். ஏர் - உழவெருது. தடந்தாமரை-பெரியதாமரை. தடத்தாமரை, 'தடந்தாமரை' என மெலிந்தது. அடைதல்-பொருந்துதல். எள்ளாத - இகழாத. அரி-நெற்சூடு. மானிடர் - உழவர். மிகுத்தல்-திரட்டல். உள்வாழ்தல் - உள்ளேயுண்டாதல். தேம் - தேன். சிந்தல் - பொழிதல். தகைமை-பெருமை. திருவுள்ளம்நந்தல் - அழகியமனஞ் சிறத்தல். பகைத்தார் நாட்டின்மேற் செல்லுங்கால்—தள்ளா-அசையா. விடத்தேர்-ஒருமரம். தடம்-மலை. தாமரை-தாவுமரை. அடைதல்-சேர்தல். எள்ளாத-இகழாத. அரிமான் - சிங்கப்போத்து. இடர்மிகுத்தல் - துன்பமுண்டாக்குதல். உள் - மனம். வாழ்தல்-மேவல். தேம்-நாடு. சிந்துகை-அழிவுபடுகை. தகைமை-தன்மை. நந்துந்தொழில்-வேறுபடுந்தொழில்.) இது-சோழனுடைய மனங் களிக்கும்படி நடந்தோருடைய நாட்டிற்கும், அவன்மனம் வெறுக்கும்படி நடந்தோருடைய நாட்டிற்கும் சிலேடை.)

(கு - ரை.) சொற்கள் வெவ்வேறாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பல பொருள்கொள்ளப்படுவது, பிரிமொழிச்சிலேடை. இது வடமொழியில் பிந்நபதச்லேஷை யெனப்படும். பகடு ஏர்-உழும்எருது. சூடு-அரிக்குவியல். மரை-மான். சிங்கப்போத்து-ஆண்சிங்கம். இதில், தள்ளா இடத்து ஏர் எனவும், தள்ளா விடத்தேர் எனவும், தாமரையெனவும் தாம் மரை எனவும், அரி மானிடர் எனவும் அரி மான் இடர் எனவும் வெவ்வேறுவகையாப் பிரிந்து இருபொருள்

படுதல் காண்க. 'உள்வாழ்தேஞ்சிந்துந்தகைமைத்தே' முதலிய செம்மொழிச் சிலேடையும் சிறுபான்மை இருப்பினும், பெரும்பான்மைபற்றிப் பிரிமொழிச் சிலேடையாம். (எகூ)

௫க· ஒருவினை பலவினை முரண்வினை நியமம்
நியம விலக்கு விரோத மவிரோதம்
எனுமெழு வகையினு மியலு மென்ப.

என்பதும்: அச்சிலேடையலங்காரத்தை விரித்துஉணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அச்சிலேடை - ஒருவினைச்சிலேடையும், பலவினைச்சிலேடையும், முரண்வினைச்சிலேடையும், நியமச்சிலேடையும், நியமவிலக்குச்சிலேடையும், விரோதச்சிலேடையும் அவிரோதச்சிலேடையும் என்னும் ஏழுகூறுபாட்டான் நடக்குமென்று சொல்லுவர், (நூலோர்); (எ - று.)

அவற்றுள்,

(க) ஒருவினைச்சிலேடை யென்பது - ஒரு வினையான் வருவது. அது "அம்பொற் பணைமுகத்துத் திண்கோட் டணிநாகம், வம்புற்ற வோடை மலர்ந்திலங்க-வும்பர், நவம்புரியும் வானதியு நாண்மதியு நண்ணத், தவம்புரிவார்க்கின்பந் தரும்" எனவரும். (இ-ள். அழகிய பொலிவுடைய பருத்த முகத்தின் கண்ணே திண்ணியகோட்டையுடைத்தாய் அழகுபெற்ற யானையானது, கச்சோடுகட்டிய பட்டம் விரிந்து விளங்க முடிமீது ஒளிமிக்குப் பெரிதாகிய கங்கையும் இளம்பிறையும் பொருந்த வந்து, தவஞ்செய்வோர்க்கு வேண்டிய இந்திர பதங்கள் முதலாகிய இன்பங் கொடுக்கும் எனவும்; அழகிய பொன்னோடு கூடிய வேய்மிடைந்த பக்கமுடைத்தாய்த் திண்ணிய சிகரங்களையு முடைத்தாய் அழகு பெற்ற மலை, விரைகமழும்ஓடை பூத்துவிளங்கத் தன்மீது ஒளிமிக்குப் பெரிதாகிய கங்கையும் பிறையும் மருவும்படி உயர்ந்து, தவஞ்செய்வோர்க்கு அவர் வேண்டிய பொருள்களெல்லாங் கொடுக்கும் எனவும் வந்தவாறு காண்க. விநாயகர்மேற் செல்லுங்கால்—பொன் - பொலிவு. பணை - பருத்தல். முகம் - வதனம். கோடு - மருப்பு. நாகம் - யானை. வம்பு-கச்சு. உறுதல் - கட்டுதல். ஓடை - பட்டம். மலர்தல்-பரத்தல். உம்பர் - முடி. இன்பம் -இந்திரபதம் முதலாய போகம். மலைமேற் செல்லுங்கால்—பொன் - கனகம். பணை-மூங்கில். முகம்-பக்கம். கோடு-சிகரம். நாகம்-மலை. வம்பு-மணம். உறுதல் - உண்டாதல். ஓடை - வாவி; ஒருமரமுமாம். மலர்தல்-பூத்தல். உம்பர் - மேல். இன்பம் - தவத்தொழில் புரிவார்க்கு அவர்வேண்டிய உணவுகளுந் தண்ணீருமாகிய பலவகைப்பட்ட பண்டங்கள். இப்பாட்டினுள் 'நவம்புரியும் வானதியு நாண்மதியு நண்ணத் தவம்புரிவார்க்கு' என்பதன் பொருள், இரண்டுதலைக்கும் ஒக்கும்) இது - விநாயகருக்கும், மலைக்கும் சிலேடை.

(கு - ரை.) விநாயகர்மேற் செல்லுங்கால் - பொற்பு அணை எனப் பிரித்து, பொலிவோடு கூடிய என்று பொருள்கொள்ளினுமாம். மருப்பு-தந்தம். மலை-இங்கே இமயம்; அதன்மேலேயே கங்கை உள்ளது. வானதி என்பதற்கு-பெரியயாறு என்று மாத்திரமே பொருள் கொண்டால், வேறுமலையு மாகலாம். 'மாநதி' என்றும் பாடமுண்டு. இங்கு, தரும் என ஒருவினையையே கொண்டு வந்தமை காண்க.

(உ) **பலவினைச்சிலேடை** யென்பது-பல வினையான் வருவது. அது "தவிரா மதுவுண் களிதளிர்ப்ப நீண்டு, செவிமருவிச் செந்நீர்மை தாங்கிக் - குயிலிசையு, மின்னுயிரா நுண்ணிடையார் மென்னோக்கு மேவலா, ரின்னுயிரை யீர்கின் றன" எனவரும். (இ - ள். இடைவிடாமல் நறவுண்ணவந்த களிப்புஉண்டாக நீண்டு செவியுட்புக்கு நிறைந்து கோடாதநீர்மையவாகிய குயிற்குரல் பிறிதோருயிர்களை வருத்தஞ்செய்யாநின்றன எனவும்; விடுதற் கரிதாகியகள்ளை யுண்ட மயக்கத்தாலே தழைத்து நீண்டு செவியளவுஞ்சென்று சிவந்த குளிர்ச்சியினையுடையவாகிய மின்னையொத்த சிறுமருங்குலினையுடையார் மெல்லியவாகிய கண்கள் தம்மைப்புணருந் தலைவருடைய இனியஉயிரை நலியாநின்றன எனவுங் கொள்க. குயிற்குரன்மேற் செல்லுங்கால்—மது-தேன். செவிமருவி-செவியுட்புக்கு. செந்நீர்மை-கோடாததன்மை. மேவலார்-பிரிந்தார். இன்-சாரியை. கண்ணின்மேற் செல்லுங்கால்—மது-கள். செவிமருவி - செவியளவுஞ் சென்று. செந்நீர்மை-சிவந்தகுளிர்ச்சி. மேவலார்-புணருந் தலைவர். இன்னுயிர்-இனியஉயிர்.) இது-குயிற்குரலுக்கும், மடவார் கண்ணுக்கும் சிலேடை.

(கு - ரை.) இங்கு நீண்டு, மருவி, தாங்கி, ஈர்கின்றன எனப் பலவினைகளைக்கொண்டு வந்தமை காண்க. மேவலார் என்பது-பிரிந்தாரை யுணர்த்தும்போது எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயராய்ச் சேராதவரென்று பொருள்படுதலும், புணர்ந்தாரை யுணர்த்தும்போது உடன்பாட்டுவினையாலணையும்பெயராய் மேவுதலையுடையாரென்று பொருள்படுதலுங் காண்க.

(ங) **முரண்வினைச்சிலேடை** யென்பது-மாறுபட்ட வினையான் வருவது. அது "மாலை மருவி மதிதிரிய மாமணஞ்செய், காலைத் துணைமேவலார் கடிய-வேலைமிசை, மிக்கார் கலியடங்கா தார்க்கும் வியன் பொழில்கள், புக்கார் கலியடங்கும் புள்" எனவரும். (இ-ள். மயக்கத்தைமருவிக் கருத்துவேறுபட மிகவும் மணங்கமழுங்காலத்துத் தந்துணைவரைப் பொருந்தாதார் அஞ்சக் கரைமீது மிக்குக் கடல் பொங்கியார்க்கும், அகன்றபொழில்கள்புக்கு ஒலியடங்கும் பறவைகள் எனவும், அந்திப்பொழுதுமருவித் திங்கள்உலாவ மிக்கிருந்த கூட்டம் புரியுங்காலத்துத் தந்துணைவரைப் பொருந்தினர் விளங்க எனவும் கொள்க: பின்பு ஒருதன்மை யெனக் கொள்க. பிரிந்தார்மேற் செல்லுங்கால்—மாலை-மயக்கம். மதி-கருத்து. திரிதல்-வேறுபடுதல். மணம்-வாசம். துணைமேவலார்-தம்துணைவரைப் பிரிந்தார். கடிய - அஞ்ச. புணர்ந்தார்மேற் செல்லுங்கால் - மாலை-அந்திப்

பொழுது. மதி-திங்கள். திரிதல்-உலாவல். மணம்-கூட்டம். துணை மேவலார் - துணைவரைப்புணர்ந்தார். கடிய-விளங்க.) இது, பிரிந்தார்க்கும், புணர்ந்தார்க்கும் சிலேடை.

(கு - ரை.) இங்கு அடங்காது ஆர்க்கும் ஆர்கலி அடங்கும் என வந்தவினைகள் ஒன்றுக்குஒன்று முரணுகுமாறு காண்க.

(௪) நியமச்சிலேடை யென்பது - சிலேடித்தவற்றை நியமஞ்செய்வது. அது "வெண்ணீர்மை தாங்குவன முத்தே வெறியவாய்க்கண், ணீர்மை சோர்வ கடிபொழிலே - பண்ணீர்மை, மென்கோல யாழே யிரங்குவன வேல்வேந்தே, நின்கோ லுலாவு நிலத்து" எனவரும். (இ - ள். வெற்றியையுடைய வேல்வேந்தனே! நின்செங்கோல்உலாவும் உலகத்து வெண்மைநிறத்தையுடைத்தா யிருப்பன முத்தே யெனவும், விரைநாற்றத்தையுடைத்தாய் மதுச்சோரநிற்பன பெரிய பொழிலே யெனவும், குளிர்ந்தஓசையையுடைத்தாய் அழகோடுகூடி மெல்லியதாய்ப் பிறர்க்குமனக்குழைவுகொடுப்பன யாழேயெனவும் கிடந்தமையால், என்னப்பட்ட இவையொழிய அறிவின்மை தாங்குவதும், மிடியையுடைமையாற் கண்ணீர்சொரிவதும், பிறர்மனந்தளர்வதும் இல்லை யெனக் கிடந்தவாறு கண்டுகொள்க. வெண்ணீர்மை - வெண்ணிறமும், அறியாமையும். வெறியவாதல் - வாசமுடையனவாதலும், வெறுமையுடையனவாதலும். கண்ணீர்மை - கள்ளாகியநீரும், கண்ணினீரும்.)

(கு - ரை.) 'மென்கோலியாழ்' என்ற பாடத்துக்கு - கோல் யாழ் எனப்பிரித்து, மெத்தென்றநரம்பையுடைய வீணை யென்க. சிலேடையால் இரு பொருளுக்குப் பொதுவாகிய தன்மையை ஒரு பொருளினிடத்தே வரையறுத்துக் காட்டியதனால், இது நியமச் சிலேடையாயிற்று.

(௫) நியமவிலக்குச்சிலேடை யென்பது - சிலேடித்தபொருளை நியமஞ்செய்து அந்நியமத்தை விலக்குவது. அது "சிறைபடுவ புட்குலமே தீம்புனலுமன்ன, விறைவநீ காத்தளிக்கு மெல்லை-முறையிற், கொடியன மாளிகையின் குன்றமே யன்றிக், கடியவிழ்பூங் காவுமுள" எனவரும். (இ - ள். தலைவனே! நீ காத்தளிக்கும் நிலவரைப்பிற் சிறையுடைத்தாயிருப்பன புட்சாதியே, 'தீம்புனலும் அன்ன' என்றதனால், தித்தித்த புனல்களும் சிறையுடைய; கொடியையுடையன குன்றம்போன்ற மாளிகைகளே அன்றி 'கடியவிழ்பூங் காவுமுள' என்றதனால், நாற்றம்பரந்த பூவையுடைய சோலைகளும் கொடியையுடையன; எ - று. இதனால், சிறைபடுதலும் கொடுமையும் இவன்காக்கின்ற நிலத்தின்கண் இல்லை யெனக் கிடந்தவாறு கண்டுகொள்க. சிறை - சிறகும், கரையும், சிறைச்சாலையும். கொடி - பதாகையும், வல்லியும், கொடுமையும்.)

(கு - ரை.) நியமித்ததை விலக்கி அத்திறத்தை மற்றொன்றிலுங் காட்டியதனால், இது நியமவிலக்குச்சிலேடையாயிற்று.

15

(சு) விரோதச்சிலேடை யென்பது - முன்னர்ச்சிலேடித்தவற்றைப் பின்னர் விரோதிப்பச் சிலேடிப்பது. அது "விச்சா தரனேனு மந்த ரத்து மேவானு, லச்சுத னேனுமம் மாயனல - னிச்ச, நிறைவான் கலையா னகளங்க னீதி, யிறையா னநகனெங் கோ" எனவரும். இ-ள். விஞ்சையர் ஆகாயத்திலே மேவுவார், சோழன் கேட்டின்கட் செல்லான்; திருமால் மாயமுடையானுதலால் மாயனெனப்படுவன், இவன் அம்மாயயிலனுதலால் மாயனெனப்படான்; நாடோறும் நிறைந்த வெண்மையெய்துங் கலைகளையுடையனுகிய சந்திரன் களங்கமுடையவன், நாடோறுங் கலை நூல்களாற் பெருக்கமுடையனேனும் சோழன் அகளங்க னெனப்பட்டான்; முக்கட்கடவுள் பொருப்புடையனுதலால் நகனெனப்பட்டான், சோழனுகிய எங்கோன் தீவினையின்மையால் அநகனெனப்பட்டான்; எ-று. விச்சாதரனென்பது-விஞ்சையராகிய தேவசாதிக்கும், வித்தையையுடையசோழனுக்கும் பெயர். அந்தரமென்பது-ஆகாயத்திற்கும், கேட்டிற்கும் பெயர். அச்சுதனென்பது-திருமாலுக்கும், கேடில்லாதசோழனுக்கும் பெயர். நிறைவான்கலையானென்பது-கலையையுடைய சந்திரனுக்கும், கல்வியால் நிறைந்த சோழனுக்கும் பெயர். களங்கமென்பது-மாசுக்கும், பாவத்துக்கும் பெயர். நீதியிறையான் என்பது-முக்கட்கடவுளுக்கும், நீதிநெறியரசனனசோழனுக்கும் பெயர். அநகன் என்பது-மலையில்லாதோனுக்கும், பாவமில்லாதோனுக்கும் பெயர். இதனை நகன் அநகன் எனப் பிரித்துக்கொள்க.)

(எ) அவிரோதச்சிலேடை யென்பது - முன்னர்ச்சிலேடித்தபொருளைப் பின்னர் விரோதியாமற் சிலேடிப்பது. அது "சோதி யிரவி கரத்தா னிரவொழிக்கு, மாதிடத்தான் மன்மதனை மாறழிக்கு-மீதா, மனகமதி தோற்றிக் குமுத மளிக்குந், தனத னிருநிதிக்கோன் ருன்" எனவரும். (இ - ள். ஒளியினையுடைத்தாகிய ஆதித்தன் தன் கதிர்களாலே இருளை நீக்குவான், புகழையுடையனுய் இரவிகுலத்தில் தோன்றிய இரவியென்னும் பெயரினை யுடையனுகிய சோழன் கைகளாலே பிறருடைய வறுமையைத் தீர்ப்பான்; உமாதேவியை இடப்பாகத்திலுடையான் காமனை மாருக்கி யழிப்பான்; இவன் மிகுந்த திட்பமுடைய னுதலால் மன்னவர்வலியினை மாறுகொண்டு கெடுப்பான்; ஆகாயத்தில்தோன்றிய குற்றமற்ற மதி உதயஞ்செய்து குமுதங்களை அலர்த்தும்; இவன் மேலாய குற்றமற்ற அறிவு தோன்றிப் பூதலத்துக்குஎற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பான்; குபேரன் தனதனென்னும் பெயரையுடையவனுய் இருநிதிக்குத் தலைவனுவான், இவனும் பிறருக்குப்பொருளையளித்து மிக்கபொருளுக்கு முதல்வனென்னப்படுவான்; எ-று. சோதி-ஒளியும், புகழும். இரவி-சூரியனும், சோழனும். கரம் - கிரணமும், கையும். இரவு-இருளும், இரத்தலும். மாதிடத்தான்-சிவனும், மிக்கதிட்பத்தையுடையசோழனும். மன்மதன்-காமனும், மன்னரதுவலியும். மதி - சந்திரனும், அறிவும். குமுதம் - ஆம்பலும், பூதலமகிழ்ச்சியும். தனதன்-குபேரனும், செல்வத்தைக்கொடுக்கிற சோழனும். இருநிதி - சங்கநிதி பதுமநிதியும், மிக்க பொருளும்.)

(கு - ரை.) மாதிடத்தான்-மாது இடத்தான் எனவும், மா திடத் தான் எனவும் பிரிக்க. மன்மதன் என ஒரு சொல்லாகவும், மன் மதன் என இருசொல்லாகவும் அமையும். மேல்வருஞ் சொல்லணி யியலில், இடையிட்டுவந்த இடைமுற்றுமடக்குக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்படும் "பரவி நாடொறும் படியவாம்பல்புகழ்ப் பரப்பி,னிரவி சீரிய படியவாம் பரியெரி கவர" என்னுஞ் செய்யுளிலும் இரவியென் பது சோழனென்னும்பொருளில் வருதல் காண்க.

இனி, இயலும் என்று ஒழியாது 'என்ப' என்ற மிகையான், இவ்வாறன்றிப் பிறவேறுபாட்டான் வருவனவுங் கொள்க; அவை வந்தவழிக் காண்க.

(கு - ரை.) இது பலஅணிகளுக்கு அங்கமாய்நிற்றலை அவ்வவ் வணியிலக்கணத்திற் காணலாம். (எஎ)

சிலேடையலங்காரம் முற்றும்.

உ௫. விசேடவணி.

௫உ. குணந்தொழின் முதலிய குறைபடு தன்மையின்
மேம்பட வொருபொருள் விளம்புதல் விசேடம்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே விசேடமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) குணமும் தொழிலும் சாதியும் பொருளும் உறுப்பும் முதலாயின குறைபடுதல்காரணமாக ஒருபொருட்கு மேம்பாடு தோன்ற உரைப்பது, விசேடமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) முதனூலில் விசேஷோக்தியெனப்பட்ட அணியே இங்கு விசேட மெனப்பட்டது. இதனைச் சிறப்பணியென்று வழங்கு தலும் உண்டு. ஒன்றன்சிறப்புத்தோன்ற அதன்கருவிகளிற் குறை பாடுகூறுவது, இதன் இலக்கணம். இவ்விலக்கணத்தை விபா வனையணியில் ஒருபகுப்பாக அடக்கிவிட்டு, 'குறைவில்லாதகார ணம் இருந்தும் காரியம்பிறவாமையைச் சொல்லுதல் விசேஷோக்தி யின் இலக்கணம்' என்பர் ஒருசாரார்; அது தமிழிற் காரண வாராய்ச்சியணி யெனப்படும்.

அவற்றுள்,

(க) குணக்குறைவிசேடம்—"கோட்டந் திருப்புருவங் கொள்ளா வவர் செங்கோல், கோட்டம் புரிந்த கொடைச்சென்னி-நாட்டஞ், சிவந்தன வில்லை திருந்தார் கலிங்கஞ், சிவந்தன செந்தீத் தெற" எனவரும். (கோட்டம் - வளைதல். திருந்தார்-பகைவர். கலிங்கம் - கலிங்கதேசம். சென்னி - சோழன்.)

(கு - ரை.) இ - ள். ஈகைக்குணமுள்ள சோழனுடைய அழகிய புருவங்கள் கோட்டத்தைக் கொள்ளவில்லை [வளையவில்லை]. பகை

வர்களுடைய செங்கோல் கோட்டத்தை யடைந்தன [கெட்டுப் போயின]; சோழனுடைய கண்கள் சிவக்கவில்லை: பகைவர்களுடைய கலிங்கதேசங்கள் சிவந்ததீஎரித்தலாற் சிவந்தன; எ - று. சோழன் நன்ருகச்சினங்கொள்ளாதமுன்பே அவன்பகைவர் நிலை குலைந்தன ரென்பது கருத்து. கலிங்கம் எழுவகைப்படுதலால், சிவந்தன வெனப் பன்மையாற் கூறினுர். 'செந்தீத்திறம்' என்று பாட மோதி, சிவந்தநெருப்புப்போல உதிரத்தாற்சிவந்தன வென்று உரைப்பாருமுளர். இது, குணத்திலே குறைவுகூறிக் காரியத்திலே மேம்பாடுதோன்றச் சொன்னமையால், குணக்குறைவிசேடமாம்.

(உ) தொழிற்குறைவிசேடம் - "ஏங்கா முகில்பொழியா நாளும் புனறேங்கும், பூங்கா விரிநாடன் போர்மதமா - நீங்கா, வளைபட்ட தாளணிகண் மாறெதிர்ந்தார்க் கந்நாட், டளைபட்ட தாட்டா மரை" எனவரும். (இ - ள். இடித்தலைச்செய்து முகில்பொழியாத நாளும் நீர்இரைத்தேறுங் காவிரியாற்றையுடைய நாடனுடைய போரில் வலிய யானைகளின் கால்களெல்லாம் கழலாதபடி வளைத்திடப்பட்ட வீரக்கழல் பூண்டன; இவை இவ்வண்ணஞ்செய்ய, மாறுபட்டமன்னவர் கால்களாகிய தாமரைகளெல்லாம் தளையாகிய விலங்கு பூண்டன; எ - று. அந்நாட்டளைபட்ட வென்றது, யானைகளின்கால்கள் வீரக்கழல் பூண்டவன்றே பகைவர்தாள்களும் தளைபட்டன வெனக் கொள்க.)

(கு - ரை.) சோழன்யானைகள் போரணிபூண்டவளவிலே பகைவர் வென்று விலங்கிடப்பட்டன ரென்பது கருத்து. போரணிபூண்டு சென்று எதிர்த்துப் போர்செய்தலாகிய தொழிலில் போரணிபூணுதல்மாத்திரமே கூறிக் குறைபாடு காட்டிக் காரியத்தில் மேம்பாடு தோன்றச் சொன்னமையால், தொழிற்குறை விசேட மாயிற்று. 'ஏங்காமுகில்பொழியாநாளும்புனல்தேங்கும்' என்றவிடத்தும் இவ்வணி அமைதல் காண்க. 'மாறெதிர்ந்ததெவ்வர்' என்றும் பாடமுண்டு.

(௩) சாதிக்குறைவிசேடம் - "மேய நிரைபுரந்து வெண்ணெய் தொடுவுண்ட, வாயனுர் மாறேற் றமர்புரிந்தார் - தூய, பெருந்தருவும் பின்னுங் கொடுத்துடைந்தார் விண்மேற், புரந்தரனும் வானேரும் போல்" எனவரும். (புரத்தல் - காத்தல். தொடுவுண்டல் - தோண்டியுண்டல். போல் - ஒப்பில்போலி.)

(கு - ரை.) இ - ள். பொருந்தியபசுக்களைக் காத்து வெண்ணெயை முற்றும் எடுத்துஉண்ட இடைச்சாதியராகிய கண்ணபிரான் மாருகநின்று எதிர்த்துப்போர்செய்தார்; செய்யவே, மேலுலகத்து இந்திரனும் தேவர்களும் பரிசுத்தமானபெருமையையுடைய பாரிசாததருவையும் தமதுபின்புறத்தையுங் கொடுத்துத் தோல்வியுற்ருர்கள்; எ - று. இங்கு 'ஆயனுர்' எனச் சாதியிற் குறைவுகூறிச் சிறந்ததேவசாதியரை வெல்லுதலாகிய காரியத்தில் மேன்மை தோன்றச் சொன்னமையால், சாதிக்குறைவிசேடமாயிற்று. மேய நிரைபுரந்து-பசுக்கள் மேயாநிற்க அவற்றைப் பாதுகாத்து எனினு

மாம். 'தொடுபுண்ட' என்றும் பாடம். வாயனர் எனப் பிரித்து, வெண்ணெயெடுத்துண்ட வாயையுடையவர் என்று உரைப்பது சாதிக்குறைபாடுகாட்டாமையிற் சிறவாது. போல் என்றது - உரையசைமாத்திரமாய் நின்றது.

(ச) பொருட்குறைவிசேடம்—"தொல்லை மறைதேர் துணைவன்பாலி யாண்டுவரை, யெல்லை யிருநாழி நெற்கொண்டோர் - மெல்லியலாள், ஓங்குலகில் வாழு முயிரனைத்து மூட்டுமா, லேங்கொலிநீர்க் காஞ்சியிடை" எனவரும். (தொல்லை - பழமை. மறை - வேதம். தேர்தல் - ஓதுதல். துணைவன் - தலைவன். பால் - இடம். மெல்லியலாள் - உமாதேவி. ஆல் - அசை. இடை - இடம்.)

(கு - ரை.) இ - ள். மிக்கஒலியைச்செய்யும் நீர்வளத்தையுடைய காஞ்சிபுரத்தில் மெல்லியதன்மையையுடைய ஓர்மாது [அம்பிகை], பழமையான வேதங்களை யுணர்ந்த தன்கணவனிடத்து ஓராண்டளவும் இருநாழிநெல்லைப் பெற்று அதனைக்கொண்டே (முப்பத்திரண்டுதருமங்களையுஞ் செய்து) உயர்ந்தஉலகத்தில் வாழும் உயிர்களையெல்லாம் பரிபாலித்துவருவாளாயினள்; எ - று. இங்கு 'இருநாழிநெற்கொண்டு' எனப் பொருட்குறைகாட்டி அதனைக்கொண்டு 'உயிரனைத்தும்ஊட்டும்' எனக் காரியத்தில் மேம்பாடுதோன்றக் கூறினமையால் பொருட்குறைவிசேடமாயிற்று. 'நெற்கொண்டே' என்றும் பாடம்.

(ரு) உறுப்புக்குறைவிசேடம் - 'யானை யிரதம் பரியா ளிவையில்லை, தானு மனங்கன் றனுக்கரும்பு-தேனர், மலரைந்தி னல்வென் றடிப்படுத்தான் மார, னுலகங்கண் மூன்று மொருங்கு" எனவரும். (இரதம் - தேர். பரி - குதிரை. ஒருங்கு - ஒருபடித்தாக.)

(கு - ரை.) இ - ள். மன்மதனுக்கு யானை தேர் குதிரை காலாளாகிய சதுரங்கசேனைகள் இல்லை; அவன்தானும் உடம்பில்லாதவன்; வில்லோ (வலிமையில்லாத) கரும்பு; (அங்ஙனமிருந்தும்), அவன்தேன்நிறைந்த ஐந்துபூக்களைக்கொண்டே மூன்றுஉலகங்களையும் ஒருங்கேவென்று தன்கீழ்ப்படுத்தினன்; எ-று. இங்குக் கருவிகளிற் குறைபாடுகூறிக் காரியத்தில் மேம்பாடுதோன்ற உரைத்தமையால், உறுப்புக்குறைவிசேடமாயிற்று. 'தேனுண்மலரம்பாலெய்து வடுப்படுத்தான்காமன்' என்றும் பாட முண்டு. "நறைத்துளவம்புனை நம்பெருமாள் விற னுஞ்சொல்வதோ,மறைப்பரிபூட்டிய மாநிலத்தேரில்லை வாளெயிற்றின், கறைப்பணிநாணுடை மேருவில் லில்லை கடும்பவனச், சிறைத்தழலம் பில்லை யொன்னாரறுபுரஞ் செற்றதற்கே" என்பதும் இதற்கு உதாரணமாம்.

பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கு - ரை.) விபாவனையணியில் காரணமில்லாமற் காரியமுண்டாதல், இங்குக் காரணக்குறைவுபாட்டிற் காரியமுண்டாதல் என வேறுபாடு உணர்க. (எஅ)

விசேடவலங்காரம் முற்றும்.

உசு. ஒப்புமைக்கூட்டவணி.

௫௩. கருதிய குணத்தின் மிகுபொரு ளுடன்வைத்து
ஒருபொரு ளுரைப்ப தொப்புமைக் கூட்டம்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே ஒப்புமைக்கூட்ட மென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) ஒருபொருளைச் சொல்லுமிடத்து, தான்கருதியகுணம் முதலாயினவற்றின் மிக்கபொருளைக் கூடவைத்துச் சொல்லுவது, ஒப்புமைக்கூட்ட மென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனை உடனிலைச்சொல்லணி யெனவும் வழங்குதல் உண்டு; இது வடமொழியில் துல்யயோகிதை யெனப்படும். உயர்விலாயினும் இழிவிலாயினும்சிறந்தவையோடு ஒருபொருளைக்கூட்டியுரைப்பது, இதன் இலக்கணம். (எக)

௫௪. புகழினும் பழிப்பினும் புலப்படு மதுவே.

என்பது: அவ்வலங்காரத்தை விரித்துஉணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) அவ்வொப்புமைக்கூட்ட மென்னும் அலங்காரம், ஒன்றனைப்புகழ்தற்கண்ணும் பழித்தற்கண்ணுந் தோன்றும்; (எ - று.)

(க) புகழொப்புமைக்கூட்டம்—"பூண்டாங்கு கொங்கை பொரவே குழை பொருப்புந், தூண்டாத தெய்வச் சுடர்விளக்கு-நாண்டாங்கு, வண்மைசால் சான்றவருங் காஞ்சி வளம்பதியி, னுண்மையா லுண்டிவ் வுலகு" எனவரும். ('பூண்டாங்கு கொங்கைபொரவே' என்பது-உமாதேவியினுடைய அணிந்த அணிகலங்களையுடைய முலை பொரவே யென்றவாறு. 'குழைபொருப்பு' என்றது' திருவேகம்பத்துஇறையை. தெய்வச்சுடர்விளக்கு - நந்தாவிளக்கு.)

(கு - ரை.) இ - ள். ஆபரணங்களையணிந்த (உமாதேவியின்) தனங்கள் அழுந்துதலாலே திருமேனிநெகிழ்ந்த மலையும் [ஏகாம்பரநாதரும்], தூண்டவேண்டாத தெய்வத்தன்மையுள்ள ஒள்ளிய விளக்கும் [விளக்கொளியெம்பெருமானும்], (பிறர்) நாணங்கொள்ளும்படியான ஈகைக்குணம் மிக்க பெரியோரும் வளப்பமுள்ள காஞ்சீபுரியில் இருத்தலால், இந்நிலவுலகம் நிலைபெறுகின்றது; எ-று.) இங்கு, பெரியோரைக் குழைபொருப்பும் தூண்டாவிளக்கு மாகிய உயர்பொருள்களோடு வைத்து உயர்த்திக்கூறியமை காண்க. 'காஞ்சிவண்பதியும்' என்று பாடமோதுவாரும் உளர்.

(உ) பழிப்பொப்புமைக்கூட்டம் - "கொள்பொருள் வெஃகிக் குடியலைக்கும் வேந்தனு, முள்பொருள் சொல்லாச் சலமொழி மாந்தரும், இல்லிருந்தெல்லை கடப்பாளு மிம்மூவர், வல்லே மழையருக்குங் கோள்" எனவரும். இ - ள். கொள்ளும்பொருளை ஆசைப்பட்டுத் தன்கீழ்க்குடியை அல்லல்செய்யும் அரசனும், உண்மைசொல்லாது சலம்பற்றி வெல்லை வழக்குச் சொல்லுவாரும், ஒருவனில்லிருந்து

அவ்வெல்லை கடக்கின்றாளும் இம்மூவராலும் மிகுதியாக இவ்வுலகத்துக் காலமழை அருக்கப்படும்; எ - று. வல்லே என்றது - மிக என்றவாறு.)

(கு - ரை.) அல்லல்செய்யும் - வருத்தும். சலம் - மாறுபாடு. ஒருவன் இல் இருந்து - ஒருவன்மனைவாழ்க்கையில் அவனுக்கு மனையாளாய் நின்று. அருக்கப்படும்-அருமையாக்கப்படும். வல்லே மழையருக்குங்கோள் - விரைவில் மழைபெய்யவொட்டாது தடுக்கிற கிரகமாவார்க ளென்க. 'அறுக்கும்' என்று பாட மோதுவாரு முளர். இங்கு உடன்வைக்கப்பட்ட இழிபொருள்களால் இகழ்ச்சி தோன்றுதல் காண்க. (அ0)

ஒப்புமைக்கூட்டவலங்காரம் முற்றும்.

உள. விரோதவணி.

ஒரு. மாறுபடு சொற்பொருண் மாறுபாட் டியற்கை
விளைவுதர வுரைப்பது விரோத மாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே **விரோதமென்னும் அலங்காரம்** உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மாறுபட்ட சொல்லானும் பொருளானும் மாறுபாட்டுத்தன்மை விளைவுதோன்ற உரைப்பது, விரோதமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு-ரை.) இதனை முரணணியென வழங்குதலும் உண்டு. ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணுளவற்றை இசைப்பது, இதன் இலக்கணம். முரண்விளைந்தழிவணி யெனப்படும் விரோதாபாஸாலங்காரமும் இதன்பாற்படும். இதனை முரண்தொடை யெனச் செய்யுளிலக்கணத்தின்பாற்படுத்திக் கூறுவது, தமிழ்நூலார் கொள்கை. தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலில் "மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றமை காண்க. அதனுரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல்காரணமாக முரண்தொடை வரும்,' 'அவை ஐவகைய: சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லோடும் பொருளோடும் முரணுதலும் என,' 'இவை விரித்துநோக்கப் பலவாமாறும் விரித்து உறழ்ந்து கண்டுகொள்க' என உரைத்ததும் உணரத்தக்கது.

அது "சோலை பயிலுங் குயின்மழலை சோர்ந்தடங்க, வாலுமயிலினங்களார்த்தெழுந்த - ஞாலங், குளிர்ந்த முகில்கறுத்த கோபஞ் சிவந்த, விளர்ந்த துணைபிரிந்தார் மெய்" எனவரும். (விளர்த்தல் - வெளுத்தல்.)

(கு - ரை.) இ - ள். சோலைகளிற் பொருந்திய குயில்கள் அழகிய சொற்களைச் சொல்லாமல் அடங்கிக்கிடக்க, ஆடுகின்ற மயிலின்

கூட்டங்கள் ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு எழுந்தன; பூமிகுளிர்தற்குக்காரணமான மேகங்கள் கறுத்தன; இந்திரகோபமென்னும் பட்டுப்பூச்சிகள் சிவந்தன; இணைபிரிந்தவருடைய உடம்புகள் வெளுத்தன; எ - று. இது, கார்காலவருணனை. இதில் முன்னிரண்டடிகளில் மழைசோர்ந்தடங்கலும் ஆர்த்தெழுதலும் ஒன்றோடொன்று மாறுபடுதலும், பின்னிரண்டடிகளில் கறுப்பும் சிவப்பும்வெளுப்பும் ஆகிய மாறுபட்டசொற்கள் இருத்தலுங் காண்க.

"காலையு மாலையுங் கைகூப்பிக் காறொழுதான், மேலை வினையெல்லாங் கீழவாங் - கோலக், கருமான்றோல் வெண்ணீற்றுச் செம்மேனிப் பைந்தார்ப், பெருமானைச் சிற்றம்பலத்து" என்பதும் அது.

(கு - ரை.) இ - ள். அழகியகரியயானைத்தோலையும் வெண்மையான விபூதியையும் சிவந்ததிருமேனியையும் பசிய கொன்றைப் பூமாலையையு முடைய சிவபிரானைச் சிதம்பரத்தில் காலையிலும் மாலையிலும் கைகூப்பித் திருவடிதொழுதால், மேம்பட்ட ஊழ்வினைகள்யாவும் கீழ்மைப்படும்; எ - று. 'மேலைவினை யெல்லாங் கீழவாம்' என்பதற்கு - முற்பிறப்பிற்செய்த வினையனைத்தும் அழிவடையும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இங்கு காலை, மாலை; கைகூப்புதல், கால்தொழுதல்; மேல், கீழ்; கருமை, வெண்மை, செம்மை, பசுமை என்பன ஒன்றோடொன்று மாறுபடுதல் காண்க.

இனி, இவ்வலங்காரம் பிறஅலங்காரங்களோடு கூடியும் வரும். "இனமானிகல வெளிய வெனினும், வனமேவு புண்டரிகம் வாட்டும் - வனமார், கரியுருவங் கொண்டு மரிசிதறக் காயும், விரிமலர் மென்கூந்தல் விழி" எனவரும். இது சிலேடைவிரோதம். (இ-ள். இனமாயுள்ள மான்கள் மாறுபடுதற்கு எளிவந்தும் காட்டுள்வாழும் புலிகளை வருத்தவல்லவாயின: காட்டியானைதன் வடிவைக் கொண்டும் சிங்கம் இரிந்தோடக் காயாநின்றன எனவும், இனிக் கண்களின்மேற் செல்லுங்கால், இனமாயுள்ள மான்விழிபோன்று வெண்மையையுடையவாய் நீருடனேபொருந்திய கமலமலரை அழகழித்து அழகமர்ந்த மைமதர்ப்புடையவாய் அரிசிதற வெம்மைசெய்யவல்லன, விரிந்த மலரையுடைய மெல்லியகூந்தலையுடைய இவளுடைய விழிகள்; எ - று. இகலுதல் - பகைத்தலும், ஒத்தலும். எளிய - வெளிய. வனம் - காடும், நீரும். புண்டரிகம் - புலியும், தாமரையும். வனம் - காடும், அழகும். கரி - யானையும், மையும். அரி-சிங்கமும், செவ்வரியும். சிதறல் - அழித்தலும், பரத்தலும். காய்தல் - கோபித்தலும், வருத்தலும்.) பிறவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க.

(கு - ரை.) அரி - (சிவந்த) இரேகை. கரியுருவம் - கறுத்தவடிவுமாம். 'அரிசிதறிக்காட்டும்' என்றும் பாட முண்டு. (அக)

விரோதவலங்காரம் முற்றும்.

உஅ. மாறுபடுபுகழ்நிலையணி.

ருசு. கருதிய பொருடொகுத் தாங்கது பழித்தற்கு
வேறொன்று புகழ்வது மாறுபடு புகழ்நிலை.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே மாறுபடுபுகழ்நிலை யென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ு.) கவி, தான்கருதிய பொருளை மறைத்து அதனைப் பழித்தற்கு வேறொன்றனைப் புகழ்வது, மாறுபடுபுகழ்நிலையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) இதனைத் தெரிவில்புகழ்ச்சியணி யென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை யெனப்படும். ஒருபொருளுக்குப் பழிப்புத்தோன்றப் பிரகிருதமல்லாததொன்றைப் புகழ்வது, இதன் இலக்கணம். அப்ரஸ்துதத்தைக் கூற அதனால் ப்ரஸ்துதம் தோன்றுதல் அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸாலங்கார மென்பது, ஒருசாரார்கொள்கை; அதனை இவர் ஒட்டணியில் அடக்கிவிட்டனர். ப்ரஸ்துதத்தால் அப்ரஸ்துதம் தோன்றின் ஸமாஸோக்தி யென்றும், அப்ரஸ்துதத்தால் ப்ரஸ்துதம்தோன்றின் அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை யென்றும் வேறுபடுப்பர் பிறர்; இவர்க்கு இரண்டும் ஒட்டணியில் அடங்கினதால், அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸைக்கு வேறு இலக்கணம் கூறினர்.

அது "இரவறியா யாவரையும் பின்செல்லா நல்ல, தருநிழலுந் தண்ணீரும் புல்லு-மொருவர், படைத்தனவுங் கொள்ளாவிப் புள்ளிமான் பார்மேற், றுடைத்தனவே யன்றோ துயர்" எனவரும். இரப்பவனைப் பழித்தற்கு மானைப் புகழ்ந்தது. (இரவு - இரத்தல். பின் செல்லல்-குறையுறுதல், துடைத்தல்-நீக்குதல்.)

(கு - ரை.) இ - ள். இந்தப்புள்ளிமான்கள், இரத்தலை அறிய மாட்டா; எவர் பின்னும் குறையுற்றுச் செல்லமாட்டா; நல்லமரத்தின்நிழலையும் குளிர்ந்தநீரையும் புல்லையும் ஒருவரீட்டியவற்றைக் கொள்ளாமல் தாமே பெறும்; ஆதலால், இவை பூமியில் துன்பத்தை யொழித்தனவன்றோ? எ - று. பிரபுக்களைச்சார்ந்து இரந்து அவர்பின்சென்றுநின்று குறையுற்றுவருந்தும் யாசகனொருவன் தன்னை நிந்தித்தது, இது. இதில், மானைப் புகழ்தலால் யாசகனது நிந்தை தோன்றுதல் காண்க.

"போதுந் தளிரும் புனைந்து மணம்புணர்ந்து, சூதப் பணைதழுவித் தோன்றுமான்-மாதே, பலமா தவங்கள் பயின்றதோ பண்டிக், குலமா தவியின்கொடி" என்பதும் அது. (இ - ள். இந்தச் சிறந்த மாதவிக்கொடி, பூவினாலும் தளிரினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மணக்கோலத்தையுமுடையராய் மணஞ்செய்து தங்காதலரைத்தழுவிக் கொண்டுநின்ற நற்குலமடவாரைப் போலத் தானும் பூவினானுந் தளிரினானும் அலங்கரிக்கப்பட்டு நறுநாற்றக்கோலத்தையுடைத்தாய்ச் சூதப்பணைகளைச்சேர்ந்து தோன்றாநின்றன; ஆதலால், தோழீ! முற்காலத்திலே பலதவஞ்செய்தனவோ? சொல்லுவாயாக; எ - று.) இது - களவிற்கூடிவந்த தலைவியைப் பழித்தற்கு, மாதவியைப் புகழ்ந்தது. (சூதம்-மாமரம். பணை-கிளை. மாதவி-குருக்கத்தி. ஆல்-அசை.)

(அஉ)

மாறுபடுபுகழ்நிலையலங்காரம் முற்றும்.

உக. புகழாப்புகழ்ச்சியணி.

௭எ. பழிப்பது போலும் பான்மையின் மேன்மை
புலப்பட மொழிவது புகழாப் புகழ்ச்சி.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே புகழாப்புகழ்ச்சியென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பழித்தல்போலும் பாகுபாட்டான் ஒன்றற்கு மேம்பாடுதோன்ற உரைப்பது, புகழாப்புகழ்ச்சியென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனை நுவலாச்சொல்லணியென வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் வியாஜஸ்துதி யெனப்படும். புகழ்ச்சியாற் பழிப்புத்தோன்றலையும், புகழ்ச்சியாற் புகழ்ச்சிதோன்றலையும் இதில் அடக்குவர் ஒருசாரார். நிந்தையால் நிந்தைதோன்றுதல், இதன் இனமாம்.

அது "போர்வேலின்வென்றதூஉம்பல்புகழாற்போர்த்ததூஉந், தார்மேவு திண்புயத்தாற் றாங்குவதூஉ - நீர்நாடன், றேரடிக் கூர் வெம்படையாற் காப்பதூஉஞ் செங்கண்மா, லோரடிக்கீழ் வைத்த வுலகு" எனவரும். (நீர்நாடன் - சோழன். போர்த்தல் - பரப்புதல். தாங்குதல்-எடுத்தல். தேரடிக்கூர்வெம்படை-தேர்க்காலொத்துக் கூர்த்த சக்கரம்.)

(கு - ரை.) இ-ள். நீர்வளப்பமுள்ள நாட்டையுடைய சோழன் போர்செய்யவல்ல வேலினாற் சயித்ததும், பலவகைப்புகழைப்பரப்பி அதனால்மூடியதும், மாலைபொருந்திய வலிய தோளினால் தாங்குவதும், தேர்க்காலின் பெயரையுடைய கூரியகொடியபடைக்கலத்தால் [சக்கராயுதத்தால்] காப்பதும், சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமால்ஒருபாதத்தின்கீழ் அடக்கிய இப்பூமியேயாம்; எ - று. இங்கு, ஒருவர் ஓரடியின்கீழ்க்கொண்ட உலகைச் சோழன் பலவாறு சிரமப்பட்டுப் பரிபாலிக்கின்றனனெனப் பழித்தாற்போலக் கூறிய வாய்பாட்டால், "மடியிலாமன்னவ னெய்து மடியளந்தான், றாஅய தெல்லா மொருங்கு" என்றபடி பூமிப்பரப்புமுழுவதையும் சோழன் ஒருங்கே சக்கரவர்த்தியாய் அரசாளுகின்றனனென்ற புகழ்ச்சி தோன்றுதல் காண்க. புயத்தாற்றாங்குவது-தோள்வலிமையால் ஆட்கொள்வது. சக்கரத்தாற் காப்பது - ஆஜ்ஞாசக்கரத்தாற் பாலிப்பது.

"இணைவரிய பல்புகழார் நின்குலத்துத் தொல்லோ, ரணைவரையும் புல்லினாளன்றே-மனுநூல், புணர்ந்த நெறியொழுகும் பூழியநீ யின்நாண், மணந்த தடமலர்மேன் மாது" என்பதும் அது. (பூழியன் - சோழன். நீ இக்காலத்து உரிமைச்சுற்றமாகக் கைப்பிடித்த ஸ்ரீதேவியானவளே, நின்குலத்து முன்னோர்க்கும் மடவாள் என்றவாறு. தொல்லோர் - பழையோர். புல்லுதல் - தழுவுதல்.)

(கு - ரை.) இ - ள். மனுதருமசாஸ்திரத்திற்கூறிய முறைமையின்படியே நடக்கின்ற சோழனே! உன்னால் இப்பொழுது உரிமையாகக்கொண்டு சேரப்பட்ட பெரியதாமரைமலரில்வாழுந் திருமகள், எண்ணுதற்குமரிய பலவகைப் புகழையுடையவராகிய உன்குலத்து முன்னோரெல்லோரையும் உரிமைபூண்டு சேர்ந்தவளன்றோ? எ-று. இதில்,உன்னால் உரிமையாகக்கொள்ளப்பட்டவள் பலர்க்கும் உரிமைபூண்டவள் என்று பழித்தாற்போலக்கூறியதனால், நீ பரம்பரையாகவுரிய அரசாட்சித்திருவைச் சேர்ந்தனேயெனப் புகழ்ச்சிதோன்றுதல் காண்க.

அஃதேல், மேல் இலேசத்தின்பாற்படுத்துக்கூறிய பழிப்பதுபோலப்புகழ் புலப்படுத்தலோடு இப்புகழாப்புகழ்சிக்கு வேற்றுமையும்,புகழ்வதுப்போலப் பழித்திறம்புனைதலோடு மேற்கூறிய மாறுபடு புகழ்நிலைக்கு வேற்றுமையும் யாதோ வெனின்,-பழிப்பதுபோலப்புகழ்புலப்படுத்தல் - ஒன்றனையே பழித்தாற்போலப்புகழ்வது. புகழாப்புகழ்ச்சி - ஒன்றனைப்பழிக்க வேறொன்றற்குப் புகழாய்த்தோன்றுவது. புகழ்வதுபோலப்பழித்திறம்புனைதல் - ஒன்றனையே புகழ்ந்தாற்போலப் பழிப்பது. மாறுபடுபுகழ்நிலை-ஒன்றனைப்புகழ வேறொன்றற்குப் பழிப்பாய்த் தோன்றுவது எனஉணர்க. அல்லதூஉம், அவையிரண்டும் ஒருசார்ஆசிரியர் இலேசத்தின்பாற்படுத்துக் கூறினாரென்பது அறிவித்தற்கு ஆண்டுக் கூறப்பட்டது. ஒருசார்ஆசிரியர் வேறுபடுத்து வேறலங்காரமென்று வேண்டுவரென்றது அறிவித்தற்கு ஈண்டுங் கூறப்பட்டதெனக. (அந)

புகழாப்புகழ்ச்சியலங்காரம் முற்றும்.

---

௩0. நிதரிசனவணி.

ருஅ. ஒருவகை நிகழ்வதற் கொத்தபயன் பிறிதிற்குப்
புகழ்மை தீமை யென்றிவை புலப்பட
நிகழ்வ தாயி னிதரிசன மதுவே.

எனபது: நிறுத்தமுறையானே நிதரிசனமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) ஒருவகையான்நிகழ்வதொன்றற்குப் பொருந்தியதொருபயனைப் பிறிதொன்றற்கு நன்மைபுலப்பட நிகழ்வதாதல், தீமைபுலப்பட நிகழ்வதாதல் செய்வதெனச் சொல்லுவது, நிதரிசனமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) நிதர்சநம் - வடசொல். இதனைத் தமிழில் காட்சியணியெனவும் சுட்டணியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு. ஒன்றன்தொழிலால் ஒருநன்மையாயினும் தீமையாயினுங் காட்டப்படுவதாகக் கூறுவது, இதன் இலக்கணம். இதற்கு வேறுவகையிலக்கணமுங் கூறுவர் ஒருசாரார்.

அவற்றுள்,

(க) புகழ்மை—"பிறர்செல்வங் கண்டாற் பெரியோர் மகிழ்வுஞ், சிறியோர் பொருத திறமு - மறிவுறீஇச், செங்கமல மெய்ம்மலர்ந்த தேங்குமுத மெய்யசந்த, பொங்கொளியோன் வீறெய்தும் போது" எனவரும். (பொங்கொளியோன் - ஆதித்தன். வீறுஎய்துதல் - கதிர்விரித்தல்.)

(கு - ரை.) இ - ள். பிறர்க்குச் செல்வம்நேரக் கண்டால் பெரியோர்மகிழ்வதையும் சிறியோர்பொருமைகொள்வதையும் தாம அறிவித்து, முறையே, சூரியன்உதயமாம்பொழுது செந்தாமரைகள் மலர்ச்சிபெற்றன; தேன்பொதிந்த ஆம்பல்கள் குவிந்தன; எ - று. இது - நற்பொருட்காட்சி.

(உ) தீமை—"பெரியோ ருழையும் பிழைசிறிதுண் டாயி, னிருநிலத்துள் யாரு மறிதல் - தெரிவிக்குந், தேக்குங் கடலுலகில் யாவர்க்குந் தெள்ளமுதம், வாக்கு மதிமேன் மறு" எனவரும். (இ - ள். மதியத்தின்மீதுஉண்டாகிய மறு, பூமிக்கண்உண்டாகிய பெரியோரிடத்துக் குற்றங்கள் மறைத்தற்கரிதாய் யாவர்க்கும் புலப்படு மென்பது தெரியச்சொல்லுவதுபோ லிருந்தது; எ - று. உழை - இடம். இருநிலம் - பெரியநிலம். தெரிவித்தல் - தெரியக் காட்டுதல். தெள்ளமுதம் - தெள்ளியஅமுதம். வாக்குதல் - ஒழுக்குதல்.)

(கு - ரை.) இ - ள். நிறைந்தகடல்சூழ்ந்த உலகத்தில் தெளிவான அமிருதத்தை (த் தன்கிரணங்களாலே) யாவர்க்கும் பொழிகின்ற சந்திரனிடத்து உள்ள களங்கமானது, மேலானவரிடத்துச் சிறிதுகுற்றம்உண்டானாலும் அது பெரிய உலகத்தில் எல்லோராலும்அறியப்படு மென்பதைத் தெரிவிக்கின்றது; எ - று. மறு விளங்குதல், பிழைவிளங்குதலைஉணர்த்துவது போலு மென்க. இது - தீப்பொருட்காட்சி. (அ௬)

நிதரிசனவலங்காரம் முற்றும்.

---

௩௧. புணர்நிலையணி.

௯௧. வினைபண் பெனவிவை யிருபொருட் கொன்றே
புணர மொழிவது புணர்நிலை யாகும்.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே புணர்நிலையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) வினையானும் பண்பானும் இரண்டுபொருளுக்கு ஒன்றேபொருந்தச் சொல்லுவது, புணர்நிலையென்னும் அலங்காரமாம்; (எ - று.)

(கு - ரை.) இதனை ஒருங்கியலணியெனவும், உடனிகழ்ச்சியணியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு. இது வடமொழியில் ஸஹோக்தியெனப்படும். இரண்டுவிஷயங்களைச் சொல்லவேண்டி, இதனோடு

இதுஎனப்புணர்த்துக்கூறுதல், இதன் இலக்கணம். 'வினைபண் பெனுமிவை' என்றும் பாடமுண்டு.

அவற்றுள்;

(க) **வினைப்புணர்நிலை**—''வேண்டுருவங் கொண்டு கருகி வெளி பரந்து, நீண்ட முகிலுடனே நீர்பொழிந்த - வாண்டகையோர், மேவல் விரும்பும் பெருநசையான் மெல்லாவி, காவல் புரிந்திருந் தோர் கண்'' எனவரும். (இ - ள். தான்வேண்டியஉருவத்தைக் கொண்டு கறுத்தநிறத்தையுடையதாய் ஆகாயத்திலே பரந்து பெரிதாயிருக்கப்பட்ட மழைமுகிலுடனே நீர்பொழியாநின்றன, பிறரிச்சிக்குந்தன்மையையுடைத்தாகிய உருவத்தை யுடைத்தாய் அலங்கரித்தெழுதப்பட்ட மையோடு கூடிய வெண்மையா னீண் டிருக்கப்பட்ட கண்கள்; எ - று. ஆண்மைத்தன்மையையுடைய தலைவரைச் சேர்தலை விரும்பிய காதலாலே தம்முடைய மெல்லிய உயிர் போகாதபடி காக்குந்தொழில் மிக்கிருக்கின்ற மடவாருடைய கண் ணெனக் கூட்டுக.

(கு - ரை.) இதில், முகிலுடனே கண் நீர்பொழிந்த என வந்த மை காண்க. தலைவரைப்பிரிந்த தலைவியர், அவர்மீண்டுவருவதாகக் குறித்த கார்காலம் வந்தவுடனே அவர்வாராமைபற்றிக்கண்ணீர் சொரிந்தன ரென்பது கருத்து. இதில் முன்னிரண்டடியின் சிலேடை இவ்வணிக்கு உதவியாய் நின்றது. சிலேடையின்றியும் இவ்வணி வரும். கொண்டு, கருகி, பரந்து, நீண்ட, நீர்பொழிந்த என்ற வினைகளில் உடனிகழ்ச்சி சொல்லியதனால், வினைப்புணர் நிலையாயிற்று.

(உ) **பண்புப்புணர்நிலை**—''பூங்காவிற் புள்ளொடுங்கும் புன்மாலைப் போழ்துடனே, நீங்காத வெம்மையவாய் நீண்டனவாற்-றுங்காதல், வைக்குந் துணைவர் வருமவதி பார்த்தாவி, யுய்க்குந் தமியோ ருயிர்'' எனவரும். (இ - ள். காதலிக்கப்பட்ட துணைவர் வருங் காலம் பார்த் திருந்த மடவாருடைய உயிரானது,பூம்பொழிற்கண்ணே புட்களெல் லாம் ஒடுங்கப்பெற்ற மாலைப்பொழுதுடனே, நீங்காததுயரஞ்செய்து தானுங் கழியாதேநின்றது; எ - று.)

(கு - ரை.) துணைவர் - கணவர். ஆவி உய்க்கும் தமியோர் - உயிர் வைத்திருக்கும் தனித்தமகளிர். இதில், மாலைப்பொழுதுடனே உயிர் நீங்காத வெம்மையவாய் நீண்டன என வந்தமை காண்க. வெம்மையும் நீட்சியும் பண்பாதலால், பண்புப்புணர்நிலை யெனப் பட்டது. அவதி - எல்லை; வடசொல். 'வரும்வழி' என்றும், 'வரு மாறு' என்றும் பாட முண்டு. 'தமியேனுயிர்ப்பு' என்பது, ஒரு பிரதியின் பாடம்.

'ஒன்றேமொழிவது' என்றொழியாது 'புணரமொழிவது' என்ற மிகையான், மூன்றும்வேற்றுமை அதனோடியைந்த வொருவினை யெனப் பொருள்பட வரினே இவ்வலங்காரமாவது எனக் கொள்க.

(கு - ரை.) ஒடு, ஓடு, உடன், ஒருங்கு என்ற ஒருவினையொடுச் சொற் பெற்றே இவ்வணி வரும். (அ௫)

புணர்நிலையலங்காரம் முற்றும்.

---

௩௨. பரிவருத்தனையணி.

௬0, பொருள்பரி மாறுதல் பரிவருத் தனையே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே பரிவருத்தனையென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-பு.) பொருள்கள் ஒன்றற்குஒன்றுகொடுத்து ஒன்றுகொண்டனவாகச் சொல்லுவது, பரிவருத்தனையென்னும் அலங்காரமாம்.

அது "காமனை வென்றோன் சடைமதியுங் கங்கையும், தாம நிழ லொன்று தாங்கொடுத்து-நாமப், பருவா ளரவின் பணமணிக டோறு, முருவா யிரம்பெற் றுள" எனவரும். (இ - ள். காமனை வென்ற முக்கட்கடவுளுடைய சடைமீது உண்டாகிய மதியும் கங்கையும்,வருத்தஞ்செய்யும் தன்மையுடைத்தாய்ப் பெரிதாயிருக்கப்பட்ட ஒளியினையுடைத்தாய் அங்கேயிருந்த அரவின் படங்களி லுண்டாகிய மணிகடோறும் தத்தம் உருவத்தைக் கொடுத்து ஆயிரமாயிரம் உருவத்தைப் பெற்றன; எ-று.)

(கு - ரை.) பரிவர்த்தநா - வடசொல். இது வடமொழியில் பரிவ்ருத்தி யெனவும்படும். இதனைத் தமிழில் பரிமாற்றவணி யெனவும், மாறுட்டணி யெனவும், மாற்றுநிலையணியெனவும் வழங்குதலும் உண்டு. பொருளை மாற்றிக் கொண்டதாகக் கூறுவது, இதன் இலக்கணம். இது பெரும்பாலும் சிறியதைக் கொடுத்துப் பெரியதை வாங்கியதாகவே வரும். மாறிவருதல், சிறுபான்மை. சமமும் உண்டு. இதில், ஓருருவங்கொடுத்துப் பலவுருவம் பெற்றன வென வந்தமை காண்க. பிரதிபிம்பத்தோற்றத்தை இங்ஙனங் கூறினர். நாம-அச்சம்; அ-சாரியை. "சாயலு நாணு மவர்கொண்டார் கைம் மாறு, நோயும் பசலையுந் தந்து", "சிந்தனை யுனக்குத் தந்தேன் திருவரு ளெனக்குத் தந்தாய், வந்தனை யுனக்குத் தந்தேன் மலரடி யெனக்குத் தந்தாய், பந்தனை யுனக்குத் தந்தேன் பரகதி யெனக்குத் தந்தாய்" என்பனவும் இதற்கு உதாரணமாம். (அ௬)

பரிவருத்தனையங்காரம் முற்றும்.

---

௩௩. வாழ்த்தணி.

௬௧. இன்னோர்க் கின்ன தியைக வென்றுதா
முன்னியது கிளத்தல் வாழ்த்தென மொழிப.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே வாழ்த்தென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) இன்ன தன்மையர்க்கு இன்ன துநிகழ்க என்று கவிகள் தாம் கருதியதனை விதிப்பது, வாழ்த்தென்னும் அலங்காரம் என்று சொல்லுவர் (புலவர்.) (எ - று.)

(கு - ரை.) இது வடமொழியில் ஆசியெனப்படும். வாழ்த்துக் கூறுதல், இதன் இலக்கணம். இதனைப் பலர் அலங்காரமாகக் கொண்டிலர். வாழ்த்து என்பது - ஒரு பொருளிலக்கணத்துறை வகையாம். 'முன்னியதுவிரித்தல்' என்றும் பாட முண்டு.

அது "மூவாத் தமிழ்பயந்த முன்னூன் முனிவாழி, யாவாழி வாழி யருமறையோர் - காவிரிநாட், டண்ண லனபாயன் வாழி யவன் குடைக்கீழ், மண்ணுலகில் வாழி மழை" எனவரும். (முன்னூன் முனி - அகத்தியன்.)

(கு - ரை.) இ-ள். அழியாத தமிழ்ப்பாஷையை வளர்த்த பழைய நூல்களையுணர்ந்தஅகத்தியமுனிவர் வாழ்க; பசுக்கள் வாழ்க; அரிய வேதங்களை யுணர்ந்த அந்தணர் வாழ்க; காவிரிசூழ்ந்த சோழநாட்டுக்குத் தலைவனான அநபாயனென்னுஞ்சோழன் வாழ்க; அவனரசாட்சிக்கு உட்பட்ட உலகத்தில் மழை வாழ்க; எ - று. 'முந்நூன் முனி' என்ற பாடத்துக்கு - இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்னும் மூவகைநூலுக்கும் உரிய முனி யென்க; முந்நூல்-முப்புரி நூலுமாம். பயந்த - தந்த. (அஎ)

வாழ்த்தலங்காரம் முற்றும்.

ரூச. சங்கீரணவணி.

கூஉ. மொழியப் பட்ட வணிபல தம்முள்
தழுவ வுரைப்பது சங்கீ ரணமே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே சங்கீரணமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) மேற்சொல்லப்பட்ட அலங்காரங்கள் பலவும் தம்முட் பொருந்த உரைப்பது, சங்கீரணமென்னும் அலங்காரமாம்; (எ-று.)

(கு - ரை.) ஸங்கிர்ணம்-வடசொல். இதனைத் தமிழில் விராவணியென்றும், விரவியலணியென்றும் வழங்குதலும் உண்டு. பலஅணிகள் ஒருங்குபொருந்திவருதல், இதன் இலக்கணம். 'சித்திரவர்ணம் போலவும், நவமணிமாலைபோலவும், இது தனியலங்காரமாயிற்று' என்பர். முத்தும்பவழமும்போல வேற்றுமைதோன்றச் சேர்ந்ததும், பாலும்நீரும்போல வேற்றுமை தோன்றுது ஒற்றுமைப்படக்கலந்ததும் என இதனை இருவகையாக்கி, முன்னதைச் சம்சிருஷ்டியென்றும், பின்னதைச் சங்கரமென்றும் கூறுவாரு முளர். அவை தமிழில் முறையே சேர்வையணியும், கலவையணியும் எனப்படும். பொருளணிகள் பல சேர்ந்துவருதலும், சொல்லணிகள் பல சேர்ந்து வருதலும், சொல்லணியும் பொருளணியும் சேர்ந்து வருதலும்,

ஓரணி தலைமைத்தாயும் ஒழிந்தவணிகள் தலைமையில்லனவாயுங் கலந்துவருதலும், பலவணிகளுந் தலைமையுடையனவாய்க் கலந்து வருதலும், இதுவோ அதுவோ என்று ஐயப்படும்படி பலஅணி கள்கலந்துவருவதும் முதலாக இது பலவாற்ரூன் விகற்பிக்கப்படு தலும் உண்டு. 'தழுவவைப்பது' என்றும் பாடம்.

அது "தண்டுறை நீர்நின்ற தவத்தா லளிமருவு, புண்டரிக நின்வதனம் போன்றதா - லுண்டோ, பயின்ரு ருளம்பருகும் பான் மொழியாய் பார்மேன், முயன்ருன் முடியாப் பொருள்" எனவரும். (இ-ள். குளிர்ந்ததுறைநீரிலே தவம்புரிந்தவிதனுலே வண்டுமருவப் பட்ட தாமரை நின்முகமண்டலத்தை யொப்புப்பெறுதலால், அணைந்தாருள்ளத்தை வவ்வும் பால்போன்ற மொழியினையுடை யாய்! உலகத்தில் முயற்சியான் முடியாத பொருள் யாதுமில்லை; எ - று. உண்டோ என்ற வினு, இல்லையென்றவாறு.) இதனுள், 'தண்டுறை நீர்நின்றதவம்' என்பது - தற்குறிப்பேற்றம். 'தவத்தால்' என்பது - காரகவேது. 'அளிமருவு' என்பது-சிலேடை. 'புண்டரிகநின் வதனம்போலும்' என்பது - உவமை. 'உண்டோமுயன்ருன்முடியாப் பொருள்' என்பது-வேற்றுப்பொருள்வைப்பு. 'உளம்பருகும்பான்மொழி யாய்' என்பது சுவை. இவ்வண்ணமே பலஅலங்காரங்களும் காண்க.

(கு - ரை.) அளிமருவு என்பதற்கு - அருள்பொருந்திய என்றும் கொள்க.

இது, உறுப்பனைத்துங்கூட்டிய கலவை போல்வதோர் தன்மை த்தாய், ஒன்றற்கு மிகுதிதோன்ருமல் உரைப்பதா மெனக் கொள்க. அல்லதூஉம், சந்தனத்தோடு கருப்பூரம் விரவினும் மான்மதத் தோடு கருப்பூரம் விரவினும் சந்தனமும் மான்மதமும் என்பதல்லது கலவையெனப்படா; அவ்வாறே இரண்டு அலங்காரம் கூடின் இவ் வலங்காரமெனப்படாது: பலஅலங்காரங்களும் இரண்டிறந்தனவே கூடின் இவ்வலங்காரமாவது. இரண்டிறந்த பல என்பதே ஈண்டு ஆசிரியர்கருத்து எனக் கொள்க.

(கு - ரை.) கலவை-பலவகைவாசனைப்பொருள்களுங் கலந்த சந் தனம். கருப்பூரம்-பச்சைக்கர்ப்பூரம். மான்மதம் - கஸ்தூரி. இரண்டு இறந்தன - இரண்டுக்குமேற்பட்டன. எனவே, இரண்டுஅணி தம் முட்கூடிவருவனவாக மேற்கூறியனவெல்லாம் சங்கீரணமெனப்படா வென்பது கருத்து.

(அஅ)

உவமையுருவகங்கட்குப் புறனடை.

௯௩. ஒப்புமை யில்லது மையமு முவமையிற்
செப்பிய திறமு முவம வுருவகம்
உருவகத் தடக்கலு முணர்ந்தனர் கொளலே.

இது: உவமையுருவகங்களைக்குறித்ததோர் புறனடையுணர்த்துதல் நுத லிற்று.

ஒப்புமையில்லதுஎன்பது - **பொதுநீங்குவமை;** அது *"தானே யுவமை தனக்கு" எனவரும்; ஐயமென்பது - **ஐயவுவமை;** அது †"தாதளவிவண்டு ....உளம்" எனவரும்; இதனுள், தாமரை கொல் முகங்கொல் என்பது - ஐயம். இவையிரண்டும், முன்னர் உவமையனைத்திற்கும்பொதுவாக ஓதிய சூத்திரத்துள் 'பண்பு தொழில் பயன் என்பன காரணமாக ஒன்றாகியும் பலவாகியும் வரும் பொருளோடு பொருள் இயையவைத்து ஒப்புமைபுலப்படஉரைப் பதே உவமை' என்பதே கொண்டு, 'பொதுவாகியகுணம் முதலாகியன காரணமாகப் பொருளோடு பொருள் இயையவைத்து ஒப்பித்தனவில்லை' என்று குற்றங்கூறப்படாது. என்னையெனின்,—'தானே யுவமைதனக்கு' என்றவழியும், ஒக்கும் பொருளையெடுத்தே அவற்றினுஞ் சிறந்தது இஃது என்று உரைத்ததுணையே; அவற்றோடு ஒப்புமைவேண்டியதிலனாயின் முன்னர்க்கூறான்: அதனால், பொருளோடு பொருள் இயையவைத்து அவற்றின்ஒப்புமைகருதியே உரைத்தானும் எனக்கொள்க. ஐயவுவமையும், 'தாமரைகொல் முகங்கொல்' என்றவழித் தாமரைக்கும முகத்திற்கும் பொதுவாகிய தொருதன்மை கருதியே யுரைத்தது; அவ்வாறன்றேல், தாமரையோடு முகத்திடை ஐயந்தோன்ற உரையானென்பது - இனி, **உவம வுருவகம்** ‡"வதனமதிய முதயமதியமே யொக்கும்" என்றவழி, முன் குணப்பொருளை முக்கியப்பொருளோடு உருவகஞ்செய்து 'வதனமதியம்' என்றான், பின்னர் முக்கியப்பொருளோடு உவமித்து'உதயமதியமே யொக்கும்' என்றான் என்பது. எனவே, முன்னர் உருவகஞ் செய்த அதனைப் பின்னரும் உவமிப்பது புனருத்தமாம்பிற வெனின்,—ஆகாது. அஃதுஓர்சொல்லுதல்வகைமையான், முன்னர் இயல்பாகியவிளக்கமும் கிளர்ச்சியும் குளிர்ச்சியும்நோக்கி முக்கியப் பொருளோடு குணப்பொருளை ஒற்றுமைகொளுத்தி உருவகஞ் செய்து, பின்னரும் செயற்கையால்உளவாகிய மதர்ப்புஞ் செம்மையும் நோக்கி 'மதுநுகர்ந்தார்முகம் உதயமதியம்போலும்' என்று உவமித்தமையின், வேற்றுமையுடைத்தாதலால், உருவகத்துள்ளே அடக்கப்பட்டது. உவமைப் பாற்படுப்பினும் இஃதுஒக்கும். (புனருக்தம்-கூறியதுகூறல் என்னுங் குற்றம்.)

'ஐயமும் ஒப்புமையில்லதும்' என்றது, முறைபிறழக்கூறியவதனான், இவ்வோத்தின்ஒழிபுள்ளன தழீஇக்கொள்க என்பது. அவை - இடத்திற்கேற்றவுவமையும், காலத்திற்கேற்றவுவமையும், பொருளிற்கேற்றவுவமையும், பண்பிற்கேற்றவுவமையும், சாதிக்கேற்றவுவமையும், மரபிற்கேற்றவுவமையும், பிறவாறும் பொருத்தமுடையன சிறப்புடையன வெனக் கொள்க. (ஓத்து-இயல்.)

---

* இதுவருஞ்செய்யுளை இப்புத்தகத்தின் பொருளணியியல் உ0 - ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

† இச்செய்யுள்முழுவதையும் இப்புத்தகத்தின் ஷை இயல் கசு - ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

‡ இது வருஞ்செய்யுளை இப்புத்தகத்தின் ஷை இயல் ௩அ - ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

அவற்றுள், (க) இடத்துக்கு ஏற்றது-"பரற்பகை யுழந்த நோயொடு சிவணி, மரற்பழுத் தன்ன மறுகுநீர் மொக்குள்" என்பது. (உ) காலத்துக்கு ஏற்றது §"நிழற்கோபமல்க" என்பது. (ங) பொருளுக்கு ஏற்றது - "கடலுமலையும் போலக் கரியோய்" என்பது. (ச) பண்பிற்கு ஏற்றது - "புலிநாவன்ன புல்லிதழ்த் தாமரை" என்பது. (ரு) சாதிக்கு ஏற்றது - "சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த வொண்கேழ், நூற்றிதழலரி னிரைகண் டன்ன, வேற்றுமையில்லா விழுத்திணைப் பிறந்து, வீற்றிருந் தோரை யெண்ணுங் காலை" எனவும், "விலங்கொடு மக்களனையர்" எனவும் வரும். (சு) மரபிற்கு ஏற்றது - "கவிர் போலுஞ் செவ்வாய்" எனவும், "பவளம்போலுஞ் செவ்வாய்" எனவும் வரும்: இவை செம்பருத்தியும் கரவீரமும் உரையாமையின். பிறஅலங்காரங்கட்கும் இவ்வாறே ஏற்புடைமை அறிந்து பாடுவன சிறப்புடையன வெனக் கொள்க.

அல்லதூஉம், பண்பு தொழில் பயன் என்பனவற்றின்மேல் நிகழுஞ் சொல்லின்றி அவற்றிற்கு முதலாகிய பொருள் கூறவே அவ்வாற்ருற் பண்புமுதலாயின் பெறப்படும் உவமையும் உள. அவை வருமாறு:—"மயில்போன் மடப்பிடிபோன் மான்போன் மழலைக், குயில்போ லொளிர்மென் கொடிபோற் பயிலுங், கொலைவாரணத்துங்கன் கோழிக்கோன் கொல்லி, மலைவாணர் காதன்மகள்" என வரும்; இதனுள், மயில்போலும் இயலினையுடையாள் எனவும், பிடிநடைபோலும் நடையினையுடையாள் எனவும், மானேக்குப்போலும் நோக்கினையுடையாள் எனவும் குயின்மொழிபோலும் மொழியினையுடையாள் எனவும் கொள்ளக்கிடந்தமை அறிந்துகொள்க; என்னை? *"சுட்டிக் கூறா வுவமையாயிற், பொருளெதிர் புணர்த்துப் பொருந்துவ கொளலே" என்பவாகலின்.

(கு-பு.) (க) சுக்கான்கல்லாகிய பகையாலே வருந்தின நோயோடே பொருந்தி மரல்பழுத்தாற்போன்ற துளும்புநீரையுடைய கொப்புளம் என்று பொருள். பரல்-ஒருவகைக்கல். மரல்-ஒருவகைக்கற்ருழை. இவ்வடிகள் பொருநராற்றுப்படையில் கடுஞ்சுரத்தைக் கூறுமிடத்து உள்ளன. ஆகவே, அக்காட்டிடத்துநடத்தலாற் காலிலுண்டாகும் கொப்புளத்துக்கு அவ்விடத்து உண்டாகும் மரலென்னுங் கற்ருழையை . உவமைகூறியது, இடத்துக்கு ஏற்றதாம். சீவகசிந்தாமணியில் கோவிந்தையாரிலம்பகத்தில் இடையர்தலைவனை நந்தகோனைக் கூறுமிடத்து "ஆய்த்தியர்நலக்கு ஆசெல்தூணனன்" என்று அவனுக்கு ஆதீண்டுகுற்றியை உவமைகூறியதும், மற்றும் அவ்விலம்பகத்தில் "ஆயர் மத்தெறிதயிரினுயினர்" என்றதும், வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்து நிரைமீட்சிச்சருக்கத்தில் "முந்தவான்ருெறுமீட்டலு முற்கவர்பொதுவர், வெந்தநெய்யென வாரவமடங்கினர் மிகவு, மந்தமெய்யினிற் பாற்றுளியுகுத்தென வார்த்தார், வந்த

---

§ இச்செய்யுள்முழுவதையும் இப்புத்தகத்தின் ஷை இயல் உ0 - ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

* தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமவியல், எ.

ரச்சர்கோமகனெடும்வந்த கோபாலர்'' என்றதும், இடத்துக்கு ஏற்ற உவமையாம்; இவற்றைச் சாதிக்குஏற்றனவெனினும் அமையும். (உ) ''நிழற் கோபமல்க'' என்ற செய்யுள் - கார்காலவர்ணனை. அதில் அக்காலத்துக்கு உரிய இந்திரகோபமும், காயாமலரும், தோகைவிரித்தாடும்மயிலும் என்பவற்றை எடுத்து அக்காலத்திற் பெரும்பாலும் தழலில்தோன்றியபுகையையூட்டுங்குழலையுடைய மகளிரோடு ஒப்பித்துக்கூறியமை காண்க. (ங) கடலும் மலையும் போலக் கருநிறமுடையவனே! அல்லது, அவைபோலப் பெருமிதத்தோற்றமுடையவனே! என்று பொருள். இது, உவமேயத்தின்நிலைமைக்கு ஏற்ற உவமையாம். (ச) புலியினது நாக்கையொத்த நெருங்கியஇதழ்களையுடைய தாமரையென்று பொருள். இதில் வந்த உவமை, செந்நிறமிகுதிக்கும் மென்மைத் தன்மைக்கும் ஏற்றதாம். (ரு) சேற்றில்வளருந்தாமரைபூத்த ஒள்ளியநிறத்தையுடைய நூறுஇதழ்களையுடைய மலரினது வரிசையைக் கண்டாற் போன்ற ஏற்றத்தாழ்வில்லாத சிறந்தகுடியிற் பிறந்து வீற்றிருந்த அரசர்களை எண்ணுங்காலத்து என்று பொருள். இதில் வந்த உவமை சாதிகௌரவத்துக்கு ஏற்றதாதல் காண்க. ''விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல், கற்றாரோ டேனையவர்'' என்ற திருக்குறளுக்கு - மிருகங்களினும் மனிதர் எவ்வளவுசிறப்புடையரோ அவ்வளவு இழிவுடையர் சிறந்தநூல்களைக்கற்றவரினும் கல்லாதவர் என்று பொருள். இங்குப் படியாதமனிதசாதிக்கு விவேகமில்லாத மிருகசாதியை உவமைகூறியது ஏற்குமாறு காண்க. இனி, சீவகசிந்தாமணியில் கோவிந்தையாரிலம்பகத்தில் ''ஒருவன்றேரினுலுடைதுஞ் சுடுவிற்றே னுடைந்ததொப்பவே'' என்று வேடர்கள் ஒருதேர்வீரனாற் கெடுதற்குத் தீச்சுடுதலால் தேனீயினங் கெடுதலை ஒருவேட்டுவநிமித்திகன் உவமைகூறியதும், ''மத்தம் புல்லியகயிற்றின் மற்றவ, ரத்தலை விடி னித்தலை விடார்'' என்று வேடர்கள் அப்பக்கத்தை நெகிழவிட்டால் இப்பக்கத்தை நெகிழவிடாமைக்கு மத்தைச்சுற்றிய கடைகயிற்றை இடையர்கள் உவமைகூறியதும், இடையர்தலைவனான நந்தகோன் தன்மகளைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து ''வெண்ணெய்போன் றூறினியள் மேம்பால்போல் தீஞ்சொல்லள், உண்ணவுருக்கிய வாநெய்போல் மேனியள்' என்று வெண்ணெய் பால் நெய் இவற்றை உவமைகூறியதும்,''ஊழிதோறும் தோழும் போன் றுடன்மூக்க'' என்று இடைச்சியர் மணமகளையும் மணமகனையும் பசுவுந் தொழுவும் போலச் சேர்ந்துவாழ்கவென்று வாழ்த்தியதும் சாதிக்குஏற்ற உவமையாதல் காண்க. (சு) கவிர் - முருக்கிதழ். கரவீரம்-செவ்வலரி. செம்பருத்தியையும் செவ்வலரியையும் வாய்க்கு உவமைகூறுதல் மரபன்றென்றும், முருக்கிதழையும் பவழத்தையும் வாய்க்கு உவமைகூறல் மரபென்றும் உணர்க.

இயல் - சாயல். பிடி - பெண்யானை. மழலை-நிரம்பாமென்சொல். பகைவரைக்கொல்லுதற்குரிய யானையையுடைய சிறந்தவனும் கோழி

யென்னும் படைவீட்டுக்குத் தலைவனுமான அரசனது கொல்லிமலையில் வாழும் வேட்டுவருடைய அழகியபெண்மயில்முதலியனபோலப் பயிலுமென்க. தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் பொருள்: உபமானத்திற்கும் உபமேயத்திற்கும் பொதுவாகிய ஒப்புமைத்தன்மையை விவரித்துச்சொல்லாதவிடத்து அவ்விரண்டையும் ஒப்பிட்டு நோக்கி அவ்விடத்துக்குப் பொருந்திய தன்மையைக் கொள்ள வேண்டு மென்பது. 'பவளம்போற் செந்துவர்வாய்' என்பது-இரண்டுக்கும் பொதுவாகிய செம்மைக்குணத்தைச் சொல்லியே உவமஞ்சொன்னமையால், சுட்டிக்கூறியஉவமம். அது 'பவளவாய்' என்கின்றவழிச் சுட்டிக்கூறா உவமமாம். அங்குப் பவழத்தையும் வாயையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்துச் செம்மைக்குணம்பற்றி உவமஞ் செய்ததென்று அறியவேண்டும். அல்லாக்கால், வலியபவழத்திற்கும் மெல்லிய வாயிதழுக்கும் உள்ளதோர் ஒப்புமை யில்லையா மென்க. (அகூ)

சங்கீரண வலங்காரம் முற்றும்.

---

௩௫. பாவிகவணி.

௬௪. பாவிக மென்பது காப்பியப் பண்பே.

என்பது: நிறுத்தமுறையானே பாவிகமென்னும் அலங்காரம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - பு.) பாவிகமென்று சொல்லப்படுவது, பொருட்டொடர் நிலைச்செய்யுட்டிறத்துக் கவியாற் கருதிச்செய்யப்படுவதொரு குணம்; (எ - று.)

அஃது, அத்தொடர்நிலைச்செய்யுள் முழுவதும் நோக்கிக் கொள்ளப்படுவதல்லது, தனித்துஒருபாட்டால் நோக்கிக்கொள்ளப் புலப்படாதது. "பிறனில் விழைவோர் கிளையொடுங் கெடுப, பொறையிற் சிறந்த கவச மில்லை, வாய்மையிற் கடியதோர் வானி யில்லை" என்பனபோலக் கிடப்பது.

அஃதேல், முன் அதிகாரச்சூத்திரத்துப் பிறஅலங்காரங்களுடன் வைத்த இதனை ஈண்டுப் புறனடையின்பின்னாக வைத்தது என்னை யெனின்,—பிறஅலங்காரங்கள் ஒருபாட்டானே உணரப்புலப்படும்; இஃது அன்னதன்று ஆகலான். ஆசிரியன் வாழ்த்தென்னும் அலங்காரத்தின் பின்னரே சங்கீரணம் வைத்தது, முன்னரளவேவிரவு வனவென்பது அறிவித்தற்கும், இஃது அன்னதன்றென்பதற்கும், வேறாகத் தனித்து இலக்கியப்பாட்டின் றென்பது அறிவித்தற்கு மென்க.

(கு - ரை.) பாவிகம் - வடசொல். இது, ஒருகாப்பியம்முற்றிலும் கவியின் கருத்தால் அமைந்ததோர் பண்பு; என்றால், நூலில் தலைமையாகநின்ற சரித்திரமும், அதனைப்பற்றித் தொடர்ந்த சரித்திரமும் ஆகிய இவற்றால் கவி கருதிய திறம் விளங்கும் வனப்பு என்றதாயிற்று: இராமாயணத்தில் பிரதானமான இராமசரித்திரத்

தாலும், அதைத்தொடர்ந்த வாலிசுக்கிரீவாதியர்சரித்திரங்களாலும், சத்தியமும் தருமமும் கருணையும் வீரமும் கற்புநிலையும் உடன்பிறந்தோரொற்றுமையும் பழியச்சமும் அதருமத்தின்விளைவும் இழிசனரியற்கையும் இன்னபல விஷயங்கள் கவிகருதியபடி அமைந்துதோன்றுவதைக் காண்க. பிறன்மனைவியைவிரும்புவோர் சுற்றத்துடனேகெடுவரென்பது இராமாயணத்திலும், பொறுமைபோலச் சிறந்த பாதுகாவல் வேறில்லையென்பது பாரதத்திலும், சத்தியத்தினுஞ் சிறந்ததோர் விருதில்லையென்பது அரிச்சந்திரசரித்திரத்திலும் விளங்குமாறு அறிக. இவ்வணிக்கு வேறுவகையிலக்கணங் கூறுவர் ஒருசாரார்; அவ்விலக்கணத்தின்படி அது நிகழ்வினவிற்சியணி யெனப்படும்.

'முன் அதிகாரச்சூத்திரம்' என்றது, இவ்வியலின் முதற்சூத்திரத்தை. முன்னரளவே விரவுவன-முற்கூறிய முப்பத்துமூன்று அணிகளே ஒருங்கு கூடிவருதற்கு உரியன.

இங்ஙனம் முப்பத்தைந்து அலங்காரங்களும், அவற்றின்விகற்பங்களும் காட்டப்பட்டன. நூற்றுப்பதினாறு அலங்காரங்களைக் காட்டினாரு முளர். அவற்றையும் தக்கபடி ஊகித்து இவற்றுள் அடக்குக. என்னெனின், அலங்காரமென்பது, பொருளமைத்துக் கூறுந்திறத்தினால் விளைவது: அத்திறமோ இன்னும்பலவகைப் படுத்தவுங் கூடியது; ஆதலின், அலங்காரங்களுக்கு அளவேயின்றாம். ஆனதுபற்றி, மொழித்திறத்திற்போந்த சமத்காரநிலைமையைக்கொண்டு ஒன்றன்பாற்படுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றது இவ்வாசிரியர்கருத்தென்க. கீழ்ப் பொதுவணியியலின் இறுதியில் "ஏற்ற செய்யுட் கியன்றவணியெலாம், முற்ற வுணர்த்தும் பெற்றிய தருமையிற், காட்டிய நடைநெறி கடைப்பிடித் திவற்றொடு கூட்டி யுணர்த லான்றோர் கடனே" என்று புறனடைகூறியதும், மேற் சொல்லணியியலின் இறுதியில் "மொழிந்த நெறியினொழிந் தவுங் கோட, லான்ற காட்சிச் சான்றோர் கடனே" என்று புறனடை கூறுவதுங் காண்க. மொழித்திறன் இருவகைப்படும். இயற்கைப் பொலிவு மொழியும், செயற்கைப்பொலிவுமொழியுமென. இயற்கைப் பொலிவு-தன்மையணியொன்றே. *செயற்கைப்பொலிவோ உவமைமுதலிய பலவுமாம். அவற்றுள் உவமையும் அதிசயமும் சிலேடையுமே பலவிகற்பத்துக்கும் அடியாம். (௬0)

பாவிகவலங்காரம் முற்றும்.

பொருளணியியல் முற்றிற்று.

---

*இது, வடமொழியில் வக்ரோக்தி யெனப்படும்; இப்புத்தகத்தின் பொருளணியியல் உ-ஆம் பக்கத்தில் 'பிற வக்கிரநடையலங்காரங்கள்' என வந்தமையுங் காண்க.

அநுபந்தக் குறிப்பு.

௫ - ஆம் சூத்திரம்:— இதரவிதரவுவமத்துக்குத் தடுமாறுவம மென்னும் மறுபெயரு முண்டு; "தடுமாறுவமங் கடிவரை யின்றே" என்ற தொல்காப்பியஉவமவியற்சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் இரண்டுவகை உரையெழுதி, அவற்றுள், உவமையைப் பொருளாக்கியும் பொருளை உவமையாக்கியுந் தடுமாறச்சொல்லுந் தடுமாறுவமத்துக்கு, இந்நூலில் இதரவிதரவுவமைக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்ட "தளிபெற்றுவைகிய" என்ற செய்யுளையே உதாரணங் காட்டி 'என்புழி நீலத்தோடு கண்ணினையும் கண்ணினோடு நீலத்தினையும் ஒன்றற்கு ஒன்று உவமையாக்கியும் பொருளாக்கியும் ஒருங்கே தடுமாறக் கூறினமையின் இதுவும் தடுமாறுவமமெனப்பட்டது' என்று எழுதியுள்ளமை காண்க. ஐயவுவமையையும் தடுமாறுவமையென்றல் அவர்கொள்கை: மேற்காட்டிய சூத்திரவுரையில், அவர், உவமையும் பொருளும் வேறுநிறீஇ இதுபோலும் இதுவென்னாது அவ்விரண்டினையும் உவமையுறச் சொல்லுந் தடுமாறுவமத்துக்கு "அரிமலர்ந் தன்னக ணம்மா கடைசி, திருமுகமுந் திங்களு நோக்கித் - தெருமந்து, வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லா தணங்காகி, யையத்து நின்ற தரா" என்னுஞ்செய்யுளை உதாரணங் காட்டி 'என்பதனுள் உவமையினையும் பொருளினையும் வேறுவேறு துணியாது ஐயுற்று வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லாது அரா என்றமையின் இது தடுமாறுவமமாயிற்று' என்றமையுங் காண்க.

௫௧-ஆம் சூத்திரம்:-சிலேடையணி பெரும்பாலும் இருபொருள்பட்டு வருதலே யன்றிச் சிறுபான்மை இரண்டுக்குமேற்பட்ட பொருள்கள் படவும்வரும்; ஆனதுபற்றியே, "ஒருவகைச்சொற்றொடர் பலபொருட்பெற்றி, தெரிவுதரவருவது சிலேடையாகும்" என்று இலக்கணம்வகுத்துள்ளார்: "கொங்கையுங்கணுங் குதலையும், அங்கரும்பிணையாகுமால்" என்றவிடத்து 'அங்கரும்பிணையாகும்' என்றது - அங்கு அரும்பு இணையாகும் என்றும், அம் கரும் பிணையாகும் என்றும், அம் கரும்பு இணையாகும் என்றும்பிரிபட்டு, முறையே, கொங்கை அவ்விடத்துஇரண்டு அரும்புகளாகு மென்றும், கண் அழகிய கரிய பெண்மானின்பார்வையா மென்றும், குதலை இனிய கருப்பஞ்சாற்றுக்கு ஒப்பான தாமென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. இது-முப்பொருட்சிலேடை. இதற்குமேல் வரினுங் கண்டுகொள்க.

புறனடை:—தற்புகழ்ச்சிவகையாகிய தன்மேம்பாட்டுரையும், பிறகுறிப்புவகையாகிய நுட்பமும், பரியாயமும், உவமவகையில் அடங்கக்கூடிய ஒட்டும், ஒப்புமைக்கூட்டமும், மூன்றாம்வேற்றுமையுடனிகழ்ச்சிப்பொருள்பட வரும் புணர்நிலையும், பண்டமாற்றாகிய பரிவர்த்தனையும், ஆசீர்வசனமாகிய வாழ்த்தும் போல்வனவற்றைத்

தனியே அணியாகக்கொள்ளுதல் தகுதியன் றென்பது பண்டைய நூற்கொள்கை. அதனை உவமவியலிறுதியில் நச்சினார்க்கினியர் 'இனி இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுளியலுள்ளுஞ் சொல்லுகின்றன சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்று அவை செய்யுட் கண்ணே அணியாமென இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல்செய்தாரு முளர்: அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணங் கூறப்படா;என்னை? வல்லார்செய்யின் அணியாகியும், அல்லார்செய் யின் அணியன்றாகியும் வரும், தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் சிதை யாவழியும் என்பது' என்றும், 'அல்லதூஉம், பொருளதிகாரத்துட் பொருட்பகுதிகளெல்லாம் செய்யுட்கு அணியாகலான், அவை பாட லுட் பயின்றவை யெனப்பட்டன; என்றதனான், அவையெல்லாம் தொகுத்து அணியெனக்கூறாது வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணி யெனக் கூறுதல் பயனில்கூற்றா மென்பது' என்றும், 'இனி, இரண்டுபொருள் எண்ணிஅவற்றை வினைப்படுக்குங்கால் 'ஒருங்கு' என்பதோர் சொற் பெய்தல் செய்யுட்கு ஓர் அணியென்ப; பிறவும் இன்னோரன்ன பலவும் செய்யுட்கு அணியா மென்பது அவர்கருத்து: ஒருங்கு என்பதேயன்றி மூன்றுதாழிசையுள் மூன்றுபொருள்கூறி 'எனவாங்கு' என்பதொரு சொல்லான் முடிந்தவழியும் ஓரலங்கார மெனல் வேண்டு மாகலான், அவ்வாறு வரையறுத்துக்கூற அமை யாதென்பது; பிறவுமன்ன' என்றும், 'இனிச் செய்யுட்கு அணிசெய் யும் பொருட்படையெல்லாங் கூறாது சிலவேகூறியொழியின் அது குன்றக்கூறலா மென்பது' என்றும், 'இனி இங்ஙனங் கூறினவெல் லாம் குற்றமென்று கொள்ளப்படா; என்னை? வேறுகாரணம்உணர ப்பெறாது பிறழ்ந்து இடையறவுபட்டகாலை இடர்ப்பட்டுச் செய்வன வாதலான்; அவையும் அவ்வாற்றான் அமையு மென்பது' என்றுங் கூறியதனானும், பிறவாற்றானும் அறிக.

19036

P 31:5x8:1

3156

UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY
13 MAR 1962

பிழைத் திருத்தம்.

பொதுவியல்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
சு	அடிக்குறிப்பு	ராமாநுஜசா	ராமாநுஜாசா
உஉ	8	பேருந்	பெருந்
உச	7	கெளடை	கௌட
உஅ	25	றிய	ஏறிய
நடு	1	பொவியியல்	பொதுவியல்
நஎ	31	தாம்பை	பாம்பை
நஅ	7	கொளடர்	கௌடர்
நகூ	1	பொதுவியியல்	பொதுவியல்

பொருளணியியல்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
ந	20	தமிழாசிரியர்	தொல்லாசிரியர்
ரு	4	சொலிக்கின்	சொலிக்கின்ற
கசு	40	யுன்டோ	யுண்டோ
உ0	23	மகளிர்க்குக்மாக	மகளிர்க்குமாக
உக	23	ரு	சு
உரு	11	கெட்டாற்,	கெட்டாற்
நசு	9	உருவுக	உருவக
நஅ	7	உருவத்	உருவந்
ருஎ	1	பொருளனி	பொருளணி
சுந	35	இவளுவடய	இவளுடைய
சுரு	25	அநபாயச்சோழ	அநபாயசோழ
சுஅ	7	மண்ணு	மண்ணு
எ0	17	யுமை	யுடை
அ0	41	அடைலிரவி	அடைவிரவி
அக	10	குளிந்த	குளிர்ந்த
அரு	1	பொருளனி	பொருளணி
கூக	1	,,	,,
கஎ	1	,,	,,
கஉசு	32	யங்காரம்	யலங்காரம்

பொருளணியியலில் முதல் ஏழு பாரங்கள் வரை இராமலிங்கம் அச்சகத்திலும், மற்றைய பாரங்கள் ஆனந்தாபார்வதி அச்சகத்திலும் பதிப்பிக்கப்பெற்றன.